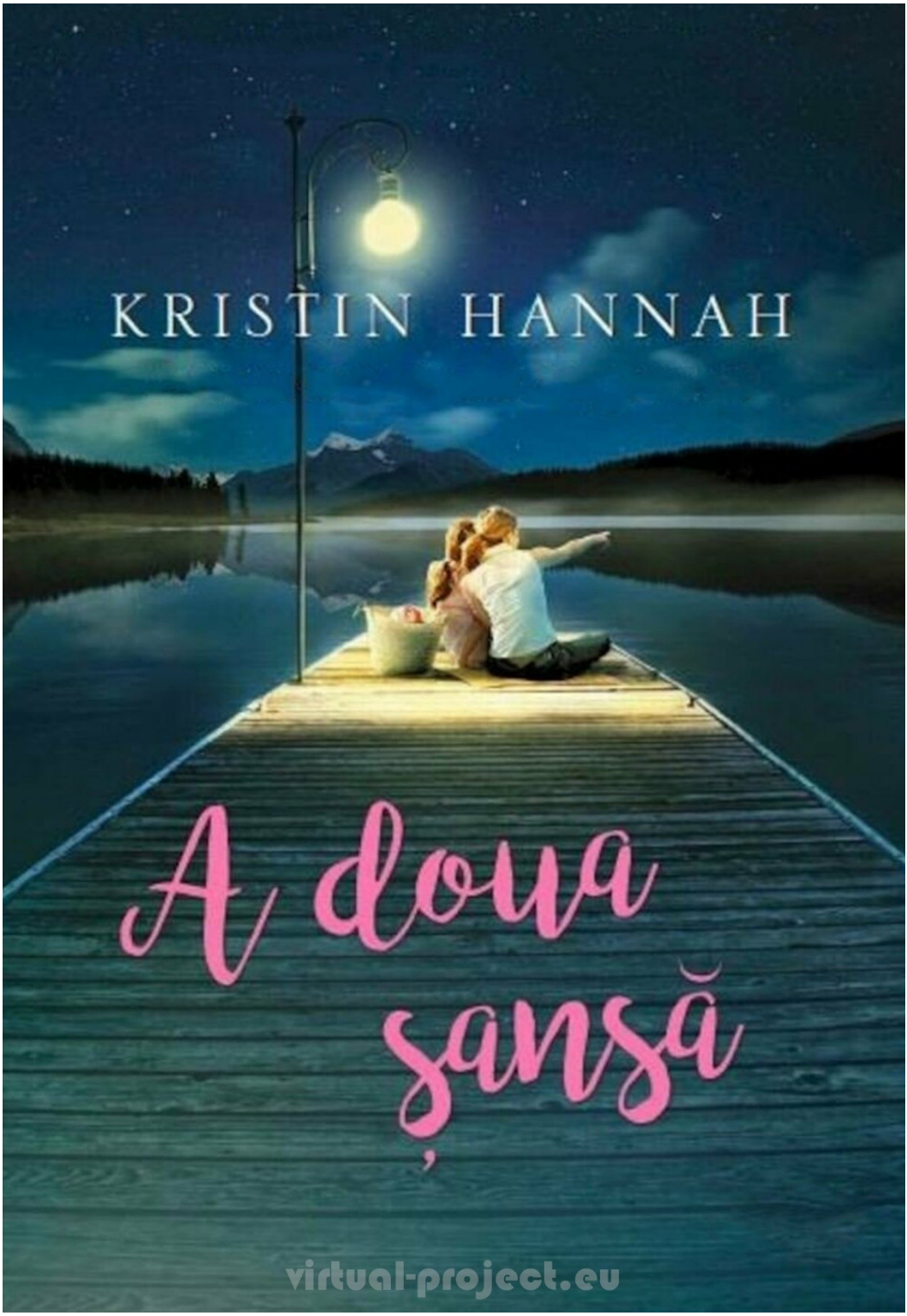
KRISTIN HANNAH
A doua șansă
virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH

A DOUA ŞANSĂ

Original: *On Mystic Lake* (1999)

Traducere din limba engleză de:
OANA CRISTINA BUTTA

virtual-project.eu

2013

Partea întâi

Ca să porneşti la drum în căutarea sinelui tău nu ai nevoie să cauţi peisaje noi, ci să adopţi o perspectivă nouă.

MARCEL PROUST

Capitolul 1

Ploua cu stropi mici, ca şi când cerul obosit ar fi scuturat picături de argint. Undeva în spatele unui pâlc de nori se ascundea şi soarele, prea slab ca să lumineze pământul de dedesubt.

Era în martie, cea mai dezolantă lună din an, când totul era tăcut, nemişcat şi cenuşiu, dar vântul începuse deja să se încălzească, aducând în sfârşit pe aripile sale promisiunea zilelor de primăvară. Copaci care abia săptămâna trecută fuseseră trişti şi goi păreau să se fi înălţat cu zece centimetri într-o singură noapte fără lună, iar uneori, când razele soarelui cădeau într-un fel anume asupra unei crengi, puteai să vezi chiar şi mugurii roşietici care cuprindeau o viaţă nouă zbătându-se să iasă dincolo de scoarţa maronie. În curând, dealurile din spatele oraşului Malibu aveau să înflorească, iar preţ de câteva săptămâni aici avea să fie cel mai frumos loc de pe Pământ.

Copiii din California de Sud simţeau şi ei venirea soarelui, la fel ca şi plantele şi animalele. Începuseră deja să viseze la îngheţată şi acadele pe băţ şi blugii tăiaţi de anul trecut. Chiar şi orăşenii care trăiau înconjuraţi de sticlă şi plăci enorme de beton în clădiri cu nume pretenţioase ca Oraşul Secolului începeau să se abată prin raioanele cu produse de grădinărit din magazine. În cărucioarele de fier ale cumpărătorilor îşi făcuseră deja apariţia primele ghivece cu muşcate, pe lângă roşiile uscate la soare şi sticlele de apă Evian.

De fiecare dată în ultimii nouăsprezece ani, Annie Colwater aşteptase primăvara la fel de nerăbdătoare ca o fetişcană

pregătindu-se pentru primul bal. Comandase bulbi din cele mai îndepărtate locuri şi cumpărase ghivece din ceramică pictate manual în care să-şi planteze florile favorite.

Acum însă, nu simţea decât groază şi un soi de panică nedefinită. De a doua zi încolo, nimic din viaţa ei atât de ordonată până atunci nu avea să mai fie la fel, iar Annie nu era o femeie care să agreeze colţii zimţaţi şi ascuţiţi ai schimbării. Prefera situaţiile care evoluau lin, constant, fără ocolişuri. Aşa se simţea cel mai în siguranţă: înconjurată de lucrurile obişnuite, în sânul familiei.

Soţie. Mamă. Astea erau rolurile care o defineau, care dădeau un sens întregii sale vieţi. Asta fusese dintotdeauna, iar acum, apropiindu-se şovăitor de cea de-a patruzecea aniversare, nu-şi amintea să-şi fi dorit vreodată altceva. Se măritase imediat după facultate şi rămăsese însărcinată în acelaşi an. Soţul şi fiica ei

erau ancorele care o ţineau în loc; fără Blake şi Natalie ar fi rămas în derivă, ca un vas fără căpitan şi fără nicio destinaţie, pierdut pe mare.

Şi totuşi, ce trebuia să facă o mamă după ce singurul ei copil pleca de-acasă?

Annie se foi neliniştită în scaunul Cadillac-ului. Se simţea ciudat în hainele pe care le alesese dimineaţă, pantaloni groşi bleumarin şi o bluză de mătase roz pal. De regulă se ascundea după o baricadă construită meticulos, transformându-se în ceva ce nu era. Purta haine scumpe şi se machia cu grijă, lucruri care o făceau *să pară* soţia unui magnat corporatist, aşa cum ar fi trebuit să fie. Nu însă şi astăzi. Astăzi, părul ei brunet, lung până în talie, prins într-un coc sever (aşa cum îi plăcea soţului ei şi cum îl purta în fiecare zi) îi dădea o durere insuportabilă de cap.

Începu să bată cu unghiile manichiurate impecabil pe braţul scaunului şi se uită spre Blake, care era aşezat comod la volan. Soţul ei părea complet relaxat, ca şi când ar fi fost o după-amiază obişnuită şi nu ziua în care fiica lor de şaptesprezece ani pleca la Londra.

Ştia prea bine că teama pe care o simţea era o copilărie, şi totuşi asta nu-i diminua cu nimic durerea. Când Natalie le spusese că intenţiona să termine facultatea mai repede şi să-şi petreacă ultima jumătate de semestru în Londra, fusese mândră că fiica ei devenise atât de independentă. Studenţii din anii

terminali ai şcolilor de prestigiu făceau de multe ori asta. Şi Annie îşi dorise ca odrasla ei să ia parte la o asemenea aventură.

Ea însăşi n-ar fi avut niciodată curajul de a înfrunta singură o astfel de provocare – nici la şaptesprezece ani, nici acum, la treizeci şi nouă. Dintotdeauna se simţise timorată la gândul că trebuia să călătorească undeva. Deşi îi plăcea mult să vadă locuri noi şi să întâlnească oameni noi, tot se simţea neliniştită de fiecare dată când pleca de acasă.

Ştia că slăbiciunea ei era o rămăşiţă din tinereţe, o consecinţă firească a tragediei care îi umbrise copilăria, dar faptul că îşi înţelegea teamă nu o ajutase să treacă peste ea. De fiecare dată când plecau în vacanţă cu toţii, Annie începea să aibă coşmaruri – viziuni groteşti, întunecate, în care rămânea singură într-o ţară străină, fără bani şi fără să ştie încotro să meargă. Era pierdută, rătăcea la nesfârşit pe străzi necunoscute, căutându-şi familia, singura plasă de siguranţă pe care o avusese vreodată. În cele din urmă se trezea plângând în hohote. Apoi se ghemuia lângă soţul ei şi, în sfârşit, reuşea să se liniştească.

Se mândrea aşadar cu independenţa lui Natalie şi cu decizia ei curajoasă se a se aventura tocmai până în Anglia de una singură, dar nu realizase nicio clipă cât de dificil avea să-i fie să o privească plecând. Fuseseră cele mai bune prietene, asta după ce Natalie trecuse cu bine peste anii morocănoşi ai adolescenţei timpurii. Sigur, între ele apăruseră la un moment dat şi certuri, sentimente rănite şi lucruri care n-ar fi trebuit spuse, dar toate astea nu făcuseră decât să le întărească legătura. Erau o echipă, echipa „fetelor” dintr-o familie în care soţul uneia şi tatăl celeilalte lucra optzeci de ore pe săptămână şi uneori treceau zile întregi până să-şi amintească să mai zâmbească puţin.

Annie se uită afară, pe fereastră. Canioanele de beton din centrul Los Angelesului erau un vârtej ameţitor de clădiri imense, graffiti şi neoane care luminau fantomatic picăturile mărunte de ploaie. Se apropiau tot mai mult de aeroport.

Annie se întinse spre soţul ei şi îi atinse mâneca de caşmir albastru-deschis.

— Hai să mergem şi noi la Londra cu Nana şi să o ajutăm să se mute la familia-gazdă. Ştiu...

— *Mamă,* rosti apăsat Natalie de pe bancheta din spate. Fii serioasă! Ar fi absolut *penibil* să apari şi tu.

Annie îşi trase mâna şi îndepărtă o scamă de pe pantalonii scumpi de lână.

— Ziceam şi eu doar, spuse încet. Tatăl tău încearcă de ani de zile să mă convingă să mergem în Anglia. Şi mă gândeam... poate ar fi o idee să mergem acum.

Blake îi aruncă o privire imposibil de descifrat:

— N-am mai vorbit de Anglia de ani de zile. Apoi mormăi ceva despre aglomeraţia de pe şosea şi claxonă insistent.

— Deci n-o să-ţi fie dor de traficul din California, murmură Annie, mai mult ca să spargă tăcerea care se lăsase.

În spate, Natalie râse.

— Absolut deloc. Sally Pritchart... o mai ştii, nu, mamă? A fost la Londra anul trecut. Ei bine, Sally a zis că e foarte mişto acolo. Nu e ca la noi, să nu poţi merge nicăieri dacă n-ai maşină. În Londra nu trebuie decât să iei metroul. Natalie se aplecă şi îşi vârî capul blond printre scaunele din faţă. Te-ai dat cu metroul când ai fost la Londra anul trecut, tati?

Blake claxonă din nou. Oftă nervos, apoi semnaliză şi trase brusc pe banda cealaltă.

— Hm? Ce-ai zis?

Natalie oftă.

— Nimic.

Annie îşi strânse uşor soţul de umăr, reamintindu-i blând că fiecare moment pe care îl trăiau acum era inestimabil, deoarece fiica lor urma să plece pentru câteva luni. Ca de obicei însă, Blake nu era prezent decât fizic. Annie începu să spună ceva, ca să spargă tăcerea şi ca să nu se mai gândească la cât de singură avea să se simtă fără Natalie, dar apoi văzu semnul care spunea că ajunseseră la aeroport şi nu mai reuşi să scoată nicio vorbă.

Blake ieşi de pe autostradă şi conduse prin parcarea liniştită şi întunecoasă. În sfârşit, opri motorul. O clipă lungă rămaseră nemişcaţi toţi trei. Annie aşteptă ca soţul ei să spună ceva grandios, ceva care să marcheze un moment atât de solemn. Se pricepea de minune să vorbească. Blake însă deschise uşa fără să spună nimic.

Ca întotdeauna, Annie îl urmă. Ieşi din maşină şi se opri lângă portieră, învârtindu-şi ochelarii de soare pe degetele pe care le

simţea teribil de reci. Privi bagajele lui Natalie, o geantă de voiaj gri şi un rucsac verde de pânză marca Eddie Bauer.

Era îngrijorată că nu-şi luase destule lucruri, că bagajele erau prea incomode... era îngrijorată din multe motive, prea multe chiar. Dintr-odată, Natalie i se părea atât de tânără, îmbrăcată cum era într-o rochie largă de blugi care ajungea până deasupra bocancilor în stil militar. Era înaltă şi slabă, iar părul ei lung şi blond era prins la spate cu două agrafe de metal. Urechea stângă era conturată de trei cercei de argint într-un semicerc.

Annie simţea nevoia să provoace o conversaţie. Avea atâtea sfaturi de dat, despre bani, despre paşaport, despre cât de important era să rămână mereu în grup. Dar nu fu în stare să spună nimic. Blake porni înainte, ducând cele două bagaje, iar soţia şi fiica îl urmară în tăcere. Annie ar fi vrut să meargă împreună toţi trei, dar nu spuse nimic – poate că Natalie nu observase că tatăl ei se grăbea atât. Blake se ocupă de toate aranjamentele la ghişeul de bilete, după care se îndreptară spre terminalul internaţional.

Odată ajunşi la poarta de îmbarcare, Annie se agăţă de poşeta ei ca de un scut. Păşi spre fereastra mare, murdară, şi o clipă îşi văzu reflexia în geam: o doamnă suplă, îmbrăcată impecabil, singură.

— Mai spune şi tu ceva, mami. Nu suport deloc liniştea asta.

Cuvintele lui Natalie aveau un firicel de nelinişte, ceva ce doar o mamă ar fi putut observa. Annie se strădui să râdă.

— De obicei voi îmi spuneţi să nu mai vorbesc aşa mult. Chiar ieri mă uitam la pozele tale de când erai mică şi mă gândeam că...

— Şi eu te iubesc, mami, şopti Natalie.

Annie îi luă mâna şi o strânse. Nu îndrăzni să se întoarcă spre ea, temându-se că avea să-şi dea de gol suferinţa. Nu asta era imaginea pe care dorea să i-o lase fiicei ei la despărţire.

Blake veni lângă ele.

— Mi-ar fi plăcut totuşi să ne dai voie să-ţi cumpărăm bilete la clasa întâi. Este un zbor lung, iar mâncarea pe care o servesc pe locurile ieftine e oribilă. Dumnezeule, probabil că-ţi dau numai ingredientele, şi trebuie să găteşti tu!

— De parcă tu ai şti cum e mâncarea ieftină din avion, tati, râse Natalie.

Blake zâmbi şi el.

— Măcar locurile de la clasa întâi sunt mai comode.

— Nu vreau să stau comod, tati. E o *aventură.*

— Ah, o aventură, repetă Annie, regăsindu-şi în sfârşit vocea.

Se întrebă cum era să ai visuri aşa de măreţe şi simţi iarăşi o uşoară invidie pe independenţa lui Natalie. Fiica ei era întotdeauna atât de încrezătoare în propriile forţe, atât de hotărâtă când îşi dorea ceva!

O voce se auzi din difuzoare:

— Zborul trei-cinci-şapte, destinaţia Londra, a început îmbarcarea.

— O să-mi fie dor de voi, murmură fata. Privi avionul şi începu să-şi roadă unghia de la degetul mare.

Annie îi mângâie obrazul, încercând să memoreze fiecare detaliu: aluniţa de lângă lobul urechii stângi, nuanţa părului blond, ochii albaştri, pistruii veseli de pe nas. Voia să închidă totul în memorie, ca pe o comoară pe care să o studieze oricând simţea nevoia în următoarele trei luni.

— Ţine minte, o să te sunăm în fiecare luni... la ora şapte de la voi. O să te simţi fantastic, Nana.

Blake îşi deschise braţele, iar Natalie se aruncă la pieptul lui.

Curând, mult prea curând, vocea din difuzoare se auzi din nou anunţând că rândul lui Natalie se îmbarca. Annie o îmbrăţişă pentru ultima oară – o îmbrăţişare lungă, disperată, care nu era suficientă, nu putea fi – apoi se trase încet înapoi. Clipi, lăsând să-i cadă câteva lacrimi, şi o privi pe Natalie dându-i biletul femeii de la poartă. Apoi, cu o ultimă fluturare grăbită de mână, fiica ei dispăru înăuntru.

— O să fie în regulă, Annie.

— Ştiu, răspunse ea privind fix la culoarul gol.

O lacrimă. Nu apucă să verse decât o lacrimă, atât, înainte ca fiica ei să fi dispărut deja.

Rămase acolo mult după ce avionul decolase, după ce dâra albă a motoarelor imense dispăru pe cerul mohorât. Îl simţea pe Blake alături. Ar fi vrut să o ia de mână sau să o strângă de umăr şi să o ţină în braţe... oricare din lucrurile pe care le-ar fi făcut cu cinci ani în urmă.

Se întoarse. În ochii lui nu văzu decât propria ei reflexie şi oglinda înceţoşată a vieţii lor împreună. Îl sărutase pentru prima dată când avea optsprezece ani – aproape vârsta lui Natalie – şi de-atunci încoace nu o mai interesase niciun alt bărbat.

Chipul lui frumos era mai serios decât îl văzuse vreodată.

— Ah, Annie... Vocea lui era puţin mai mult decât o şoaptă răguşită. Ce-o să faci acum?

Annie era gata, gata să se prăbuşească chiar acolo, în mijlocul aglomeraţiei impersonale din aeroport.

— Du-mă acasă, Blake, reuşi să îngaime.

Voia să fie înconjurată de lucrurile ei, de orice ar fi putut să-i reamintească cine era.

— Desigur.

Blake o luă de mână şi o conduse de-a lungul terminalului şi prin parcare. Se urcară în maşină fără niciun cuvânt şi fiecare trânti portiera.

Pe măsură ce treceau de pe o autostradă pe alta cu o viteză ameţitoare, Annie se simţea din ce în ce mai epuizată. Se lăsase pe spate în scaun, iar acum privea pe geam acel oraş care nu-i devenise niciodată cămin, deşi se mutase acolo împreună cu Blake imediat după ce terminaseră facultatea. Era un labirint citadin enorm, un oraş ale cărui clădiri vechi şi migălos ornamentate erau puse la pământ în fiecare zi cu doar câteva încărcături de dinamită plasate unde trebuie. Un oraş în care oamenii nu erau în stare să aprecieze frumuseţea şi arta, aşa că nu se dădeau în lături să aprindă fitilul explozibilelor care transformau tone de sticlă şi marmură sculptată în grămezi de ruine fumegânde. Los Angeles era supranumit „Oraşul îngerilor”, dar prea puţini oameni conştientizau că mai dispăruse o clădire-simbol. Abia se aşeza praful că antreprenorii dădeau năvală la Primărie şi se călcau în picioare ca nişte furnici negre încercând să obţină certificate şi permise. Într-o clipită, o altă clădire elegantă, cu faţada de sticlă, începea să se înalţe pe locul celeilalte, mai sus, tot mai sus spre cerul înnorat şi posomorât, atât de sus că Annie se întreba uneori dacă nu cumva constructorii aveau impresia că puteau ajunge în Rai cu imobilele lor de milioane de dolari.

Dintr-odată simţi o dorinţă sfâşietoare să se întoarcă acasă. Nu în aglomeraţia superbă şi mişcătoare din Malibu, ci în părţile sălbatice din statul Washington unde ciupercile creşteau mari cât nişte farfurioare, fiecare drum era mărginit de câte un pârâu argintiu şi ratonii graşi şi lucioşi ieşeau la lumina lunii pline şi se adăpau din bălţile noroioase din mijlocul drumului. În Mystic – unde singurii zgârie-nori erau pinii Douglas care fuseseră

plantaţi în vremea Revoluţiei Americane. Nu mai fusese acolo de aproape zece ani. Poate acum era momentul să-l convingă în sfârşit pe Blake să facă o excursie împreună, dacă tot nu mai erau constrânşi de orarul de la facultate al lui Natalie.

— Ce-ai spune de o excursie la Mystic? îl întrebă pe neaşteptate. Blake nu o privi şi nu-i răspunse, iar Annie se simţi brusc mică şi prostuţă. Trase de cercelul cu diamante din ureche şi privi abătută pe geam. Mă gândeam să mă înscriu în Club. Vrând, nevrând, o să am mult mai mult timp liber acum. Mereu îmi spui că ar trebui să ies din casă mai des. Cred că mi-ar plăcea să încerc gimnastica aerobică. Ce părere ai?

— N-am mai spus asta de ani de zile.

— A, păi... aş putea să joc tenis. Pe vremuri îmi plăcea. Ţii minte când jucam la dublu?

Blake viră şi intră pe autostrada Pacific Coast, integrându-se în trafic. Când ajunse la intrarea complexului lor, îi făcu cu mâna paznicului din gheretă şi pătrunse în Colonie, cartierul cel mai prizat de pe malul mării. O clipă, stropii de ploaie acoperiră parbrizul şi ascunseră lumea de dincolo. Apoi, ştergătoarele îşi făcură docile datoria.

Odată ajunşi acasă, Blake încetini şi manevră pe aleea pavată cu cărămizi. Se opri în faţa garajului.

Annie îi aruncă o privire. Era ciudat că oprise aşa. Nici măcar nu apăsase pe telecomanda uşii de la garaj. Şi nici nu oprise motorul. Nu lăsa niciodată Cadillac-ul în ploaie...

„Nu e în apele lui”.

Revelaţia îi erodă imediat neliniştea care o măcinase până acum cu colţii ei ascuţiţi. Îşi reaminti că nu era pe cât de singură se simţea. Chiar şi soţul ei cel puternic şi ultra-competent era extrem de fragil în acele momente.

Aveau să iasă împreună din depresie, ea şi Blake. Aveau să se ajute reciproc să treacă de ziua aceea, de toate zilele şi nopţile pustii şi goale care urmau. Fuseseră o familie şi înainte să se nască Natalie, şi aveau să fie o familie şi de-acum înainte, doar ei doi. Cine ştie, poate chiar avea să fie distractiv ca pe vremuri, când fuseseră cei mai buni prieteni, parteneri şi iubiţi... în vremurile în care ieşeau să danseze împreună şi nu se întorceau acasă decât atunci când soarele începea să se ivească la orizont.

Se răsuci spre el şi îi dădu cu delicateţe o şuviţă la o parte de pe frunte.

— Te iubesc. O să trecem peste asta împreună. Nu se aşteptase la vreun răspuns, dar tăcerea lui stranie o duru. Îşi ascunse dezamăgirea şi întredeschise portiera maşinii. Câteva picături de ploaie reuşiră să se strecoare prin crăpătură şi să-i ude mâneca. O să fie o primăvară drăguţă. Poate ar trebui să vorbim cu Lupita şi să organizăm un picnic. N-am mai dat nicio petrecere pe plajă de ani de zile. Ar fi bine pentru amândoi. O să fie atât de ciudat în casă fără...

— Annie.

Blake îi rosti numele pe un ton atât de aspru, încât o făcu să-şi muşte limba la mijlocul propoziţiei. Se întoarse spre ea. Avea lacrimi în ochi. Annie se aplecă spre el şi îi mângâie obrazul cu tandreţe:

— Şi mie o să-mi fie dor de ea.

Blake îşi întoarse privirea şi oftă din greu.

— Nu înţelegi. Vreau să divorţez.

Capitolul 2

— Nu voiam să-ţi spun... cel puţin până săptămâna viitoare. Dar când m-am gândit că o să ne întoarcem acasă în seara asta... Blake clătină din cap fără a-şi duce gândul până la capăt.

Annie închise uşa cu gesturi exagerat de încete. Se încruntă, apoi întinse o mână spre el.

— Ce vrei să spui...

Blake se smuci înapoi până se lovi de geam, ca şi când atingerea ei – atingerea pe care o cunoştea de atâta vreme – îi provoca dintr-odată silă.

Brusc, totul deveni extrem de real. Gestul pe care i-l negase spunea totul. Soţul ei voia să divorţeze. Annie îşi retrase mâna. Degetele îi tremurau.

— Ar fi trebuit să fac asta acum mulţi ani. Sunt nefericit. Mă faci nefericit de ani de zile.

În toată viaţa ei, Annie nu mai suferise o asemenea lovitură. Şocul îi biciuia corpul, val după val, amorţind-o. Era prea mult.

Firul vocii ei se deşirase şi i se încâlcise undeva înăuntru. Nu-i mai găsea capătul.

— Nu-mi vine să cred că spun asta, murmură el, iar Annie îi auzi suspinul din voce. Am o relaţie cu cineva... o altă femeie.

Îl privi fix, cu gura căscată. Blake avea o *aventură.* Cuvântul o pătrunse până la os, ca o lamă otrăvită. O mie de lucruri aparent fără legătură începură să ţeasă o singură poveste: Blake întârziind la cină, călătorind spre destinaţii exotice, purtând boxeri noi de mătase, schimbându-şi parfumul Polo cu unul de la Calvin Klein după atâţia ani, făcând dragoste cu ea atât de rar...

Cum putuse fi atât de oarbă? *Ar fi trebuit* să-şi dea seama. Poate chiar ştia de mult. I-o spuseseră probabil toate instinctele de femeie. Dar ea alesese să ascundă taina adânc înăuntru şi să o lase acolo.

Se întoarse spre Blake. Simţea nevoia să-l atingă. Dorinţa era atât de puternică, încât faptul că nu putea îi provoca o durere fizică. Timp de jumătate din viaţă îl atinsese oricând voia, iar acum el îi răpise acest drept.

— Putem trece peste o aventură... Vocea ei era neobişnuit de slabă. Parcă vorbea altcineva. Multe cupluri trec prin asta. Vreau să spun că... o să am nevoie de timp ca să te iert, ca să învăţ să am încredere din nou în tine, dar...

— Nu vreau să mă ierţi.

Aşa ceva nu putea să i se întâmple. Nu putea să *li* se întâmple. Annie îi auzea vorbele, simţea durerea, dar încă mai avea impresia că totul era ireal.

— Dar avem atât de multe împreună! Avem un *trecut.* O avem pe Natalie. Putem trece peste asta. Poate încercăm terapia de cuplu. Ştiu că am avut problemele noastre, dar le putem depăşi.

— Nu vreau să încerc, Annie. Vreau să plec.

— Dar *eu* nu vreau, scânci ea. Glasul începea să-i crească în intensitate. Suntem o *familie.* Nu poţi arunca la gunoi douăzeci de ani... Nu era în stare să-şi găsească vorbele. Tăcerea care i se lăsase brusc în suflet o îngrozea. Era speriată la gândul că existau totuşi cuvinte care să o mai poată salva, care să-i salveze pe amândoi, dar nu le putea găsi. Te rog, *te rog* nu face asta...

Blake nu spuse nimic o vreme – suficient de mult timp ca Annie să mai dibuiască un firicel de speranţă şi să ţeasă o pânză

ceva mai solidă. „O să se răzgândească. O să-şi dea seama că suntem o familie şi o să spună că n-a fost decât o criză de vârsta a doua. O să...”

— O iubesc.

Stomacul ei se strânse dureros, în agonie.

Iubire? Cum putea să iubească pe altcineva? Iubirea se construia în timp şi cu efort. Se construia dintr-un milion de momente infinitezimale aşezate unul peste altul, dând naştere într-un târziu unei forme tangibile. Cuvântul acela – iubire – şi tot ce însemna el o făcea să se simtă minusculă, ca şi când era o fiinţă transparentă, gata, gata să dispară, la o mie de kilometri de omul pe care îl iubise dintotdeauna.

— De când?

— Un an, aproape.

Annie simţi lacrimi arzătoare pe obraji. Un an în care tot ce trăiseră împreună nu fusese decât o minciună. Absolut tot.

— Cine e?

— Suzannah James. Noua directoare asociată de la firmă.

Suzannah James – unul dintre cei douăzeci şi patru de oaspeţi de la petrecerea aniversară a lui Blake din weekendul precedent. Femeia tânără şi zveltă în rochie turcoaz care păruse să-i soarbă fiecare vorbă. Cea cu care dansase pe melodia *A Kiss To Build a Dream On.*

Annie nu mai vedea limpede. Ochii o usturau din cauza lacrimilor.

— Dar am făcut dragoste după petrecere... Oare Blake îşi imaginase faţa lui Suzannah în întuneric? Acesta era oare motivul pentru care stinsese luminile din dormitor înainte să o atingă măcar? Annie scoase un suspin. Nu mai putea ţine totul înăuntru. Blake, te rog...

Părea atât de neajutorat acum, de parcă se rătăcise cumva şi într-o clipă de vulnerabilitate redevenise Blake cel dintotdeauna, soţul ei. Nu bărbatul cu inimă de gheaţă care nici măcar nu era în stare să o privească în ochi.

— O iubesc, Annie. Te rog, nu mă face să o mai repet a treia oară.

Rămăşiţele putrede ale confesiunii lui se răspândeau în aer, îl otrăveau. Simţea că se sufocă. „O iubesc, Annie”.

Deschise portiera cu forţă şi se împletici pe aleea pavată până la intrare. Picăturile de ploaie care îi atinseră chipul se

amestecară cu lacrimile ei. Scoase cheile din geantă când ajunse în faţa uşii, dar mâinile îi tremurau atât de rău că nu nimeri gaura cheii din prima încercare. În cele din urmă, când reuşi, se năpusti înăuntru şi trânti uşa după ea.

∴

Annie îşi termină cel de-al doilea pahar de vin şi mai turnă unul. De regulă, două pahare de Chardonnay o făceau să chicotească ameţită şi să fredoneze cântecele din tinereţe. În seara asta însă nu o ajutaseră prea mult.

Începu să se plimbe prin casă, încercând să-şi dea seama ce făcuse atât de rău, unde greşise atât de oribil.

Dacă reuşea să identifice problema, poate că încă mai putea să o rezolve cumva. În ultimii douăzeci de ani pusese întotdeauna nevoile familiei pe primul loc. Şi totuşi undeva greşise; iar pedeapsa ei era să rămână singură într-o casă mult prea mare, cu fata plecată dincolo de Ocean şi cu soţul îndrăgostit de altcineva.

La un moment dat uitase ceva ce ar fi trebuit să-şi aducă aminte, o lecţie pe care o învăţase încă de timpuriu şi credea că o cunoaşte mult prea bine. Oamenii dispăreau uneori, iar dacă îi iubeai prea mult, cu prea multă pasiune, plecarea lor te lăsa cu sufletul pustiit.

Se urcă în pat şi se ascunse sub pătură, dar când îşi dădu seama că era în jumătatea „ei” de pat avu senzaţia că primise o palmă. Simţi cum vinul i se întoarce din stomac, gustul amar îngreţoşând-o. Se uită pe tavan cu ochi mari, clipind din când în când ca să-şi alunge lacrimile. Parcă se micşora cu fiecare suspin, cu fiecare răsuflare.

Ce să mai facă acum? Trecuse atât de mult timp de când fusese ultima oară ea însăşi şi nu o parte din *noi.* Nici măcar nu ştia dacă mai exista vreun *eu* înăuntrul ei. Ceasul de pe noptieră decupa timpul în felii măsurate... iar ea plângea.

Sună telefonul.

Annie se trezi de la primul apel, cu inima bătându-i nebuneşte. El era. O suna să-şi ceară scuze, să-şi recunoască greşeala, să spună că o iubise dintotdeauna doar pe ea. Dar când răspunse o auzi pe Natalie, râzând.

— Ciao, mami. Am ajuns.

Vocea lui Natalie îi răscoli din nou durerea. Se ridică în capul oaselor, trecându-şi cu greu o mână prin părul încâlcit.

— Bună, draga mea. Nu-mi vine să cred că ai ajuns deja. Annie vorbea încet, şovăitor. Respiră adânc, străduindu-se să se liniştească. Deci, cum a fost zborul?

Natalie se lansă într-un monolog care dură mai bine de un sfert de oră. Annie o auzi vorbind despre călătoria cu avionul, despre aeroport, despre cât de straniu era Metroul din Londra şi cum toate casele erau unite între ele – ca la San Francisco, ştii tu, mami...

— ... Mami?

Annie tresări şi îşi dădu seama că nu mai spusese nimic. O ascultase pe Natalie – chiar o ascultase –, dar o frază banală din conversaţie o făcuse să se gândească iarăşi la Blake, la maşina care nu era în garaj şi trupul care nu era lângă ea, în pat.

„Dumnezeule, aşa o să fie de-acum înainte?”

— Mami?

Annie închise strâns ochii, încercând în van să evadeze undeva. Mintea ei era plină de un zgomot alb, asurzitor.

— Sunt... sunt aici, Natalie. Iartă-mă. Îmi povesteai de familia care te ţine în gazdă.

— Eşti bine, mami? Annie simţi cum îi curgeau lacrimile pe obraji. Nu se obosi să le şteargă. Eu sunt bine, urmă fata. Tu cum eşti? Trecură câteva secunde în tăcere. Mi-e dor de voi.

Fiica ei părea atât de singură! Annie avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu şoptească imediat în receptor: „Te rog, vino acasă, Nana. O să fim singure împreună”.

— Crede-mă, Nana, o să-ţi faci prieteni. Sunt sigură că în curând o să te distrezi atât de tare că n-o să mai ai timp să păzeşti telefonul aşteptând să te sune mama ta. Nici n-o să-ţi dai seama când o să vină cincisprezece iunie.

— Hei, mami, parcă îţi tremură puţin vocea. O să fii OK cât timp sunt plecată?

Annie râse; un sunet încordat, nervos.

— Bineînţeles că da. Nu cumva să-ţi faci griji pentru mine.

— În regulă. Natalie vorbise atât de încet, că mama ei trebui să ciulească urechile. Dă-mi-l pe tata la telefon până nu încep să plâng.

Annie se crispă.

— Tatăl tău nu e acasă.

— Oh.

— Dar să ştii că te iubeşte. Mi-a spus să-ţi transmit asta neapărat.

— Da, sigur că da. Deci, mă sunaţi luni?

— Pe ceas.

— Te iubesc, mami.

În pieptul lui Annie urcă un nou hohot de plâns. Abia mai putea să vorbească. Simţi brusc nevoia să o avertizeze pe Natalie că lumea e teribil de crudă, că o viaţă se poate face ţăndări din senin într-o singură după-amiază ploioasă de primăvară.

— Ai grijă de tine, Natalie. Te iubesc.

— Te iubesc.

Apelul se întrerupse.

Annie puse receptorul la locul lui şi coborî cu greu din pat, apoi se târî până în baie. Luminile se aprinseră singure, dând întregii scene un aer de film al lui Oliver Stone. Se holbă îngrozită la imaginea din oglindă: încă mai purta hainele de la aeroport, şifonate într-un hal de nerecunoscut, iar părul ei era lipit de cap atât de strâns de parcă folosise lipici în loc de balsam.

Lovi întrerupătorul cu pumnul cât de tare putea, întunericul o cuprinse ca o mantie liniştitoare. Se dezbrăcă până la lenjerie şi lăsă hainele şifonate într-un maldăr pe podeaua de gresie. Simţindu-se obosită, bătrână şi umflată, ieşi din baie şi se strecură înapoi în pat.

Cearşafurile încă îi mai păstrau mirosul. Doar că nu mai era mirosul lui. Blake – Blake al ei – folosise dintotdeauna parfumuri Polo. În fiecare an, de Crăciun, Annie îi dădea un parfum nou; cei de la magazinul Nordstrom i-l vindeau gata împachetat într-o cutie verde pentru cadouri. Annie îi dădea un parfum nou în fiecare an, iar Blake îl folosea în fiecare zi... dar acum Calvin Klein şi Suzannah schimbaseră totul.

Cea mai bună prietenă a ei îşi făcu apariţia dimineaţa devreme, lovind cu pumnii uşa de la intrare şi strigând:

— Deschide-mi, la naiba, sau vin acum cu pompierii peste tine!

Annie se îmbrăcă în halatul de mătase neagră al lui Blake şi se împletici obosită până la uşă. Se simţea ca naiba după vinul pe care îl băuse în ajun. Avu nevoie de un efort considerabil ca

să deschidă. Dalele scumpe de piatră erau dureros de reci sub tălpile ei goale.

În cadrul uşii apăru Terri Spencer, purtând o salopetă largă de blugi. Părul ei brunet, des şi înfoiat era ascuns sub o eşarfă de un roşu aprins. În urechi purta două inele de aur. Arăta exact ca ţiganca al cărei personaj îl juca într-un serial de televiziune. Terri îşi încrucişă braţele şi o studie critic.

— Arăţi ca dracu'.

Cealaltă oftă. Bineînţeles că Terri ştia deja. Oricât de boemă voia să pară, prietena ei era măritată cu un avocat. Iar avocaţii vorbeau între ei.

— Deci ştii deja.

— Ştiu de la Frank. Puteai să mă suni şi tu.

Annie îşi trecu o mână tremurândă prin păr. Ea şi Terri fuseseră prietene dintotdeauna. Erau ca două surori. Cu toate astea, chiar şi după toate experienţele prin care trecuseră împreună, după toate bucuriile şi tristeţile pe care le împărtăşiseră una cu cealaltă, nu ştia de unde să înceapă. Se obişnuise să aibă grijă de Terri, care ducea o viaţă nebunească, la fel ca toate actriţele, şi se căsătorea sau divorţa după cum bătea vântul. Se obişnuise să aibă grijă de toţi ceilalţi. Dar nu şi de ea însăşi.

— Am vrut să te sun, dar mi-a fost... greu.

Terri o luă pe după umeri cu un braţ rotunjor şi o împinse până la canapeaua imensă din sufragerie. Apoi merse de la fereastră la fereastră, dând la o parte perdelele de mătase albă. Dincolo de peretele de sticlă, înalt de şase metri, se întrezăreau cerul şi marea, amândouă de un albastru orbitor. Annie nu mai avea unde să se ascundă.

După ce termină, Terri se aşeză pe canapea, lângă prietena ei.

— Acum, reluă blând, spune-mi ce rahat s-a întâmplat.

Annie ar fi vrut să zâmbească. Ştia că Terri folosise intenţionat un cuvânt aşa de vulgar, însă nu reuşi să reacţioneze. Nu putea spune cu glas tare ce se întâmplase. Ar fi devenit prea real. Se prăbuşi cu faţa în mâini.

— Doamne sfinte...

Terri o luă în braţe şi o ţinu strâns, legănând-o, dându-i la o parte şuviţele unsuroase de pe obraji. Pentru Annie era o

senzaţie plăcută să o ţină cineva în braţe, să ştie că nu era atât de singură pe cât se simţea.

— O să treci şi peste asta, murmură Terri în cele din urmă. Poate nu crezi asta acum, dar aşa o să fie. Îţi dau cuvântul meu. Oricum, Blake e un nătărău. O să-ţi fie mult mai bine fără el.

Annie se trase înapoi şi îşi privi prietena printre lacrimi.

— Dar nu... nu vreau să fiu fără el.

— Bineînţeles că nu. Voiam să spun doar...

— Ştiu ce voiai să spui. Crezi că o să mă simt mai bine, cu timpul. De parcă tu ştii ceva despre asta. Îţi schimbi soţii mai des decât îmi schimb eu chiloţii.

Sprâncenele negre şi groase ale lui Terri se ridicară într-un gest de mirare.

— Unu-zero pentru nevasta fidelă. Uite, Annie, ştiu că sunt o femeie dură şi pesimistă şi de-asta o dau în bară cu fiecare căsătorie, dar ţii minte cum eram pe vremuri? Ţii minte cum eram la facultate?

Annie îşi amintea prea bine, deşi îşi dorea să fi uitat. Terri fusese dulceaţa şi inocenţa întruchipate. De-asta deveniseră cele mai bune prietene. Nu se schimbase decât în ziua în care primul ei soţ, Rom, îi mărturisise că avea o aventură cu fata contabilului lor. Terri avusese un răgaz de douăzeci şi patru de ore. Apoi, bum! Contul de economii dispăruse, banii fuseseră „cheltuiţi” în mod misterios, iar cabinetul medical pe care-l puseseră pe picioare împreună fusese vândut unui prieten pentru un dolar.

Annie stătuse cu Terri aproape tot timpul în perioada respectivă, bând vin la ora prânzului şi fumând jointuri. Blake fusese în culmea furiei. „De ce naiba îţi mai pierzi vremea cu prefăcuta aia? îi spunea. Ai o grămadă de prietene mult mai acceptabile”. Asta fusese una din cele câteva dăţi în care Annie îşi înfruntase soţul.

— Ai stat cu mine în fiecare zi, spuse blând Terri, luând-o de mână şi strângându-i uşor degetele. M-ai ajutat să trec peste ce mi s-a întâmplat, iar eu am de gând să fac la fel. Sunt aici ori de câte ori ai nevoie de mine. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— N-am ştiut că doare atât de mult... Mă simt ca şi când...

Iarăşi lacrimi, pline de umilinţă. Annie ar fi vrut să le oprească, dar era imposibil.

— Ca şi când cineva te-a înjunghiat şi sângerezi... ca şi când nimic n-o să te mai facă fericită vreodată? Ştiu.

Annie închise ochii. Terri o înţelegea. Să se gândească la asta era prea mult. Nu voia ca Terri, dintre toţi, să o înţeleagă atât de bine. Nu Terri, femeia care nu era în stare să-şi ţină un soţ lângă ea mai mult de câţiva ani sau nici măcar să-şi cumpere un animal de companie. O înnebunea gândul că durerea ei era ceva atât de... obişnuit. De parcă nu era mare scofală să-şi pierdut două decenii din viaţă, fiindcă până la urmă trăia într-o ţară în care un milion de cupluri puneau punct relaţiei în fiecare an.

— Ascultă, puştoaico, nu vreau să vorbim despre asta, dar trebuie. Blake e un avocat al naibii de bun. Trebuie să te protejezi cumva.

Era un sfat brutal, un sfat care ar fi făcut-o pe orice femeie să vrea să se ghemuiască într-un colţ şi să-şi plângă de milă. Annie încercă să zâmbească:

— Blake nu e genul ăla.

— Ei, haide acum. Trebuie să te întrebi cât de bine îl cunoşti, de fapt.

Era o întrebare căreia Annie nu-i putea face faţă. Nu acum. Era suficient de rău să ştie că ultimul an fusese o minciună. Nu se simţea în stare să înfrunte posibilitatea că Blake devenise un străin. O privi pe Terri, sperând că prietena ei avea să înţeleagă.

— Îmi ceri să fiu o altă persoană. Adică vrei să mă duc la bancă şi să lichidez banii din cont, banii *noştri.* Ar fi un gest atât de... definitiv. Şi ar transforma toată treaba asta într-o bătălie pe lucruri... doar lucruri. Nu pot să-i fac asta lui Blake. Nu pot să-mi fac asta *mie.* Ştiu că sunt naivă – poate chiar prostuţă – deoarece încă mai am încredere în el, dar mi-a fost cel mai bun prieten timp de jumătate din viaţă.

— Ce mai prieten!

Annie atinse mâna grăsuţă a prietenei ei.

— Îţi faci griji pentru mine şi te iubesc pentru asta. Serios, chiar te iubesc, dar nu sunt pregătită încă pentru asemenea sfaturi. Sper că... Annie îşi coborî vocea şi continuă aproape în şoaptă. Se simţea atât de naivă uitându-se în ochii trişti şi atotştiutori ai lui Terri! Încă mai sper că n-o să fie nevoie de asta, totuşi.

Terri se forţă să zâmbească.

— Poate că ai dreptate. Poate e doar o criză de vârsta a doua şi o să-şi revină singur.

Vorbiră apoi câteva ore. Din nou şi din nou, Annie găsi câte o amintire sau o povestioară pe care să o scoată din jobenul căsniciei lor, de parcă vorbele, amintirile vieţii ei de până acum, ar fi putut să-l aducă acasă pe soţul ei.

Terri o ascultă zâmbind şi o ţinu strâns în braţe, însă nu-i mai dădu niciun sfat concret, iar Annie fu recunoscătoare pentru asta. Cam pe la ora prânzului comandară o pizza mare de la Granita's, apoi ieşiră pe verandă şi o mâncară pe toată. Când soarele apuse în apele Pacificului, Annie îşi dădu seama că Terri avea să plece în curând.

Se întoarse spre cea mai bună prietenă a ei şi puse în sfârşit întrebarea în jurul căreia se învârtiseră toată după-amiaza:

— Şi dacă nu se mai întoarce, Terri? vorbise atât de încet că, preţ de o clipă, crezu că întrebarea ei se pierduse în sunetul foşnitor al valurilor.

— Şi ce dacă nu se mai întoarce?

— Nu-mi pot imagina o viaţă fără el. Ce să fac? Unde să mă duc?

— O să te duci acasă. Dacă tata ar fi fost aşa de mişto ca Hank al tău, eu m-aş fi întors într-o clipită.

Acasă. Pentru prima oară, Annie îşi dădu seama că acel cuvânt era la fel de fragil ca o farfurie de porţelan.

— Casa mea e alături de Blake.

— Of, Annie! Terri oftă şi o strânse uşor de mână. Nu mai este.

Două zile mai târziu, Annie primi un telefon de la Blake. Vocea lui era cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată.

— Blake...

— Trebuie să ne vedem.

Annie simţi un nod în gât. Ochii i se umplură dintr-odată de lacrimi. „Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne! Ştiam eu că o să se întoarcă la mine".

— Acum?

— Nu. Sunt cam ocupat în dimineaţa asta. Ne vedem după ce termin.

Era pentru prima oară în ultimele zile când Annie simţea că poate să respire din nou.

∴

Privind unghiurile îndrăzneţe ale casei lor, Blake avu sentimentul neaşteptat că pierduse ceva. Era o casă atât de frumoasă, atât de modernă! O adevărată operă de artă, şi încă într-un cartier unde costa cinci milioane de dolari să demolezi ceva şi nimic nu era prea scump.

Annie fusese cea care o concepuse şi o decorase. Luase ca punct de plecare peisajul – marea, plaja şi cerul – şi ajunsese cumva la o casă care părea să fi crescut chiar din dealul de alături. Tot Annie alesese fiecare nuanţă, fiecare finisaj. Interiorul era plin de mici fantezii: un înger aici, un gargui dincolo, un suport croşetat pentru plante agăţat pe lambriul care costa o mie de dolari metrul pătrat, o fotografie de familie într-o ramă cu scoici făcută de mână. Orice colţişor al casei reflecta personalitatea ei veselă şi puţin ciudată.

Blake încercă să-şi aducă aminte cum fusese să o iubească, dar nu mai reuşi.

Timp de zece ani se culcase cu alte femei, femei pe care le seducea până ajungea în patul lor şi apoi şi le ştergea din minte. Călătoriseră împreună, dormiseră împreună, iar în tot acest timp Annie era acasă, încercând reţete din revista *Gourmet* şi selectând nuanţe de vopsea şi parchet şi ducând-o pe Natalie cu maşina la şcoală. Blake îşi închipuise că Annie avea să-şi dea seama că nu o mai iubeşte mai devreme sau mai târziu, dar era atât de încrezătoare, la naiba! Mereu nu avea decât aşteptări pozitive de la ceilalţi, iar când se îndrăgostea de cineva i se dedica trup şi suflet, pentru totdeauna.

Oftă şi se simţi obosit dintr-odată. Când împlinise patruzeci de ani îşi dăduse seama că nu mai voia să fie prins într-o căsnicie din care iubirea dispăruse de mult.

Înainte ca primele fire gri şi urâte să-şi croiască drum prin părul lui şi primele riduri să apară sub ochii lui albaştri, Blake crezuse că le are pe toate: o carieră fulminantă, o soţie frumoasă, o fiică iubitoare şi toată libertatea de care avea nevoie.

De două ori pe an pleca în voiaj cu foştii colegi de facultate, mergând la pescuit pe insule exotice, cu plaje drăguţe şi fete şi mai drăguţe. Juca baschet de două ori pe săptămână şi falimenta barul local în fiecare noapte de vineri. Spre deosebire de majoritatea prietenilor săi, soţia lui îl înţelegea întotdeauna şi

rămânea acasă. O soţie perfectă şi o mamă perfectă – tot ce crezuse că şi-ar fi putut dori.

Apoi o cunoscuse pe Suzannah. Aventura începuse la fel ca şi celelalte, frivol, însă cu timpul se transformase în ceva cu totul neaşteptat: în iubire.

Pentru prima oară după ani de zile, Blake se simţea tânăr şi viu. Făcuseră dragoste peste tot, la orice oră din zi şi din noapte. Suzannah era genul de femeie căreia nu-i păsa ce zic vecinii. Nu îngheţa cu gândul la copilul ce dormea în camera de alături. Era impulsivă, plină de surprize şi atât de deşteaptă – nu ca Annie, care credea că şedinţele cu părinţii sunt la fel de importante pentru soarta lumii ca şi Comunitatea Economică Europeană.

Blake merse încet până la intrare. Înainte ca mâna lui să apuce să atingă soneria, uşa din lemn de trandafir sculptat manual se deschise.

Annie stătea în faţa lui frământându-şi mâinile. Părea emoţionată. Purta o rochie bej de mătase, strânsă pe corp. Blake nu putu să nu observe că slăbise în ultimele câteva zile. Dumnezeu ştia că nu-şi putea permite asta.

Faţa ei mică, în formă de inimă, era îngrijorător de palidă, iar ochii ei care erau de regulă verzi şi strălucitori ca două frunze de trifoi erau acum stinşi şi înroşiţi. Îşi strânsese părul lung într-o coadă care îi accentua obrajii ascuţiţi şi îi făcea buzele să pară umflate. Purta doi cercei diferiţi: unul cu diamante, unul cu perle. Cumva, mica ei greşeală îl făcu să simtă cât de mult o rănise trădând-o.

— Blake...

În glasul ei se auzea un firicel de speranţă. Dintr-odată, Blake îşi dădu seama la ce se aştepta Annie după ce o sunase de dimineaţă.

„La naiba”. Cum dracu’ putuse să fie aşa de tâmpit?

Annie păşi în spate, netezind o cută invizibilă a rochiei.

— Intră, intră. Tu...

Îşi întoarse repede capul, dar Blake apucă să o vadă muşcându-şi buza de jos – un obicei pe care îl avea de mică atunci când era emoţionată. Crezu că avea să mai spună ceva, dar în ultima clipă Annie se întoarse şi porni pe hol înspre veranda cu mai multe niveluri de unde se vedea porţiunea de plajă aflată în proprietatea Coloniei.

Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să nu fi venit. N-avea nevoie să-i vadă durerea atât de îndeaproape. Era evident, din felul în care îşi tot aranja rochia şi părul.

Annie se îndreptă spre masă, unde pregătise o cană cu limonadă – băutura lui preferată – şi două pahare de cristal pe o tavă elegantă, de argint.

— Natalie s-a acomodat bine. Am vorbit cu ea doar o singură dată – şi aveam de gând să o mai sun, dar... ei bine... mi-a fost greu. Mi-a fost frică să nu-şi dea seama din vocea mea că s-a întâmplat ceva. Şi, desigur, ar fi vrut să vorbească şi cu tine. Poate că mai târziu... cât mai eşti aici... o putem suna amândoi.

— N-ar fi trebuit să vin.

Blake spuse asta mai răstit decât avusese de gând, dar nu mai suporta să-i audă tremurul din glas.

Annie îşi smuci mâna. Limonada se vărsă peste marginea paharului şi făcu o baltă pe masa de piatră cenuşie. Nu se întoarse spre el, lucru pentru care îi fu recunoscător. Nu voia să-i vadă expresia feţei.

— Atunci de ce-ai venit?

Ceva din vocea ei – resemnare, poate, sau durere – îl luă pe nepregătite. Simţi lacrimi arzătoare în ochi. Nu-i venea să creadă cât de mult îl durea asta. Scoase din buzunar hârtiile provizorii de divorţ pe care le pregătise. Fără să spună niciun cuvânt, se aplecă peste umărul ei şi le lăsă să cadă pe masă. Un colţ al plicului ateriză în balta de limonadă. O pată neagră de cerneală începu să se lăţească.

Blake nu reuşea să-şi mişte ochii de la cerneală.

— Alea sunt hârtiile, Annie...

Ea nu schiţă nicio mişcare şi nu răspunse. Rămase cu spatele, nemişcată.

Arăta demnă de milă, cu umerii cocoşaţi şi cu degetele agăţate de marginea mesei. Nu era nevoie să-i vadă chipul ca să-şi dea seama ce simţea. Vedea lacrimile care cădeau, una după alta, lovindu-se de suprafaţa de piatră ca nişte picături mici de ploaie.

Capitolul 3

— Nu-mi vine să cred că faci asta. Annie nu avusese de gând să spună nimic, dar cuvintele ieşiseră aproape singure. Blake nu răspunse, aşa că se întoarse spre el, gândindu-se cu tristeţe că după o căsnicie de aproape douăzeci de ani, nu era în stare să-l privească în ochi. De ce?

Asta voia să înţeleagă, de fapt. Întotdeauna se dedicase trup şi suflet familiei. Făcuse tot posibilul ca persoanele dragi să se simtă la rândul lor protejate şi fericite, încă dinainte să-l cunoască pe Blake, din copilărie. Mama ei murise când Annie era încă mică. Atunci învăţase să-şi închidă tristeţea în cutiuţe mici, ermetice, şi să o ţină departe de inimă. Nu reuşise să treacă peste pierderea suferită, aşa că în loc de asta făcuse tot posibilul să-şi consoleze tatăl. De-a lungul anilor, asta devenise trăsătura ei caracteristică. Annie cea iubitoare, care avea mereu grijă de ceilalţi. Dar soţul ei nu-i mai voia dragostea, nu mai voia să facă parte din familia pe care o crease şi o iubise atât.

— Hai să nu vorbim iarăşi despre asta, oftă el posomorât.

Annie îi simţi cuvintele ca pe o palmă. Îşi ridică brusc capul şi îl privi.

— Să vorbim iarăşi? Glumeşti?

— De când mă ştii tu pe mine că am simţul umorului? Abătut, îşi trecu o mână prin părul tuns la milimetru. N-am crezut că o să... deduci aşa ceva din apelul meu de azi-dimineaţă. Îmi pare rău.

„Să deduci”. Un termen din jargonul avocăţesc, care părea să-i separe şi mai mult.

Blake se apropie de ea, dar nu prea mult.

— O să am grijă de tine. Asta am venit să-ţi spun. Nu trebuie să-ţi faci probleme legate de bani sau de orice altceva. O să am mare grijă de tine şi de Natalie. Îţi promit.

Annie îl privi neîncrezătoare.

— Nouăsprezece februarie. Îţi aminteşti de ziua aia, Blake?

Bronzul de un milion de dolari al lui Blake păli imediat.

— Haide, Annalise...

— Nu-mi spune tu mie „haide, Annalise”. Nouăsprezece februarie. Data nunţii noastre. Mai ţii minte, Blake? Ai spus – ai

jurat – că o să mă iubeşti până când moartea ne va despărţi. Şi atunci ai promis că o să ai grijă de mine.

— Asta a fost acum mulţi ani.

— Crezi că o promisiune de genul ăsta vine cu o dată de expirare, ca o pungă de lapte? Doamne...

— M-am schimbat, Annie. La naiba, suntem împreună de mai mult de douăzeci de ani. Amândoi ne-am schimbat. Cred că o să fii mai fericită fără mine. Sincer. Poţi să faci toate lucrurile pentru care nu aveai timp înainte. Ştii tu... Roşu la faţă de stinghereală, continuă: Caligrafie, de exemplu. Şi povestioarele alea pe care le scrii. Şi tablourile.

Annie voia să-i spună să iasă naibii din casa ei, dar cuvintele nerostite se amestecau cu amintirile lor fericite şi o dureau.

Blake veni lângă ea cu paşi mici şi apăsaţi, care răsunară aspru pe podeaua de piatră.

— Ţi-am adus nişte hârtii preliminare de divorţ la care am lucrat. Termenii sunt mai mult decât generoşi.

— N-o să-ţi meargă aşa de uşor cu mine.

— Poftim?

Din vocea lui, Annie îşi dădu seama că îl luase prin surprindere. Nici nu era de mirare. În toţi anii petrecuţi împreună, Blake învăţase că n-avea rost să se aştepte la vreun protest de la soţia lui. Acum însă, ea îşi ridică privirea.

— Am spus că n-o să-ţi meargă aşa de uşor cu mine. Nu şi de data asta.

— Nu poţi opri un divorţ în California, rosti el pe un ton ferm, care-i trăda profesia.

— Ştiu şi eu legile, Blake. Uiţi că am lucrat împreună cu tine ani de zile, că amândoi am pus firma noastră pe picioare? Sau nu mai ţii minte decât timpul pe care *tu* l-ai petrecut acolo? Annie se îndreptă spre el, atentă să nu-l atingă din greşeală. Dacă tu ai fi clientul, ce sfat ţi-ai da?

Blake îşi lărgi gulerul cu degetul.

— Asta nu e relevant.

— Ţi-ai spune să aştepţi, să te „răcoreşti” puţin. Ţi-ai recomanda o separare de probă. Te-am *auzit* spunând lucrurile astea. Tristeţea o copleşi. Doamne sfinte, Blake, nici măcar şansa asta nu vrei să ne-o acorzi?

— Annalise...

Annie respira greu, luptându-se din răsputeri să-şi oprească lacrimile înainte să înceapă. Ajunseseră în momentul-cheie.

— Promite-mi că o să aşteptăm până în iunie – când se întoarce şi Natalie. O să stăm de vorbă atunci... şi o să vedem cum ne simţim după câteva luni de stat separat. Ţi-am dat douăzeci de ani din viaţă, Blake. Poţi să-mi dai şi tu trei luni.

Annie simţi secundele trecând una câte una, şi fiecare o zgâria pe suflet în drum. Auzea respiraţia lui înceată, măsurată, sunetul cu care adormise de mai bine de jumătate de viaţă.

— În regulă.

Sentimentul de uşurare o năpădi ca un val.

— Dar ce-o să-i spunem lui Natalie?

— Dumnezeule, Annie, doar n-o să facă un atac de cord. Majoritatea prietenelor ei au părinţii divorţaţi. Jumătate din problemele noastre sunt din cauză că numai la Natalie te gândeşti. Spune-i adevărul.

Annie simţi prima scânteie de furie.

— Să nu îndrăzneşti să dai vina pe faptul că sunt mamă, Blake. Mă părăseşti fiindcă eşti un nenorocit şi un egoist.

— Un egoist nenorocit care s-a îndrăgostit de altcineva.

Cuvintele lui o răniră adânc, aşa cum intenţionase. Ochii lui Annie se umplură de lacrimi. Nu mai vedea bine, dar, la naiba, n-avea de gând să le lase să curgă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-avea rost să se certe cu el – nu ştia cum să se certe, iar el învăţase din sala de judecată cum să obţină efectul maxim de pe urma cuvintelor răutăcioase.

— Aşa zici tu.

— Bine, spuse scurt Blake pe un ton stăpânit, din care Annie îşi dădu seama că discuţia se terminase. Ce vrei să-i spui lui Natalie şi când?

Cel puţin ăsta era un răspuns pe care îl pregătise. Chiar dacă dăduse greş ca soţie şi ca iubită, ştia măcar cum să aibă grijă de fiica ei.

— Nimic, deocamdată. Nu vreau să-i stric distracţia. O să-i spunem... ce trebuie... când se întoarce acasă.

— Bine.

— Bine.

— O să trimit pe cineva mâine să ia nişte lucruri de-ale mele. Îţi trimit Cadillac-ul înapoi luni.

Lucruri. După atâţia ani, ajunseseră să vorbească doar despre lucruri. Obiecte mici care făceau parte din viaţa lor – periuţa lui de dinţi, bigudiurile ei, colecţia lui de discuri, bijuteriile ei – deveniseră nişte proprietăţi care urmau să fie împărţite cu meticulozitate.

Blake luă plicul de pe masă şi i-l întinse lui Annie.

— Deschide-l.

— De ce? Ca să văd cât de generos eşti cu banii *noştri?*

— Armie...

— Nu-mi pasă cine ce ia, zise ea fluturând din mână.

— Fii rezonabilă.

Annie îi aruncă o privire tăioasă.

— Asta mi-a spus şi tata când l-am informat că vreau să mă mărit cu un slăbănog de douăzeci de ani fără niciun sfanţ. „Fii rezonabilă, Annie. N-ai de ce să te grăbeşti. Încă eşti tânără". Dar nu mai sunt tânără, nu-i aşa, Blake?

— Annie, te rog...

— Ce mă rogi? Să nu-ţi mai fac probleme?

— Citeşte hârtiile.

Annie se apropie şi mai mult şi îl fixă cu privirea printre lacrimi.

— Nu vreau decât un singur lucru, Blake. Simţi un nod în gât. Îi era teribil de greu să continue. Inima mea. Dă-mi-o înapoi întreagă, aşa cum era. Despre asta spun ceva hârtiile tale?

Blake îşi dădu ochii peste cap.

— Trebuia să mă aştept la asta. Bine. O să stau la Suzannah, mă găseşti acolo dacă e vreo urgenţă. Scoase un pix şi scrise ceva pe o bucată de hârtie din portofel. Ăsta e numărul ei.

Annie nu vru să accepte biletul. Blake îi dădu drumul şi-l lăsă să cadă pe podea.

∴

Annie era întinsă în patul lor imens, nemişcată, ascultându-şi respiraţia. Era un sunet cunoscut, liniştitor, în tandem cu ritmul blând pe care inima ei îl descria, bătaie cu bătaie. Simţea nevoia să ridice receptorul şi să o sune pe Terri, dar deja o exploatase mult prea mult. Vorbiseră în fiecare zi, ore în şir, ca şi când cuvintele ar fi putut să-i aline durerea. După ce terminau, se simţea mai singură ca niciodată.

Ultima săptămână trecuse cu greu, şapte zile nesfârşite de când soţul ei îi spusese că era îndrăgostit de o altă femeie.

Zilele goale şi nopţile însingurate luaseră cu ele bucăţi întregi din sufletul ei. În curând nu avea să mai rămână aproape nimic, şi nimeni n-avea să mai ştie că existase vreodată ceva acolo.

Uneori se trezea ţipând. Coşmarul era mereu acelaşi: stătea într-o cameră întunecată, uitându-se într-o oglindă cu rama frumos împodobită – dar nu se putea vedea în ea.

Aruncă pătura cât colo, se dădu jos şi merse în camera adiacentă pe care o folosea pe post de dressing. Deschise sertarul cu lenjerie intimă şi scoase o cutie mare şi gri. Ţinând-o sub braţ, se întoarse cu paşi mecanici înapoi în pat. Era colecţia de fotografii şi amintiri, toate instantaneele favorite pe care le făcuse şi le păstrase peste ani. Trecu încet prin ele, savurându-le pe rând. La fundul cutiei descoperi o busolă mică de bronz atârnată de un lănţişor, un cadou pe care tatăl ei i-l făcuse cu mulţi, mulţi ani în urmă. Nu era nimic gravat pe ea, dar îşi amintea perfect ziua în care o primise şi cuvintele pe care i le spusese bătrânul: „Ştiu că te simţi pierdută, dar asta n-o să dureze la nesfârşit. Cu busola asta vei şti întotdeauna cum să ajungi înapoi acasă... iar eu o să te aştept de fiecare dată”.

Annie strânse busola într-o mână, întrebându-se când şi de ce o dăduse jos. Îşi puse la gât lănţişorul cu mişcări încete, apoi se întoarse la fotografii şi începu cu cele alb-negru, filmul în instantanee Kodak al copilăriei ei. Poze mici, cu colţurile îndoite şi data developării ştampilată cu negru în partea de sus. Erau câteva duzini doar cu ea, ceva mai puţine cu tatăl ei – şi una cu mama ei.

Una singură.

Încă îşi amintea ziua aia. Ea şi mama ei făceau prăjiturele de Crăciun. Era făină peste tot, pe bufet, pe faţa lui Annie, pe podea. Tatăl ei se întorsese de la serviciu şi izbucnise în râs. „Doamne sfinte, Sarah, poţi să hrăneşti o armată întreagă cu atâtea prăjiturele. Nu suntem decât trei oameni...”

Trecuseră abia câteva luni până să rămână dintr-odată doar ei doi: un bărbat tăcut şi îndoliat şi o fiică şi mai tăcută.

Mângâie suprafaţa alunecoasă a fotografiei cu degetul. De atâtea ori i se făcuse dor de mama ei de-a lungul anilor – la ceremonia de absolvire de la liceu, în ziua nunţii, în ziua în care se născuse Natalie. Şi totuşi, niciodată nu-i fusese mai dor de ea ca acum. „Am nevoie de tine, mamă, se gândi pentru a mia oară. Vreau să-mi spui că totul va fi bine...”

Puse fotografiile ei dragi la loc în cutie şi luă una color, în care apărea ţinând în braţe un nou-născut cu faţa bucălată, învelit într-o pătură roz. Era şi Blake acolo, tânăr, chipeş şi mândru, cu mâna lui mare aşezată protector peste fiica lui. Urmau alte şi alte fotografii care arătau momente din viaţa lui Natalie de când era mică şi până la sfârşitul liceului, de la chipul mânjit cu cereale până la machiajele sofisticate.

Întreaga viaţă a lui Natalie era povestită acolo. Erau nenumărate fotografii cu fetiţa lor zâmbitoare, blondă, cu ochi albaştri, lângă tot felul de jucării de pluş şi biciclete şi animale de companie. La un moment dat, Blake încetase să apară în pozele de familie. Cum de nu observase asta până acum?

Dar nu pe Blake îl căuta acum.

O căuta pe Annie. Adevărul o durea ca un cuţit răsucit adânc în rană, dar nu putea să renunţe. Undeva în cutia care purta toate amintirile ei de-o viaţă se ascundea şi Annie. Trebuia să se regăsească pe sine. Studie pozele pe rând, aruncându-le apoi deoparte. Nu apărea aproape în niciuna. Ca multe alte mame, ea era cea care apăsa pe declanşator, iar dacă i se părea că arată obosită, prea grasă, prea slabă sau pur şi simplu urâţică... rupea fotografia în două şi o arunca.

Acum se simţea de parcă nu fusese niciodată acolo. De parcă nici nu existase cu adevărat.

Gândul o sperie atât de tare că sări din pat şi mătură pozele la o parte cu braţul. Trecând pe lângă uşile de sticlă văzu reflexia unei femei dezlânate, disperate, de vârstă mijlocie, îmbrăcată în halatul de baie al soţului ei. Se transformase într-o făptură jalnică. Chiar mai jalnică decât ce fusese înainte.

Cum îndrăznea să-i facă aşa ceva? Să-i ia douăzeci de ani din viaţă şi apoi să o arunce ca pe un pulover care nu-i mai era bun?

Merse la dulapul lui, îi luă hainele scumpe de pe umeraşe şi le aruncă la gunoi. Apoi trecu în camera lui de lucru, care îi era atât de dragă. Deschise sertarul de la birou şi trase afară tot ce era înăuntru.

La fundul unuia din sertare descoperi zeci de chitanţe pentru flori, camere de hotel şi lenjerie intimă.

Supărarea ei se transformă în furie. Aruncă totul – bonuri, chitanţe, note pentru întâlniri cu clienţii, registrul de cecuri – într-o cutie imensă de carton. Scrise pe ea, cu litere mari şi îngroşate, numele lui şi adresa de la birou. Apoi adăugă, cu

litere mai mici: „Am făcut asta timp de douăzeci de ani. E rândul tău”.

Respirând din greu, dar simţindu-se mai bine, privi în jur. Avea o casă mare, perfectă şi goală.

Ce să facă acum? Unde să meargă? Atinse busola de la gât şi ştiu imediat.

Poate că ştiuse dintotdeauna.

Avea să se întoarcă la fetiţa pe care o văzuse în acele fotografii alb-negru... la locul în care fusese mai mult decât soţia lui Blake şi mama lui Natalie.

Partea a doua

În mijlocul iernii am aflat în sfârşit că port în mine o vară de neînvins.

ALBERT CAMUS

Capitolul 4

După ore întregi de drum cu avionul şi cu automobilul, Annie ajunse în sfârşit pe podul suspendat care făcea legătura între peninsula Olympic şi restul statului Washington. De o parte a podului se agitau valuri repezi, înspumate; de cealaltă parte, suprafaţa apei era netedă şi argintie, ca o monedă proaspăt ieşită din tiparniţă. Coborî geamul şi opri aerul condiţionat. Imediat, ceaţa dulce şi diafană se strecură în maşină, zburlindu-i uşor părul.

Peisajul se transforma cu fiecare kilometru pe care îl străbătea. Culorile lumii ei din copilărie începeau să reapară, albastru şi verde crud. Ieşi de pe şoseaua modernă şi intră pe drumul îngust care se îndepărta de ţărm. Peninsula era ascunsă sub un strat violaceu de ceaţă, o fâşie plată mărginită pe o parte de munţi enormi, cu vârfurile înzăpezite, iar de cealaltă parte de plaje bătute de vânturi. Era un loc neatins de agitaţia vieţii moderne. Pădurile seculare erau acoperite de straturi peste straturi de licheni argintii, iar falezele înalte ofereau protecţie faţă de valurile necruţătoare. În mijlocul peninsulei era Parcul Naţional Olympic, un ţinut sălbatic de patru mii de kilometri pătraţi unde domneau Mama Natură şi legendele pieilor roşii care trăiseră aici cu sute de ani înainte de primii exploratori albi.

Pe măsură ce se apropia de oraşul ei de baştină, pădurile deveneau din ce în ce mai dese şi mai întunecoase. Deşi era deja primăvară, o pâclă opalescentă încă mai plutea deasupra vârfurilor copacilor. Era acea perioadă a anului în care arborii încă mai hibernau, iar întunericul se lăsa înainte ca elevii să iasă de la ore. Niciun om în toate minţile nu se abătea de la drum

înainte de începutul verii; umblau tot felul de poveşti despre nişte copii care făcuseră asta şi dispăruseră fără urmă, despre turişti care fuseseră răpiţi de uriaşi când se aventuraseră prin pădure noaptea. Acolo, în inima codrului, vremea se schimba mai repede decât se răzgândeau fetele mari; soarele putea să dispară într-o clipită sub norii aducători de zăpadă, lăsând doar un curcubeu roşiatic cu marginile de culoarea abanosului.

Era un ţinut străvechi, în care cedrii creşteau înalţi de o sută de metri şi se prăbuşeau fără niciun zgomot, iar apoi mureau şi din scoarţa lor renăşteau alţi cedri, iar timpul era marcat de flux şi reflux, de inelele arborilor şi de migraţia somonilor.

Când Annie ajunse în sfârşit în orăşelul Mystic, încetini şi savură din plin priveliştile cunoscute. Mystic era o comunitate micuţă de tăietori de lemne, înfiinţată de primii colonişti din pădurile Quinault şi ducând mai departe idealurile lor. Main Street ţinea doar preţ de şase cvartale. Nu era nevoie să meargă până la capăt ca să ştie că strada Ulmilor se deschidea într-un drum de ţară plin de bălţi şi de gropi.

Centrul arăta ca un bătrân cu păr cărunt lăsat afară, în ploaie. Un singur semafor obosit îşi schimba regulat culorile, deşi nu trecea niciun vehicul. Şoseaua principală trecea prin faţa unui şir de magazine cu faţade din lemn şi cărămidă. Cu cincisprezece ani în urmă, Mystic fusese un orăşel în plină ascensiune, renumit pentru peştele şi lemnul de calitate din regiune. Anii care trecuseră fuseseră însă dificili, după toate aparenţele, iar negustorii se orientaseră spre comunităţi cu un potenţial mai bun, lăsând în urmă tot mai multe vitrine goale.

Maşini de teren acoperite de rugină erau parcate lângă aparate vechi de treizeci de ani. Pe trotuare nu se vedeau decât câţiva oameni în salopete spălăcite şi geci groase, de iarnă.

Prăvăliile care mai rămăseseră aveau denumiri autohtone: magazinul de stofe Ochiul Acului, gogoşăria Sfântul Moise, consignaţia de haine pentru copii Colţul Ştrengarilor, sala de bowling Pista lui Dwayne, Distinsul Magazin de Rochii al lui Eve, Restaurantul Italian al lui Vittorio. În fiecare vitrină se vedea o placă pe care se putea citi: ACEST MAGAZIN EXISTĂ DATORITĂ TĂIETORILOR DE LEMNE – lucru menit să le amintească politicienilor care trăiau în vile cine ştie pe unde că lemnul era esenţa vitală a regiunii.

Era un târguşor stors de vlagă, dar pentru Annie, care se obişnuise atât de mult cu clădirile de beton, oţel şi sticlă, Mystic arăta superb. Cerul era cenuşiu acum, dar îşi amintea şi cum arăta atunci când nu era acoperit de nori. Acolo, în Mystic, cerul pornea din palma lui Dumnezeu şi se deschidea în toate părţile, cât vedeai cu ochii. Era un ţinut splendid, cu peisaje care-ţi tăiau respiraţia, iar aerul mirosea a ace de pin, ploaie şi ceaţă.

Atât de diferit de California de Sud.

Gândul apăru din senin, iar odată cu el Annie îşi reaminti că era o femeie de treizeci şi nouă de ani în pragul unui divorţ pe care nu-l dorea. Se întorsese acasă fiindcă nu avea niciun alt loc în care să meargă.

Încercă să nu se gândească la Blake şi la Natalie, nici la casa lor mare şi goală cocoţată precar deasupra plajei. Se concentră în schimb pe lucrurile cărora nu le ducea dorul: căldura care îi dădea întotdeauna dureri de cap, cancerul pe care îl simţea pândind în razele invizibile ale soarelui, smogul care îi făcea ochii să usture şi gâtul să ardă. Zilele cu poluare peste cotele admise, când toţi erau sfătuiţi să stea în casă, alunecările de teren, incendiile care mistuiau cartiere întregi într-o singură după-amiază.

Annie avea rădăcini adânci acolo, în Mystic. Bunicul ei venise în orăşel cu aproape şaptezeci de ani în urmă, un neamţ solid care ştia să folosească fierăstrăul şi îşi căuta libertatea. Pământul îi oferise mijloacele unui trai bun, iar fiul lui, Hank, învăţase la rândul său acelaşi meşteşug. Annie era prima care se mutase de acasă în ultimele două generaţii, şi prima care terminase o facultate.

Conduse pe strada Ulmilor până ieşi din oraş. De ambele părţi ale drumului, pământul fusese împărţit în loturi de mici dimensiuni. În spatele curţilor pline de vehicule cu motoarele dezmembrate şi maşini de spălat care funcţionaseră odată se zăreau case modulare. Peste tot se vedeau semne limpezi că orăşelul continua să existe datorită tăiatului de lemne: camioane, fierăstraie şi plăcuţe cerând protejarea bufniţelor pătate, specie pe cale de dispariţie.

Drumul începu să urce spre dealuri, şerpuit şi molcom, pătrunzând tot mai adânc spre inima pădurii. Casele se răriră de ambele părţi, lăsând locul copacilor. Arborii tineri se întindeau cât vedeai cu ochii, în spatele pancartelor pe care se puteau citi

fraze ca: PĂDURE TĂIATĂ ÎN 1992 ŞI REPLANTATĂ ÎN 1993. La fiecare cinci sute de metri era o altă pancartă. Doar datele erau diferite.

În cele din urmă, Annie ajunse la o intersecţie cu un drum neasfaltat care străbătea un teren de şase hectare de pădure bătrână.

Pădurea era locul ei de joacă din copilărie. Petrecuse ore întregi strecurându-se printre tufişurile înalte, căţărându-se pe buşteni căzuţi şi vânând mici comori: o ciupercă albă care nu creştea decât la lumina lunii pline, o căprioară nou-născută aşteptându-şi mama, un cuib lipicios de ouă de broască ascuns în iarbă.

La capătul drumului era o casă de lemn cu două etaje. Acolo crescuse Annie. Arăta exact la fel cum şi-o amintea: o clădire veche de cincizeci de ani, vopsită într-o nuanţă perlată de gri, cu decoraţiuni albe. O verandă văruită în alb o înconjura de jur-împrejur, iar de stâlpii care o susţineau atârnau glastre cu muşcate de iarnă. Din coşul de cărămidă ieşea o spirală de fum care se pierdea în ceaţa cenuşie de deasupra.

În spatele casei, un regiment întreg de copaci seculari ascundea o baltă secretă, înconjurată de ferigi. Trunchiurile copacilor erau acoperite de muşchi umed, care se întindea uneori de la o creangă la alta în fâşii neregulate. Iarba se rărea treptat, ducând spre fâşia argintie a unui pârâu. Annie ştia că, dacă ar fi mers prin iarbă, paşii ei ar fi scos un lipăit plăcut. Pârâul, în schimb, se auzea ca sforăitul unui bătrân adormit.

Conduse Mustangul pe care îl închiriase în parcarea din spatele şopronului de lemn şi opri motorul, apoi îşi luă geanta şi porni spre uşa de la intrare.

Abia apucase să atingă soneria că tatăl ei se grăbi să deschidă uşa.

Marele Hank Bourne – înalt de aproape doi metri, cântărind peste o sută de kilograme – rămase nemişcat o clipă, privindu-şi fiica şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor. În clipa următoare, un zâmbet începu să-şi croiască drumul din mustaţa şi barba dese şi argintii.

— Annie, şopti bătrânul cu vocea lui răguşită.

Braţele lui se deschiseră pentru o îmbrăţişare, iar Annie se aruncă înainte şi îşi ascunse faţa sub bărbia lui. Bătrânul mirosea a fum, a săpun Irish Spring şi a bomboane cu whisky,

dulciuri pe care, când lucra, le păstra mereu în buzunarul de la piept al cămăşii. Era mirosul copilăriei.

Annie se lăsă purtată de sentimentul de siguranţă pe care i-l dădea îmbrăţişarea tatălui ei. În cele din urmă însă se dădu înapoi, dar nu-l privi în ochi de teamă să nu-i vadă lacrimile.

— Bună, tată.

— Annie, repetă el, cu o întrebare nerostită în glas.

De data asta, Annie se străduí să-i întâlnească privirea sfredelitoare. Bătrânul se ţinea bine pentru cei şaizeci şi şapte de ani ai săi. Avea ochii cercetători şi ageri, tinereşti, deşi erau înconjuraţi de pliuri roz de piele ridată. Tragediile pe care le înfruntase nu se făceau simţite decât rareori şi dispăreau repede – din când în când, dacă vedea un semafor care se schimbă în roşu într-o zi ploioasă sau auzea sirena mecanică şi crudă a unei ambulanţe, o umbră fugară îi întuneca chipul.

Vârî o mână în buzunarul de sus al salopetei – o mână cu o cicatrice uriaşă pe care o avea de când lucra la gater – şi întrebă:

— Eşti singură, Annie?

Ea făcu o grimasă. Întrebarea avea mai multe înţelesuri, lăsându-i tot atâtea variante de răspuns.

Hank o privea atât de stăruitor că începea să se simtă stânjenită, ca şi când ar fi putut să-i vadă adânc în suflet, să vadă casa imensă de pe malul Pacificului în care soţul ei spusese: „Nu te mai iubesc, Annie”.

— Natalie a plecat la Londra, răspunse slab.

— Ştiu. Aşteptam să mă suni şi să-mi dai adresa ei. Vreau să-i trimit ceva.

— Stă la o familie numită Roberson. Plouă în fiecare zi, cu găleata din câte mi-a sp...

— Ce se întâmplă, Annie Virginia?

Annie înghiţi restul propoziţiei. Nu mai avea loc de întors.

— Soţul meu... soţul meu m-a părăsit, tată.

Bătrânul o privi cu o expresie descumpănită.

— Poftim?

Ar fi vrut să râdă, să pretindă că nu era mare lucru, că era destul de puternică să treacă singură peste asta, dar se simţea ca un copil mic, neajutorat, cu limba lipită de cerul gurii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă blând bătrânul.

— E o poveste mai veche, zise ea ridicând din umeri. El are patruzeci de ani... şi ea are douăzeci şi opt.

Hank făcu o grimasă pierdută.

— Of, draga mea...

Se străduia să-şi găsească cuvintele, să spună ceva potrivit, dar nu reuşi, iar Annie îi văzu durerea şi tristeţea din privire. Se apropie de ea şi îşi puse palma uscată pe obrazul ei. O clipă, prezentul dispăru, acoperit de o singură amintire din trecut; amândoi retrăiau o altă zi, cu ani şi ani în urmă, când Hank îi spusese fetiţei lui de şapte ani că se petrecuse un accident... că mami plecase în rai...

„S-a dus, draga mea. S-a dus şi nu se mai întoarce”.

Îşi îmbrăţişă fiica în tăcere, iar Annie îşi lipi obrazul de cămaşa lui din lână. Voia să-i ceară un sfat, o vorbă de încurajare, un gând cu care să adoarmă în singurătatea ei, dar nu avuseseră niciodată o astfel de relaţie. Hank nu avusese niciodată vorbe de duh de împărtăşit.

— O să se întoarcă, murmură el. Bărbaţii pot fi al naibii de proşti uneori. Dar Blake o să-şi dea seama ce a făcut, o să vină şi o să te implore să-i mai acorzi o şansă.

— Şi eu vreau să cred asta, tată.

Hank zâmbi. Părea încurajat de efectul pe care îl avuseseră cuvintele sale.

— Crede-mă, Annie: omul ăla chiar te iubeşte. Am ştiut asta de când l-am văzut prima oară. De acord, eraţi prea tineri să vă căsătoriţi, dar erai o fetiţă sensibilă şi mi-am spus: uite un băiat care e în stare să aibă grijă de tine. O să se întoarcă. Acum hai să te instalăm în vechea ta cameră şi să căutăm tabla de şah. Ce zici?

— Ar fi perfect.

Hank se întinse şi o luă de mână. Traversară împreună sufrageria decorată spartan, apoi urcară scările şubrede care duceau la etaj.

Ajunseră în faţa camerei care fusese a lui Annie în copilărie, iar el răsuci clanţa şi împinse uşa. Camera era tapetată în galben şi auriu şi luminată de razele palide ale soarelui care apunea. Tapetul avea un model floral, tineresc, care fusese ales de mama ei cu o viaţă în urmă şi nu fusese schimbat niciodată. Nici Hank, nici Annie nu se gândiseră vreodată să-l dea jos, nici chiar când Annie ajunsese mult prea mare pentru aşa ceva.

Camera era dominată de un pat din fier forjat, vopsit în alb, cu salteaua acoperită de un vraf de perne galbene şi albe. O fereastră dublă, îngustă, se deschidea spre un şezlong de lemn pe care tatăl ei îl împletise singur şi i-l făcuse cadou când împlinise treisprezece ani. „Eşti o femeie în toată firea acum, îi spusese. O să ai nevoie de un scaun potrivit pentru tine”.

Annie îşi petrecuse o mare parte a tinereţii în acel scaun, uitându-se pe fereastră la noaptea nesfârşită, făcând colaje cu fotografiile starurilor din revista *Teen Beat,* scriind scrisori de dragoste către Bobby Sherman şi David Cassidy, visând la bărbatul cu care avea să se mărite într-o zi.

„O să se întoarcă”. Adoptă vorbele lui ca pe un scut şi încercă să uite că realitatea era dezolantă. Dorea cu disperare să creadă că tatăl ei avea dreptate. Altfel, dacă Blake nu se mai întorcea niciodată, Annie nu avea nici cea mai mică idee cine era şi unde îi era locul.

Capitolul 5

Noaptea trecu greu. Annie tresări din somn de câteva ori, scâncind în beznă ca un copil, cu cearşafurile umede strânse la picioare şi mirosind a transpiraţie. În ultimele patru zile rătăcise prin casă ca un spirit pierdut, fără să-şi găsească locul, suferind în tăcere. Rareori se îndepărtase de telefon.

„Am greşit, Annie. Îmi pare rău; te iubesc. Dacă vii înapoi acasă n-o s-o mai caut pe Suzannah niciodată”. Aştepta acel telefon binecuvântat toată ziua, apoi se prăbuşea epuizată şi visa că îl primise.

Ştia că ar fi trebuit să facă ceva, dar nu-şi dădea seama ce. Toată viaţa ei avusese grijă de cineva. Se folosise de toate puterile ca să creeze un cămin perfect pentru Blake şi Natalie. Acum rămăsese singură, pierdută.

„Culcă-te la loc”. Asta era. Avea să se strecoare iarăşi sub aşternuturi şi să adoarmă...

Cineva bătu la uşă.

— Vin imediat, zise ea, întinzându-se spre pernă.

Uşa se deschise şi apăru Hank. Purta o cămaşă în carouri roşii şi albastre şi o salopetă de blugi pătată şi decolorată. Era un soi

de uniformă pentru el. Timp de aproape patruzeci de ani se îmbrăcase aşa în fiecare dimineaţă înainte să plece la lucru, la gater. Îi adusese o tavă cu mâncare. Ochii lui se îngustară, lăsând să i se vadă dezamăgirea. Puse jos tava cu grijă şi merse lângă ea.

— Arăţi ca naiba.

Annie începu să plângă. Era atât de stupid! Ştia că arăta ca naiba. Era slabă şi urâţică şi murdară – şi nimeni, nici măcar Blake, nu avea să o mai dorească vreodată. Gândul îi făcu greaţă. Îşi acoperi gura cu palma şi se repezi în baie. Se simţea umilită ştiind că tatăl ei o aude vomitând, dar nu se putea stăpâni.

După ce termină, se spălă pe dinţi şi se întoarse tremurând în cameră.

Îngrijorarea din ochii lui Hank o înţepă ca un cuţit.

— Ajunge, spuse bătrânul, bătând din palme. Mergi la doctor. Îmbracă-te.

Annie se îngrozi la gândul că avea să iasă din casă.

— Nu pot. Lumea o să...

Nici măcar nu ştia de ce se temea atât de mult. Nu ştia decât un lucru: acolo, în camera ei, în pătuţul ei, era în siguranţă.

— Încă sunt în stare să te car pe un umăr, fetiţa mea. Îmbracă-te sau o să te duc în spate în pijama. Tu alegi. Mergi la doctor şi gata.

Annie voia să protesteze în continuare, dar ştia că tatăl ei avea dreptate. Şi, sincer, era bine să aibă cineva grijă de ea măcar o dată.

— Bine, în regulă.

Merse încet în baie şi se îmbrăcă cu aceleaşi haine şifonate pe care le purtase pe drum. Era un efort mult prea mare să-şi prindă părul, aşa că îşi trecu degetele prin el şi îşi luă o pereche de ochelari de soare ca să-şi ascundă cearcănele şi ochii înroşiţi.

— Hai să mergem.

∴

Annie se uita pe geamul pe jumătate deschis al camionetei Ford. În spate, rastelul gol pentru puşti se lovea de lunetă.

Bătrânul manevră cu dibăcie printre gropile de pe drum şi parcă în faţa unei clădiri scunde de cărămidă. Pe o firmă pictată de mână se puteau citi cuvintele: CLINICA MEDICALĂ DIN MYSTIC. DR. GERALD BURTON, MEDIC DE FAMILIE.

Annie zâmbi. Nu se mai gândise la bătrânul doctor Burton de ani de zile. El fusese cel care o asistase la naştere şi tot el îi tratase răcelile şi otitele şi micile accidente timp de douăzeci de ani. Făcea parte din copilăria ei la fel de mult ca aparatele dentare, balurile de la liceu şi băile în pielea goală din lacul Crescent.

Hank opri motorul. Bătrânul Ford tuşi, se zgudui de câteva ori şi apoi rămase nemişcat.

— Mi se pare atât de straniu să te aduc înapoi aici. Parcă mi-e frică să nu fi uitat de vreun vaccin şi să nu te lase să te întorci la scoală.

Annie zâmbi.

— Poate că doctorul Burton o să-mi dea o bomboană cu struguri dacă sunt cuminte.

— Ai fost dintotdeauna un copil bun, Annalise. Să nu uiţi asta.

Vorbele lui îi readuseră aminte de casa imensă de pe malul mării, în care soţul ei îi spusese că iubeşte pe altcineva. Tristeţea o cuprinse iar. Înainte să se lase copleşită, Annie îşi trase umerii înapoi şi deschise uşa.

— Ne vedem la... Privi în jur, întrebându-se ce mai rămăsese din vechiul orăşel.

— Ne vedem în parcul de pe malul râului. Pe vremuri îţi plăcea acolo.

— Parcul de pe marginea râului, îngână Annie, amintindu-şi de toate serile pe care le petrecuse acolo, jucându-se în noroi, căutând mormoloci şi libelule.

Încuviinţă, apoi ieşi din camionetă, îşi puse geanta pe umăr şi urcă scările de beton care duceau la intrare.

O întâmpină o recepţioneră în vârstă, cu părul albastru. Pe ecusonul ei se putea citi: SALUT! SUNT MADGE.

— Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Dintr-odată, Annie se simţi expusă, vulnerabilă.

Era îmbrăcată în haine şifonate, cu părul lăţos şi unsuros. Bine că avea măcar ochelarii de soare.

— Mă numesc Annie Colwater. Am o programare la doctorul Burton, stabilită de tatăl meu.

— Sigur că da, scumpa mea. Ia loc, vine imediat.

Annie completă formularele pentru asigurări, apoi se aşeză în sala de aşteptare şi începu să răsfoiască ultimul număr din revista *People.* Peste niciun sfert de oră, doctorul Burton îşi făcu

apariţia. Efectele trecerii anilor erau vizibile: pielea i se lăsase în falduri în jurul gâtului şi îşi pierduse aproape tot părul, dar în rest era acelaşi medic pe care îl cunoştea, singurul bărbat din Mystic care nu uita niciodată să-şi pună cravata înainte să plece la lucru.

— Annie Bourne, nu-mi vine să cred!

— A trecut ceva timp, zâmbi ea.

— Chiar că da. Haide, vino.

Burton o luă pe după umeri şi o conduse în cabinet. Annie se aşeză pe patul de consultaţie şi îşi încrucişă picioarele la glezne.

Medicul se aşeză pe un scaun galben, de plastic, în faţa ei. O studie cu atenţie. Ochelarii cu lentile groase îi făceau ochii să pară cât nişte farfurii. Annie se întrebă câţi ani trecuseră de când îi slăbise vederea.

— Nu arăţi prea bine.

Reuşi să zâmbească. Burton era un observator la fel de bun ca întotdeauna.

— De asta am venit. Hank mi-a zis că arăt ca naiba – şi s-a gândit că ar putea fi vreo boală.

Burton scoase un râset ca un nechezat şi deschise un dosar. Luă un pix şi se pregăti să scrie.

— Nu mă mir. Ultima oară când m-am văzut cu Hank, avea o migrenă – şi era sigur că are o tumoare pe creier. Tu ce-ai păţit?

Annie nu ştia de unde să înceapă.

— Nu dorm bine... mă doare capul... mi-e greaţă... genul ăsta de probleme.

— E posibil să fii cumva însărcinată?

Ar fi trebuit să se aştepte la o asemenea întrebare. Dacă s-ar fi pregătit n-ar fi durut-o aşa de mult, însă trecuseră ani de zile de când niciun medic nu i-o mai adresase, fiindcă cei care o cunoşteau ştiau deja răspunsul.

— Nicio şansă.

— Ţi se face rău din senin? Ciclul îţi vine neregulat?

— Dintotdeauna am avut ciclul neregulat, zise ea ridicând din umeri. În ultimul an nu mi-a venit aproape două luni întregi. Şi da, ginecologul meu mi-a spus că s-ar putea să intru la menopauză în curând.

— Nu ştiu... eşti cam tânără pentru asta.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, surâse ea.

Burton închise dosarul, îl puse deoparte şi o privi din nou.

— Ai păţit ceva care să ducă la depresie?

„Depresie”, îşi repetă ea în minte. Un singur cuvânt pentru o erupţie de durere. Un singur cuvânt gata să răpească bucuria şi căldura din sufletul unui om şi să-l lase pierdut într-un peisaj cenuşiu şi rece, singur, rătăcind în căutarea a ceva ce nu putea nici măcar numi.

— Poate.

— Vrei să vorbim despre asta?

Annie îl privi pe bătrânul doctor şi văzu în privirea lui blândă că înţelegea. Se simţi transpusă în copilărie. Avea din nou doisprezece ani şi era prima fată din clasă căreia îi venise ciclul. Hank nu ştiuse cum să-i explice, aşa că o dusese la doctorul Burton şi îl lăsase pe el să poarte discuţia.

Acum, ochii i se umplură de lacrimi.

— Eu şi soţul meu ne-am despărţit recent. N-am prea... reuşit să trec peste asta.

Burton îşi scoase încet ochelarii, îi aşeză peste hârtii şi se frecă obosit la baza nasului acvilin.

— Îmi pare rău, Annie. Nu e prima oară când văd aşa ceva. Se întâmplă şi în Mystic la fel de des ca şi în marile oraşe. Nici nu mă mir că te simţi rău – depresia ar putea explica insomniile, lipsa poftei de mâncare şi greaţa. Este o boală cu multe faţete. Pot să-ţi prescriu nişte Valium, eventual să-ţi dau şi nişte Prozac. Ceva care să te liniştească până reuşeşti să începi vindecarea.

Annie voia să-l întrebe dacă ştia vreo femeie care trecuse peste asta sau al cărei soţ se răzgândise între timp, dar întrebările ar fi dezvăluit prea mult despre ea şi Blake, aşa că le păstră pentru sine.

Burton îşi puse ochelarii la loc şi o privi curios.

— Trebuie să ai mare, mare grijă de tine, Annie. Mai ales acum. Depresia nu e o glumă. Dacă tot n-o să fii în stare să te odihneşti cum trebuie, vino să te mai văd o dată şi o să-ţi dau şi nişte medicamente pentru asta.

— Medicamente care să ţină locul unui iubit? Annie zâmbi amar. Trebuie să fie ceva fantastic. Nu-mi dai un pumn de pastile din alea să le încerc chiar acum?

Doctorul nu-i întoarse zâmbetul.

— Nu vreau să te aud vorbind de „un pumn” de pastile, şi sarcasmul nu e deloc potrivit pentru o doamnă. Cât ai de gând să rămâi în oraş?

Annie simţi un val de ruşine, de parcă avea iarăşi zece ani.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec... acasă la mijlocul lunii iunie. „Dacă nu mă sună Blake până atunci”, îşi zise. Se înfioră la gândul că Blake ar fi putut-o suna. Deci cred că o să rămân aici până atunci.

— La mijlocul lui iunie, zici? în regulă, vreau să te văd aici pe întâi iunie. Indiferent ce se întâmplă între timp. O să-ţi fac programarea chiar acum, bine?

Era frumos că cineva se interesa de progresele pe care avea să le facă până atunci.

— Bine. Sunt sigură că o să mă simt mai bine.

Burton o conduse până la ieşire, o bătu pe umăr şi îi reaminti să aibă grijă de ea, apoi se întoarse în cabinet.

Annie se simţea puţin mai bine acum. Traversă oraşul, îndreptându-se spre parc. Aerul proaspăt o revigora, iar cerul era atât de albastru şi de strălucitor că trebui să-şi pună la loc ochelarii de soare. Era una din acele zile rare de primăvară timpurie care aduceau cu ele promisiunea soarelui văratic. Trecu pe lângă statuia imensă a unui cerb Roosevelt, sculptată cu drujba, iar apoi intră în parc, păşind peste ultimele frunze înnegrite rămase de iarna trecută.

Îşi găsi tatăl aşezat pe banca de lemn care fusese pe malul râului dintotdeauna şi se aşeză lângă el.

Hank îi dădu un pahar de plastic cu cafea fierbinte.

— Pun pariu că n-ai mai avut parte de o ceaşcă de cafea ca lumea din liceu încoace.

Annie îşi strânse degetele în jurul paharului încălzit.

— Am un automat de cafea ultimul răcnet, tată.

Îşi băură cafeaua în tăcere. Annie ascultă sunetele cunoscute, liniştitoare ale apei care curgea.

Hank scoase un croasant dintr-o pungă de hârtie şi i-l întinse. Stomacul ei se revoltă însă la gândul mâncării, aşa că se văzu nevoită să-l refuze cu un gest.

— Ce-a spus doctorul? întrebă el.

— Nici nu mă mir... Sunt deprimată.

— Tot nu ţi-a trecut supărarea?

— Azi-noapte am visat că Blake e mâncat de piranha... Aş zice că ăsta e un semn de supărare, nu crezi? Hank nu răspunse. O privi doar, până când Annie continuă pe un ton potolit: Am fost supărată o vreme, dar acum sunt prea... golită ca să mai simt

ceva. Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi şi nu fu în stare să le oprească. Se simţea umilită. Îşi întoarse privirea. Blake crede că nu însemn nimic, tată. Crede că o să mă mulţumesc să trăiesc din banii lui şi să fiu... nimic.

— Tu ce crezi?

— Cred că are dreptate, murmură ea strângând din pleoape. Am nevoie de un sfat, tată. Spune-mi ceva care să mă ajute.

— Viaţa e naşpa.

Annie râse fără să vrea. Exact la asta se aşteptase şi, chiar dacă vorbele lui nu o ajutau deloc, se simţea mult mai bine ştiindu-l aproape.

— Mersi, tată. Eu îţi cer un sfat şi tu îmi citezi dintr-un autocolant de maşină.

— De unde crezi că se inspiră oamenii pentru autocolantele alea? Bătrânul o mângâie pe mână. Totul o să fie în regulă, Annie. Blake te iubeşte; o să-şi revină. Dar nu poţi sta la nesfârşit cu pătura în cap. Trebuie să ieşi din casă şi să-ţi găseşti ceva care să te ţină ocupată până când Blake îşi revine suficient cât să nu mai vorbească cu fundul.

— Sau cu fundul ei.

— Bine zis, fetiţa mea. Felicitări, râse Hank. Când viaţa îţi dă lămâi, fă limonadă.

Annie se gândi la limonada pe care o pregătise pentru Blake şi la pata imensă pe care o făcuse pe hârtiile pe care i le adusese.

— Nu-mi place limonada.

Bătrânul o privi cu o expresie serioasă.

— Annie Virginia, cred că nu ştii încă ce-ţi place, şi a venit timpul să afli.

— Ai dreptate, şopti ea. Nu mai putea continua aşa, aşteptând un telefon care nu mai venea, plângând fără încetare.

— Trebuie să-ţi asumi nişte riscuri, draga mea.

— Îmi asum riscuri. Nu folosesc aţă dentară în fiecare zi şi uneori combin carourile cu imprimeuri florale. O dată am purtat pantofi albi *după* Ziua Muncii.

— Vreau să spun că...

Annie râse. Era primul râs adevărat şi sincer de când începuse toată porcăria cu Blake.

— Tunsoare.

— Poftim?

— Blake nu mă lăsa niciodată să mă tund.

Hank zâmbi.

— Ia uite, parcă tot eşti supărată pe el cât de cât. Semn bun, semn bun.

∴

Salonul „Chestii şi Trestii” al lui Lurlene nu era genul de local pe care Annie îl frecventa de obicei. Era un coafor de modă veche, deschis într-o căsuţă care semăna cu un drajeu – roz, în stil victorian, cu ornamente vopsite în alb lucios. În faţa casei era o verandă acoperită, la umbra căreia cineva aşezase trei balansoare de răchită vopsite în roz.

Annie parcă maşina sub un semn roz aprins pe care scria: PARCAREA ESTE REZERVATĂ CLIENŢILOR LUI LURLENE ŞI ATÂT. CEILALŢI VOR PRIMI O TUNSOARE CU PERMANENT. O alee cu pavele în formă de inimă ducea până la prispă, iar din difuzorul negru de lângă uşă se auzea distorsionat cântecul *It’s a Small World.*

Se opri, brusc panicată. Dintotdeauna avusese părul lung. Ce-i trecuse prin minte? Doar n-avea să-şi recapete tinereţea cu o tunsoare. „Linişteşte-te, Annie”. Respiră adânc, lăsând deoparte totul în afară de forţa de a mai face un pas, de a urca scările şi de a se tunde.

Era aproape de ultima treaptă când uşa salonului se deschise şi apăru o femeie. Avea cel puţin un metru optzeci şi părul ei roşu şi înfoiat, în stilul lui Lucille Ball, ajungea până la pragul de sus al uşii. Cineva avusese idea să o îmbrace într-o pereche de pantaloni de spandex roşii (sau poate fuseseră vopsiţi după ce-i îmbrăcase). Un pulover strâmt de angora în dungi albe şi negre îi acoperea sânii enormi, iar în urechi îi atârnau cercei cu acelaşi model zebrat.

Femeia se mişcă – şi un val de plăcere o cuprinse din cap şi până în picioarele imense, încălţate cu papuci aurii cu toc.

— Tu trebuie să fii Annie Colwater... îi pronunţă numele *Colwatah,* cu un accent sudist dulce şi gros ca siropul de porumb. Chiar te aşteptam, draga mea! Tăticul tău mi-a zis că vrei o schimbare de stil – şi nu mi-a venit să-mi cred urechilor! O schimbare de stil în *Mystic!* Coborî în viteză, făcând treptele de lemn să scârţâie. Parcă era un car alegoric de la o paradă. Eu sunt Lurlene, dragă. Mare cât un cal, aşa spun răuvoitorii, dar

am de două ori mai mult stil decât ei. Haide, scumpo, intră. Ai venit unde trebuia. O să fii tratată ca o regină.

O bătu pe Annie pe umăr, apoi o luă de braţ şi o conduse într-o cameră luminoasă, decorată cu alb şi roz, cu oglinzi cu rame din răchită. Ferestrele erau acoperite de perdele roz din bumbac, iar pe parchet se lăţea un covor ţesut de mână.

— Rozul e culoarea mea, declară mândră Lurlene, al cărei accent conferea o tentă exotică fiecărui cuvânt. Am folosit două nuanţe – vată-de-zahăr şi strălucire-de-vară – şi le-am ales special ca să te simţi ocrotită şi deosebită. Am citit într-o revistă chestia asta şi chiar aşa e, nu crezi?

O conduse pe Annie pe lângă alte două cliente mai în vârstă, cu părul cărunt prins în bigudiuri mici, multicolore.

Lurlene vorbea încă atunci când începu să-i spele părul.

— Doamne, n-am văzut atâta păr de când aveam o păpuşă Barbie Disco! Îi prinse o pelerină roz aprins de plastic în jurul gâtului, apoi o aşeză într-un scaun comod în faţa oglinzii. Eşti sigură că vrei tunsoarea asta? se interesă ea. Ştiu multe femei care ar da un ouşor de-al soţului să aibă părul ca al tău.

Annie nu se lăsă copleşită de mănunchiul de emoţii care îşi făcuse culcuş undeva în stomac. Gata cu jumătăţile de măsură. Gata.

— Taie-l pe tot, rosti pe un ton măsurat.

— *Bineînţeles* că eşti sigură, spuse Lurlene, rânjind. Deci vrei ceva până la umeri, poate...

— Tot.

Coafeza rămase cu gura căscată.

— Tot? Adică... *tot?* Când cealaltă încuviinţă, nu mai stătu pe gânduri: Bine, scumpo. O să fii cea mai frumoasă clientă a mea.

Annie încercă să nu se gândească la ceea ce tocmai făcuse. Era suficientă o singură privire aruncată imaginii din oglindă – ea, cu faţa palidă şi trasă, cu părul unsuros dat pe spate – ca să închidă ochii... şi să nu-i mai deschidă.

Simţi cum Lurlene o trage puţin de păr, apoi auzi clănţănitul foarfecii, şi un mănunchi de şuviţe alunecă fâşâind pe podea.

Clanţ, fâş, clanţ, fâş.

— Să ştii că am rămas foarte surprinsă când m-a sunat tatăl tău. Tot aud de ţine de ani de zile. Kathy Johnson – o mai ţii minte? Ei bine, eu şi Kath am luat cursuri de înfrumuseţare împreună. Bine, Kath n-a absolvit niciodată – avea o problemă

cu foarfecele – dar de-atunci încoace suntem cele mai bune prietene. Mi-a spus tot felul de poveşti despre voi când eraţi mici. Tu şi Kathy eraţi tot timpul puse pe trăsnăi.

Kathy Johnson. Annie nu-i mai auzise numele de ani de zile. *Kathy şi Annie, prietene pentru totdeauna. Prea frumos k să fie adevărat.* Asta îşi scriseseră una alteia în albumul de la sfârşitul liceului şi asta îşi promiseseră.

Voise să păstreze legătura, dar nu reuşise. Prietenia lor din copilărie dispăruse, la fel ca atâtea alte vechi amiciţii şi simpatii. Îşi trimiseseră una alteia felicitări de Crăciun câţiva ani, însă apoi până şi asta se oprise. Nu mai vorbiseră de ani de zile. De fapt, separarea lor începuse chiar înainte de absolvirea liceului, când Nick o ceruse pe Kathy de soţie.

Nick. Annie încă mai ţinea minte ziua în care îl văzuse pentru prima oară. Erau la ora de engleză, în clasa a unsprezecea. Intrase cu un aer arogant, provocându-i parcă pe toţi ceilalţi cu ochii lui albaştri. Purta blugi Levi’s găuriţi şi un tricou alb uzat, iar într-un buzunar afişa ostentativ un pachet de ţigări. Nu semăna cu niciun alt băiat pe care Annie îl mai văzuse până atunci. Avea părul brunet, ciufulit şi mult prea lung şi o atitudine care spunea „nu te pune cu mine”. Se îndrăgostise de el imediat – la fel ca toate celelalte fete din clasă, inclusiv Kathy, cea mai bună prietenă a ei.

Dar Kathy fusese aleasa, iar odată cu asta Annie simţise pentru prima oară amărăciunea unei inimi rănite.

Zâmbi; trecuseră atâţia ani! Poate reuşea să treacă mai târziu pe la ei şi să reînnoade vechea prietenie – Doamne, cât de bine i-ar fi prins acum compania unei prietene. Măcar puteau să râdă vorbind de anii de liceu.

— Ce mai fac Nick şi Kathy?

Foarfecă se opri brusc.

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

Lurlene se aplecă într-un nor de parfum ameţitor de trandafiri.

— Kathy a murit acum opt luni.

Annie deschise ochii. Din oglinda ovală o privea o femeie palidă, cu părul ciopârţit. Strânse pleoapele cu putere. Abia dacă fu în stare să îngaime:

— Ce...?

— Am încercat să-i ajut cât am putut, să stau cu fetiţa lor, dar Isabella... ei bine... nu mai e întreagă la minte. Ieri au exmatriculat-o de la şcoală. Îţi vine să crezi? O fetiţă de şase ani, exmatriculată? Unde naiba le stă mintea? Toată lumea ştie ce s-a întâmplat cu mama ei. N-ar fi normal să le fie puţin milă? Nick tot caută o bonă, dar până acum le-a găsit nod în papură tuturor fetelor pe care i le-am trimis.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Annie, aproape în şoaptă.

— Au chemat-o în biroul directorului şi i-au spus: fetiţo, ai zburat de-aici. Lurlene ţâţâi revoltată. Numai asta îi mai trebuia fetiţei ăleia. Are *nevoie* de un tată. Până şi un iepure ar fi un părinte mai bun pentru ea, şi toată lumea ştie că iepurii îşi mănâncă puii de vii. Aş vrea să pot face mai multe pentru ei, dar Buddy, bărbatul meu, a spus că şi-a crescut copiii, toţi cinci, cu fosta lui soţie, Eartha – o ştii? Stă pe undeva pe lângă Forks. Mă rog, Buddy nu vrea să treacă *iarăşi* prin asta, nu să se însoare cu Eartha, să crească plozi. Iar eu n-am avut niciodată copii de-ai mei, deci habar n-am. Adică pot să o tund, pot să-i fac un permanent trăsnet, chiar şi o manichiură, dar asta-i tot. Nu mă supăr să stea cu mine după şcoală – chiar mă ajută pe-aici când vine – dar sincer, mă sperie cu toate problemele ei.

Informaţiile veneau mult prea repede pentru Annie. Nu reuşea să priceapă. *Kathy.* Cum să fi murit Kathy? Parcă abia ieri erau cele mai bune prietene şi se jucau în curtea şcolii în pauze, chicotind la băieţi în gimnaziu, ieşind la întâlniri în perechi în liceu. Fuseseră prietene la cataramă – îşi purtau hainele una alteia, dormeau una la alta şi îşi spuneau fiecare secret. Îşi promiseseră să întreţină relaţia pentru totdeauna. Nu avuseseră însă timpul şi nici energia să păstreze legătura când vieţile lor se despărţiseră... iar acum, Kathy era moartă. Annie nu o uitase *intenţionat* pe Kathy. Dar o uitase, şi nimic altceva nu mai conta acum. Plecase la Stanford, îl cunoscuse pe Blake şi schimbase trecutul pentru un viitor.

— Nicky a început s-o ia pur şi simplu pe arătură, spuse Lurlene, făcând un balon mare de gumă de mestecat. El şi Kathy au cumpărat vechiul conac Beauregard de pe lacul Mystic...

Conacul Beauregard. Annie îl văzu cu ochii minţii, învelit într-un aşternut subţire de amintiri dulci-amare.

— Îl ţin minte. Dar încă nu mi-ai spus cum a murit Kath...

Uscătorul de păr se trezi la viaţă, acoperindu-i întrebarea. Lurlene încă mai vorbea, poate, dar cuvintele ei nu se înţelegeau. După câteva minute, zgomotul încetă. Lurlene lăsă foarfecă la o parte cu un zgomot puternic pe bufetul de porţelan din faţă.

— Dumnezeule, cât de bine arăţi! Deschide ochii, scumpo, şi uită-te la tine.

Annie văzu cum din oglindă o privea o străină. Părul ei şaten era atât de scurt că nu se mai vedea nici un onduleu. Tunsoarea îi scotea în evidenţă pielea trasă, palidă, şi îi făcea ochii verzi şi umbriţi să pară mult prea mari pentru trăsăturile ei delicate. Nu se rujase, aşa că buzele ei palide formau o linie la fel de palidă. Arăta de parcă ar fi fost Kate Moss la cincizeci de ani – după ce fusese atacată de o maşină de tuns iarba.

— Oh, Dumnezeule...

Lurlene încuviinţă în oglindă cu un rânjet.

— Semeni leit cu tipa aia tânără care l-a agăţat pe Warren Beatty. Ştii care – cea din *Preşedintele American.*

— Annette Bening, completă una dintre bătrânele din celălalt capăt al salonului.

Lurlene se întinse spre aparatul ei de fotografiat.

— Trebuie să-ţi fac o poză. O s-o trimit la revista *Coafura Modernă.* O să câştig sigur excursia la Reno. Se aplecă în faţa lui Annie. Zâmbeşte! Înainte ca Annie să se poată gândi la vreo replică, Lurlene apăsă pe declanşator şi se îndreptă, rozându-şi vârful roşu aprins al unei unghii false. Fac pariu că nu există în toată lumea o sută de femei care să arate aşa bine cu tunsoarea asta, dragă. Eşti fantastică.

Annie nu voia decât să scape din salon fără să plângă. „O să fie în regulă. O să crească la loc”, îşi spuse, dar nu se putea gândi decât la Blake, la comentariul lui atunci când avea să se întoarcă – dacă avea s-o facă vreodată. Tremurând, se întinse spre poşetă.

— Cât costă?

— Absolut nimic, draga mea. Toată lumea are săptămâni oribile.

Annie se întoarse spre Lurlene şi văzu, în ochii ei conturaţi din belşug, că o înţelegea. Chiar o înţelegea.

Dacă nu s-ar fi simţit aşa de rău, ar fi reuşit, poate, să zâmbească.

— Mersi, Lurlene. Poate într-o zi o să-ţi pot întoarce favoarea.

Pe chipul spoit al coafezei se lăţi un zâmbet.

— Draga mea, eşti în Mystic. Dacă stai suficient de mult în oraş, în mod sigur o să apară şi favoarea. Se aplecă şi luă o cutie mare, verde, în care se păstrau de regulă momeli pentru pescuit. O aşeză cu zgomot pe poliţă şi capacul se deschise. Înăuntru erau destule farduri cât să-l transforme pe Robin Williams în Courtney Love. Eşti gata pentru o schimbare? chicoti ea.

Annie suspină. Nu-şi putea închipui – nu se putea închipui cu faţa pictată în mai multe nuanţe decât conţinea mostrarul unui fabricant de vopsele.

— N... nu, mulţumesc, am ceva de rezolvat. Sări în picioare şi se îndepărtă de scaun cu spatele.

— Dar, dar... voiam să te fac să arăţi ca...

Annie murmură un „mulţumesc” în grabă, apoi fugi spre uşă. Reuşi să ajungă până la Mustang şi tură motorul la maximum, ieşind în trombă din alee şi lăsând o dâră de fum şi nisip în urmă. Abia după un kilometru şi ceva începu să simtă usturimea primelor lacrimi.

Tocmai peste un sfert de oră, când viră pe lângă terenul de golf, cu mâinile încleştate în jurul volanului şi încheieturile albite, îşi aminti întrebarea care rămăsese fără răspuns.

Ce se întâmplase cu Kathy?

Conduse prin Mystic pe drumurile lăturalnice, apoi pe dealurile golaşe, cu iarba cosită, până când lacrimile de pe obraji i se uscară lăsând în urmă doar dâre argintii. Ştia că nu trebuia să apară tristă în faţa tatălui său. În cele din urmă, când reuşi să se liniştească într-o oarecare măsură, o luă spre casă.

Hank era aşezat într-unul din fotoliile galben-deschis de lângă şemineu, cu o revistă de integrame în poală. Ridică privirea când o auzi intrând, iar zâmbetul de pe chipul lui dispăru instantaneu.

— Sfinte Sisoe, murmură.

Annie nu-şi putu stăpâni un hohot de râs:

— O să joc în filmul *G.I. Jane,* partea a doua.

Tatăl ei surâse la început, apoi izbucni în hohote.

— Arăţi... bine, draga mea.

— Bine? Voiam să par mai tânără, nu să arăt ca un bebeluş.

Hank se ridică şi îşi deschise braţele. Revista căzu pe podea, cu paginile răvăşite.

— Vino încoace, scumpo.

Se apropie de el şi se lăsă îmbrăţişată. Când bătrânul se trase înapoi, Annie se întinse şi luă din buzunarul de la piept o bomboană mică, învelită în celofan. Caramel. Hank crezuse dintotdeauna că bomboanele cu caramel îi erau de mare ajutor fiicei sale când avea probleme. Când mama ei murise îi dăduse una, spunând: „Poftim, draga mea, ia o bomboană”. Chiar şi la atâţia ani după aceea, Annie asocia încă mirosul de caramel cu tatăl ei şi, de câte ori îl simţea, se uita în jur după el.

Zâmbind, luă bomboana şi o desfăcu, iar apoi o puse pe limbă. O rostogoli puţin, savurând gustul dulce, plimbându-se printre amintiri.

Hank îi atinse obrazul.

— Adevărata frumuseţe e înăuntru.

— Asta e ceva ce-şi spun femeile una alteia. Niciun bărbat nu crede aşa ceva.

Hank rânji ştrengar.

— Eu cred asta, şi, când am verificat ultima oară, eram încă bărbat. Tunsoarea ta arată formidabil. Ai nevoie doar de ceva timp să te obişnuieşti cu ea.

— Ei bine, *mă simt* ca o altă femeie, şi exact asta voiam.

— Bineînţeles că asta voiai. Hank o bătu pe umăr. Ce spui, jucăm un Scrabble?

Când ea încuviinţă, luă cutia de Scrabble din dulăpiorul din colţul sufrageriei, unde rămăsese probabil de când jucaseră împreună ultima oară – cu douăzeci de ani în urmă. Suflă praful de pe cutie şi pregăti tabla de joc pe măsuţa de cafea.

Annie privi cele şapte pătrăţele de lemn, încercând să se gândească la un cuvânt cu care să înceapă jocul.

— Deci, tată, nu mi-ai spus de Kathy Johnson.

— Nu? zise el fără să ridice privirea. Credeam că ţi-am scris despre asta. Sau poate ţi-am spus când am venit la voi de Crăciun?

— Nu.

Bătrânul ridică din umeri, iar Annie îşi dădu seama că n-avea de gând să o privească în ochi.

— Ei bine, presupun că ai aflat deja. Lurlene e cea mai mare moară stricată din Mystic. Îmi pare rău că a trebuit să primeşti vestea în felul ăsta.

Nu era deloc în largul lui; se trăgea de guler, deşi nici măcar nu era închis până sus, şi se uita fix la cele şapte litere ca şi când ar fi avut în faţă Tablele Legii. Nu era genul de bărbat căruia să-i placă să sporovăiască despre moarte – despre moartea nimănui, cu atât mai puţin despre o femeie tânără pe care o ştiuse de-o viaţă.

Aşa că Annie schimbă subiectul. Se strădui să zâmbească slab, apoi luă patru litere şi începu jocul. Tot ce voia să ştie despre viaţa lui Kathy, şi despre moartea ei, trebuia aflat de la altcineva.

Capitolul 6

Nick Delacroix stătea în curte sub o ploaie torenţială, fixând cu privirea cireşul cocoşat şi pe jumătate ofilit pe care îl plantase anul trecut. Se lăsă să cadă încet în genunchi, cu capul plecat.

Nu plânsese nici la înmormântarea soţiei, nici cu o zi în urmă, când singura lui fiică fusese exmatriculată, dar acum simţea un imbold teribil să plângă – şi culmea, din cauza unui nenorocit de copăcel care nu voia să crească. Se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele spre cireş, după care porni obosit înapoi spre casă. Însă nici când ajunse înăuntru, unde era uscat şi bine, tot nu reuşi să uite de pomul acela blestemat.

Totul era din cauza celor petrecute în ajun, la naiba; fusese o zi proastă – şi avusese parte de destule zile proaste în ultimele opt luni ca să ştie exact cum arăta o zi proastă.

Izzy a lui fusese exmatriculată.

O clipă se mânie iarăşi, dar apoi, după ce furia dispăru, nu mai rămase decât cu ruşinea.

În ziua precedentă, Izzy a lui stătuse în biroul directoarei, cu ochii ei căprui plini de lacrimi şi cu buzele micuţe tremurând. Rochia ei roz era pătată şi ruptă, iar Nick se ruşinase la gândul că aşa era de când o îmbrăcase de dimineaţă. Părul ei lung şi

brunet – cu care se mândrise atât odată – era tot încurcat fiindcă nu mai avea o mamă care să-l pieptene.

O clipă se întrebase, absurd, ce se întâmplase cu toate panglicile pe care şi le împletea în păr cândva şi de care fusese aşa de mândră.

„Nu mai poate rămâne la şcoală, domnule Delacroix. Sunt foarte sigură că şi dumneavoastră sunteţi de acord, nu-i aşa?”

Iar Izzy stătuse nemişcată, fără să scoată o vorbă. Nu mai vorbise de luni întregi. Asta era unul din motivele pentru care fusese exmatriculată... asta şi „dispariţia”. Cu câteva luni în urmă, Izzy începuse să creadă că dispare, câte un degeţel odată. Acum purta o mănuşă neagră pe mâna stângă – mâna pe care n-o mai putea vedea şi n-o mai putea folosi. În ultimul timp începuse să-şi folosească şi mâna dreaptă în mod ciudat, ca şi când ar fi crezut că îi mai dispăruseră câteva „degete”.

Nu îşi ridicase privirea, nu se uitase în ochii lui Nick, dar îi cursese o singură lacrimă pe obraz. Nick urmărise picătura căzându-i pe rochie şi dispărând într-o pată micuţă, cenuşie.

Vrusese să spună ceva, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să consoleze o fetiţă care îşi pierduse mama. Şi atunci, ca şi acum, neputinţa de a-şi ajuta fiica îl înfuriase. La început simţise nevoia să bea ceva – doar un pahar, doar atât cât să se calmeze. Şi, în tot timpul ăsta, fiica lui rămăsese nemişcată, prea liniştită, prea tăcută pentru vârsta ei. Îl privise doar cu o dezamăgire tristă, de om mare.

Se strecură prin sufragerie, păşind peste cutiile goale de la mâncarea la pachet de seara trecută. O muscă singuratică bâzâia deasupra rămăşiţelor. Se auzea mai tare ca o maşină de tuns iarba.

Privi la ceas, clipind până când reuşi să-şi concentreze vederea. Opt şi jumătate... La naiba. Trebuia s-o fi luat deja pe Izzy. Iarăşi întârziase. Se gândi că o să-i vadă din nou dezamăgirea din ochi, mâna înmănuşată...

Un singur pahar, poate. Un păhărel...

Sună telefonul. Nick ştiu din prima clipă, chiar dinainte să răspundă, că era Lurlene, întrebându-l pe unde naiba umbla.

— Bună, Lurl, spuse încet, sprijinindu-se sfârşit de perete. Ştiu, ştiu, am întârziat. Acum ieşeam pe uşă.

— Nu-i nicio grabă, Nick. Buddy i-a scos pe băieţi în oraş – şi n-are rost să te alarmezi, Izzy n-a păţit nimic.

Nick oftă, dându-şi seama abia acum cât de încordat fusese.

— Nu-ţi pasă că am întârziat şi mă informezi că Izzy n-a păţit nimic? Ceva nu-i în regulă.

Lurlene îşi coborî vocea, şoptind dramatic:

— De fapt te-am sunat să bârfim puţin. Ceva foarte interesant.

— Dumnezeule mare, Lurl, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie...

— Azi m-am întâlnit cu o veche prietenă de-a ta – de *asta* îţi pasă, nu? Şi află că nu era deloc cum m-am aşteptat. Când a auzit că tu şi Kath... ah! N-am vrut s-o pomenesc şi pe ea, îmi pare rău... în orice caz, a fost foarte dulce cu mine. N-aş fi ghicit niciodată că e o bogătaşă. Era o femeie obişnuită şi atât. Ca don'şoara Sissy Spacek. Am văzut-o la *Oprah* zilele trecute şi n-aş fi zis niciodată că nu e un om de rând, ca mine şi ca tine.

Nick încerca să urmărească firul conversaţiei, dar simţea deja că atenţia îi scapă de sub control.

— Ai văzut-o pe Sissy Spacek? Asta-i bârfa?

Râsul muzical al lui Lurlene urcă şi coborî ca o gamă.

— Prostuţule, *bineînţeles* că nu! Suntem în Mystic, nu în Aspen. Vorbesc de Annie Bourne. S-a întors în oraş să-şi viziteze tatăl.

Nick crezu că nu auzise bine.

— Annie Bourne s-a întors în oraş?

Lurlene turui în continuare despre coafuri şi pulovere din caşmir şi diamante cât bobul de strugure, însă Nick nu mai reuşi să se concentreze. *Annie Bourne.* Mormăi ceva – habar n-avea ce – şi închise.

Dumnezeule, Annie Bourne! Nu mai trecuse pe-acasă de ani de zile; ştia asta deoarece Kathy aşteptase degeaba ca vechea ei prietenă să-i mai dea un telefon din când în când.

Navigând printre resturile din sufragerie, Nick merse şi luă o fotografie înrămată de pe şemineu. Era o fotografie pe care o vedea în fiecare zi, dar nu o mai privise de ani de zile. Culorile începuseră să pălească, dar încă se mai vedeau toţi trei, în ultimele zile de vară dinaintea clasei a douăsprezecea. Annie, Kathy şi Nick. Cei trei muschetari.

Nick era la mijloc, ţinându-le pe după umeri pe amândouă. Părea tânăr, fericit şi fără griji – cu totul altul faţă de băiatul care dormise într-o maşină înghesuită şi murdară cu doar câteva luni

în urmă. În acea vară perfectă, când avusese parte în sfârşit de elixirul dulce ca mierea al unei „vieţi normale”, pricepuse în sfârşit ce însemna să ai prieteni şi să *fii* prietenul cuiva. Şi se îndrăgostise.

Poza fusese făcută într-o după-amiază târzie, cu cerul albastru şi senin. Petrecuseră întreaga zi pe lac, râzând şi ţipând şi sărind de pe stânci în apa adâncă. Era ziua în care Nick înţelesese pentru prima oară că trebuia să lămurească lucrurile, că mai devreme sau mai târziu trebuia să aleagă între cele două fete pe care le iubea.

Nu se îndoise nicio clipă cine era aleasa. Annie trimisese deja o cerere de înscriere către Stanford şi, cu notele ei, cu toţii ştiau că avea să fie admisă. Annie avea să reuşească în lume. Nu şi Kathy. Kathy era o fată liniştită, provincială, puţin melancolică uneori... o fată care avea neapărată nevoie să fie ocrotită şi iubită.

Încă îşi amintea ce-i spusese lui Annie în acea zi. Ştia ce voia, mai ales după viaţa trăită alături de mama lui: stabilitate şi respect. Voia să ajute oamenii cu ceva. Voia să facă parte dintr-un sistem de lege şi ordine care să nu ignore moartea unei mame tinere care trăia singură într-o maşină.

Îi spusese lui Annie că visa să ajungă poliţist în Mystic.

„0, nu, Nicky, şoptise ea, rostogolindu-se pe pătură ca să-l privească în ochi. Poţi face mult mai mult de-atât. Dacă vrei să lucrezi în sistemul judiciar, ţinteşte mai sus... mai sus... ai putea fi judecător la Curtea Supremă, senator chiar”.

Îl rănise fără să vrea cu vorbele ei liniştite, dar care îi condamnau visul din start.

„Nu vreau să fiu judecător la Curtea Supremă”.

Annie râsese – acel râs liniştit, muzical, care îi făcea inima să tremure de fiecare dată.

„Trebuie să ţinteşti mai sus, Nicky. Încă nu ştii ce vrei. După ce începi facultatea...”

„Nu vreau să mă duc la facultate, geniu mic ce eşti. N-am cum să primesc o bursă, aşa ca tine”.

Îi văzuse în privire conştientizarea faptului că nu voiau acelaşi lucru, şi că el n-avea să se ridice niciodată la nivelul ei. Nu avea curajul să se agaţe de visuri mari. Nu voia decât să-şi ajute semenii, să le fie de folos. Asta era tot ce ştia. Nu era în stare de mai mult.

Dar Annie nu înţelegea asta. Cum ar fi putut? Habar n-avea prin ce porcării trecuse.

„Oh”, atât spusese, dar acel singur cuvânt sugera că nu mai era aşa sigură pe ea. Rămăseseră întinşi unul lângă altul pe pătura verde, aspră, privind cerul, cu trupurile apropiate, gata să se atingă.

Lucrurile fuseseră atât de simple atunci. O iubea pe Annie... dar Kathy avea nevoie de el, lucru care îl atrăgea atât de mult la ea.

Cu doar câteva luni înainte de absolvire, Nick o ceruse în căsătorie pe Kathy. Oricum nu mai conta, fiindcă Annie ştia deja ce urma să facă. După logodnă încercaseră să rămână prieteni, dar, încet şi sigur, începuseră să se îndepărteze. Grupul lor se transformase în Nick-şi-Kathy, cu Annie pe lângă. Când Annie plecase la facultate, promiţând cu cerul şi cu pământul că aveau să păstreze legătura, Nick ştiuse că prietenia lor nu mai avea cum să dureze o viaţă, că se terminase cu cei trei muschetari.

Era deja aproape nouă şi jumătate când se întoarse de la Lurlene. Trecuse de mult ora la care un copil de şase ani trebuia să se culce, dar Nick nu se simţea în stare să o trimită direct în pat.

Izzy se aşează turceşte în faţa şemineului întunecat şi rece. Era locul ei favorit. Sau, mai degrabă, fusese locul ei favorit odată, când flăcările o încălzeau din spate, mângâind-o cu căldura lor. Îşi ţinea la piept cu o singură mână păpuşa de cârpe, Domnişoara Jemmie. Nu putea face mai mult de când începuse să „dispară”. Tăcerea din cameră era omniprezentă şi copleşitoare, la fel ca şi praful care acoperea toată mobila.

Nick se simţea teribil de neajutorat. Încercă de câteva ori să înceapă o conversaţie cu fiica lui, dar cuvintele lui se rostogoliră în abisul fără fund al tăcerii lui Izzy.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la şcoală, scumpa mea, spuse stângaci.

Izzy îşi ridică privirea. În ochii ei căprui nu se mai vedea nicio lacrimă. Erau prea mari pentru feţişoara ei mică, palidă.

Nick îşi dădu imediat seama că nu spusese ce trebuie. Nu-i părea rău doar pentru ce se întâmplase la şcoală, ci pentru tot. Pentru viaţă, pentru moarte, pentru anii în care fusese un tată distant şi o dezamăgise şi decăzuse atât de mult. Dar în primul

rând îi părea rău, atât de rău, că dăduse greş şi că nu ştia încotro mai putea să o apuce.

Se ridică încet şi merse la fereastră. O rază de lună dansa pe suprafaţa întunecată a lacului Mystic, iar becul slab de pe verandă lumina cele două balansoare care nu mai fuseseră folosite de luni întregi. Apa de ploaie se rostogolea de pe acoperiş în dâre argintii, lovind cu zgomot treptele de lemn.

Ştia că Izzy îl urmărea cu atenţie, aşteptându-i îngrijorată următoarea mişcare. Era un sentiment pe care îl cunoştea şi el atât de bine. De câte ori nu aşteptase şi el, ţinându-şi răsuflarea, să vadă ce avea să mai facă mama lui? Ştia şi el durerea din coşul pieptului, o durere care îţi tăia respiraţia şi te lăsa neputincios.

Închise ochii. O amintire se ridică nechemată din adâncurile memoriei, acompaniată de sunetul ritmic al picăturilor de ploaie lovind scândurile de la intrare. Ritmul îi amintea de o altă zi, cu mult timp în urmă, când alte picături de ploaie loviseră acoperişul ruginit al vechii maşini Impala în care stăteau el şi mama lui...

Avea cincisprezece ani. Era un băiat înalt, liniştit, care ţinea mult prea multe secrete. Stătea la colţul străzii, aşteptând să vină mama lui şi să-l ia de la şcoală. Copiii care treceau pe lângă el vorbeau şi râdeau, ca un miriapod cu blugi şi ghiozdane şi tricouri viu colorate. Îi urmări cu invidie cum se urcau în autobuzele galbene care îi aşteptau pe marginea drumului, în şir.

Când ultimul autobuz plecă în sfârşit spre cartiere pe care Nick nu le mai văzuse niciodată, huruind şi scuipând fum, curtea din faţa şcolii deveni pustie şi tăcută. Cerul plumburiu plângea. Maşinile treceau pe lângă el în viteză, abia văzându-se printre picăturile de ploaie. Niciun şofer nu se sinchisea de băiatul brunet, slăbuţ, purtând blugi peticiţi şi un tricou alb.

Era atât de frig, Dumnezeule... Îşi amintea şi acum cât de frig îi fusese. Nu aveau bani să-i cumpere o geacă de iarnă. Pielea i se făcuse ca de găină. Mâinile îi tremurau.

„Haide, mamă”. Se ruga din nou şi din nou, însă de mult îşi pierduse orice speranţă.

Ura să o aştepte pe mama lui. Stătea singur, cu bărbia în piept, încercând să se încălzească, şi se simţea cuprins de îndoieli. Cât de beată era de data asta? Avea să-şi amintească

oare cât de mult îl iubea? Sau avea să se transforme iarăşi într-o nebună care urla, mergea împleticit şi îşi ura crunt singurul copil? În ultimul timp nu avea parte decât de nebunie. Mama lui nu se mai gândea decât la toate lucrurile pe care le pierduse. Se plângea că ajutorul social nu putea fi folosit pentru băutură şi bocea că ajunseseră să locuiască în maşină. Mai aveau un pas până să ajungă oameni ai străzii.

Nick reuşea întotdeauna să-şi dea seama imediat în ce toane era. Dacă era palidă, cu faţa murdară, nu zâmbea, avea ochii înlăcrimaţi şi privirea confuză, atunci găsise undeva o sticlă plină. Deşi căuta în fiecare zi prin toată maşina sticle de băutură, aşa cum alţi copii căutau ouăle de Paşte, ştia că n-o putea opri să bea.

Începu să se legene de pe un picior pe altul, încercând cumva să se încălzească, dar ploaia îl lovea în continuare, îi curgea în şuvoaie îngheţate pe spate. „Haide, mamă”.

Însă mama lui nu mai venise în ziua aceea, şi nici în ziua următoare. Rătăcise prin cartierele rău-famate din Seattle toată noaptea, iar în cele din urmă adormise la intrarea plină de gunoaie a unui restaurant chinezesc. Dimineaţă îşi clătise gura şi mâncase o pungă de prăjituri cu răvaş pe care cineva o aruncase la gunoi, apoi pornise spre şcoală.

La ora prânzului veniseră doi poliţişti, doi bărbaţi încruntaţi, în uniforme albastre, şi îi spuseseră că mama lui fusese înjunghiată. Nu-i spuseseră ce făcea în momentul crimei, dar Nick ştia. Încercase să-şi vândă trupul plăpând şi murdar pentru o sticluţă de gin. Poliţiştii îi spuseseră că nu aveau niciun suspect, lucru care nu era deloc de mirare. Doar lui Nick îi păsase de mama lui când era în viaţă; acum că murise, nimeni nu avea să deplângă încă o slăbănoagă fără adăpost care îmbătrânise înainte de vreme de la băutură şi fusese abandonată de toţi.

Îngropase amintirea laolaltă cu celelalte dezamăgiri de care avusese parte. Îşi dorea să poată uita, însă trecutul se apropia cu paşi repezi. De când murise Kathy, amintirile îl hărţuiau iar şi iar.

Oftă sfârşit, apoi se întoarse şi îşi privi fiica tăcută.

— Este ora de culcare, spuse blând, încercând să uite că nu de mult Izzy ar fi protestat vehement dacă ar fi fost trimisă la culcare fără să petreacă deloc timp „în familie”.

Dar de data asta fiica lui se ridică în picioare, ţinându-şi păpuşa cu cele două degete „vizibile” de la mâna dreaptă, şi se îndepărtă. Urcă scările încet, fără să privească în urmă. Treptele scârţâiră sub paşii ei, iar Nick simţi fiecare sunet ca pe o lovitură. Ce naiba avea să facă acum că Izzy nu mai mergea la şcoală? Nu avea pe nimeni care să aibă grijă de ea. Nu-şi putea lua liber de la muncă, iar Lurlene îşi avea viaţa ei.

Ce naiba avea să facă acum?

∴

Noaptea, Annie se ridică de două ori din pat şi începu să se plimbe prin cameră. Moartea lui Kathy îi reamintise cât de preţios era timpul, cât de trecător era totul. Uneori, viaţa îţi răpea bunele intenţii şi nu-ţi mai acorda o a doua şansă de a spune ce conta cu adevărat.

Nu voia să se gândească la soţul ei – „O iubesc, Annie” – dar gândurile erau totuşi acolo, în aerul din jur, luminând bezna ca nişte fulgere fierbinţi. Îşi contemplă faţa în oglindă, studiindu-şi noua tunsoare, încercând să-şi dea seama cine era şi unde îi era locul. Se privi până imaginea începu să se schimonosească şi să-şi piardă culoarea, până când ajunse să se piardă în reflexia distorsionată a unei femei pe care nu o cunoscuse nicicând.

Fără Blake, nu-i mai rămânea nimeni care să fi fost martor la ultimii douăzeci de ani din viaţa ei. Doar Hank, care îşi amintea cum fusese fiica lui la douăzeci şi cinci sau la treizeci de ani. Nimeni altcineva căruia să-i împărtăşească visurile ei pierdute.

„Termină”, îşi zise.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora şase dimineaţa. Se aşeză pe marginea patului, luă telefonul şi formă numărul lui Natalie, dar fiica ei plecase deja de-acasă. Apoi îşi încercă norocul cu Terri.

Aceasta răspunse la al cincilea apel, mârâind:

— Sper că e ceva important.

— Scuze, sunt doar eu, râse Annie. E prea devreme?

— Nu, nu. Chiar voiam să mă trezesc înaintea lui Dumnezeu. Totul e în regulă?

Annie nu ştia dacă lucrurile aveau să mai fie vreodată în regulă, dar se plictisise să dea acelaşi răspuns.

— Mă descurc.

— Dacă e să mă iau după ora la care mă suni, aş zice că n-ai dormit bine.

— Nu prea.

— Mda, şi eu am plâns şi m-am fâţâit prin cameră vreo trei luni după ce Rom-cel-împuţit m-a părăsit. Trebuie să-ţi găseşti ceva de făcut.

— Sunt în Mystic. Nu prea am ce să fac. Presupun că aş putea încerca să fac opere de artă cu doze de bere. Aparent, chestiile alea se vând foarte bine aici. Sau eventual să vânez cu arcul şi săgeţile şi să-mi împăiez trofeele.

— Mă bucur să te aud râzând.

— Mai bine decât să plâng.

— Serios, Annie. Trebuie să-ţi găseşti ceva de făcut. Ceva care să te scoată din pat – sau să te vâre în patul altcuiva. Încearcă să mergi la cumpărături. Ia-ţi nişte haine noi. Fă o schimbare de look, ceva.

Annie îşi frecă părul tuns.

— O, dar m-am schimbat deja. Arăt ca un Rush Limbaugh anorexie.

Pălăvrăgiră vreo jumătate de oră. După ce închise telefonul, Annie nu se simţea neapărat mai puternică, dar oricum se simţea mai bine. Se ridică din pat şi făcu un duş lung şi fierbinte. Se îmbrăcă într-un pulover de caşmir alb cu guler larg şi pantaloni albi de lână, după care merse jos şi îi pregăti lui Hank un mic dejun cu omletă, suc de portocale, clătite şi şuncă de curcan. În curând, aroma îl atrase jos şi pe tatăl ei.

Acesta intră în bucătărie, strângându-şi cordonul halatului lung. Îşi scărpină barba albă şi neîngrijită şi îi aruncă o privire.

— Te-ai trezit. Ai de gând să faci câte ceva, sau bântui pe-aici aşteptând să te apuce iar durerea de cap?

Întrebarea atât de pătrunzătoare îi reaminti lui Annie că şi tatăl ei trecuse printr-o tragedie şi cunoştea îndeaproape ce înseamnă o depresie. Scoase două farfurii de porţelan din vechiul bufet de stejar şi aşeză masa pentru două persoane.

— Viaţa merge mai departe, tată. Începând de aici, acum. Stai jos.

Hank îşi trase un scaun. Picioarele de lemn scoaseră un sunet aspru pe linoleumul galben.

— Nu sunt sigur că e cine ştie ce progres să-mi dai de mâncare.

Ea zâmbi strâmb şi se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— De fapt, mă gândeam să plec la cumpărături.

Hank luă o îmbucătură de omletă între degete.

— În Mystic? Nu prea o să găseşti mare lucru, decât dacă vrei cea mai bună momeală de pescuit din oţel.

Annie îşi plecă privirea. Voia să mănânce – chiar voia dar îi făcea greaţă până şi să se uite la mâncare. Spera că tatăl ei nu observase, totuşi.

— Mă gândeam să încep cu nişte cărţi. Cred că e o ocazie bună să mai citesc câte ceva. La naiba, aş putea să citesc *Moby Dick* în timpul liber. În plus, hainele pe care le-am adus cu mine nu prea se potrivesc aici.

— Într-adevăr, nu prea e practic să te îmbraci în alb în Ţara Noroiului. Hank turnă ketchup în farfurie, lângă omletă, şi îşi puse piper. Apoi luă furculiţa în mână şi îşi privi fiica. Era clar că se străduia din răsputeri să nu zâmbească. Bravo ţie, Annie Virginia. Apoi repetă mai încet: Bravo ţie.

*

Mystic părea să se bucure de soarele strălucitor de primăvară. Oraşul era plin de lume: fermieri, casnice şi pescari se plimbau în sus şi în jos pe trotuare, grăbindu-se să-şi termine treburile cât timp norii erau încă împrăştiaţi şi cerul era de un albastru palid. Cu toţii ştiau că aceiaşi nori puteau să se strângă în orice clipă, ca bătăuşii din curtea şcolii, şi să dea drumul unei ploi torenţiale prin care n-ar fi putut zbura nici măcar un vultur.

Annie se plimba pe Main Street, uitându-se în vitrinele magazinelor. De câteva ori intră prin câte o uşă pe jumătate deschisă. În mod invariabil auzi un clopoţel sunând deasupra şi o voce salutând-o cu: „Bună-ziua, doamnă. Zi fainã, nu-i aşa?” Îşi cumpără o cafea mocha latte dublă pe care o sorbi apoi din mers.

Trecu pe lângă magazine care vindeau diverse suvenire pentru turişti, unelte, pânzeturi şi instrumente de pescuit. Dar nu găsi nicio librărie. De la farmacia H&P cumpără ultimul bestseller al lui Pat Conroy, dar nu găsi nimic altceva care să o intereseze.

Nu prea avea de unde alege. Păcat, fiindcă i-ar fi trebuit un manual de supravieţuire.

În cele din urmă ajunse în faţa Distinsului Magazin de Rochii al lui Eve. Din vitrină o privea un manechin zâmbitor, îmbrăcat într-o pelerină de ploaie de un galben strident şi cu o pălărie din acelaşi material. De braţul manechinului, îndoit într-un unghi

ciudat, atârna o plăcuţă pe care scria: „Vine, vine primăvara”. La picioarele ei erau câteva stropitori în care cineva aranjase nişte flori artificiale. O greblă era sprijinită de perete.

Intră, iar un clopoţel îi anunţă sosirea.

De undeva se auzi vocea ascuţită a unei femei:

— Nu se *poate!*

Annie o căută din priviri pe posesoarea vocii. Molly Block, fosta ei profesoară de engleză din liceu, se năpusti printre umeraşele răspândite prin magazin, fluturându-şi braţele cărnoase.

— Annie? întrebă zâmbind. Annie Bourne, tu eşti?

— Eu sunt, doamnă Block. Ce mai faceţi?

Molly îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Doamna Block? Nu mă face să mă simt aşa bătrână. Eram o *copilă* când am predat la clasa voastră. Zâmbi din nou şi îşi împinse pe nas ochelarii cu rame de sârmă. E fantastic să te văd din nou. Au trecut ani de zile.

— Şi eu mă bucur să te văd, Molly.

— Ce te aduce prin părţile astea de lume? Credeam că te-ai măritat cu un avocat baban şi trăieşti viaţa adevărată în smogul din California.

— Lucrurile se mai şi schimbă, presupun, oftă Annie.

Molly îşi înclină capul spre stânga şi o studie cu multă atenţie.

— Arăţi bine. Aş da orice să pot să arăt la fel de bine cu tunsoarea ta, dar părul meu s-ar umfla ca un balon cu heliu. Să ştii însă că puloverul de caşmir alb n-o să te ţină prea mult aici. E suficientă o singură furtună şi o să crezi că te-ai îmbrăcat cu un iepure mort de dimineaţă.

— Ăsta-i adevărul, râse Annie.

— Vino cu mine, o îndemnă cealaltă.

∴

O oră mai târziu, Annie se proţăpi în faţa oglinzii. Purta o pereche de blugi la nouăsprezece dolari (ca să vezi, încă se mai făceau blugi la asemenea preţuri!), şosete de bumbac şi pantofi de tenis, plus un hanorac cu însemnul Universităţii din Washington într-o nuanţă practică de gri.

Hainele o făceau să se simtă alt om. Nu mai arăta ca încurând-fosta-soţie de treizeci şi nouă de ani a unui avocat barosan din California, ci mai degrabă ca o femeie obişnuită din provincie care îşi petrecea timpul vopsind veranda şi dând de

mâncare la cai. O femeie care avea o viaţă a ei. Pentru prima oară simţi că îi plăcea, oarecum, noua ei tunsoare.

— Ţi se potrivesc, declară Molly, încrucişându-şi braţele grăsuţe şi dând aprobator din cap. Arăţi ca o adolescentă.

— Atunci le cumpăr pe toate.

Molly sporovăi despre viaţa din Mystic în timp ce îi pregătea bonul de casă – cine se culca cu cine, cine dăduse faliment din cauza fiascoului cu bufniţele pestriţe, cine candida pentru un post în consiliul local.

Annie privi pe fereastră, ascultând bârfele pe jumătate. Nu se putea concentra. Cuvintele lui Lurlene îi dădeau târcoale, se întorceau iar şi iar. „Kathy a murit acum opt luni”. Se întoarse înapoi spre Molly.

— Am auzit... de Kathy Johnson... Delacroix.

Molly ezită, trăgând de o etichetă la întâmplare.

— A fost mare păcat. Eraţi prieteni aşa de buni în liceu! zâmbi cu tristeţe. Ţin minte când tu, Nick şi Kathy aţi pregătit sceneta aia pentru concursul de talente – aţi cântat un cântec ridicol din *Pacificul de Sud,* Nicky s-a îmbrăcat cu sutienul din nucă de cocos şi când aţi ajuns la jumătate râdeaţi aşa de tare că n-aţi mai fost în stare să continuaţi.

— Îmi amintesc, spuse încet Annie, întrebându-se cum de uitase cu totul până atunci. Cum se descurcă Nick de când... ştii tu?

Nu reuşi să rostească acele cuvinte.

Molly ţâţâi şi tăie eticheta blugilor cu foarfecă.

— Nu ştiu. Patrulează, îşi vede de slujbă, bănuiesc – ştii că e poliţist, nu? Nu l-am mai văzut să zâmbească, iar fata lui are ceva probleme, din câte am auzit. Pun pariu că le-ar prinde bine o vizită de la o veche prietenă.

Annie plăti, îi mulţumi lui Molly pentru ajutor şi îşi duse cumpărăturile la maşină. Apoi se aşeză în scaunul şoferului şi rămase aşa o vreme, gândindu-se, amintindu-şi.

N-ar fi trebuit să meargă la el sau, oricum, nu dintr-un impuls de moment. Ştia asta. Trebuia să se gândească înainte. Nu era corect să reintre aşa în viaţa unui străin, fiindcă asta era Nick pentru ea: un străin. Nu se mai văzuseră de ani de zile.

În plus, şi ea era rănită, îndurerată. Cu ce i-ar fi putut fi de folos unui bărbat care îşi pierduse soţia?

Avea totuşi să-l viziteze. Ştiuse asta, probabil, din clipa în care Lurlene îi pomenise numele pentru prima oară. Era inevitabil. Nu conta că n-avea nicio logică. Poate că nici nu-şi mai aducea aminte de ea; nici asta nu conta. Nu conta decât că fuseseră cei mai buni prieteni la un moment dat, aşa cum Kathy îi fusese şi ea cea mai bună prietenă. Şi că pur şi simplu nu avea unde să se ducă în altă parte.

Începea deja să se întunece când reuşi să-şi adune curajul. Drumul care ducea spre casa Beauregard era ca o panglică şerpuitoare mărginită de copaci seculari între care crescuseră tufe sălbatice.

Din când în când, pădurea deasă lăsa să se întrevadă câte o sclipire argintie a lacului de dincolo. Ultimele raze cenuşii ale soarelui se strecurau ca o pâclă printre crengile groase şi acoperite de muşchi.

Nu ploua, dar pe parbriz începuseră să se formeze mici picături de rouă. În ţinutul celor zece mii de cascade, umezeala din aer era ceva la ordinea zilei şi lacurile pulsau liniştit în nuanţa de acvamarin a gheţii dinspre nord. Câteva, cum era şi lacul Mystic, erau aşa de adânci în unele locuri că nici acum nu li se găsise fundul, şi atât de izolate că uneori, dacă aveai noroc, puteai să vezi chiar o pereche de lebede albe în migraţie. Ştiau şi ele că erau în siguranţă acolo, în acele cotloane ferite.

Drumul se răsuci iar şi iar, până când se deschise în sfârşit într-o alee circulară, neasfaltată. Annie parcă lângă maşina de poliţie care era acolo, opri motorul şi studie casa veche şi frumoasă, construită cu aproape o sută de ani în urmă, când pădurile erau dese şi de neclintit şi meşterii cioplitori finisaseră fiecare detaliu cu migală şi mândrie. Undeva, în depărtare, se auzea şi zgomotul ca de tunet al marelui râu Quinault. Annie ştia că era perioada în care râul se umfla, gata-gata să-şi iasă din matcă, şi apele lui învolburate se fugăreau înspre ţărmurile îndepărtate ale Oceanului Pacific.

O ceaţă palidă, aurie, ascundea pe jumătate casă, purtată de curenţii invizibili de aer care adiau dinspre lac. Aburul se târa sinistru pe treptele văruite ale verandei, se încolăcea în jurul stâlpilor sculptaţi.

Annie îşi aminti o altă noapte, o noapte în care văzuse aceeaşi casă la lumina stelelor. Atunci nu locuia nimeni acolo; toate ferestrele erau sparte, iar în cioburile rămase se reflectau

şi umbrele, şi razele palide ale lunii. Ea şi Nick îşi lăsaseră bicicletele pe malul lacului şi ridicaseră privirile spre clădirea mare, goală.

„Casa asta o să fie a mea într-o zi”, spusese Nick, băgându-şi mâinile adânc în buzunare.

Apoi se întorsese spre ea cu chipul lui frumos, umbrit de razele lunii. Annie nu se aştepta la sărutul care urmase. Nu era deloc pregătită. Dar când buzele lui le atinseseră pe ale ei, timid, încet, ca atingerea unei aripi de fluture, începuse să plângă.

Nick se trăsese înapoi, încruntându-se. „Annie?”

Ea nu ştia ce se întâmplase, de ce plângea. Se simţise atât de prostuţă, atât de groaznic de naivă. Era primul ei sărut – şi o dăduse în bară.

Apoi, Nick se întorsese cu spatele şi se îndepărtase. Privise lacul multă vreme, cu braţele încrucişate şi cu o expresie neutră pe chip. Annie încercase să se apropie, dar el se trăsese iarăşi înapoi şi mormăise ceva cum că trebuia să ajungă acasă. Fusese primul şi ultimul sărut dintre ei.

Annie lăsă amintirea deoparte şi se concentră asupra prezentului.

Nick şi Kathy făcuseră lucrări de renovare; ferestrele erau noi şi totul era vopsit în galben strălucitor. La geamuri se vedeau jaluzele de un verde crud, dar cu toate astea, casa părea... neîngrijită.

Glastrele cu lobelii şi muşcate rămase din anul precedent erau nemişcate de luni de zile, iar plantele se transformaseră într-o încâlceală de tulpini maronii, ofilite. Iarba era mult prea înaltă şi aleea începuse să fie cotropită de muşchi. O fântână murdară de ciment era răsturnată în mijlocul unor rododendroni gigantici.

Şi totuşi era una din cele mai frumoase case pe care le văzuse vreodată. Iarba proaspătă, de primăvară, era verde ca smaraldul şi deasă ca blana de şinşila. Pornea din jurul casei şi cobora în valuri blânde până pe malul lacului. Dincolo de acoperiş se zăreau câţiva nori imenşi, suspendaţi sub un cer de culoarea oţelului călit.

Annie îşi luă poşeta sub braţ şi traversă încet peluza, apoi urcă scările albe ale verandei. Se opri în faţa uşii de stejar, respiră adânc, apoi bătu.

Nu răspunse nimeni.

Era pe cale să se întoarcă la maşină când auzi zgomotul unor paşi care se apropiau încet. Brusc, uşa se deschise şi se trezi faţă în faţă cu Nick.

L-ar fi recunoscut oriunde. Era la fel de înalt cum şi-l amintea, peste un metru optzeci, dar timpul îi mai răpise din musculatura masivă, atletică. Nu purta tricou. Muşchii bine sculptaţi ai abdomenului dispăreau într-o pereche de blugi Levi's decoloraţi şi cu cel puţin două numere prea mari. Arăta la fel de puternic şi de rezistent ca pielea tăbăcită. Chipul lui era palid, emaciat, plin de riduri. Părul era încurcat şi crescuse mult prea lung. Trecerea timpului, sau poate doliul, îi răpise toată culoarea din obraji şi le lăsase nuanţa unei monede luminate de soare.

Dar privirea ei fu atrasă inexorabil de ochii lui – ochi de un albastru straniu, ca apa dintr-o piscină – şi rămase acolo. Nick o studie cu atenţia pentru detalii specifică unui poliţist. Nu rată nici tunsoarea nou-nouţă şi băieţească, nici hainele abia cumpărate, potrivite pentru un orăşel de provincie, nici diamantul de mărimea unui Buick pe care îl purta la mâna stângă.

— Annie Bourne, spuse, fără să zâmbească. Lurlene mi-a zis că te-ai întors în oraş.

Se lăsă o tăcere stânjenită. Annie se străduia din răsputeri să găsească introducerea adecvată. Se legănă dintr-o parte în alta.

— Îmi... îmi pare rău pentru Kathy.

El păru să se ofilească puţin sub greutatea acelor vorbe.

— Da. Şi mie la fel.

— Ştiu cât de mult ai iubit-o.

Nick păru gata să spună ceva. Annie aşteptă, aplecată puţin în faţă, dar până la urmă el nu mai spuse nimic, ci îşi lăsă doar capul pe o parte şi împinse uşa mai mult.

Îl urmă în casă. Era întuneric, iar focul din cămin nu mai fusese aprins de mult. În aer se simţea un miros vag de mucegai.

De undeva se auzi un clic şi camera fu inundată de o lumină albă, strălucitoare, de la o lampă fără abajur. Becul era atât de puternic, încât Annie nu mai văzu nimic o clipă. Treptat însă, ochii i se adaptară.

Sufrageria arăta de parcă fusese bombardată recent. La baza canapelei se vedea o sticlă de whisky sau scotch, pe a cărei

buză atârna încă o picătură de alcool. Podeaua era presărată cu cutii deschise de pizza. Hainele erau aruncate în grămezi ici şi colo sau întinse pe spătarele scaunelor. O cămaşă albastră de poliţist, şifonată, era întinsă peste ecranul televizorului.

— Nu prea mai stau pe acasă, explică Nick, mai mult ca să spargă tăcerea. Apoi se aplecă, luă o cămaşă decolorată de pe jos şi se îmbrăcă.

Annie aşteptă în zadar ca el să mai spună ceva. Ca să-şi umple timpul, privi în jur. Sufrageria era spaţioasă, cu podeaua din scânduri frumoase de stejar, dominată de un şemineu imens de cărămidă înnegrită de funingine şi de vreme. Cele câteva mobile – o canapea de piele decolorată, o măsuţă dintr-un trunchi de copac, un fotoliu cu suport pentru picioare – erau aranjate la întâmplare şi acoperite cu un strat fin de praf. O arcadă de piatră ducea către sufragerie, în care se întrezăreau o masă ovală şi patru scaune risipite pe care erau aşezate perne roşii şi albe. Annie presupuse că uşa închisă ducea către bucătărie. Spre stânga, o scară din lemn de stejar lipită de peretele tapetat în culori vii ducea către etaj. Nu se întrezărea nicio lumină sus.

Simţi că Nick o scruta; neliniştită, culese o scamă invizibilă de pe mâneca bluzei şi se gândi ce-ar fi putut spune.

— Am auzit că ai o fiică.

— Izzy. Isabella. Are şase ani.

Annie îşi prinse mâinile în faţă ca să nu se mai joace cu degetele. Privirea îi căzu pe o fotografie de pe marginea şemineului. Se strecură printre gunoaiele de pe podea şi o atinse.

— Cei trei muschetari, spuse zâmbind. Nu-mi amintesc când am făcut poza asta...

Pierdută în amintirile ei, auzi doar vag paşii lui care se îndepărtau. O clipă mai târziu, Nick se întorsese deja. Veni până în spatele ei, atât de aproape că îi simţea respiraţia pe ceafă.

— Vrei să bei ceva?

Annie se răsuci şi dădu nas în nas cu el; ţinea în mână o sticlă de vin şi două pahare. Rămase uimită o clipă, apoi îşi aminti că erau amândoi adulţi şi nu era nimic neobişnuit în a oferi un pahar de vin unui oaspete.

— Mi-ar prinde bine o băutură, mulţumesc. Unde este fiica ta? Pot să o cunosc?

Privirea lui Nick deveni de nedesluşit o clipă.

— În seara asta stă cu Lurlene. Au plecat să vadă un desen animat la teatrul Rose cu nepoatele lui Buddy. Hai să mergem pe malul lacului.

Luă o pătură de pe canapea şi o conduse afară. Se aşezară amândoi pe pătură, atenţi să nu stea prea aproape unul de celălalt.

Annie sorbi din paharul de vin pe care Nick i-l oferise. Apusul se strecura în tăcere printre vârfurile copacilor, pictând cerul cu dâre roşii ca sângele. Luna se ridică încet, aşternând un văl alb-albăstriu peste oglinda întunecată a lacului. Amintirile începură să înoate în aer, să se cearnă în jurul lor ca o ploaie măruntă. Annie îşi amintea cât de uşoară fusese viaţa lor odată, când ea şi Nick stăteau alături la meciuri, urmărind-o pe Kathy cu echipa ei de majorete, iar după ce se termina totul se strecurau într-o cabină de vinil şi mâncau hamburgeri unsuroşi şi cartofi prăjiţi. Ştiau cum să-şi vorbească unul altuia – nu-şi mai amintea despre ce – dar cândva, demult, crezuse că îi putea spune totul.

Iar acum, cu atâţia ani mai târziu, după ce drumurile vieţii lor se despărţiseră, nu mai era în stare să ţeasă nicio conversaţie cu singurul fir pe care îl avea.

Oftă şi mai sorbi nişte vin. Ştia că bea mai repede şi mai mult decât trebuia, dar o ajuta să-şi diminueze stânjeneala. Câteva stele apăruseră pe cer, picături de lumină clipind printre fâşiile roşii şi violet.

Nu mai putea îndura tăcerea.

— E frumos...

— Uite, stele...

Amândoi vorbiseră în acelaşi timp. Annie râse.

— Când n-ai ce spune, vorbeşte despre vreme sau despre peisaj.

— Putem să ne descurcăm mai bine de atât. La naiba, viaţa e prea scurtă ca să o pierzi vorbind aiurea!

Se întoarse spre ea, iar Annie văzu reţeaua de linii fine care îi înconjura ochii albaştri. Arăta obosit, trist şi singur, atât de singur. Singurătatea, asta era; asta o făcea să simtă că erau parteneri într-un fel, amândoi victime ale aceluiaşi război. Aşa că lăsă deoparte vorbele fără noimă, uită de mina cu comori ascunse a amintirilor din adolescentă şi se aruncă direct într-o discuţie intimă:

— Cum a murit Kathy?

Nick sorbi vinul care mai rămăsese într-o singură înghiţitură şi îşi umplu din nou paharul. Lichidul auriu, strălucitor, ajunse până la buza de sticlă, apoi se vărsă şi îi pătă marginea pantalonilor.

— Kathy s-a sinucis.

Capitolul 7

Annie rămase cu privirea pierdută, prea şocată ca să poată găsi imediat un răspuns.

— Îmi...

Nu reuşi să spună cuvintele consacrate „Îmi pare rău”. Ar fi fost prea goale, obscen de previzibile. Luă o înghiţitură uriaşă de vin.

Nick nu părea să-şi dea seama că nu răspunsese – sau poate, dimpotrivă, era recunoscător pentru asta. Îşi lăsă privirea să rătăcească în depărtare, peste suprafaţa lacului.

— Ţii minte cât de melancolică era? În liceu era deja pe marginea prăpastiei... toată viaţa o trăise aşa... şi niciunul din noi nu ştia. Cel puţin, *eu* nu ştiam... până când lucrurile au început să se înrăutăţească. Pe măsură ce înainta în vârstă, boala i s-a agravat. Termenul tehnic era „sindrom maniaco-depresiv”. Primele episoade au început după ce a împlinit douăzeci de ani, la nici şase luni după ce părinţii ei au murit într-un accident de maşină. În unele zile se trezea bine dispusă, apoi se întâmpla câte ceva... şi dintr-odată izbucnea în plâns şi se închidea în dulap. De multe ori nu-şi lua medicamentele pentru că spunea că o fac să se simtă ca şi când respira jeleu. Vocea lui Nick se frânse. Sorbi din pahar şi urmă: într-o zi m-am întors de la serviciu mai devreme şi am găsit-o în baie, plângând şi lovindu-se cu capul de perete. S-a întors spre mine cu faţa plină de lacrimi şi de sânge şi mi-a spus pe cel mai firesc ton din lume: „Bună, iubitule. Vrei să-ţi fac ceva de mâncare?” Am cumpărat casa asta ca s-o fac fericită. Speram că o să o ajute, poate, să-şi amintească viaţa noastră de dinainte. M-am gândit... că dacă pot să-i ofer un cămin, un loc unde să se simtă în siguranţă, unde să ne putem creşte copiii, totul o să fie în regulă. Doamne, n-am vrut decât să o ajut... Vocea lui se frânse

din nou, şi iarăşi bău nişte vin. Chiar a mers, o vreme. Am dat tot ce aveam mai bun în casa asta veche, trup şi suflet şi economii de-o viaţă. Apoi, Kathy a rămas însărcinată. După ce s-a născut Izzy, Kathy a fost ceva mai bine o vreme. Îşi lua medicamentele şi încerca... se străduia atât de mult, dar pur şi simplu nu era în stare să facă faţă unui copil. A început să urască şi casa – încălzirea care nu merge mai deloc, ţevile care pocnesc. Acum un an a renunţat la medicamente pentru ultima oară... şi atunci a început iadul. Termină al doilea pahar şi îşi mai turnă încă unul, apoi murmură clătinând din cap: Şi tot nu mi-am dat seama ce voia să facă.

Annie nu mai voia să asculte.

— Nick, nu trebuie să...

— Într-o noapte m-am întors de la serviciu cu o cutie de îngheţată Butter Brickle şi un film pe care să-l vedem amândoi şi am găsit-o. Se împuşcase în cap... cu pistolul meu.

Degetele lui Annie tresăriră convulsiv în jurul paharului.

— Nu e nevoie să mai vorbim despre ea.

— *Vreau* să vorbesc despre ea. Nimeni altcineva nu m-a mai întrebat. Nick închise ochii şi se lăsă pe coate. Kathy era ca o fată dintr-un basm – când se simţea bine, era foarte, foarte bună, dar când se simţea rău te făcea să-ţi doreşti să fii în Nebraska.

Annie se sprijini pe spate lângă el şi începu să caute stelele din priviri. Vinul o ameţise deja, dar era bine; cuvintele lui grele o dureau mai puţin acum.

Nick zâmbi obosit.

— Într-o zi mă iubea din tot sufletul, în altă zi nici măcar nu se uita la mine. Noaptea era cel mai rău. Uneori mă săruta, alteori se întorcea la perete. Dacă o atingeam cu un deget măcar, începea să ţipe la mine să o las în pace. Spunea tot felul de poveşti – că o băteam, că Izzy nu era fiica ei adevărată, că eu eram un impostor, un criminal cu sânge-rece care îi omorâse adevăratul soţ. Începuse să mă înnebunească *pe mine.* Pe măsură ce se îndepărta, eu încercam să mă apropii de ea. Ştiam că nu o ajut cu nimic, dar nu mă puteam opri. Mă tot gândeam că o să fie în regulă dacă o iubesc destul. Acum că nu mai e... nu pot să nu mă gândesc cât de egoist am fost, cât de naiv, cât de prost. Ar fi trebuit să-l ascult pe doctorul ăla şi să o internez undeva. Cel puţin ar mai fi în viaţă acum...

Fără să se gândească, Annie îi atinse uşor faţa.

— Nu e vina ta, Nick.

El îi aruncă o privire goală.

— Dacă soţia ta îşi zboară creierii în patul conjugal şi fata voastră e în cealaltă cameră, crede-mă, *ea* crede că e vina ta. Scoase un sunet înăbuşit, ca scâncetul unui căţel bătut. Doamne, cred că mă ura atât de mult...

— N-ai cum să crezi asta.

— Ba da. Ba nu. Uneori. Buzele lui tremurară. Şi partea cea mai rea este că... uneori, şi eu o uram. O uram pentru ce ne făcea mie şi lui Izzy. Începuse să semene din ce în ce mai mult cu mama... şi ştiam, undeva în adâncul fiinţei mele, că n-o să pot să o mai salvez. Poate că nici n-am mai încercat... Nu ştiu.

Durerea lui o atrăgea inexorabil spre el. Îl luă în braţe, mângâindu-l ca pe un copil.

— E în regulă, Nick...

Când se despărţiră în sfârşit, o privi cu ochii umezi.

— Şi mai e şi Izzy. Fetiţa mea. N-a scos o vorbă de luni întregi... şi acum crede că a început să dispară. Mai întâi a fost un singur deget de la mâna stângă, apoi degetul mare. După ce i-a dispărut toată mâna a început să poarte o mânuşă neagră şi nu a mai vorbit deloc. În ultimul timp am observat că nu mai foloseşte decât două degete de la mâna dreaptă – deci e convinsă probabil că şi cealaltă mână îi dispare. Dumnezeu ştie ce-o să facă dacă... încercă să zâmbească. Annie îşi dădu seama cât se chinuia doar ca să poată vorbi normal, dar ultima lui rămăşiţă de stăpânire de sine dispăru. Ce pot să fac? Fetiţa mea de şase ani s-a ascuns sub pat într-o noapte pentru că a auzit un zgomot. A vrut să meargă la mămica ei, să o tină în braţe. Slavă Domnului că nu s-a dus. Pentru că mămica ei îşi zburase creierii cu un pistol. Dacă Izzy ar fi mers în camera părinţilor în noaptea aia ar fi văzut bucăţele din mămica ei pe oglindă, pe tăblia patului, pe perne...

Lacrimile curgeau şuvoi pe obrajii lui nebărbieriţi.

Durerea lui Nick o trase şi pe Annie în vâltoare, amestecându-se cu durerea ei. Voia din tot sufletul să-i spună că totul avea să fie bine, că avea să treacă şi asta, dar cuvintele refuzau să iasă.

Nick o privi printre lacrimi. Îi atinse obrazul, apoi mâna lui alunecă mai jos, după ceafa ei. O trase mai aproape.

Acel moment avea să rămână în amintirea ei pentru totdeauna, cu mult după ce se hotăra să-l uite. Probabil avea să se întrebe mai târziu ce o mişcase atâta. Fusese oare strălucirea stelelor pe apa lacului? Oare lumina lunii se reflectase cumva în lacrimile lui şi îi făcuse ochii să arate ca două lacuri argintii? Sau fusese oare singurătatea care îi apăsa inima frântă ca un gheţar enorm?

Îi şopti încet numele. În întuneric, vocea ei sună ca o implorare, ca o rugăciune.

Când Annie se întinse să-l sărute nu voia decât să-l aline cumva, să-i arate că îi înţelegea durerea, că o simţea acut la rândul ei. Dar clipa în care buzele lor se atinseră, moi şi blânde şi purtând încă gustul sărat al lacrimilor, schimbă totul. Sărutul deveni flămând, disperat, plin de pasiune. Annie se gândea la Blake, iar Nick se gândea în mod sigur la Kathy, dar nu conta asta. Nu mai conta decât valul de căldură care îi cuprindea pe amândoi, împreună.

Annie se chinui ceva cu nasturii cămăşii. Îşi strecură mâinile sub materialul uzat cât de repede fu în stare, lăsându-şi palmele să alunece printre firele de păr sârmos de pe pieptul lui. Degetele ei îi explorară apoi umerii şi îi mângâiară spatele gol. Era periculos să-l atingă, era un lucru interzis, o taină, însă tocmai asta îi stârnea dorinţa.

Nick mârâi şi îşi smulse singur cămaşa, apoi o aruncă deoparte. Urmară hainele ei. Sutienul şi bluza gri fluturară o clipă deasupra ierbii umede, ca un steag ridicat în semn de predare.

Când aerul rece al nopţii îi atinse pielea goală, Annie închise ochii, ruşinată de cât de mult îl dorea. Mâinile lui erau peste tot, atingeau, mângâiau, frecau, strângeau, alunecau în jos pe spatele ei. Undeva, într-un colţişor al minţii, îşi dădea seama că se lăsa dusă de valul pasiunii, că era o idee proastă, dar se simţea extraordinar. Nimeni nu o mai dorise atât de mult de ani şi ani de zile, sau poate... niciodată...

Se îmbrăţişară strâns, căutându-se cu buzele. Cuprinsă de plăcere, Annie capitulă cu totul. Degetele lui aspre îi mângâiară faţa, apoi sânii, apoi se strecurară între picioarele ei. O atinse în locuri ascunse, în feluri pe care nu şi le-ar fi imaginat vreodată, până îi aduse trupul pe muchia de cuţit dintre durere şi plăcere.

Respiraţia ei se sparse în valuri stângace, răguşite. Gâfâia. Dorea cu atâta ardoare să ajungă la capăt...

— Te rog, Nick... îl imploră.

Se agăţă de el, simţindu-şi obrajii plini de lacrimi. Nu mai ştia dacă erau ale lui sau ale ei sau ale amândurora. Când o pătrunse avu un moment disperat, ameţitor, în care credea că o să ţipe...

Orgasmul o cutremură din cap până în picioare. Nick se agăţă de ea gemând, iar când Annie simţi că ajunsese la sfârşit avu încă un orgasm, suspinându-i numele, lăsându-se moale la pieptul lui, adulmecându-i mirosul erotic de transpiraţie. Nick o luă în braţe şi îi mângâie părul, murmurându-i la ureche cuvinte de alin, însă inima ei bătea nebuneşte şi pulsul îi răsuna asurzitor în urechi, aşa că nu avea nici cea mai vagă idee ce spunea.

Când Annie reveni în sfârşit cu picioarele pe pământ, impactul o năuci. Era întinsă lângă Nick, goală, şi respira greu. Cerul de deasupra era negru ca pana corbului şi presărat cu stele. Noaptea purta încă parfum de vin şi pasiune consumată.

Încet, Nick îşi trase mâna dintr-a ei. Când căldura atingerii lui dispăru, pielea lui Annie rămase umedă şi rece. Se întinse după un colţ al păturii şi o trase peste sânii goi, trăgându-se departe de el.

— Dumnezeule, şopti. Ce-am făcut?

Nick se ghemui şi îşi ascunse faţa în mâini.

Annie căută prin iarba umedă şi îşi găsi bluza. Trebuia să plece imediat, înainte să-şi piardă calmul cu totul.

— N-am făcut nimic, şopti pe un ton şovăitor. *Nu* am făcut nimic.

Evitând să o privească, Nick îşi găsi hainele şi le trase pe el în grabă. După ce-şi puse armura, se ridică şi se întoarse cu spatele la ea.

Annie se îmbrăcă tremurând, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Probabil că Nick o compara cu Kathy, îşi amintea cât de frumoasă fusese soţia lui, se întreba ce naiba făcuse de ajunsese să se culce cu o femeie prea slabă, prea bătrână, cu părul prea scurt, care nu mai era decât un nimeni...

În cele din urmă se ridică şi ea. Rămase cu privirea aţintită în jos, dorindu-şi să o înghită pământul.

— Ar trebui să mă duc... Era gata să spună *acasă,* dar nu mai avea nici casă, nici soţ care să o aştepte.

Înghiţi un nod şi termină propoziţia: ... înapoi la casa tatălui meu. O să-şi facă griji...

Nick se întoarse în sfârşit spre ea, cu faţa ridată şi trasă. Regretul din ochii lui o lovi ca o palmă. Dumnezeule, cât îşi dorea să dispară...

— Nu m-am mai culcat cu nimeni altcineva. Doar Kathy, şopti el, evitându-i ochii.

— Ah. Atât reuşi să spună, dar cuvintele lui o făcură să se simtă puţin mai bine. Şi pentru mine e prima oară.

— Deci revoluţia sexuală ne-a ocolit pe amândoi.

Gluma era amuzantă, poate, dar nu acum. Annie arătă cu bărbia spre maşină:

— Ar cam fi cazul să plec.

Se îndreptară amândoi spre parcare. Annie avea grijă să păstreze distanţa, dar nu se putea gândi decât la mâinile lui atingând-o, la focul pe care atingerea lui îl aprinsese în adâncul ei, într-un loc care fusese mort şi rece atâta timp...

— Deci, spuse Nick ca să umple tăcerea, presupun că Bobby Johnson minţea când a zis că ţi-a pus-o după jocul cu Sequim?

Annie rămase pironită locului. Se întoarse spre el, rezistând unei porniri neaşteptate de a izbucni în râs.

— Mi-a *pus-o*?

Nick ridică din umeri, zâmbind.

— El a spus-o, nu eu.

— Mi-a *pus-o*? Annie clătină din cap. Bobby Johnson a pretins asta?

— Nicio problemă – a zis că ai fost bună de tot. Şi nici măcar n-a strecurat vreo *aluzie* că i-ai fi făcut sex oral.

Annie râse din toată inima, iar asta o mai linişti puţin. Se puseră iarăşi în mişcare, mergând prin iarba înaltă spre maşina ei. Nick îi deschise portiera, gest cavaleresc de-a dreptul surprinzător pentru ea. Trecuseră ani de zile de când cineva făcuse asta.

— Annie?

— Da?

— Să nu-ţi pară rău. Te rog.

Annie înghiţi un nod. Nick o făcuse să se simtă frumoasă şi dorită preţ de câteva clipe. De ce i-ar fi părut rău pentru asta?

Vru să-l atingă din nou. Ar fi dat orice să mai amâne fiorul singurătăţii care avea să o cuprindă din nou în clipa în care avea să se urce în maşină şi să închidă uşa.

— Lurlene mi-a zis că eşti în căutarea unei dădace... pentru Isabella. Aş putea să stau eu cu ea în timpul zilei, dacă te ajută cu ceva.

Nick se încruntă.

— De ce ai face asta pentru mine?

Întrebarea o întristă. Era plină de neîncredere. Ascundea dezamăgiri de-o viaţă.

— M-ar ajuta şi pe *mine,* Nick. Serios. Lasă-mă, te rog, să te ajut.

Nick o privi îndelung. Avea din nou expresia precaută a unui poliţist la interogatoriu. Apoi, încet, ostentativ, îi luă mâna şi o ridică. Diamantul de trei carate aruncă în jur o strălucire rece în lumina palidă a lunii.

— N-ar trebui să fii altundeva?

Acum urma să afle şi el cât de groaznic dăduse greş, de ce fugise înapoi în Mystic după atâta timp.

— Eu şi soţul meu ne-am separat recent...

Voia să spună mai multe, să lipească o scuză mai puţin sinistră după acea mărturisire, dar i se tăie respiraţia şi ochii i se umplură de lacrimi.

Nick îi dădu imediat drumul, de parcă pielea ei îl arsese.

— Doamne sfinte, Annie! N-ar fi trebuit să mă laşi să mă plâng atâta ca un ticălos care se crede singurul om cu probleme. Ar fi trebuit să...

— *Chiar* nu vreau să vorbesc despre asta. Annie îi văzu grimasa şi regretă imediat tonul pe care îl folosise. Iartă-mă, dar cred că am plâns destul unul pe umărul celuilalt pentru o singură noapte.

Nick încuviinţă şi îşi întoarse privirea spre casă.

— Lui Izzy i-ar prinde foarte bine o prietenă acum. Iar eu nu sunt deloc potrivit pentru asta.

— Mi-ar fi şi mie de ajutor. Mă simt puţin... pierdută. Ar fi frumos să aibă cineva nevoie de mine.

— În regulă. Cred că şi lui Lurlene i-ar prinde bine o pauză. Ea şi Buddy voiau să meargă la Branson, iar acum că Izzy nu mai e primită la şcoală... Nick oftă. Trebuie să o iau pe Izzy de la Lurlene mâine. Am putea să ne întâlnim la ea – locuieşte în

complexul Raintree, îl mai ţii minte? E casa roz cu piticii de porţelan pe gazon. N-ai cum să n-o vezi.

— Sigur. La ce oră?

— Ce zici de unu? Putem să ne vedem în pauza mea de prânz.

— Perfect.

Annie îl privi un moment lung, apoi se întoarse şi deschise portiera. Intră, porni motorul şi plecă încet, în oglinda retrovizoare îl văzu pe Nick, care se uita încă după ea.

∴

Nick rămase la marginea peluzei mult timp după ce Annie plecase, fixând cu privirea drumul întunecat. Apoi se îndreptă agale spre casă, trântind plasa pentru ţânţari de la intrare. Merse la şemineu şi luă iarăşi în mână fotografia cu ei trei. O privi multă, multă vreme, apoi urcă obosit scara lungă şi şubredă care duceau la vechiul lui dormitor de la etaj. Îşi adună curajul ca să deschidă uşa. Ochii i se obişnuiră repede cu întunericul. Putea să vadă patul enorm, nefăcut, hainele aruncate peste tot, lampa pe care o comandase Kathy de la Spiegel şi balansoarul pe care îl făcuse când se născuse Izzy.

Luă un tricou cu mâneci lungi de pe podea, trânti uşa şi se întoarse pe canapeaua lui stingheră, unde îşi turnă un pahar de tărie. Ştia că era un lucru periculos să se folosească de alcool ca să-şi aline durerea. În ultimele luni făcuse asta din ce în ce mai des.

Se lăsă pe spate şi luă o înghiţitură lungă, liniştitoare. Termină paharul şi îşi mai turnă unul. Ceea ce făcuseră el şi Annie mai devreme nu schimba absolut nimic. Trebuia să ţină minte asta. Atingerea ei îi dăduse viaţă, dar era o viaţă trecătoare, efemeră. În curând, Annie avea să plece şi să-l lase din nou singur, un văduv cu un copil bolnav care trebuia să-şi trăiască într-un fel sau altul restul vieţii.

∴

Annie opri în faţa casei tatălui ei şi văzu imediat lumina din sufragerie. Făcu o grimasă la gândul că trebuia să dea ochii cu el acum, la ora două dimineaţa, cu hainele umede şi şifonate. Dumnezeule, probabil că mirosea a sex.

Coborî din maşină şi intră. Aşa cum se aşteptase, îl găsi pe Hank aşteptând-o în sufragerie. Focul era aprins în şemineu, luminând camera în tonuri catifelate de galben.

Închise încet uşa în urma ei.

Hank îşi ridică privirea din cartea pe care o citea.

— Măi, măi, spuse, dându-şi jos ochelarii.

Annie îşi netezi cu grijă hainele şifonate şi îşi trecu o mână prin părul mult prea scurt, sperând că nu avea vreun fir de iarbă rătăcit.

— Nu era nevoie să mă aştepţi.

— Serios? Hank închise cartea.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Nu mai am de mult şaisprezece ani.

— Ah, nu-mi făceam griji. Am sunat şi la poliţie, şi la spital, apoi m-am liniştit.

Annie se aşeză pe fotoliul de piele de lângă şemineu.

— Îmi pare rău, tată. Nu sunt obişnuită să spun unde şi cu cine sunt. Lui Blake nu i-a păsat niciodată...

Strânse din dinţi ca să oprească restul mărturisirii amare şi se forţă să zâmbească. Am fost în vizită la un vechi prieten. Ar fi trebuit să-ţi dau şi ţie un telefon.

— Da, ar fi trebuit. Care prieten?

— Nick Delacroix. Îl mai ţii minte?

Degetele bătucite ale lui Hank începură să bată darabana pe coperta cărţii. O fixă cu privirea.

— Trebuia să-mi dau seama că o să ajungi acolo. Eraţi ca trei boabe într-o păstaie în liceu. Acum n-o duce prea bine, din câte am auzit.

Annie se gândi că Nick era probabil subiectul preferat de bârfă în oraş.

— O să-l ajut puţin. O să am grijă de fata lui cât timp e la serviciu, ceva de genul ăsta. Cred că are nevoie şi el de o pauză.

— N-aţi fost „cuplaţi” în liceu? Privirea lui Hank deveni iscoditoare. Sau ai de gând să te răzbuni pe Blake?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea, mult prea repede. Mi-ai spus că trebuie să-mi găsesc un proiect. Ceva de făcut, până când Blake se dezmeticeşte.

— Bărbatul ăla o să-ţi facă numai necazuri, Annie Virginia. E pe cale să se înece şi o să te tragă şi pe tine la fund.

— Mulţumesc că-ţi pasă de mine, tată, surâse ea. Te iubesc pentru asta. Dar n-o să fiu decât o dădacă pentru fiica lui. Atât.

— Atât?

Nu era o întrebare.

— Tu mi-ai spus că am nevoie de un proiect. Ce voiai să fac? Să vindec cancerul? Sunt soţie şi mamă. Asta e tot ce ştiu. Asta e tot ce sunt. Umerii i se lăsară în jos. Era prea ruşinată să-i spună tot adevărul – că nu ştia cum să fie nici soţie, nici mamă de una singură. Alese o variantă de compromis: Sunt prea bătrână ca să mă mai mint, tată, prea bătrână ca să mă mai schimb. Dacă nu fac *ceva* o să explodez pur şi simplu. Aşa că am găsit o ocupaţie. Nick şi Izzy au nevoie de ajutorul meu.

— Persoana care are cea mai mare nevoie de ajutorul tău eşti chiar tu.

Annie râse drept răspuns, un râs slab, resemnat:

— Dar nu m-am priceput niciodată la asta, nu-i aşa?

Capitolul 8

Armie aruncă pătura deoparte şi se ridică bâjbâind din pat. Ultimele rămăşiţe ale unui coşmar îi dădeau încă târcoale. Era acelaşi vis care o tortura cu ani în urmă. În ultima vreme începuse să o bântuie din nou. Era închisă într-o casă uriaşă, cu sute şi sute de camere goale, şi căuta cu disperare o ieşire.

De fiecare dată când se trezea, primul ei gând era: *Blake?* Dar, bineînţeles, soţul ei nu era pe locul de alături. Nu mai era nimeni care să o ţină în braţe după un coşmar. Era unul din multele aspecte ale noii ei vieţi cu care trebuia să se obişnuiască.

Îi venea din ce în ce mai greu să mai creadă că Blake avea să se mai întoarcă la ea, iar acum că îşi pierduse şi ultima speranţă se simţea goală şi uscată ca o trestie în arşiţa soarelui de vară.

Ochii i se umplură de lacrimi. Noaptea trecută îşi încălcase pentru prima oară jurămintele de la nuntă; zdruncinase încrederea dintre ea şi singurul bărbat pe care îl iubise, însă infinit mai grav era faptul că lui nici măcar nu-i păsa de asta.

∴

Nick se pregătea să plece în pauza de prânz când primi un apel că începuse un scandal pe Old Mill Road, acasă la familia Weaver.

Oftă şi ceru prin radio ca un coleg să-i dea telefon lui Lurlene. N-avea să mai ajungă la întâlnirea cu Annie şi Izzy. Îşi porni

girofarul şi goni pe fâşia de asfalt zgrunţuros care ducea afară din oraş. Conduse atent pe curbele şerpuitoare care traversau pădurea Simpson, trecu podul de beton arcuit peste apele învolburate ale râului Hoh şi ajunse, în sfârşit, pe aleea din faţa casei. O cutie poştală ruginită, de culoarea noroiului din Georgia, abia se mai ţinea strâmb de un par bătut de soare. Nick reduse viteza. Ajunsese pe un drumeag croit prin pădurea deasă. Nicio rază de soare nu reuşea să străpungă frunzişul de deasupra; coroanele arborilor lăsau o umbră adâncă, sinistră, chiar şi în miezul zilei. La capătul coridorului nămolos, o poiană de vreo doi kilometri pătraţi se lipea de un deal împădurit, cu copaci verzi şi deşi. În partea opusă se întrezărea o rulotă jerpelită, cu rotile afundate în noroi. Sosirea îi fu anunţată de lătrăturile şi schelălăielile unor dulăi.

Transmise la secţie că ajunsese, apoi coborî grăbit din maşină. Îşi lăsă o mână pe patul pistolului şi alergă prin bălţile care împânzeau aleea până la lăzile de lemn ce serveau drept trepte de intrare. Era pe cale să bată la uşă când auzi un ţipăt dinăuntru.

— Poliţia! strigă, năpustindu-se înăuntru. Uşa se lovi de perete, crăpându-se. Toată camera se cutremură. Sally? Chuck?

Câinii de afară înnebuniseră. Nick şi-i imagina trăgând de lanţurile cu care erau legaţi, încercând să se muşte unul pe altul de furie că nu puteau ataca direct intrusul.

Privi în jur, în penumbră. Covorul jerpelit era de culoarea fructului de avocado. Pe jos erau împrăştiate scrumiere şi cutii goale de bere. Paşii lui grei se auzeau înfundat. Înaintă.

— Sally?

Drept răspuns auzi încă un ţipăt.

Traversă în fugă bucătăria murdară şi împinse cu putere uşa dormitorului.

Chuck îşi ţinea soţia lipită de panourile de placaj cu care era acoperit peretele. Sally ţipa, încercând să-şi apere faţa. Nick îl apucă pe Chuck de ceafă şi îl împinse la o parte. Beţivul scoase un icnet de surpriză şi se împiedică lateral, izbindu-se de colţul biroului. Nick se întoarse şi îl prinse din nou, apoi îi puse cătuşele.

Chuck clipi dezorientat, încercând să se concentreze.

— Mama naibii, Nicky, se plânse pe un ton jos, nesigur. Ce rahat cauţi şi tu aici? Ne certam, atâta tot...

Nick îşi stăpâni impulsul brusc de a-l pocni cu toată puterea.

— Nu te mişca, la naiba, spuse, împingându-l aşa de tare că îl trânti la podea.

Chuck se agăţă de o lampă ieftină de la Kmart. Becul se sparse şi lăsă cămăruţa în semiîntuneric.

Poliţistul duse o mână la bastonul de cauciuc şi se apropie cu grijă de Sally. Rămăsese sprijinită de perete; rochia ei ruptă şi pătată era plină de sânge. Buza de jos era tăiată şi o vânătaie violacee i se lăţea de-a lungul maxilarului.

Nu-şi amintea de câte ori mai venise acolo, de câte ori îl oprise pe Chuck înainte să-şi omoare nevasta. Căsnicia lor era într-un punct critic. Avuseseră probleme chiar şi înainte ca Chuck să fie dat afară de la gater, dar de-atunci încoace devenise un coşmar. Chuck stătea toată ziua la Taverna lui Zoe, sorbind bere după bere, deşi nu-şi putea permite să plătească, şi alimentându-şi furia. Când se târa în sfârşit jos de pe scaunul de la bar şi se împleticea până la maşină era deja mai rău ca un câine vagabond. Până să-şi parcheze camioneta rablagită în faţa casei era deja pregătit să ia pe cineva la bătaie. Iar singura persoană din jur era soţia lui.

Nick o atinse pe Sally pe umăr, însă aceasta suspină şi se trase înapoi.

— Nu...

— Sally, eu sunt. Nick Delacroix.

Femeia deschise încet ochii. Semănau cu două abisuri fără fund, pline de ruşine şi de disperare. Îşi ridică o mână plină de vânătăi şi îşi dădu la o parte o şuviţă de păr plină de sânge. Şuvoaie de lacrimi începură să-i curgă din ochii tumefiaţi.

— Ah, Nick... Iarăşi v-a sunat familia Roberts? Se trase puţin mai încolo şi îşi îndreptă spatele, încercând să dea impresia că totul era sub control. Nu este nimic, să ştii. Chuckie are doar o zi proastă. Fabrica de hârtie nu angajează...

— Nu poţi s-o ţii tot aşa, oftă el. Într-una din zilele astea o să te omoare.

Sally încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să se schimonosească mai rău. Îi frânse inima lui Nick. Ca întotdeauna, îi amintea de mama lui şi de toate pretextele sub care se refugia iar şi iar în sticla de băutură.

— O, nu, nu Chuckie al meu. E doar puţin nervos, asta-i tot.

— O să-l arestez de data asta, Sally. Vreau să faci o plângere.

Chuck se ridică greoi şi se împiedică de pat.

— N-o să-mi facă aşa ceva, nu-i aşa, iubirea mea? Ştie că nu-i fac nimic, deşi mă enervează crunt uneori. N-aveam absolut nimic de mâncare când am ajuns acasă. Un bărbat *trebuie* să mănânce, nu-i aşa, Nick?

Sally îi aruncă o privire îngrijorată soţului ei.

— Iartă-mă, Chuckie. Nu mă aşteptam să vii atât de devreme.

Poliţistul îşi recunoscu înfrângerea. Era ca un val rece care îl îneca.

— Lasă-mă să te ajut, Sally, spuse blând, aplecându-se spre ea.

Sally îl bătu pe braţ.

— N-am nevoie de niciun ajutor, Nick. Mulţam mult de vizită.

Nick o privi pierdut. Părea să se topească sub ochii lui, să se facă din ce în ce mai mică. Rochia ei de bumbac era numai zdrenţe şi mult prea mare pentru ea; atârna pe umerii ei înguşti şi cădea drept pe lângă şoldurile scheletice. Ştia, fără putinţă de îndoială, că într-o bună zi avea să fie chemat din nou acolo numai pentru a o găsi moartă.

— Sally...

— Te rog, Nick, spuse ea, cu vocea tremurând şi ochii plini de lacrimi. Te rog, nu...

Nick se întoarse cu spatele. Nu mai putea să facă nimic pentru a o ajuta. Revelaţia îl durea adânc, îl făcea să se întrebe de ce naiba se mai obosea cu slujba aceea. Nu avea nicio satisfacţie, iar reuşitele – puţine – nu însemnau mare lucru. Nu prea avea ce să-i facă lui Chuck, decât dacă acesta îşi omora nevasta, şi atunci avea să fie prea târziu.

Păşi peste un coş de rufe răsturnat şi îl luă de guler.

— Haide, Chuck. Stai la răcoare până te linişteşti.

Ignoră protestele lui scâncite şi refuză să o mai privească pe Sally. Nu era nevoie. Ştia că Sally avea să-i urmeze, cerându-şi iertare în şoaptă de la soţul care îi rupsese oasele, promiţându-i că o să fie „mai bună”, jurând pe ce avea mai scump că data următoare avea să pregătească cina la timp.

Nick nu se simţea dezgustat de comportamentul ei. Din păcate, o înţelegea mult prea bine. Şi el fusese la fel în tinereţe, îşi urmase mama ca un câine înfometat, implorând-o să-i lase şi lui câteva firimituri de dragoste, bucurându-se de fiecare mică dovadă de afecţiune pe care femeia binevoia să i-o arunce.

Da, înţelegea mult prea bine de ce Sally rămânea cu Chuck. Şi ştia la fel de bine că avea să se termine prost pentru amândoi. Însă nu putea face absolut nimic ca să-i ajute. Absolut nimic, la naiba! Putea doar să-l bage pe Chuck la răcoare până se trezea din beţie. Apoi n-avea decât să aştepte următoarea sesizare de pe Old Mill Road.

∴

Izzy Delacroix se culcase pe o parte, cu genunchii la piept, ca o mingiuţă albă, pe patul de oaspeţi al lui Lurlene. Perna nu mirosea cum trebuia – nu mirosea deloc cum ar fi trebuit să miroasă o pernă. Ăsta era unul din lucrurile care o făceau să plângă aproape în fiecare noapte. De când mămica ei urcase în rai, toate lucrurile îşi pierduseră mirosul potrivit: şi cearşafurile, şi pernele, şi hăinuţele ei.

Chiar şi Domnişoara Jemmie avea un alt miros acum. Izzy strânse păpuşa la piept, mângâindu-i părul blond şi frumos cu cele două degete care îi mai rămăseseră la mâna dreaptă, policarul şi arătătorul.

La început se speriase puţin când îşi dăduse seama că dispărea treptat. Se întinsese după un creion, dar la jumătatea drumului văzuse că degetul mic era distorsionat şi fără culoare. În ziua următoare devenise invizibil. Le spusese tăticului şi lui Lurlene şi îşi dăduse seama că şi ei erau speriaţi după felul în care o priviseră. Şi mai era şi doctorul ăla urâcios, cel care se uitase la ea de parcă ar fi fost un gândac.

Privi cele două degete care îi mai rămăseseră la mâna dreaptă. „Dispar, mami”.

Aşteptă un răspuns, dar nu auzi nimic. De multe ori îşi imagina că mămica ei era chiar lângă ea, şi putea să-i vorbească doar imaginându-şi cuvintele.

Îşi dori ca asta să se întâmple chiar acum, dar mămica ei nu venea decât în acel moment special când cerul era violet şi ziua se îngâna cu noaptea.

Voia să stea de vorbă cu mămica ei despre cele petrecute în ajun. Fusese ceva cumplit. Se uita la pozele din carte când simţise un ţipăt înăuntrul ei. Ştia că nu are voie să ţipe la şcoală; ceilalţi copii o credeau deja nebună. Încercase din răsputeri să se abţină. Strânsese pumnii mici şi închisese ochii cu o asemenea forţă, că văzuse stele în întuneric.

Se simţise atât de singură şi de speriată, încât i se tăiase respiraţia. Ţipătul începuse ca un mic scâncet care reuşise cumva să iasă afară. Îşi astupase gura cu o mânuţă, dar degeaba, iar toţi ceilalţi copii începuseră să se holbeze şi să o arate cu degetul râzând.

Apoi, ţipătul ieşise. Tare, tot mai tare, cel mai tare. Îşi astupase urechile cu palmele ca să nu-l mai audă. Ştia că plângea, dar nu-şi putea stăpâni nici lacrimile.

Profesoara o apucase de mâna stângă, cea cu mănuşa, strângând-o de nimicul care era acolo. Lipsa oricărei senzaţii o făcuse pe Izzy să ţipe şi mai tare.

— Dar, draga mea, nu e invizibilă, spusese blând domnişoara Brown. Apoi o luase blând de cealaltă mână şi o scosese afară pe coridor.

Izzy ţipa în continuare. Ţipase tot drumul până în biroul directoarei. Văzuse cum se uitau ceilalţi adulţi la ea – de parcă ar fi înnebunit – dar nu se putea stăpâni. Nu ştia decât că devenea invizibilă, că degetele îi dispăreau unul câte unul, şi nimănui nu părea să-i pese.

Ţipătul se stinsese la fel de repede cum apăruse, lăsând-o cutremurată şi stingheră în biroul directoarei. Toată lumea se holba la ea.

Se retrăsese într-un colţ, strecurându-se între o canapea de un verde bolnăvicios şi fereastră. Adulţii vorbeau despre ea în şoaptă, între ei...

Toţi voiau să ştie de ce nu mai vorbea. Asta era tot. Şi doctorul Schwaabe la fel. Izzy îi auzise şi pe Lurlene şi Buddy discutând despre asta. Se purtau de parcă ar fi crezut că nu-i putea auzi fiindcă nu se exprima. Lurlene îi spunea tot timpul „biata mea micuţă”; de fiecare dată, Izzy îşi amintea de lucrul rău care se întâmplase şi îşi dorea cu ardoare să nu i se mai spună aşa.

Apoi apăruse tăticul, ca un cavaler din basme. Ceilalţi adulţi tăcuseră imediat şi se dăduseră la o parte.

Izzy vrusese să se arunce în braţele lui, să-i spună „Bună, tati!” cu vocea pe care o avusese înainte, dar tăticul arăta aşa de trist că şi ea rămăsese paralizată.

Era nemaipomenit de chipeş; chiar şi după ce părul i se schimbase la culoare, după lucrul rău, tot era cel mai chipeş

bărbat din lume. Îşi amintea cum râdea odată, cum râsul lui o făcea şi pe ea să chicotească...

Însă tăticul nu mai era chiar tăticul. Nu-i mai citea basme înainte de culcare şi nu o mai arunca în sus până o făcea să râdă. Uneori, noaptea, respiraţia lui mirosea a medicamente, iar ziua umbla prin casă ca o jucărie învârtită cu cheiţa.

— Izzy?

O chemase încet, pornind spre ea.

O clipă, inimioara lui Izzy aproape se oprise crezând că tăticul ei urma să o atingă. Se strecurase afară din colţul în care se ascunsese şi se aplecase înspre el puţin, doar puţin, dar suficient de mult cât să-i dea de înţeles că avea nevoie de ocrotirea lui.

Tăticul oftase şi se întorsese iarăşi spre adulţi.

— Ce se întâmplă, Bob?

Izzy fusese la un pas să vrea să ţipe din nou, dar nu mai simţea decât tăcerea. Când îşi coborâse privirea văzuse că încă un deget îi dispăruse între timp. Nu-şi mai putea vedea acum decât degetul mare şi arătătorul.

Adulţii discutaseră, spunând lucruri pe care Izzy nu le asculta. Apoi tăticul plecase singur, iar Izzy plecase acasă cu Lurlene. Din nou.

— Izzy, scumpa mea, eşti acolo? Vocea lui Lurlene răzbătu prin uşa de la dormitor. Haide afară, vreau să faci cunoştinţă cu cineva.

Ar fi vrut să pretindă că nu o auzise, însă ştia că n-avea rost. Spera doar că Lurlene n-avea să-i facă iarăşi baie. Apa era întotdeauna prea rece şi mai mereu îi băga săpun în ochi.

Oftă. „Trebuie să plecăm, Domnişoară Jemmie”.

Strânse păpuşa la piept cu braţul care îi mai rămăsese şi se rostogoli jos din pat. Trecu pe lângă măsuţa de toaletă şi se văzu în oglindă: o fată micuţă, slabă, cu părul brunet încâlcit şi cu un singur braţ.

Ochii ei erau încă umflaţi de la plâns.

Mămica n-ar fi lăsat-o niciodată să arate aşa.

Uşa dormitorului se deschise şi apăru Lurlene.

— Bună dimineaţa, scumpo. Se întinse şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche. Haide, iubita mea.

Izzy o urmă în tăcere.

∴

Annie stătea la intrarea casei mobile cu trei camere în care locuiau Lurlene şi Buddy, pe un covoraş roz.

Soţul lui Lurlene, Buddy – „Îmi pare bine să te cunosc” – stătea tolănit într-un fotoliu tapisat cu catifea, cu picioarele ridicate, o revistă *Sports Illustrated* deschisă pe piept şi o doză de bere Miller în mâna dreaptă. O studia atent pe nou-venită.

Annie se foi de pe un picior pe celălalt, încercând să nu se gândească la faptul că nu era psihiatru ca să poată înţelege hăul plin de disperare prin care rătăcea Izzy şi că, până la urmă, şi ea era pierdută.

Ştia cât de importantă era iubirea. Era, probabil, *cel* mai important lucru. Dar în ultimele săptămâni învăţase că nici măcar iubirea nu constituia un elixir magic. Nici chiar ea nu era atât de naivă să creadă că toate problemele puteau fi rezolvate prin iubire. Uneori, durerea nu putea fi vindecată doar cu atât, iar traumele rămâneau şi dureau în continuare. Ştia asta de când murise mama ei.

— Nick nu vine. Ţi-a zis Lurlene?

Annie se încruntă şi îl privi pe Buddy.

— Ah. Nu, nu ştiam.

— N-apare niciodată când trebuie. Buddy luă o înghiţitură enormă de bere, privind-o pe Annie pe deasupra cutiei de tablă. Să ştii că te bagi într-o chestie tare nasoală. Puştoaica e într-o doagă.

— Nick mi-a spus că nu mai vorbeşte de la un timp încoace. Mi-a povestit şi despre... ştii tu... despre degetele care i-au dispărut.

— Asta nu-i nimic. Suferă aşa de tare, că te îneacă şi pe tine în durerea ei.

Cu alte cuvinte: „Te-ai întins mai mult decât ţi-e plapuma, orăşeanco”. Annie îşi închipui cum o vedea Buddy: purta blugi ieftini, care încă mai păstrau cutele de pe raft, şi tenişi ca zăpada proaspătă. Încercă să-şi dea o şuviţă după ureche, dar nu găsi niciuna. Stânjenită, se strădui să zâmbească:

— Ploaia de ieri a adus primăvara mai aproape, nu crezi? Acasă la tata s-a umplut deja de margarete. Mă gândeam că, poate...

— Annie?

Vocea stăpânei casei o făcu să se întoarcă.

Lurlene apăruse la capătul holului, purtând un pulover verde neon şi o pereche de pantaloni mulaţi din imitaţie de piele de şarpe, mov aprins. Îmbrăcămintea ei nu se asorta cu nimic din casă.

Lângă ea era o fetiţă cu ochi mari, căprui, şi păr de culoarea nopţii. Purta o rochie roz, mult prea mică pentru ea, şifonată şi murdară. Picioarele ei slabe ieşeau de sub tivul rochiei ca doi araci de fasole, iar şosetele desperecheate – una roz, cealaltă galbenă – îi erau trase până la glezne şi dispăreau într-o pereche de tenişi cu Frumoasa şi Bestia.

O fetiţă. Nu o colecţie de probleme psihologice, sau o traumă pe două picioare, sau o problemă disciplinară. Pur şi simplu o fetiţă mică, obişnuită, căreia îi era dor de mama ei.

Annie zâmbi. În mod sigur nu ştia nimic despre muţenia provocată de o traumă şi nu citise niciodată vreun articol scris de vreun doctor despre cum se tratează asta. Dar ştia şi ea ce înseamnă teama, şi ştia cum este să te trezeşti într-o zi că mămica ta a plecat şi nu se mai întoarce niciodată.

Întinse o mână şi se apropie încet de fetiţă.

— Salut, Izzy, spuse pe un ton blând.

Izzy nu-i răspunse. Oricum, Annie nu se aşteptase la vreun răspuns. Se gândise că avea să vorbească atunci când era pregătită. Până atunci, ea intenţiona să se comporte ca şi când totul ar fi fost firesc. Poate, după trauma prin care trecuse, tăcerea era cel mai firesc lucru din lume pentru Izzy.

— Eu sunt Annalise, dar e un nume mult prea lung, nu-i aşa? Poţi să-mi spui Annie. Îngenunche în faţa lui Izzy şi o privi în ochii ei mari, trişti, cei mai trişti pe care îi văzuse vreodată. Mămica ta era o prietenă bună de-a mea. Ceva sclipi în ochii fetiţei, iar Annie luă asta drept un semn bun. Am cunoscut-o pe mama ta în prima zi de grădiniţă. Îi zâmbi lui Izzy, apoi se ridică şi se întoarse spre Lurlene: E gata de plecare?

Lurlene ridică din umeri, apoi şopti:

— Cine ştie? Sărăcuţa. Se aplecă şi ea: Ţii minte, ţi-am spus că doamna Annie o să aibă grijă de tine o vreme cât timp tăticul e la muncă. Să fii cuminte, da?

— Dar *nu* trebuie să fie cuminte absolut deloc, interveni Annie, făcându-i cu ochiul lui Izzy. Poate să fie oricum vrea.

Copilita făcu ochii mari.

— Ah.

Lurlene se ridică şi îi zâmbi lui Annie.

— Domnul să te binecuvânteze că te-ai oferit să faci aşa ceva.

— Crede-mă, Lurlene, o fac şi pentru voi, dar şi pentru mine. Ne vedem mai târziu. I se adresă fetiţei: Ei bine, Izzy, hai să mergem. Abia aştept să-ţi văd camera. Pun pariu că ai tot felul de jucării. *Ador* să mă joc cu păpuşile Barbie.

Porni înainte spre maşină, aşeză micuţa pasageră pe scaunul din faţă şi îi puse centura. Izzy rămase acolo, cu centura prinsă strâns, capul aplecat pe o parte, ca un pui de pasăre, şi privirea pierdută afară, pe geam.

Annie porni motorul şi ieşi de pe alee, ocolind cu grijă un grup de pitici din ceramică. Sporovăi necontenit în timp ce treceau pe lângă rezervaţia indiană Quinault, apoi pe lângă tarabele de pe marginea drumului la care se vindeau somoni şi crabi proaspăt prinşi. Vorbi despre toţi şi toate – cât de important era ca arborii seculari să fie protejaţi, cât de interesantă era mima ca o formă de artă, cele mai frumoase culori, filmele ei preferate, tabăra de cercetaşi în care fuseseră ea şi Kathy şi dulciurile pe care le făcuseră la focul de tabără. În tot acest interval, Izzy nu se clinti.

Când Annie intră pe şoseaua şerpuită care urmărea malul lacului, avu senzaţia că se întorsese în timp. Drumul aspru, neasfaltat, pictat cu umbre, părea să ducă înapoi la zilele de mult apuse. Când ajunseră la capăt, Annie nu reuşi să se mişte din loc. Rămase la volan şi privi din nou vechiul conac Beauregard. Acum era casa lui Nick.

„Într-o zi o să fie a mea casa asta”.

Atunci, cu atâţia ani în urmă, Annie crezuse că era un vis prostuţ, iluzia unui bărbat mult prea tânăr. Ceva de spus într-o noapte înstelată, înainte de a se încumeta să o sărute pe fata de lângă el.

Acum însă începea să vadă şi ea magia vechiului conac, iar revelaţia îi zgârie încă o dată inima. Oare ea avusese vreun vis, unul singur, la acea vârstă fragedă? Dacă da, nu şi-l mai putea aminti.

Intră pe aleea de prundiş şi parcă lângă o stivă de lemne. Casa se ridica mândră în poiană. O lumină palidă şi difuză ca o supă veche de pui colora vârfurile ierbii înalte, de un verde crud, şi făcea să strălucească stucatura gălbuie. Tot mai arăta pierdută şi dezolantă însă, ca o damă de companie îmbătrânită înainte de vreme. Vopseaua începuse să se cojească pe alocuri.

Câteva ţigle alunecaseră de pe acoperiş, iar tufele de rododendron ţipau practic să fie tunse.

— Sunt sigură că era un fort acolo, spuse, descoperind rămăşiţele unei căsuţe printre crengile unui anin adormit. Eu şi mama ta aveam un fort în care accesul băieţilor era interzis...

Centura de siguranţă a lui Izzy se deschise cu un zgomot puternic. Catarama de metal se izbi de geam. Fetiţa sări din maşină şi fugi spre lac, oprindu-se brusc în faţa unei bucăţi de pământ îngrădite sub un arţar imens, cu trunchiul acoperit de muşchi.

Annie o urmă, traversând iarba umedă, şi se opri lângă ea. Înăuntrul gardului vechi, vopsit în alb, văzu un petic pătrat care nu era nici pe departe la fel de neîngrijit ca restul curţii.

— Aici era grădina mamei tale, murmură ea blând. Izzy rămase nemişcată, cu capul plecat, astfel că Annie continuă: Grădinile sunt nişte locuri foarte speciale, nu-i aşa? Nu sunt ca oamenii... rădăcinile lor sunt puternice, se înfig adânc în pământ, iar dacă ai răbdare şi-ţi pasă şi te străduieşti, îşi pot reveni.

Fetiţa se întoarse lent, îşi lăsă capul pe o parte şi o scrută.

— Putem salva grădina asta, Izzy. Ţi-ar plăcea?

Încet, extrem de încet, Izzy întinse mâna în faţă şi prinse cu degetul mare şi cu arătătorul tulpina ofilită a unei margarete. Trase de ea până o scoase din rădăcini.

Apoi i-o întinse lui Annie.

Acea biată plantă ofilită, cu rădăcina ei firavă, era cel mai frumos lucru pe care Annie îl văzuse vreodată.

Capitolul 9

Izzy o strânse pe Domnişoara Jemmie sub braţul drept. Nu o mai putea ţine decât aşa, acum că nu-i mai rămăseseră decât două degete. O urmă pe doamna drăguţă, cu părul scurt, în direcţia treptelor.

Era bine să se afle acasă, dar ştia că bucuria ei n-avea să dureze. Doamna drăguţă avea să vadă mizeria pe care o făcuse tăticul, iar apoi o să plece. Fetelor mari nu le plăcea mizeria.

— Haide, Izzy, strigă doamna de pe verandă.

Izzy se uită la uşa de la intrare. Îşi dorea ca tăticul să apară dinăuntru, să coboare în fugă vechile scări de lemn cum obişnuia să facă odată, să o ridice în braţele lui puternice şi să o învârtă până o făcea să chicotească, poate chiar să-i dea un sărut pe gât, acolo unde o gâdila cel mai mult.

Dar asta nu avea să se mai întâmple vreodată. Izzy ştia fiindcă tot visa la asta de luni de zile şi nu se mai întâmplase.

Îşi amintea prima dată când tăticul le adusese pe ea şi pe mămica acolo. Părul lui era încă negru ca pana corbului atunci, şi niciodată nu venea acasă mirosind ca locul acela rău.

Prima dată fusese ceva magic. Tăticul zâmbise şi răsese şi o ridicase în braţe. „Nu vezi, Kath? O să plantăm o livadă acolo... şi o să punem nişte balansoare pe verandă pentru nopţile de vară... şi putem ţine picnicuri pe iarbă...” Apoi o sărutase pe Izzy. „Ţi-ar plăcea aşa ceva, soarele meu? Un picnic cu pui şi shake-uri cu lapte şi jeleuri?”

Iar ea răspunsese: „O, da, tăticule!” Însă nu ţinuseră niciun picnic, niciodată – nici pe iarbă, nici altundeva...

Uşa se deschise, iar Izzy îşi aminti că doamna o aştepta. Urcă scările fără tragere de inimă. Doamna – Annie; trebuia să-i ţină minte numele – aprinse lampa de lângă canapea. Mizeria tăticului ieşi la iveală. Sticle, cutii de pizza, haine murdare împrăştiate peste tot.

— Cum ar spune Bette Davis, ce cocină! Tăticul tău n-ar câştiga niciodată premiul Felix Unger.

Izzy se crispă. Asta era. Înapoi la Lurlene, înapoi la carnea tocată pe pâine prăjită...

Dar Annie nu se întoarse să plece. Se strecură printre gunoaie şi trase perdelele într-un nor de praf. Lumina soarelui se năpusti prin fereastra dublă, enormă.

— Aşa e mult mai bine, exclamă, privind în jur. Ştii cumva unde ţineţi măturile şi făraşul? Aveţi vreun buldozer? Un aruncător de flăcări? Inima lui Izzy începu să bată cu putere şi simţi ceva ciudat în coşul pieptului. Annie îi făcu ştrengăreşte cu ochiul. Vin imediat, spuse, apoi ieşi în grabă şi dispăru în bucătărie.

Izzy rămase nemişcată, abia respirând, ascultând bătăile rapide ale inimii.

Annie se întoarse în sufragerie aducând cu ea un sac enorm de gunoi, o mătură şi o găleată cu apă şi săpun.

Sentimentul straniu din pieptul fetiţei deveni şi mai intens, până nu mai putu respira. Se îndreptă spre Annie încet, aşteptându-se s-o vadă ridicând mâinile în aer într-un gest dramatic şi tânguindu-se: „E prea mult de muncă, Nicky!” Aşa făcea mămica.

Dar Annie nu spuse asta. Se aplecă şi începu să adune gunoiul, bucată cu bucată, şi să-l arunce în sacul negru.

Izzy se apropie, precaută.

— E doar gunoi, Izzy, zise Annie fără să ridice privirea. Nu-i nimic permanent. Nimic ireversibil. Camera fetei mele arăta aşa tot timpul... şi era o adolescentă perfect normală, adorabilă. Annie sporovăi în continuare. Cu fiecare propoziţie fără răspuns, Izzy se simţea din ce mai liniştită: Chiar îmi aduc aminte cum arăta casa asta când eram mică. Eu, mămica şi tăticul tău ne uitam înăuntru pe furiş, noaptea, şi inventam poveşti despre oamenii care locuiseră aici înainte. Eu ziceam că fuseseră doi miri bogaţi şi frumoşi de pe Coasta de Est, care se plimbau prin casă în costume şi rochii de seară. Tăticul tău credea că locul fusese al unor jucători de cărţi care pierduseră totul pe un singur pariu. Iar mămica ta... ei bine, nu mai ţin minte ce spunea atunci. Cred totuşi că era ceva romantic. Annie se opri puţin şi-i zâmbi. După ce se mai încălzeşte afară, am putea să facem un picnic pe iarbă. Ţi-ar plăcea asta?

În mod straniu, Izzy simţea că îi vine să plângă. Voia să spună: „Am putea avea shake-uri cu lapte şi jeleuri”, dar nu reuşi. N-ar fi putut vorbi oricum, chiar dacă ar fi încercat. În plus, adulţii promiteau tot timpul lucruri şi nu se ţineau niciodată de cuvânt.

— De fapt, urmă Annie, am putea să facem un mini-picnic chiar azi. După ce termin de curăţat sufrageria, o să mâncăm prăjituri şi o să bem suc afară – prăjituri cu stafide şi sirop de Maui. Sună bine, nu crezi? „Da, Annie, cred că arrrrr fi fantastic”. Am vorbit ca Tigrul Tony acum. Lui Natalie – fata mea care a crescut mare acum – îi plăceau mult cerealele Frosted Flakes. Sunt sigură că şi ţie îţi plac.

Izzy îşi stăpâni un zâmbet neaşteptat. Îi plăcea că Annie nu se aştepta să-i răspundă. O făcea să se simtă de parcă n-ar fi fost chiar atât de diferită, de parcă era la fel de OK să vorbească sau să nu vorbească.

Se mişcă lateral cu paşi mărunţi. Ajunse la canapea şi se aşează, ignorând norişorul de praf pe care îl ridică. Gunoiul dispărea, bucată cu bucată, iar după o vreme sufrageria ajunse demnă de acest nume.

∴

Annie bătu uşor la uşa dormitorului lui Izzy. Nu-i răspunse nimeni. În cele din urmă o deschise şi intră. Era o cămăruţă mică, întunecată, umbrită de streaşină. O fereastră drăguţă, cu un acoperiş micuţ deasupra ei, lăsa să intre ultimele raze roşietice ale soarelui printre perdelele decolorate, din dantelă. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet frumos, în nuanţa lavandei, iar aşternuturile aveau un model asortat. Pe noptiera albă era o lampă cu Ursuleţul Winnie.

Probabil că Nick şi Kathy plănuiseră atent organizarea camerei şi făcuseră economii ca să creeze ambianţa perfectă pentru fiica lor. Annie îşi aminti visurile pe care le avusese când rămăsese însărcinată cu Natalie, speranţele ei nesfârşite. Camera copilului fusese primul pas.

Nu ştia prea multe despre tulburarea maniaco-depresivă şi nu-şi putea închipui în ce feluri o schimbase pe Kathy, dar ştia că prietena ei îşi iubise fiica. Fiecare obiect din cameră fusese ales cu dragoste, de la lampa de veghe cu Mica Sirenă la suporturile pentru cărţi cu Iepuraşul Peter.

Podeaua era plină de haine. Annie merse cu grijă până la patul lui Izzy. Chipul palid fetiţei se reliefa ca o camee pe perna galbenă cu Pasărea cea Mare[1]. O pătură pufoasă mov o învelea strâns până sub bărbie. Păpuşa – Domnişoara Jemmie, aşa spusese Lurlene că o chema – era aruncată pe jos, cu ochii ei cusuţi din doi nasturi negri holbându-se la tavan. Mânuţa lui Izzy, acoperită de o mănuşă neagră, arăta ca o pată pe cuvertura violet din dantelă.

Annie nu voia să o trezească pe fetiţa adormită, dar credea cu tot sufletul în rutină. Copiii trebuiau să ştie care erau regulile, ce aveau voie şi ce nu aveau voie să facă. O culcase pe Izzy la ora două şi jumătate; spre surprinderea ei, fetiţa chiar adormise. Acum era patru. Venise timpul să o trezească.

Se aplecă şi-i mişcă uşor umărul.

— Trezeşte-te, somnoroaso!

[1] Pasărea cea Mare (Big Bird) – personaj din Sesame Street, o emisiune populară pentru copii din Statele Unite (n.tr.).

Izzy scoase un scâncet slab şi se strecură mai adânc sub pătură.

— Nu, nu te las. Haide, Izzy.

Un ochişor căprui se deschise. Fetiţa împinse pătura la o parte cu două degete de la mâna dreaptă. Clipi, căscă, apoi se ridică în capul oaselor.

— Mă gândeam că vrei să faci o baie înainte să vină şi tăticul acasă. Annie zâmbi şi îi arătă punga plină de cadouri pe care o adusese. Ţi-am cumpărat hăinuţe noi şi câteva surprize. Lurlene mi-a spus ce mărime porţi. Haide.

O ajută să coboare din pat, apoi o conduse până la baie şi dădu drumul la apă în cadă, după care îngenunche în faţa ei.

Fetiţa o privi, precaută.

Annie se uită la mănuşa neagră.

— Aşa-i că e nasol când părticele din tine încep să dispară? Mâinile sus.

Izzy îşi ridică ascultătoare braţul drept. Braţul ei stâng atârna nemişcat pe lângă corp, cu degetele relaxate.

— Cum îţi dăm jos hăinuţele de pe părţile invizibile? spuse Annie lăsându-se pe călcâie. Presupun că, dacă ridic puţin pijamaua...

Încet, atentă, trase mâneca de pe braţul „invizibil”, apoi se întinse după mănuşă.

Izzy scoase un suspin disperat şi se trase departe de ea.

— Ah, iartă-mă. Nu-ţi pot da jos mănuşa?

Micuţa fixa cu privirea un punct undeva în spatele urechii stângi a lui Annie.

— Înţeleg. Nu există nicio mănuşă, nu-i aşa?

Izzy îşi muşcă buza de jos. Încă nu voia să o privească pe Annie.

Annie se ridică, o luă pe după umeri cu blândeţe şi o conduse până la cadă, apoi o ajută să intre în apa caldă. Izzy se înghesui într-o parte a căzii, cu braţul stâng atârnându-i fără viaţă peste margine.

— Nu e prea fierbinte, nu-i aşa? Nu, Annie, e potrivită. Exact aşa cum îmi place. Izzy o pironi cu privirea, iar Annie zâmbi: Pot să port o convorbire de una singură. Când eram mică, neavând fraţi şi surori, făceam asta tot timpul.

Turnă spumant de baie în apă. Izzy se uită cum apa începea să facă balonaşe. Părea uluită.

Apoi, Annie aprinse trei lumânări parfumate pe care le găsise în bucătărie. Aroma dulce de vanilie se ridică în aer.

— Uneori, o fetiţă are nevoie de o baie romantică doar pentru ea. În regulă... Căută în plasa maro pe care o adusese cu ea. Uite ce ţi-am luat: un şampon pentru copii Johnson’s, un săpun cu Pocahontas, un prosop cu Cocoşatul de la Notre-Dame şi un pieptene cu Frumoasa şi Bestia. Şi costumaşul ăsta absolut *adorabil* E violet cu floricele mici şi galbene – exact aşa cum o să arate şi grădina mămicii tale – şi ţi-am luat şi o pălărie galbenă asortată.

Vorbi fără întrerupere, punând întrebări şi răspunzându-şi singură. În cele din urmă, o ajută să iasă din cadă. O înveli pe fetiţă într-un prosop uriaş şi începu să-i pieptene părul.

— O ţin minte pe Natalie când era de vârsta ta. Era micuţă, cât un şoricel. Îmi tremura sufletul de fiecare dată când mă uitam la ea.

Îi împleti părul în două cozi perfecte pe care le prinse cu fundiţe de satin galben.

— Întoarce-te.

Izzy se răsuci ascultătoare.

Annie o îmbrăcă în lenjerie nouă, albă, de bumbac, şi apoi o ajută să-şi pună bluza şi salopeta pe care i le cumpărase. Când termină, o conduse până la oglinda înaltă din colţ.

Fetiţa se privi multă, multă vreme. Apoi, încet, ridică mâna dreaptă şi atinse una din panglici cu vârful degetului arătător. Buzele ei micuţe şi roşii tremurară. O singură lacrimă îi alunecă pe obrazul roz. Doar una.

Annie înţelese. Asta sperase, cel puţin în parte: că Izzy avea să se vadă pe sine aşa cum fusese înainte.

— Pun pariu că aşa ai arătat dintotdeauna, nu-i aşa? O sărută cu blândeţe pe frunte. Fetiţa mirosea a şampon pentru copii şi a săpun. La fel ca orice alt copil de vârsta ei. Apoi se lăsă pe călcâie şi o privi pe Izzy în ochi. Ştii că e mult mai distractiv să-ţi împărţi jucăriile cu un prieten decât să te joci singură, nu-i aşa? Uneori e la fel şi cu tristeţea. Uneori, dacă o împărţi cu cineva, te lasă în pace. Neprimind răspuns, schimbă subiectul cu un zâmbet: Acum am nevoie de ajutor în bucătărie. Am început să pregătesc cina, dar n-am găsit nicăieri farfuriile. Poate mă ajuţi tu?

Izzy clipi, iar Annie presupuse că asta însemna

„Da”.

Merseră împreună în bucătărie, apoi Izzy se îndreptă docilă spre masă şi se aşeză. Picioruşele ei atârnau deasupra podelei.

Annie vorbi tot timpul cât pregăti gogoşi, amestecă un aluat şi îl răsturnă într-o oală cu tocăniţă de pui.

— Ştii cum să pui masa? întrebă, acoperind oala cu un capac. Cum fetiţa nu rosti niciun cuvânt, ridică uşor glasul: Nu merge aşa, domnişoară Izzy. Luă o linguriţă şi i-o întinse fetiţei. Poftim. Asta e pentru tine.

Izzy prinse linguriţa între degetul mare şi arătător. O studie, apoi se încruntă.

— Mişcă o dată linguriţa pentru „da”, de două ori pentru „nu”. Aşa vom putea sta de vorbă... ca şi când am vorbi într-un cifru secret, şi nu trebuie să spui nimic cu voce tare. Crezi că poţi să-mi arăţi unde sunt farfuriile?

Izzy scrută linguriţa mult timp, fără să clipească.

Apoi, extrem de încet, o mişcă o dată.

∴

— Hei, Nicky, am auzit că fata lui Hank Bourne s-a întors în oraş.

Nick îşi ridică privirea din paharul cu băutură. Îl durea capul şi nu reuşea să se concentreze. Toată ziua avusese o migrenă, de când fusese acasă la Chuck şi Sally. Îl arestase pe Chuck şi îl închisese într-o celulă, dar Sally fusese deja la secţie şi ceruse ca soţul ei să nu fie pus sub acuzare. Îi spusese sergentului de serviciu că alunecase pe scări.

Nick crezuse că, dacă avea să se oprească la barul lui Zoe şi să bea un păhărel – doar unul, cât să se liniştească – avea să se simtă suficient de bine cât să fie în stare să dea ochii cu Annie şi Izzy acasă. Dar, ca întotdeauna, primul pahar dusese spre al doilea, apoi al treilea, şi tot aşa...

Privirea lui Sally îi deschisese o veche rană din suflet, un hău întunecat, oribil, plin de amintiri dureroase.

Strânse paharul în mână şi mai luă o înghiţitură lungă de whisky.

— Cum spui tu, Zoe.

Joel Dermo se trase mai aproape de el.

— O ţin minte pe Annie Bourne. Ea şi fiică-mea, Suki, au fost în aceeaşi grupă de cercetase.

Nick închise ochii. Nu voia să se gândească la trecut, la zilele în care ei trei fuseseră cei mai buni prieteni. De câte ori făcea asta îşi amintea şi cât de mult ţinuse la Annie, ceea ce îl făcea să se gândească iarăşi la noaptea precedentă, cu ea în braţele lui, goală, sălbatică, transformându-i în realitate toate fanteziile pe care le avusese vreodată cu ea. Amintirea îl trimitea de fiecare dată pe acelaşi drum periculos al minţii, un drum care îl făcea să se întrebe dacă făcuse alegerile cele mai bune până atunci. O alesese pe Kathy fiindcă ea avusese nevoie de el... şi o dezamăgise, iar faptul că o iubise îl distrusese şi pe el. Gândurile care veneau apoi erau întunecate, periculoase... spre exemplu, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ales-o pe Annie, sau ce se *putea* întâmpla dacă Annie ar fi fost genul de femeie care să rămână în Mystic.

„E soţia altcuiva”, îşi aminti.

Se ridică în picioare, clătinându-se puţin, grăbindu-se să fugă mai repede decât gândul pe care tocmai îl avusese. Aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar, apoi se întoarse şi ieşi în grabă din taverna plină de fum. Sări în maşina cu care patrula de obicei şi porni spre casă. Când ajunse pe aleea din faţă se simţea ca şi când ar fi condus o mie de kilometri peste un drum plin de şanţuri şi gropi. Îl durea tot corpul, migrena nu-i dădea pace şi nu voia decât nişte alcool în plus ca să se liniştească puţin.

Ce naiba mai putea să-i spună lui Annie acum, după ce se culcase cu ea?

Ieşi încet din maşină, străbătu aleea de prundiş, urcă scările cocoşate care duceau la verandă şi intră.

Annie era întinsă pe canapea. Când uşa se închise în spatele lui, se ridică în capul oaselor şi îi zâmbi leneş.

— Ah, cred că am adormit.

Era atât de frumoasă, încât Nick rămase fără cuvinte o clipă. Făcu un pas în spate, lăsând cât mai mult spaţiu între ei. Întoarse privirea.

— Iartă-mă că am întârziat. Am... vrut să vin şi la Lurlene, dar am primit un apel urgent şi, ei bine, ştii...

Annie dădu pătura la o parte şi se ridică. Hainele ei erau sifonate şi pe obraz avea o reţea de liniuţe roz.

— Nu e nicio problemă. Eu şi Izzy ne-am simţit bine împreună. Cred că o să ne înţelegem grozav.

Nick vru să spună ceva, ceva care să-i mai atenueze sentimentul de vinovăţie şi să o facă pe Annie să-l admire. Simţea nevoia să vorbească despre evenimentele din cursul zilei, să-şi împărtăşească tulburarea, să-i spună că pierduse ceva dinlăuntrul lui şi nu mai ştia unde să-l găsească şi cum să-l pună la loc. Dar o asemenea intimitate era ceva atât de străin pentru el, că nu avea nici cea mai vagă idee de unde să înceapă.

Annie îşi culese geanta de pe măsuţa de cafea. Avea grijă să nu-l privească prea insistent.

— Dacă vrei... pot să vă pregătesc cina ţie şi lui Izzy mâine-seară. Cred că i-ar plăcea şi ei asta.

— Ar fi grozav. Ajung acasă la ora şase.

Annie se strecură pe lângă el, dar se opri lângă uşă şi se întoarse.

— De-acum încolo... dacă întârzii, aş aprecia dacă mi-ai da un telefon din timp.

— Da. Îmi pare rău.

Îi zâmbi o ultimă oară şi ieşi afară.

Nick rămase la geam, urmărindu-i maşina cu privirea. Când punctele minuscule ale farurilor din spate dispărură după colţ, urcă încet scările şi intră în camera de oaspeţi, cea în care se mutase de opt luni încoace şi pe care o folosea când nu adormea pe canapea. Îşi dezbrăcă uniforma albastră, trase pe el o pereche de pantaloni vechi, largi şi peticiţi şi ieşi obosit pe hol. Se opri în faţa uşii lui Izzy o clipă, adunându-şi forţele.

O lampă micuţă lucea palid lângă patul ei. Abajurul, colorat în galben aprins, îl reprezenta pe Ursuleţul Winnie. Luă cartea favorită a fetiţei – *Unde sunt făpturile sălbatice*[2] – şi se aşeză pe marginea patului. Salteaua se lăsă sub greutatea lui, făcându-l să înlemnească. Izzy se mişcă puţin în somn, dar nu se trezi.

Nick deschise cartea şi rămase cu privirea aţintită la prima pagină. Demult, când îi citea în fiecare seară înainte de culcare, Izzy se făcea ghem lângă el cu încrederea ei de copil şi zâmbea. „Tati, ce-mi citeşti în seara asta, tati?”

Strânse ochii. Trecuse multă vreme de când se gândise ultima oară la vechiul ei obicei de a spune *tati* la începutul şi sfârşitul fiecărei propoziţii. Se aplecă încet, încet, şi o sărută blând pe

[2] Where the Wild Things Are – celebră carte pentru copii a autorului american Maurice Sendak (n.red.).

fruntea moale. Se simţi cuprins de mirosul ei, îşi aminti cum îi pregătea o baie cu spumă din când în când...

Oftă prelung. Acum nu mai era în stare decât să-i citească în somn, doar câteva pagini din cartea ei favorită. Spera că vorbele lui ajungeau la ea cumva, prin vis. Era un lucru neimportant, un fel stupid de a-i arăta că o iubeşte; o ştia prea bine. Şi totuşi, doar asta îi mai rămăsese.

Citi din carte cu voce scăzută, muzicală, apoi o lăsă atent pe noptieră.

— Noapte bună, Izzy a mea, îi şopti, sărutând-o pe frunte o ultimă oară.

Apoi coborî scările, merse în bucătărie şi îşi turnă un pahar de tărie. Deschise cu piciorul uşa de la intrare şi se prăbuşi pe un scaun de pe verandă.

Amintirea apăru imediat, exact cum se aşteptase. Simţea iarăşi mirosul din casa familiei Weaver, un amestec de şuncă şi dezinfectant, şi vedea fâşia de linoleum de pe podeaua din bucătărie care începuse să se cojească la colţuri. Îşi aminti de vânătaia de pe obrazul lui Sally, care începuse să se lăţească deja, ca o pată de sânge pe un şerveţel.

Cândva, cu mult timp în urmă, se crezuse în stare să-i salveze pe cei ca Sally. Crezuse că, odată ce se îmbrăca în uniformă, devenea invincibil. Dumnezeule, cât de idiot fusese. Crezuse cu toată fiinţa în trei cuvinte care nu mai însemnau nimic în ziua de azi: respect, onoare, dreptate. Crezuse chiar că putea să-i salveze pe cei care nu voiau să fie salvaţi.

Viaţa îi dăduse însă o lecţie. Idealismul lui fusese mărunţii zi după zi, şi la serviciu, şi acasă, cu Kathy. Acum îi mai rămăseseră doar câteva rămăşiţe ruginite. Fără el, aproape că nu se mai recunoştea el pe sine însuşi.

Sorbi îndelung din pahar şi se lăsă pe spate, privind cerul înstelat. O clipă, fu uimit să descopere că peisajul nu se schimbase deloc. Lacul strălucea încă în lumina lunii. Întunericul se ţesea în jurul munţilor şi printre copacii din pădure. Zorii aveau să vină în curând, alungând bezna spre alte părţi ale lumii.

Odată, de mult, admirase înfiorat micile minunăţii ale naturii. Crezuse că nu avea nevoie de prea multe ca să fie fericit. Nu voia decât o familie, o locuinţă şi un serviciu. Îşi imagina că o să îmbătrânească în casa pe care o cumpărase, aşezat pe

balansoarul din verandă, văzându-şi copiii cum cresc şi îşi întemeiază la rândul lor propriile familii. Crezuse că avea să încărunţească încet, de-a lungul anilor. Nu ştiuse că durerea şi vinovăţia erau în stare să albească părul unui bărbat în puterea vârstei într-un singur anotimp.

Bău până când lumea începu să se învârtă în jurul lui şi nu mai era în stare să vadă limpede. Sticla goală îi alunecă dintre degetele amorţite şi se rostogoli departe, lovind cu zgomot treaptă după treaptă şi oprindu-se în iarba de dedesubt.

∴

În dimineaţa următoare, Izzy fu trezită de vocea mămicii. Dădu la o parte aşternuturile cu piciorul şi se ridică iute, clipind.

— Mami?

La început nu auzi decât sunetul ploii. În zilele de demult – înainte de lucrul rău – îi plăcea la nebunie să asculte dansul picăturilor de ploaie pe acoperiş. Privi pe fereastră, dezamăgită să vadă doar cerul roşiatic şi razele de soare. Nu ploua.

— Mami?

Nu-i răspunse decât scârţâitul casei. Îşi puse papucii ei favoriţi, cei cu cap de iepure, şi se furişă afară din dormitor. Coborî scările în tăcere, rugându-se ca tăticul să nu se trezească. Tăticul adormise pe canapea, cu un braţ pe măsuţă şi cu picioarele goale atârnându-i din pătura albastră cu care se învelise.

Trecu pe lângă el tiptil, cu inimioara bătându-i cu putere, deschise încet uşa de la intrare şi o închise cu grijă după ea. Rămase pe verandă, privind în jur. O ceaţă rozalie plutea deasupra lacului.

— Mami?

Merse prin iarbă până la marginea lacului, închise strâns ochii şi se gândi la mămica. În clipa în care îi deschise din nou o văzu undeva, în apă, prea departe ca s-o poată atinge.

Mămica nu se mişcă, dar deodată apăru lângă ea, aşa de aproape că fetiţa îi simţea parfumul.

E în regulă, Izzy. Vocea mămicii se împleti cu briza uşoară. O pasăre ţipă undeva şi zbură dintr-un tufiş, bătând cu furie din aripi şi înălţându-se spre cer.

Începu să plouă de-adevăratelea, o ploaie înceată, blândă, care o săruta pe creştet şi-i aluneca pe buze. Era o ploaie

colorată în toate nuanţele curcubeului, şi toate se contopeau în lac. Dar de cealaltă parte a lacului nu ploua.

E în regulă, spuse din nou mămica. *Trebuie să plec.*

Izzy intră în panică. Era ca şi când o pierdea din nou. „Nu pleca, mămico, o rugă în gând. Dispar *cât de repede pot".*

Dar mămica dispăruse deja. Ploaia fermecată se opri şi ceaţa dispăru.

Fetiţa aşteptă şi aşteptă, dar nu se mai întâmplă nimic. În cele din urmă se întoarse în casă, intră în bucătărie şi începu să-şi pregătească micul dejun. Scoase singurică cerealele Frosted Flakes şi laptele.

Tăticul se trezi în cealaltă cameră. Văzuse toată scena de prea multe ori. Cel mai rău era când adormea pe canapea. Întâi se ridica în capul oaselor, apoi se lua cu mâinile de tâmple şi începea să geamă. Când se dădea jos, întotdeauna se lovea cu glezna de măsuţa de cafea şi striga un cuvânt urât. Şi astăzi se întâmplă la fel.

— Rahat!

Izzy se grăbi să pună faţa roz de masă – cea pe care mămica o folosea întotdeauna la micul dejun. Voia ca tăticul să vadă cât de deşteaptă era, cât de mult crescuse. Poate aşa avea să-l convingă în sfârşit să se uite la ea, să o atingă... să-i spună, poate, „Bună dimineaţa, Soare, cum ai dormit azi?" Aşa spunea dimineaţa. Dacă vorbea cu ea, poate şi ea avea să-şi regăsească vocea, să-i poată răspunde „Mă simt bine, tati!" şi să-l facă să râdă din nou. Îi era aşa de dor să-l audă râzând!

Nu voia mai mult. Renunţase la atâtea lucruri care contaseră înainte. Nu voia să-l audă spunându-i că o iubeşte. Nu voia să o sărute pe frunte înainte de culcare, sau să o ducă la picnicuri, sau să o învârtă în braţe până începea să ţipe de bucurie. Voia doar să o privească aşa cum o făcuse înainte, ca şi când era cea mai importantă fiinţă din lume.

Acum, abia dacă se mai uita la ea. Uneori îşi întorcea privirea aşa de repede că şi Izzy se speria, crezând că dispăruse de tot. Totuşi, era încă acolo – în cea mai mare parte, fiindcă nu mai avea o mână şi trei degeţele de la cealaltă. Tăticului pur şi simplu nu-i mai plăcea să se uite la ea.

Nick intră împleticit în bucătărie şi se opri clătinându-se.

— Izzy. De ce te-ai trezit?

Fetiţa clipi surprinsă spre el. „Poţi să o faci, se gândi. Haide, răspunde-i. Îţi pregătesc micul dejun, tati”. Dar cuvintele i se încâlciră în gâtlej şi dispărură.

— Cereale Frosted Flakes, spuse tăticul, zâmbind slab. Lui Annie o să-i placă.

Merse la frigider şi îşi turnă un pahar de suc de portocale, apoi se îndreptă spre ea. Izzy simţi cum i se opreşte inimioara. O clipă crezu că tăticul avea să o bată pe umăr, să-i spună că aranjase foarte frumos masa. Sau că *ea* era frumoasă – aşa cum arătase înainte, cu părul împletit. Se aplecă puţin spre el.

Dar tăticul trecu pe lângă ea şi Izzy trebui să îşi stăpânească lacrimile. Se uita la masă. Nu la ea.

— N-am timp să mănânc, Izzy dragă.

Îşi masă fruntea şi închise ochii.

Iarăşi îl durea capul. Îl tot durea de când mămica se înălţase la Cer. O speria să se gândească la asta. O speria să vadă că tăticul ei era aşa de bolnav dimineaţa. Voia să-i spună că o să se străduiască să fie fetiţă cuminte, că n-o să mai dispară şi o să înceapă iarăşi să vorbească şi o să mănânce tot din farfurie.

Tăticul zâmbi, doar că nu era zâmbetul lui adevărat. Era zâmbetul obosit şi nesigur al tăticului cu părul argintiu – cel care nu se uita niciodată la ea.

— Te-ai simţit bine ieri, cu Annie?

Izzy făcu toate eforturile, dar nu reuşi să răspundă. Tăticul se uita la ea de parcă îi venea să plângă. O făcea să-i fie ruşine de ea.

În cele din urmă, tăticul oftă.

— Mă duc să fac un duş. Annie ar trebui să apară dintr-o clipă în alta.

Aşteptă o clipă – de parcă Izzy avea să-i răspundă totuşi – dar fetiţa rămase tăcută. Nu putea vorbi. Rămase nemişcată, cu două boluri în mână, şi îl privi îndepărtându-se.

∴

Mai târziu, mult după ce tăticul plecase la serviciu, Izzy se aşează pe canapea, cu genunchii lipiţi şi Domnişoara Jemmie adormită în poala ei. Annie venise dimineaţa devreme şi începuse iarăşi să facă curat. Vorbea cu ea fără încetare. Vorbea aşa de mult că, uneori, fetiţa pierdea şirul.

Casa arăta mult mai bine acum, după ce Annie terminase de făcut curat. O făcea pe Izzy să se simtă în siguranţă.

Închise ochii, ascultând sunetele liniştitoare ale măturii. Îi aminteau de mămica ei şi de toate dăţile în care stătuse de una singură, cu ochii într-o carte, în timp ce mămica făcea curat.

Fără să-şi dea seama, scoase un sunet. Era un *hârşti-hârşti* încetişor, ca sunetul pe care îl făcea mătura frecându-se de podea.

Făcu ochii mari. Era uimită să-şi audă vocea după atâta timp. Chiar dacă nu scosese niciun cuvânt, era *Izzy.* Crezuse că acea bucăţică din ea – cea care putea vorbi – se veştejise şi dispăruse, la fel ca mâna şi braţul stâng. Nu vrusese cu tot dinadinsul să nu mai vorbească. Într-o zi, după ce fusese la doctor, deschisese gura să spună ceva şi nu ieşise niciun sunet. Nimic.

Fusese îngrozită atunci, mai ales după ce îşi dăduse seama că vocea ei dispăruse cu totul. Toţi începuseră să o trateze ca pe un bebeluş, să mimeze de parcă nici ea nu-i mai putea auzi. Felul în care se holbau cu toţii o făcea să plângă, dar până şi plânsul ei era tăcut.

Annie era altfel. Annie nu o privea ca şi când ar fi fost o păpuşă stricată, bună de aruncat la gunoi.

Izzy zâmbi. Sunetul reveni iar şi iar, încetişor, puţin mai tare decât respiraţia ei. *Hârşti-hârşti-hârşti.*

Capitolul 10

Clădirea tribunalului fusese construită cu o sută de ani în urmă, când Mystic era o colonie de tăietori de lemne în plină ascensiune, când văile erau pline de copaci gata să fie tăiaţi şi încărcaţi în locomotive şi peste tot erau locuri de muncă. Era o clădire impozantă din granit cioplit de mână, cu faţada acoperită de zeci de ferestre largi, construită în mijlocul unui gazon verde, îngrijit perfect. Aleile pavate cu cărămidă erau mărginite de azalee şi tufe de rododendroni tunse la milimetru. Un steag al statului Washington flutura în briza de primăvară.

Nick stătea pe treptele de la intrare, cu spatele sprijinit de una din coloanele de piatră care flancau uşile imense din lemn de stejar, răsfoind un carneţel. Încerca să-şi aducă aminte ce se întâmplase când arestase pe cineva cu mai mult de o lună în

urmă. Deşi funcţia îl obliga să depună mărturie, nu-i plăcuse niciodată să facă asta. Mai ales în instanţa pentru probleme de familie, unde nu vedea decât familii distruse şi suflete pierdute.

Azi era procesul Ginei Piccolo. Nick o ştia pe Gina de când era mică. Abia cu câţiva ani în urmă jucase rolul principal într-o piesă de teatru de la şcoală, *Oklahoma!* Era o fată veselă, mereu zâmbitoare, cu părul de abanos şi ochi sclipitori. Dar în ultimul an scăpase de sub control. La paisprezece ani începuse să umble cu tot felul de personaje dubioase. Ochii ei se stinseseră de mult. Acum devenise o adolescentă posomorâtă, certăreaţă, cu haine mult prea largi şi un repertoriu de înjurături care l-ar fi făcut pe un tăietor de lemne să roşească. Mereu avea necazuri. Părinţii ei nu mai ştiau ce să-i mai facă, mai ales că începuse de ceva vreme să iasă cu un tip de şaptesprezece ani. Degeaba îi ţineau predici. Nimic nu părea să funcţioneze.

Aşa că Nick fusese chemat să dea o declaraţie despre Gina. Se uită la ceas. Şedinţa reîncepea în zece minute. Răsfoi din nou carneţelul, dar îi era extrem de greu să se concentreze. I se întâmpla des asta în ultimele patru zile – de când Annie Bourne reintrase în viaţa lui.

Izzy se simţea deja mai bine. Încă nu vorbea, şi tot mai credea că dispare, dar Nick vedea deja schimbările. Interacţiona cu ceilalţi, asculta, zâmbea… şi era evident de ce.

La naiba, Annie te făcea să te simţi atât de *firesc*! Asta era problema – cel puţin pentru Nick. Îşi amintea mereu că făcuseră dragoste. Annie era un personaj fascinant. Ochii i se micşorau când zâmbea, încerca mereu să-şi dea după ureche o şuviţă care nu mai era acolo, ridica din umeri cu nevinovăţie când greşea.

De multe ori o ocolea cu privirea de teamă că i-ar fi putut vedea dorinţa din ochi.

Oftă, închise carneţelul şi intră înăuntru, îndreptându-se spre sala numărul şase.

Gina îl aştepta lângă uşă. Purta blugi largi şi o bluză neagră, mult prea mare, care îi atârna aproape până la genunchi. Părul ei nu mai era de mult brunet. Acum avea şuviţe roz şi violet şi purta un inel argintiu în nas.

Ochii fetei se îngustară când îl văzu.

— Lua-te-ar dracu’, Delacroix. Ai venit să le spui să mă închidă.

De unde venea toată furia asta? Nick oftă.

— Am venit să-i spun judecătoarei McKinley ce s-a întâmplat pe douăzeci şi şase februarie.

— Parcă ştii tu mai bine. Habar n-ai ce s-a întâmplat. Nici nu mă cunoşti. Mi s-a făcut o înscenare. Nu era cocaina mea.

— Cineva ţi-a pus-o în buzunar?

— Aşa-i.

— În regulă, Gina. Dacă aşa vrei să fie lucrurile, eu nu mă supăr. Dar cred că o fată mai deşteaptă ar alege să spună adevărul.

Gina se lovi peste şold cu palma, neliniştită.

— Da, fiindcă voi, poliţaii, ştiţi ce-i ăla adevăr. Îmi faceţi greaţă.

— Eşti încă tânără, Gina...

— Să mă pupi în cur.

— Şi, la fel ca toţi tinerii, crezi că eşti un deschizător de drumuri, un explorator care a găsit ceva ce nimeni altcineva n-a mai avut vreodată. Dar te cunosc. Am mers şi eu pe drumul pe care eşti tu acum. Crede-mă, n-o să se termine bine.

— Habar n-ai ce-i aia lume reală. Eşti un poliţai... din *Mystic.*

Gina luă o ţigară şi o aprinse. Privirea îi alunecă spre semnul care spunea „Fumatul interzis!” Zâmbi, provocându-l pe Nick să intervină.

Nick simţi provocarea, îi văzu ochii sclipind când suflă un firicel de fum. Arătă cu capul spre uşile deschise:

— Vino cu mine.

Se îndreptă spre ieşire şi nu se uită în spate să vadă dacă îl urma. Spre surprinderea lui, Gina venea după el. Se aşeză pe treapta cea mai de sus de la intrare, iar Gina se ghemui turceşte câţiva paşi mai încolo.

— Da, ce vrei?

— Când eram de vârsta ta nu aveam casă.

— Îhâm, pufni ea. Şi eu cânt cu Spice Girls.

— Mama mea era alcoolică şi se prostitua pentru băutură. Era o viaţă drăguţă... normală pentru cineva dependent de alcool, fără nicio educaţie şi nicio pregătire profesională. Se lăsase de şcoală la şaisprezece ani pentru că rămăsese însărcinată cu mine. Taică-meu i-a dat papucii aproape imediat... şi n-a mai avut unde să se ducă apoi.

Gina rămase nemişcată. Mucul de ţigară dintre buzele ei negre atârna fără vlagă.

— Aiurea, mormăi, dar de data asta nu mai părea aşa convinsă.

— Nu ne puteam permite să plătim chiria – asta tot din cauza dependenţei. Întâi îţi pierzi banii... apoi îţi pierzi mândria şi voinţa. În curând nu-ţi mai pasă că locuieşti într-o rablă de Chevrolette Impala şi că fiu-tău n-are nicio geacă de iarnă. Nu-ţi pasă decât să te îmbeţi sau să te droghezi. O să ajungi să dormi pe o bancă din parc, învelită cu ziare, şi să nici nu-ţi dai seama că îngheţi sau că ai vomitat pe tine la un moment dat.

— Încerci să mă sperii.

— Bineînţeles că încerc să te sperii, la naiba! Eşti pe un drum care nu duce decât în unul din trei locuri, Gina – pe o bancă din parc, la răcoare sau în pământ. Gândeşte-te.

Fata îşi ridică încet privirea spre el. Era speriată. O clipă, Nick speră din tot sufletul că avea să-i ceară ajutorul.

„Haide, Gina, se gândi. Poţi să o faci”. Scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o întinse.

— Sună-mă. Oricând.

— Eu...

— Hei, scumpo, de ce naiba vorbeşti cu porcul ăla în uniformă?

Gina se smuci în spate de parcă o înţepase ceva şi se ridică în picioare. Cartea de vizită căzu lin pe treptele de granit de dedesubt. Se întoarse şi îi făcu vesel cu mâna băiatului cu păr verde care urca în fugă spre ei. Avea lanţuri în urechi şi pe blugi şi un inel micuţ de argint într-o sprânceană. O luă pe după umeri şi o trase lângă el, apoi luă ţigara dintre buzele ei, inhală adânc şi suflă încet fumul.

— Ai venit s-o bagi la zdup, aşa-i?

Nick îl fixă cu privirea. Drew Doro, un puşti care avusese primele probleme la zece ani, după ce dăduse foc la garajul familiei. Cu doi ani în urmă, părinţii renunţaseră la el discret, cu inimile frânte. Nu mai era decât o chestiune de timp până când Drew avea să ajungă după gratii, în Monroe. Era primul prieten al Ginei.

— Am venit să-i spun judecătorului părerea mea, Drew. Asta e tot. Nu e un proces. Se uită la Gina şi adăugă: Nu încă, oricum.

Gina făcu un pas spre Nick. Nesiguranţa din privirea ei îi aminti că dincolo de rimel şi de atitudinea nonşalantă se ascundea totuşi un copil speriat care încerca să-şi găsească drumul într-o lume atât de ciudată.

— Ce-o să-i spui judecătoarei?

Nick o minţi, spunându-i ce voia ea să audă.

— O să-i spun că eşti un pericol pentru tine şi pentru ceilalţi. Nu-mi dai de ales.

Nesiguranţa ei fu înlocuită imediat de ură.

— Du-te naibii, Delacroix. Nu era cocaina mea.

Poliţistul se ridică încet.

— Dacă ai nevoie de ajutor… ştii unde să mă găseşti.

— De ce naiba să aibă nevoie de ajutorul *tău*? râse Drew. Are o grămadă de prieteni cărora chiar le pasă de ea. Tu eşti un sticlete amărât din oraşul ăsta de rahat. Nu eşti bun decât să dai jos mâţele din copaci. Haide, Gina.

Nick îi urmări îndepărtându-se. Nu se aşteptase ca Gina să-l asculte. Poate sperase, într-adevăr – acea speranţă pe care nu şi-o putea stăpâni şi care îl mistuia de ani întregi. Nu era niciodată în stare să o abandoneze cu totul.

Avusese aceeaşi discuţie cu o duzină de adolescenţi de-a lungul anilor şi niciunul dintre ei nu îl ascultase vreodată. Niciunul nu se schimbase. Majoritatea mureau de tineri, în moduri violente, departe de familiile care îi iubeau.

„Măcar o dată”, se gândi obosit. Ar fi fost atât de frumos să reuşească să apere şi să slujească pe cineva măcar o dată.

O văzu pe Gina învârtindu-se pe la intrare, terminându-şi ţigara.

— Ţine minte banca din parc, îi strigă.

Răspunsul ei fu acel gest bine cunoscut cu degetul mijlociu.

∴

Annie era epuizată când Nick veni în sfârşit acasă de la serviciu – târziu, ca de obicei. Conduse până acasă şi se împletici până la pat. Adormi aproape instantaneu, dar în mijlocul nopţii se trezi şi întinse mâna după Blake.

Nu mai izbuti să adoarmă apoi. Era un simptom nefericit al depresiei: se simţea obosită aproape tot timpul, însă rareori reuşea să doarmă bine.

Ca întotdeauna, petrecu restul nopţii încercând să nu se gândească la casa goală de pe malul oceanului şi la bărbatul

care făcuse parte din viaţa ei atât de mult timp. Bărbatul care îi spusese: „O iubesc, Annie”.

Merse în bucătărie şi mâncă nişte cereale, apoi ridică receptorul şi o sună pe Natalie. Era un apel neprogramat. Ascultă câteva minute poveştile fiicei ei despre Londra, după care îi mărturisi că se mutase la Mystic.

— Îl vizitez pe Hank şi îmi ajut un vechi prieten, explică ea.

Natalie puse o singură întrebare:

— Ce spune tata despre asta?

Annie se chinui să râdă, un râs care îi suna până şi ei forţat.

— Îl cunoşti bine. Vrea doar ca eu să fiu fericită.

— Serios?

Annie se simţi groaznic de bătrână. Era o întrebare aparent simplă, dar care dădea de înţeles că fiica ei ştia mult mai multe. Vorbiră încă vreo oră, până când începu să simtă cum bucăţele din ea reveneau acolo unde trebuiau să fie. Conversaţia o ancora în prezent, îi reamintea că nu dăduse greş cu absolut toate lucrurile în viaţă.

La final, se asigură că Natalie ştia numărul de telefon al lui Hank, în caz de urgenţă, apoi închise.

Petrecu următoarea oră în patul ei singuratic, uitându-se pe geam, în întuneric. În cele din urmă, soarele răsări şi alungă noaptea neprietenoasă.

Gândul la Izzy îi dădu suficientă forţă cât să se ridice din pat, să se îmbrace şi să ia un mic dejun frugal. Fetiţa devenise un soi de vestă de salvare pentru ea. Se adresa unei părţi primordiale din sufletul ei, şi nu era nevoie de un psihiatru plătit cu două sute de dolari pe oră ca să înţeleagă de ce. Când Annie se uita în ochii mari şi înfricoşaţi ai lui Izzy, se vedea pe ea însăşi.

Ştia cu ce se confrunta în fiecare zi. Nu era nimic mai dureros decât să-ţi pierzi mama, indiferent ce vârstă aveai, însă pentru un copil, mai ales pentru o fetită, viaţa se schimba cu totul. Cu fiecare an care trecuse de la moartea propriei mame, Annie învăţase să vorbească despre pierderea suferită pe un ton banal, aşa cum ar fi vorbit şi despre vreme. „Mama mea a murit când eram mică... s-a stins... a dispărut... a decedat... un accident... nu mi-o mai amintesc aproape deloc...” Uneori nu o durea să spună toate acele lucruri, alteori durerea o paraliza. Uneori simţea în aer parfumul ei, sau simţea mirosul de vanilie al prăjiturilor cu zahăr, sau auzea finalul unui cântec de Beatles

la radio. Rămânea pironită în mijlocul sufrageriei şi, cât era ea de mare, plângea ca un copil.

Fără mamă.

Două cuvinte banale care ascundeau un abis plin de durere şi abandon, un doliu continuu după mângâierile care nu mai veneau niciodată şi după vorbele de alinare pe care nu le mai rostea nimeni. Niciun cuvânt nu era suficient de cuprinzător pentru a descrie moartea unei mame. Nici în vocabularul lui Annie, nici în acela, mult mai limitat, al lui Izzy. Nu era de mirare că fetiţa se închisese în ea însăşi şi refuza să se exprime.

Annie voia să-i spună toate astea şi lui Nick, să-l facă să înţeleagă prin ce trecea Izzy, dar de fiecare dată când deschidea gura avea un sentiment copleşitor că se amesteca unde nu-i fierbea oala. De fiecare dată când se uita în ochii albaştri ai lui Nick sau îi vedea părul albit de tragedia prin care trecuse, ştia că şi el înţelegea.

Încă se comportau ciudat unul cu altul. Erau nesiguri. Lui Annie, cel puţin, fiecare gest de-al lui, fiecare privire îi aminteau de pasiunea cu care făcuseră dragoste. Dacă se apropiau prea mult începea să respire greu. Şi Nick părea să fie la fel de precaut. Îşi tot dădeau târcoale, zâmbindu-şi fals şi vorbind banalităţi.

Totuşi, lucrurile începuseră oarecum să reintre în matcă. În ziua precedentă discutaseră zece minute în bucătărie, lângă bufet, în timp ce Izzy lua micul dejun. Vorbiseră despre vechea lor prietenie, făcând apel din când în când la amintirile comune. În cele din urmă, zâmbiseră amândoi.

Atmosfera prieteniei reînnoite îi dădea puteri noi, aşa că în ziua aceea ajunse în faţa casei lui Nick cu o jumătate de oră mai devreme. Luă din maşină punga cu cornuleţe pe care le cumpărase de la brutărie şi plasa cu surprize pentru Izzy, bătu cu putere în uşa de la intrare.

După ceva vreme, Nick îi deschise. Purta o pereche de pantaloni de trening care nu mai erau de mult buni de purtat. Clătinându-se pe picioare, o privi cu ochi injectaţi.

Annie ridică punga.

— Mă gândeam că vrei să mănânci ceva de dimineaţă.

Nick se trase un pas în spate şi îi făcu loc să intre. Annie observă că se mişca nesigur.

— Nu mănânc nimic dimineaţa, dar mersi.

Annie îl urmă înăuntru. Nick dispăru în baie, de unde ieşi câteva minute mai târziu îmbrăcat în uniformă. Părea bolnav. Tremura, iar părul lui argintiu era unsuros. Ridurile de sub ochi erau mai adânci ca de obicei, de parcă cineva le pictase acolo.

Annie întinse mâna fără să se gândească şi îl atinse pe frunte:

— Poate ar trebui să stai acasă...

Nick îngheţă. Era uluit de un gest atât de intim. Annie îşi trase mâna înapoi, simţind cum obrajii îi deveniseră stacojii de ruşine.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit...

— Nu, murmură el. N-am dormit bine, atâta tot. Annie fu la un pas să deschidă o conversaţie care n-ar fi trebuit să pornească de la ea, ci de la el. Apoi însă schimbă subiectul. Ăsta era lucrul cel mai sigur de făcut – să nu vorbească decât despre Izzy.

— Vii acasă la cină?

Nick se întoarse cu spatele. Se gândea la ultimele două zile. De fiecare dată întârziase la masa de seară.

— Am un program...

— Ar însemna foarte mult pentru Izzy.

— Crezi că nu ştiu asta? se răsti el răsucindu-se brusc. Privirea lui plină de disperare o învălui cu totul.

— Iartă-mă...

Clătină din cap şi ridică o mână, ca şi când ar fi vrut să o alunge.

— O să vin acasă, spuse, apoi trecu pe lângă ea şi ieşi.

Îşi stabiliseră deja o rutină plăcută: Annie venea dimineaţa devreme şi îşi petrecea toată ziua cu Izzy, jucându-se, citind sau plimbându-se prin pădure. Seara pregătea o cină caldă pentru amândouă, iar apoi se amuzau cu jocuri de familie sau se uitau la casete video.

În fiecare seară, Annie o punea pe Izzy la culcare şi o săruta de noapte bună.

Nick întârzia de obicei la cină, uita să sune înainte şi apărea pe la ora nouă, mirosind a ţigări şi băutură. Chiar şi când promitea că vine la timp, şi promitea asta în fiecare seară, tot întârzia.

Annie obosise să-i tot găsească scuze. Iarăşi se făcuse ora culcării şi fetiţa asta frumoasă avea să adoarmă din nou fără un sărut de noapte bună de la tăticul ei.

O privi pe Izzy, care stătea la fereastră contemplând amurgul. Nu se mişcase de acolo în ultima jumătate de oră. Sigur avea urechile ciulite în caz că auzea zgomotul maşinii tatălui ei.

Annie îngenunche pe parchet lângă ea. Îşi alese cu grijă cuvintele.

— Când eram mică, mama mea a murit. Nici eu, nici tatăl meu n-am prea vorbit după asta mult, mult timp. Când tata se uita la mine îşi amintea imediat de mama. Asta îl durea mult, aşa că uneori îşi muta repede privirea.

Ochii căprui ai fetiţei se umplură cu lacrimi. Buza de jos începu să-i tremure. O muşcă.

Annie se întinse şi şterse o lacrimă cu degetul.

— Însă tatăl meu s-a întors la mine, să ştii. A trecut multă vreme, dar în cele din urmă s-a întors pentru că mă iubea. La fel cum tăticul tău te iubeşte pe tine. Aşteptă ca Izzy să-i răspundă, până când tăcerea deveni stânjenitoare. Apoi zâmbi şi se ridică. Făcuse o mişcare bruscă. Genunchii îi pocniră. Haide, iubita mea. Hai la culcare.

Se îndreptă spre scări, iar Izzy porni pe urmele ei. Annie încetini pasul, pentru a-i permite să se ţină după ea. La jumătatea drumului, Izzy se trase puţin mai aproape şi mânuţa ei alunecă într-a lui Annie. Era prima oară când o atingea.

Annie îi strânse afectuos degeţelele. „Bravo, Izzy... întinde-mi o mânuţă. N-o să te las să cazi”, îi spuse în gând.

După ce Izzy se spălă pe dinţi în baia de sus, îngenunchează amândouă lângă pat şi Annie spuse o rugăciune de culcare. Apoi o înveli pe fetiţă şi o sărută pe frunte. Aşteptă o clipă în tăcere, după care merse şi se aşeză în balansoarul de lângă fereastră.

Balansoarul scotea un bubuit surd de fiecare dată când capătul lui se lovea de podea. Privirea lui Annie se mută de la pat la geam. Contemplă întinderea de apă care strălucea sub razele lunii, ascultând respiraţia înceată, regulată a copilei.

Deseori, ritualul de noapte îi amintea de altceva. Când mama ei murise, era mult prea tânără ca să ştie cum să treacă peste durerea pe care o simţea. Nu ştia decât că viaţa ei fusese luminoasă şi strălucitoare şi plină de dragoste până când, într-o zi, ceva se întâmplase şi totul devenise posomorât, dezolant şi trist. Încă mai ţinea minte cât de mult o speriase să-şi vadă tatăl plângând.

Atunci începuse să devină femeia de azi. Se transformase într-o fetiţă cuminte care nu plângea, nu se tânguia şi nu punea întrebări incomode.

Avusese nevoie de ani întregi ca să treacă peste pierderea pe care o suferise. În primul an departe de casă se simţise extrem de singură. Universitatea Stanford nu era un loc potrivit pentru fiica unui tăietor de lemne. Pentru prima oară îşi dăduse seama că era săracă şi că se trăgea dintr-o familie de oameni simpli.

Dragostea ei pentru Hank fusese singurul motiv pentru care rămăsese la facultate, în ciuda ostilităţii pe care o simţea. Ştia cât de mult însemna pentru Hank faptul că fiica lui era prima Bourne care mergea la facultate. Aşa că îşi ţinuse capul plecat şi făcuse tot posibilul ca să se integreze. Dar singurătatea o copleşea de multe ori.

Într-o zi pornise motorul de la maşină şi sunetul provocase ceva. Amintirea venise pe neaşteptate, ca o furtună de zăpadă în iulie. Brusc, o simţise pe mama ei alături, iar Volkswagenul Beetle se transformase în camioneta pe care o avusese familia ei demult, cea cu ornamentele de lemn pe margini. Nu ştia unde mergeau, ea şi mama ei, sau despre ce vorbeau, şi dintr-odată conştientizase dureros că nu-i mai ţinea minte vocea. Cu cât încercase mai tare să-şi amintească acel moment, să se piardă în el, cu atât mai mult se simţea în postura de spectator la un film din care nu mai făcea parte.

Până atunci crezuse – cu naivitate – că trecuse peste moartea mamei ei, dar în acea zi, la mai mult de zece ani după ce sicriul fusese coborât în pământul rece şi întunecat, Annie simţise că ceva în ea se prăbuşea. Plânsese pentru toate momentele pe care le pierduse – sărutările de noapte bună, îmbrăţişările venite din senin, bucuriile pe care nu avea să le simtă niciodată la fel. Cel mai mult plânsese fiindcă îşi pierduse pe neaşteptate inocenţa copilăriei. Îi fusese răpită într-o singură zi ploioasă. Crescuse, devenise o femeie adultă într-un trup de copil, o fată care ştia că viaţa nu era dreaptă şi iubirea îţi frângea inima – şi, mai ales, că nimic nu durea mai mult decât atunci când cineva drag te părăsea.

Avusese nevoie de câteva zile ca să treacă peste durerea sfâşietoare, şi chiar şi apoi se controlase cu greu, punându-şi o mască fragilă ca o pojghiţă de gheaţă peste un lac întunecat şi rece. Nu era de mirare că se îndrăgostise atât de repede după

asta. Era singură, mult prea singură, şi unicul lucru cu care îşi putea umple golul din suflet era să aibă grijă de altcineva. Când îl cunoscuse pe Blake îl copleşise cu toată afecţiunea şi iubirea de care era în stare.

Se ridică încet şi merse în vârful picioarelor până la pat. Izzy dormea liniştită. Annie se întrebă dacă fetiţa era binecuvântată cu vise în care apărea şi Kathy. Ea însăşi nu era nici pe departe atât de norocoasă.

Ajunsese la jumătatea scărilor când sună telefonul. Sări ultimele câteva trepte şi se repezi la telefon. Răspunse după al treilea ţârâit:

— Nick?

Trecu o clipă în tăcere, apoi se auzi o voce de femeie:

— *Nick?*

Annie făcu o grimasă.

— Salut, Terri.

— Să nu îndrăzneşti să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Cine naiba e Nick şi unde eşti? L-am sunat pe Hank şi el mi-a dat numărul ăsta.

Annie se lăsă moale pe canapea şi îşi trase genunchii la piept.

— Nu e nimic important. Am grijă de fata unui prieten care a întârziat puţin.

— *Speram* că te-ai schimbat. Măcar puţin.

— Ce vrei să spui?

— În ultimii douăzeci de ani ţi-ai tot aşteptat bărbatul să vină acasă, iar acum aştepţi pe altul. E o nebunie!

Era o nebunie. Cum de Annie nu-şi dăduse seama şi singură de asta? Dintr-odată se simţi atât de furioasă, pe de-o parte fiindcă nu mai era în stare să se enerveze, pe de altă parte că îşi permisese să accepte de la Nick ceea ce îi făcuse Blake o viaţă întreagă: pretexte şi minciuni.

— Mda, murmură, mai mult pentru sine decât pentru Terri. Nu accept aşa ceva decât de la bărbaţii pe care îi iubesc.

— Ei bine, asta îmi răspunde la următoarea întrebare pe care voiam să ţi-o pun, dar ce...

— Trebuie să fug, Terri. Te sun mai târziu.

Vocea lui Terri se auzea încă din receptor când

Annie închise. Apoi formă un alt număr.

— Lurlene? Sunt Annie...

— S-a întâmplat ceva?

— Totul e în regulă, dar Nick n-a ajuns încă acasă.

— E probabil la barul lui Zoe, bea un păhărel... sau zece.

Annie încuviinţă. La asta se gândise şi ea.

— Poţi să ai grijă puţin de Izzy? Trebuie să stau de vorbă cu el.

— N-o să-i placă asta.

— Nu contează, tot mă duc.

— Vin în zece minute.

Annie închise, apoi urcă scările şi trecu încă o dată pe la Izzy. În fine, coborî în fugă şi începu să se plimbe prin sufragerie. Lurlene apăru zece minute mai târziu, aşa cum promisese. Purta un halat de baie roz din bumbac şi botine din plastic verde.

— Salut, scumpo, spuse aceasta când intră în casă.

— Mulţumesc că ai venit, zise Annie, luându-şi geanta de pe măsuţa de cafea. N-o să te reţin mult.

Capitolul 11

Annie stătea pe trotuar, sub o firmă ciudată cu neoane roz pe care se puteau citi cuvintele: „Barul lui Zoe”. Semnul pâlpâia şi scotea un bâzâit surd.

Ţinându-şi strâns poşeta, se încumetă să intre. Localul era mai mare decât se aşteptase, o cameră dreptunghiulară, spaţioasă, cu un bar de lemn de-a lungul peretelui din dreapta. O lumină palidă, albăstruie, venea de la mai multe tuburi de neon prinse deasupra unei oglinzi enorme. Zeci de reclame la bere luceau palid în nuanţe de albastru, roşu şi auriu. Bărbaţi şi femei stăteau cocoşaţi pe scaunele înalte de la tejghea, bând, fumând şi pălăvrăgind. Din când în când se auzea zgomotul unui pahar trântit pe blat.

În spate de tot erau două mese de biliard luminate de piramide fluorescente. Mai mulţi bărbaţi jucau sub ochii altor câţiva spectatori. Cineva sparse configuraţia iniţială de bile. Sunetul loviturii răsună puternic în penumbră.

Annie se aventură spre mijlocul barului. În cele din urmă îl văzu pe Nick. Era aşezat la o masă în colţul din spate. Se strecură spre el prin mulţime.

— Nick?

Acesta sări în picioare:

— S-a întâmplat ceva cu Izzy?

— Izzy e bine.

— Slavă Domnului. Se trase în spate, clătinându-se. Se împiedică de ceva şi se lăsă să cadă înapoi în scaun, apoi se întinse şi îşi termină băutura dintr-o singură înghiţitură. Spuse încet: Pleacă, Annie. Nu...

Annie se lăsă pe vine lângă el.

— „Nu”, ce?

Nick vorbea aşa de încet, că trebuia să facă eforturi să-i audă cuvintele:

— Nu vreau să mă vezi aici... în halul ăsta.

— Ştii că te pândeşte în fiecare seară, Nick? Stă lângă uşa de la intrare până cade din picioare de somn, aşteptând să-ţi audă paşii pe treptele verandei.

— Nu-mi face asta...

Lui Annie îi părea rău pentru el, dar nu îndrăznea să se oprească acum că îşi găsise în sfârşit curajul de a aborda problema.

— Du-te acasă la ea, Nick. Ai grijă de fetiţa ta. Timpul vostru împreună o să treacă aşa de repede... să ştii! Nici n-o să-ţi dai seama când o să ajungi să-i faci bagajele şi să o vezi urcându-se într-un avion pornit spre cine ştie ce ţări îndepărtate.

Nick îi aruncă o privire tristă, fără speranţă.

— Nu pot să am grijă de ea, Annie. Nu ţi-ai dat seama? Doamne, nu sunt în stare să am grijă de nimeni. Se ridică în picioare cu mişcări sacadate, continuând: Dar o să mă duc acasă şi o să mă prefac. Asta fac de opt luni încoace.

Fără să se uite la ea, aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă şi ieşi din bar.

Annie fugi după el, căutându-şi cuvintele potrivite. Nick se opri în sfârşit pe marginea drumului şi se întoarse spre ea:

— Poţi să-mi faci încă o favoare?

— Orice.

El se încruntă o clipă, făcând-o să se întrebe de ce se aşteptase să fie refuzat. De ce îi era oare aşa de greu să creadă că nu voia decât să-l ajute?

— Du-mă acasă.

— Sigur, zâmbi ea.

∴

În dimineaţa următoare, Annie ajunse acasă la Nick cu o oră mai devreme. Urcă tiptil scările şi merse întâi în camera lui Izzy. Fetiţa dormea liniştită, aşa că Annie se îndreptă spre dormitorul lui Nick. Era gol. Trecu mai departe la camera de oaspeţi şi deschise uşa.

Draperiile grele, cu model navajo, erau trase şi nu lăsau să intre nicio rază de soare. De-a lungul unuia din pereţi era un pat în stil vechi, cu baldachin. Silueta lui Nick se vedea sub o grămadă de pături roşii de lână.

Ar fi trebuit să-şi dea singură seama că nu mai dormea în camera pe care o împărţise cu Kathy.

Era periculos să intre în camera lui, un loc unde nu era bine-venită, dar nu se putea abţine. Merse până lângă pat şi se aşează lângă el. În somn, Nick arăta aşa de tânăr, aşa de nevinovat! Semăna mult mai mult cu băiatul pe care îl cunoscuse cu atâţia ani în urmă, şi nu cu bărbatul pe care îl regăsise de curând.

Îşi amintea vag, purtată de sunetul regulat şi liniştit al respiraţiei lui, cât de mult îl iubise odată...

Până în noaptea în care îl văzuse sărutând-o pe Kathy.

„Are nevoie de mine, Annie, nu-ţi dai seama? îi spusese apoi. Ne potrivim”.

„Putem să ne potrivim şi noi, Nick”, îl implorase ea.

„Nu”. Nick o mângâiase pe obraz, iar gestul lui blând o făcuse să plângă. „Tu nu ai nevoie de cineva ca mine, Annie Bourne. La toamnă o să pleci la Stanford. O să cucereşti întreaga lume”.

— Ce cauţi aici aşa devreme?

Annie tresări şi văzu că Nick era treaz şi că o privea.

— Eu... m-am gândit că ai nevoie de mine, poate.

Încruntat, se ridică în capul oaselor. Păturile alunecară, dându-i la iveală pieptul acoperit cu fire aspre de păr negru.

Annie aşteptă să spună ceva, dar el rămase nemişcat, cu ochii închişi. Avea pielea ca de ceară, lucru scos şi mai mult în evidenţă de părul cărunt şi încâlcit şi de genele întunecate. Fruntea şi buza de sus erau acoperite cu o peliculă fină de sudoare.

Annie trase un scaun şi se aşează lângă pat.

— Nick, trebuie să vorbim.

— Nu acum.

— Trebuie să te străduieşti mai mult cu Izzy.

— Nu ştiu cum să o ajut, Annie, murmură el ridicându-şi în sfârşit privirea. Mă sperie. Rostise cuvintele încet. Vocea lui era plină de durere. Nu vreau să beau decât un singur pahar cu băieţii după lucru, dar apoi încep să mă gândesc că o să vin acasă... o să văd iarăşi dormitorul gol şi pe fetiţa mea care crede că dispare, şi un pahar se transformă în două...

— Te-ai simţi mai bine dacă n-ai mai bea.

— Nu. N-am ştiut niciodată cum să am grijă de femeile pe care le iubesc. Întreab-o pe Kathy.

Annie simţi un impuls neaşteptat să-i dea la o parte părul de pe frunte. Ar fi făcut orice ca să-i arate că nu era singur.

— N-ai fi putut să o vindeci.

— Aş prefera să nu vorbim despre asta acum, oftă el. Nu mă simt bine. Îmi trebuie...

— Izzy te iubeşte, Nick. Înţeleg că ai inima frântă – cel puţin, atât de mult cât poate înţelege cineva prin ce treci – dar nu-ţi poţi permite să ai grijă doar de tine. Tu eşti tatăl ei. Pur şi simplu nu ai dreptul să disperi acum. Trebuie să fii tare pentru ea. Şi, mai ales, trebuie să fii *aici.*

— Ştiu şi eu asta, spuse el încet, iar Annie îi auzi durerea din voce, vinovăţia de a fi dat greş. O să vin acasă mai devreme vineri seara şi o să luăm cina în familie. O să fie un început bun. În regulă? Asta vrei?

Annie ştia că şi asta era o minciună, o promisiune pe care Nick avea să o încalce din nou. Nu mai credea deloc în el însuşi, aşa că rătăcea prin viaţă ca pe o mare tulburată, habar neavând încotro să pornească, aşteptând să fie tras de curenţi sub apă.

— Nu contează ce vreau eu de la tine, Nick, rosti ea blând.

Tristeţea din privirea lui îi spuse că o înţelegea.

∴

Dacă Izzy stătea foarte, foarte cuminte, îl simţea pe tăticul în casă. Percepea mirosul lui slab, de fum de ţigară, care o făcea mereu să vrea să plângă.

O strânse la piept pe Domnişoara Jemmie şi se furişă afară din dormitor. Auzea voci venind din camera cea nouă a tăticului şi, o clipă, se simţi ca şi când se întorsese în timp, înainte de lucrul cel rău.

Dar tăticul nu vorbea cu mămica. Mămica era în Cer, cu îngeraşii, şi în pământ, iar după ce plecai acolo nu mai era loc de întors. Tăticul îi spusese asta.

Se furişă pe holul întunecat şi coborî scările. Camerele erau atât de drăguţe acum; Annie aranjase flori proaspete într-o vază pe masa din bucătărie, iar ferestrele erau deschise. Şi mămicii i-ar fi plăcut cum arăta casa.

Deschise uşa de la intrare şi ieşi pe verandă.

Soarele rozaliu atârna chiar deasupra vârfurilor copacilor. În curând avea să urce pe cerul albastru, fără niciun nor. Dar era încă mult prea devreme, aşa că un strat pufos de ceaţă plutea pe malul lacului şi printre copaci. Inima începu să-i bată mai repede. Simţi că nu mai putea să respire.

Aruncă o privire înapoi în casă, să se asigure că nu o urmărea nimeni, apoi se strecură dincolo de plasa contra ţânţarilor. Porni prin iarba umedă, auzind cântecul păsărelelor care se jucau în crengile de sus ale unui copac bătrân.

În cele din urmă se ghemui în ascunzătoarea ei din pădure şi privi fix ceaţa.

— Mami?

Ascultă atentă, foarte atentă. După câteva clipe auzi vocea blândă a mamei, răspunzându-i în şoaptă.

Bună, Izzy, scumpa mea, ce faci?

Deschise larg ochii. În ceaţa gri văzu o siluetă de femeie cu părul de aur.

— Dispar şi eu, mami, la fel ca tine.

Vocea mamei se auzi ca un oftat, ca o adiere de vânt. Izzy îi simţi atingerea blândă pe creştet.

Oh, Izzy, scumpa mea...

Era pentru prima oară când mămica părea tristă, nu fericită să o vadă. Izzy scrută ceaţa până când privirea ei găsi ochii albaştri ai mamei. Plângea cu lacrimi roşii, ca nişte picături de sânge.

Mi-e tot mai greu să vin să te văd, Izzy.

Izzy simţi un val de panică.

— Dar vin eu la tine! Dispar cât de repede pot!

Din nou simţi atingerea blândă a mamei în briza răcoroasă.

N-o să meargă, scumpa mea. Nu poţi să vii după mine.

Ochişorii lui Izzy se umplură de lacrimi până când nu mai văzu nimic în jur. Clipi şi le lăsă să cadă.

Silueta de ceaţă se îndepărta. Alergă după ea, urmând norul palid până la marginea lacului.

— Mami, nu pleca. Mami, o să fiu cuminte de data asta... îţi promit că o să fiu cuminte. O să-mi fac curat în cameră şi o să mă spăl pe dinţi şi o să merg la culcare când trebuie... Mami, te rog...

Dar razele soarelui căzură pe oglinda lacului şi destrămară pâcla până când nu mai rămase nimic.

Izzy îngenunche pe malul rece, pietros, şi începu să plângă.

Nick ieşi şchiopătând din dormitor. Îi luase o grămadă de timp să se îmbrace în uniformă şi nu reuşise cu niciun chip să-şi încheie ultimul nasture de la cămaşă. Străbătu holul sprijinindu-se cu o mână de peretele de lemn, apoi se prinse de balustradă şi coborî scările, având impresia că fiecare pas îi luă o veşnicie.

Îşi simţea trupul fragil ca o frunză iarna.

Transpiraţia îi acoperea fruntea şi îi curgea în valuri reci pe spate.

Era un miracol că reuşi să ajungă jos fără să cadă sau să vomite. Strânse balustrada cu toată forţa de care era în stare şi se opri, trăgând aer în piept şi încercând să ignore gustul amar din gură. Avea ochii înlăcrimaţi de la atâta efort.

Strânse din pleoape, impunându-şi să ignore greaţa.

Când deschise iarăşi ochii, începu să observe schimbările făcute de Annie în casă. Un foc vioi dansa în şemineul din piatră de râu. Cele două fotolii de piele erau lustruite şi fuseseră mutate în faţa canapelei, iar măsuţa de cafea dintre ele strălucea şi ea într-o nuanţă frumoasă de maroniu-roşcat. Pe masă era o carafă de argint lustruit plină de ferigi şi flori albe.

Nick visase de multe ori să aibă o cameră ca asta, plină de râs şi de bucurie... în loc de tăcerea de mormânt şi izbucnirile neaşteptate ale lui Kathy.

Oftă din greu şi se îndepărtă de scări.

Atunci o văzu pe Izzy. Stătea lângă ferestrele care se deschideau spre lac, iar lumina aurie a soarelui crea un halo în jurul feţişoarei ei. Timpul se opri în loc pentru o clipă, iar Izzy redeveni fetiţa care fusese odată, o păpuşă de porţelan îmbrăcată în haine drăguţe şi cu panglici de mătase în păr.

Auzindu-l, îl privi cu ochi mari de la locul ei.

— Bună, Izzy, spuse, încercând să zâmbească. Arăţi formidabil.

Izzy clipi fără a se mişca.

Nick îşi linse buzele uscate. O picătură de sudoare îi alunecă pe tâmplă. Atunci apăru şi Annie din bucătărie, ducând o cană cu cafea aburindă şi o tavă cu capac. Când îl văzu, se opri imediat.

— Nick! Minunat, poţi lua micul dejun cu noi.

Gândul la masa de dimineaţă îi făcu stomacul să se revolte vehement.

— Izzy, du-te şi condu-l pe tăticul pe verandă. V-am pregătit micul dejun acolo. O să mai aduc un scaun la masă.

Se părea că Annie habar n-avea că Nick era gata-gata să vomite. Continuă să vorbească – nu-şi dădea seama despre ce – şi să alerge între bucătărie şi verandă. Pălăvrăgeala ei îi dădea senzaţia că un roi întreg de albine îi zboară pe la urechi.

— Annie, eu nu...

— Izzy, spuse din nou Annie. Du-te şi ajută-l pe tati. Nu se simte bine.

Apoi se grăbi din nou spre verandă.

Izzy îşi ridică privirea când rămaseră singuri. Ochii ei căprui erau mari şi nesiguri.

— N-am nevoie de ajutor, spuse Nick. Sunt în regulă. Serios.

Rămase nemişcată încă o clipă, apoi se apropie încet. Nick crezu că avea să treacă pe lângă el, dar în ultima clipă fetiţa se opri şi îl privi din nou.

Teama din ochii ei îi frângea inima, iar mănuşa aia nenorocită aproape că îl făcu să-şi piardă controlul. Annie avea dreptate. *Trebuia* să fie un tată mai bun. Nu mai avea voie să bea doar ca să scape de amintiri şi să nu se mai simtă atât de vinovat. Trebuia să aibă grijă de fetiţa lui. Simţindu-se ciudat şi nesigur, îi zâmbi:

— Haide, Izzy, scumpo. Hai să mergem.

Îi luă încet mânuţa fără mănuşă în mâna lui aspră, bătucită, şi se îndreptară împreună spre verandă. Paşii li se potriveau perfect. Tăcerea dintre ei era tragică: o fetiţă care nu mai vorbea şi un tată care nu ştia ce să spună.

Annie zâmbi când îi văzu. Colţul acela, închis cu pereţi de sticlă, arăta ca o fotografie dintr-o revistă pentru femei. Masa de scândură era acoperită cu o faţă de masă de un albastru strălucitor, iar în mijloc era un ornament din afine şi lemn de corn. Annie pregătise platouri cu omletă şi clătite, iar lângă farfurii era câte un pahar de lapte şi unul de suc de portocale.

— Staţi jos, le spuse amândurora.

Apoi o ajută pe Izzy să se aşeze şi îi trase scaunul mai aproape de masă.

Nick se aşeză şi el, încet, încercând să ignore tobele care parcă îi băteau în cap.

— Doar cafea pentru mine, mormăi stins. Mă simt ca un rah... Îi aruncă o privire lui Izzy şi se corectă: Mă simt rău. Am o durere de cap, asta-i tot.

Privirea fetiţei dădea de înţeles că ştie totul despre *durerile de cap* ale tatălui ei. Nick simţi un acces subit de vinovăţie punctată de ruşine.

Se întinse spre carafa cu suc de portocale, dar nu reuşi să ţintească bine şi lovi vaza cu pumnul, trântind-o. Apa se împrăştie peste tot, iar plantele dinăuntru căzură peste omletă, udând-o. Vaza se sparse pe podea cu un trosnet puternic.

Nick închise strâns ochii.

— Rahat, gemu, luându-şi capul îndurerat în mâini.

— Haide, nu-ţi face griji. Tuturor ni se întâmplă şi accidente – nu-i aşa, Izzy?

Annie se ridică şi începu să şteargă petele cu un prosop.

Nick se întoarse spre ea, pregătit să-i spună că trebuia să plece naibii de-acolo, dar surâsul ei îl opri. Arăta atât de... plină de speranţă, la naiba. Nu-l lăsa inima să o dezamăgească. Înghiţi un nod şi îşi şterse pelicula subţire de transpiraţie de pe frunte cu o mână amorţită.

Annie îi zâmbi larg şi începu să servească masa. Îşi puse o porţie enormă de omletă şi un teanc de clătite pe care nu le-ar fi putut termina nici măcar un tăietor de lemne.

Încercă să se fie atent la asta, la felurile pregătite de ea; orice era mai bun decât durerea de cap şi frisoanele care nu-i dădeau pace.

— Ai de gând să mănânci toate alea? o întrebă.

— Vin din California, râse ea. N-am mai pus gura pe omletă de cincisprezece ani, şi în ultima vreme mănânc ca o purcea. Mi-e foame tot timpul.

Zâmbi în continuare, turnându-şi sirop peste clătitele din farfurie. Apoi începu să vorbească şi să mănânce. Să vorbească şi să mănânce.

Nick îşi încleştă degetele pe ceaşca groasă de porţelan ca să nu-i mai tremure. Când crezu că se liniştise suficient, o ridică la

buze şi sorbi încet, cu recunoştinţă. Cafeaua fierbinte îi linişti puţin nervii răvăşiţi şi îi mai luă din durerea de cap. Încet, încet, se lăsă pe spate în scaun şi se lăsă purtat de murmurul liniştitor al vocii lui Annie. După un timp reuşi chiar să mănânce puţin. În tot acest timp, Annie vorbi, râse şi se comportă ca şi când erau o familie care lua micul dejun împreună în fiecare dimineaţă şi nu un tată mahmur şi o fetiţă care credea că dispare. Se purta ca şi când Nick şi Izzy erau doi oameni normali.

Nick nu-şi putea lua ochii de la ea. De fiecare dată când râdea, sunetul trecea prin el şi îl făcea să-şi dorească *ceva,* până când începu să se întrebe cât timp trecuse de când *el* răsese ultima oară, de când Izzy a lui răsese... de cât timp nu mai avuseseră niciun motiv de râs, niciun moment de care să se bucure împreună...

— Mă gândeam să mergem la magazinul Feed astăzi şi să cumpărăm nişte unelte de grădinărit, spuse veselă Annie. E o zi frumoasă, numai bună ca să aranjăm straturile de flori. Dacă lucrăm toţi trei o să terminăm într-o clipită.

Grădinărit. Nick îşi amintea cât de mult îi plăcuse odată să lucreze în curte, să planteze bulbi, să adune cu grebla frunzele căzute şi să taie trandafirii ofiliţi din tufele cu spini. Iubise acea senzaţie de triumf pe care o avea de fiecare dată când vedea cum ceva plantat şi îngrijit de el prinsese rădăcini şi *creştea.* Dintotdeauna iubise primii boboci de primăvară, dar anul ăsta nici nu-i văzuse înflorind. Nu văzuse decât cireşul gol şi chircit pe care îl plantase după înmormântarea lui Kathy.

— Ce crezi, Izzy? rosti Annie în tăcerea grea. Să-i dăm voie şi tăticului să ne ajute?

Izzy luă linguriţa între două degete, singurele care credea că-i mai rămăseseră, şi o scutură aşa de tare că o lovi de masă.

Annie îl privi pe deasupra florilor.

— Asta înseamnă că fetiţei tale i-ar plăcea foarte mult să lucraţi împreună în grădină, Nick Delacroix. Poate conta pe tine?

Nick voia să se prefacă şi el că era aşa de uşor, că doar câteva vorbe aruncate la micul dejun puteau readuce lucrurile la normal. Dar trecuse mult prea mult timp de când îşi permisese ultima dată să fie atât de naiv. Încuviinţă, dar în acelaşi timp se gândi că nu era exclus să fi minţit şi de data asta. Încă o promisiune făcută de un om care fusese în stare să-şi ţină cuvântul de prea puţine ori.

Capitolul 12

Nick stătea în maşina de serviciu la marginea orăşelului. Dincolo de cele şase cvartale se vedea Muntele Olimp, ridicându-se mândru ca un peisaj dintr-o legendă, cu vârful acoperit de zăpadă şi înfipt semeţ printre norii plumburii. Frunzele dansau pe trotuarul de beton, împinse de un vânt răcoros. Ca întotdeauna, Mystic arăta pustiu, obosit şi înfrânt. O coloană groasă de fum gri-deschis se ridica din direcţia gaterului. Aerul avea un miros greu de lemn crud.

Odată, demult, îi plăcuse mult să se plimbe pe străzi. Ştia tot ce era de ştiut despre oamenii pe care jurase să-i apere: când se măritau fiicele lor, când se pregăteau fiii lor pentru ceremonia de *bar mitzvah,* când se mutau bunicii în cămine pentru bătrâni şi când începeau copiii grădiniţa. Fusese mândru întotdeauna de felul în care îşi făcuse datoria. Ştia că, vorbind cu localnicii în fiecare zi, îi făcea să se simtă puţin mai în siguranţă.

În ultimele luni renunţase la toate lucrurile de care îi păsase cândva. Acum era îngrozit la gândul că ar fi putut să-i pese din nou. Dacă o dezamăgea iarăşi pe Izzy? Fetiţa lui cu ochi căprui avea nevoie de atât de multe de la el, iar el avea obiceiul jalnic de a-i dezamăgi pe toţi oamenii pe care îi iubea. Chiar şi când se străduia din răsputeri. Era vina *lui* că Izzy dispărea, vina *lui* că nu se simţea iubită şi nici în siguranţă; ştia asta. Dacă ar fi fost un om mai puternic, mai bun, ar fi putut să o ajute să treacă peste durerea ei, dar nu fusese în stare să facă absolut nimic. La naiba, nu fusese în stare să se ajute nici măcar pe el însuşi, darămite pe Kathy.

Era greu să-şi găsească drumul înapoi, dar Annie avea dreptate. Venise timpul. Pentru prima oară după luni de zile, simţi un firicel de speranţă.

Ieşi încet din maşină şi făcu precaut primii paşi în noua lui viaţă, amestecându-se discret în mulţimea de trecători. Frenezia cumpărăturilor era în toi. Oamenii intrau grăbiţi în magazine, apoi ieşeau ducând pachete şi pungi de hârtie. În jur se auzeau sunetele vieţii de zi cu zi: uşi de maşină trântite, claxoane, fise băgate în aparatele de taxat parcarea.

Toţi cei pe care îi întâlni pe drum îi făcură cu mâna şi îl salutară. Cu fiecare nou salut, Nick începu să se simtă din ce în

ce mai viu. Era aproape ca în zilele bune, înainte de moartea lui Kathy. Atunci când uniforma lui era curată şi călcată la dungă şi mâinile nu-i tremurau niciodată.

Merse pe lângă magazine, făcându-le cu mâna vânzătorilor. La magazinul de haine pentru copii văzu o rochiţă roz în vitrină. Exact ce îi trebuia şi lui Izzy. Deschise uşa şi auzi sunetul unui clopoţel de deasupra.

Susan Frame chicoti din spatele casei de marcat şi se repezi spre el ca un taur în arenă, fluturându-şi în aer braţele roz şi grăsuţe.

— Doamne sfinte, nu-mi vine să cred că tu eşti.

— Bună, Susan, zâmbi el. Nu ne-am mai văzut de multă vreme.

Susan îl lovi peste umăr şi râse, făcându-şi cele trei bărbii să tremure.

— N-ai mai trecut pe aici de secole.

— Da, păi...

— Ce mai faci?

— Mai bine. Am văzut rochiţa din vitrină...

Susan îşi lipi palmele enorme.

— Oho, chiar că e o rochie frumoasă. E perfectă pentru don'şoara Isabella. Câţi ani are acum?

— Şase.

— Pun pariu că a crescut de n-aş mai recunoaşte-o. N-am mai văzut-o de când mama ei...

Susan tăcu brusc şi îl luă de braţ, apoi îl conduse prin magazin. Nick se lăsă purtat de pălăvrăgeala ei relaxantă. Nu o asculta, iar Susan ştia asta şi nici nu-i păsa. Părea să-şi dea seama că vizita lui însemna mare lucru.

Scoase rochia de pe umeraş. Era făcută din bumbac roz cu alb, cu un jupon de dantelă albă şi o platcă bleu decorată cu floricele roz şi albe. Lui Nick îi amintea de grădina lui Kathy...

„Haide afară, Nicky... au răsărit lalelele..."

Amintirea îl lovi ca o măciucă în moalele capului. Se crispă şi închise strâns ochii. „Nu te gândi la flori... nu te gândi deloc la ea..."

— Nick? Te simţi bine?

Clătinându-se puţin, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunarul de la pantaloni şi o aruncă pe tejghea.

— Rochia e perfectă, Susan. Poţi să o împachetezi?

Vânzătoarea răspunse, dar el nu o mai asculta. Nu se putea gândi decât la barul lui Zoe, la cât de mult l-ar fi ajutat o băutură – una singură – ca să nu-i mai tremure mâinile în halul ăsta.

— Poftim, Nick.

I se părea că nu trecuse decât o clipă până să reapară lângă el, fluturându-i în faţă un pachet mare, învelit în hârtie lila. Nick îşi linse buzele uscate şi încercă să zâmbească.

Susan îl atinse pe umăr.

— Nick, te simţi bine?

El încuviinţă, iar gestul păru să dureze o veşnicie.

— Sunt bine. Bine. Mulţumesc.

Luă pachetul, apoi deschise uşa de sticlă şi ieşi afară. Începuse să plouă cu picături mari, care îl loviră în faţă. Privi cu jind spre barul lui Zoe.

Nu. Nu avea să meargă într-acolo. După ce termina de patrulat avea să se întoarcă acasă, unde îl aşteptau Annie şi Izzy. Nu voia să le dezamăgească. Respiră adânc, apoi se îndreptă de spate şi îşi continuă rondul, cu o mână sprijinită uşor de bastonul de cauciuc. Cu fiecare pas se simţea mai bine, mai puternic.

În cele din urmă se întoarse la maşină şi se adăposti de ploaia torenţială. Se întinse spre radio, dar înainte să spună ceva auzi un apel.

Scandal pe Old Mill Road.

— Rahat.

Răspunse la apel, porni girofarul şi goni afară din oraş.

Când intră pe aleea din faţa casei mobile a familiei Weaver ştiu imediat că lucrurile stăteau prost. Printre perdeaua de copaci şi şuvoaiele de ploaie vedea lumini de girofar roşu şi galben. Goni pe drumul plin de gropi, cu inima bătându-i aşa de tare că îi tăia respiraţia.

Casa era înconjurată de maşini: două vehicule de poliţie şi o ambulanţă.

Nick trase frâna de mână cu un gest brutal şi sări afară. Prima persoană pe care o văzu fu căpitanul Joe Nation, omul care îl luase în gazdă cu atâţia ani în urmă.

Joe ieşea din rulotă, clătinând din cap. Cozile împletite, în nuanţe de negru şi gri, se clătinară încet. Îl văzu pe Nick apropiindu-se şi se opri.

— Joe? spuse Nick, cu respiraţia întretăiată.

Joe îşi lăsă mâna mare, cu vene proeminente, pe braţul lui.

— Nu intra acolo, Nicholas.

— Nu...

— Nu mai poţi să faci nimic. Nimeni nu mai poate să facă nimic.

Nick se repezi pe lângă Joe şi alergă pe aleea noroioasă, prin bălţi. Uşa cedă la prima lovitură şi se izbi de perete.

Mai multe persoane se agitau înăuntru, căutând indicii prin covorul verde. Nick trecu pe lângă ei şi intră în dormitor. O găsi pe Sally întinsă pe pat, cu rochia cu model floral ridicată până peste şolduri şi faţa desfigurată şi plină de sânge. Pe pieptul ei se lăţea o pată stacojie care se scurgea încet pe cearşafurile verzi sifonate.

Nick se opri brusc, simţind cum bucăţi din el se prăbuşesc şi dispar. Ştia că se clatină ca un brad bătrân în mijlocul unei furtuni, dar nu se putea opri. Dintr-odată era într-un alt loc, cu luni în urmă, şi i se cerea să identifice un alt cadavru mutilat la fel de oribil...

— La naiba, Sally, şopti aspru, cu vocea frângându-se.

Se apropie de ea, îngenunche şi îi dădu la o parte părul însângerat de pe faţă. Pielea ei încă mai păstra o urmă de căldură. Aproape că se aştepta să o vadă ridicându-se, zâmbind şi spunându-i că nu era nimic.

— N-o atingeţi, domnule, îl atenţionă cineva. Probele...

Nick îşi trase înapoi mâna tremurândă şi se ridică greu. Voia să-i tragă în jos fusta, să-i ofere puţină demnitate măcar acum, dar nu putea. Nimeni nu mai putea face nimic care să mai conteze pentru Sally. Acum intrau în scenă detectivii, fotografii şi medicii legişti.

Se întoarse să plece, fără să vadă pe unde mergea de fapt. Ieşi afară, în ploaie. Totul arăta ca în urmă cu zece minute, dar nimic nu mai era la fel.

Joe veni şi îl trase deoparte. Se simţea, în mod straniu, ca şi când se întorsese în timp. Retrăia clipa în care Joe întâlnise un băiat de cincisprezece ani, slăbuţ, aproape îngheţat, aşteptând în staţia de autobuz din Port Angeles.

— Nu ai fi putut face nimic, Nicholas, spuse Joe. Sally n-a vrut să ne lase să o ajutăm.

Nick avea impresia că viaţa îl părăsea încet, inexorabil. Imaginile unei alte nopţi, o noapte care se petrecuse de curând, începură să-i dea târcoale. Degeaba le îngropase adânc în minte. Erau imagini tragice, violente, însângerate. Opt luni de zile fugise de ele, ascunzându-le în subconştient, dar acum veniseră înapoi să-l tortureze.

— Este prea mult, murmură, clătinând din cap. Mult prea mult.

Joe îl bătu pe spate.

— Du-te acasă, Nicholas. Du-te acasă la fetiţa care te iubeşte şi la conacul tău de pe lac şi uită de asta.

Nick nu era în stare să se mişte. Strânse orb tocul pistolului, stând în ploaie, dintr-odată conştient că doar un lucru îl mai putea ajuta.

∴

Nick nu venise la cină nici de data asta.

Annie încercase să pretindă că nu însemna nimic. Se prefăcuse veselă în faţa lui Izzy, dar ştia că fetiţa nu avea să se lase păcălită aşa de uşor. Nu existau suficiente glume cu cioc-cioc sau suficient aluat pe lumea asta care să o facă să nu se mai uite afară...

Annie o ţinea în poală, legănându-se în balansoarul de pe verandă, îngânând încetişor un cântec şi mângâindu-i părul mătăsos.

Simţea cum trupul fetiţei tremură puţin şi, dacă asculta atentă, foarte atentă, auzea şi întrebarea nerostită din respiraţia ei agitată.

— Tăticul tău o să se întoarcă în curând, şopti, rugându-se ca într-adevăr aşa să fie. Te iubeşte foarte mult.

Izzy nu se mişcă şi nu răspunse.

— Uneori, adulţii nu ştiu ce să facă... la fel ca şi copiii. Tăticul tău nu ştie ce să facă. Nu-şi găseşte locul nicăieri, dar dacă avem răbdare şi îi lăsăm suficient timp o să-şi dea singur seama. E greu să ai răbdare, nu-i aşa? Mai ales când aşteptarea doare atât.

Vocea i se stinse. Închise ochii şi se lăsă pe spate în balansoar, ascultând ritmul legănării şi ecourile muzicale ale ploii pe acoperişul verandei.

— Te iubeşte, Izzy, spuse în cele din urmă, poate mai mult pentru ea însăşi decât pentru fetiţa cea tăcută. *Ştiu* că te iubeşte.

După o clipă, Annie îşi dădu seama că Izzy scotea un sunet, o şoaptă stinsă care suna ca un *pic-pic-pic.*

Imita zgomotul stropilor de ploaie care loveau acoperişul de deasupra.

Annie zâmbi.

Izzy voia să se întoarcă.

∴

Izzy simţi iarăşi ţipătul. Era adânc înăuntrul ei, în acel loc întunecat unde trăiau coşmarurile. De fiecare dată când închidea ochii o vedea pe mămica şi îşi amintea ce auzise. *Nu poţi veni după mine... nu poţi... nu poţi.*

Dacă era adevărat? Dacă nu o putea găsi pe mămica nici după ce dispărea în ceaţă? Scoase un suspin slab, speriat.

Îi era teamă. Era una din nopţile în care nu i se întâmpla nimic bun în somn şi se trezea cu obrajii scăldaţi de lacrimi. Îl visase iarăşi pe doctorul cu nas ascuţit şi ochelari cu rame groase care îi spusese că trebuia să vorbească, altfel nu avea să uite niciodată de mămica. Deşi nu înţelesese prea bine ce voia să spună, cuvintele lui de adult o speriaseră teribil. Ultimele vorbe pe care le scosese vreodată fuseseră pentru el: „Nu vreau să uit de mămica...”

Acum, tot corpul îi tremura. Nu voia să ţipe iarăşi. Dădu la o parte aşternuturile şi se strecură afară din pat, apoi merse în picioarele goale până la uşa închisă. Se opri în faţa ei şi îşi privi mâna, cu degetul mare şi degetul arătător şi nimic. Brusc, îşi dori să nu mai dispară, să întindă mâna şi să răsucească pur şi simplu clanţa.

Oftă şi până la urmă se folosi de cele două degete. Avu nevoie de ceva vreme, dar într-un final reuşi să deschidă uşa.

Scoase capul afară şi văzu holul întunecat.

Camera tăticului era la stânga, trei uşi mai încolo, dar ştia că nu venise încă. O auzise pe Annie vorbind cu Lurlene. Credeau că Izzy plecase, dar încă mai era prin preajmă. Se ascunsese pe la colţuri, trăgând cu urechea.

Tăticul mersese în locul rău, locul de unde se întorcea mirosind a ţigări deşi nu fuma, locul care îl făcea să aibă o

privire fioroasă şi să trântească uşa de la dormitor. Locul care îl făcea să meargă ciudat.

Se furişă pe hol şi privi peste balustradă. Annie dormea pe canapea. Annie, care o ţinuse de mână şi îi periase părul şi se purtase ca şi când nu conta deloc că nu vorbea. Annie, care spusese că putea să readucă la viaţă grădina mămicii.

Coborî încet, simţind treptele reci sub picioarele goale. Frigul o făcu să tremure, dar nu-i păsa. Se simţea mai bine acum că mergea prin casă. Ţipătul alunecă înapoi în locul cel întunecat.

Aproape că voia să spună ceva, poate chiar să o strige pe Annie, dar trecuse atât de mult timp de când vrusese măcar să vorbească încât se simţea foarte straniu. Nici măcar nu-şi mai amintea cum suna vocea ei.

Merse în vârful picioarelor până la canapea. Annie dormea cu gura deschisă. Părul ei scurt era lins într-o parte şi înfoiat în cealaltă.

Izzy nu ştia sigur cum să procedeze. Când era mică obişnuia să se strecoare în patul părinţilor ori de câte ori îi era frică. Era aşa de cald şi bine acolo. Mămica o strângea în braţe şi se înveleau amândouă cu pătura, iar Izzy adormea.

Annie sforăi încet şi se întinse, lăsând un loc gol pe marginea canapelei. Era suficient. Fetiţa dădu la o parte cu grijă pătura albastră şi aspră şi se căţără cu grijă pe canapea. Se întinse pe o parte, încordată, abia respirând. Se temea că Annie avea să se trezească şi să o trimită înapoi. Dar nu voia să stea singură în cameră. Îi era frică de întunericul de-acolo.

Annie scoase încă un sunet şi se întoarse spre Izzy, care îşi ţinu respiraţia şi rămase complet nemişcată. Peste o clipă, femeia o strânse la piept într-un gest protector.

Izzy simţi că se topeşte. Era prima oară după luni de zile când putea să respire cum trebuie. Se cuibări în spate, lipindu-se de trupul îndoit al lui Annie, de parcă ar fi fost două linguriţe.

Oftă încet, fericită, apoi închise ochii.

∴

La primele ore ale dimineţii, Annie fu trezită de un miros de şampon pentru copii şi simţi un trup mic şi cald lipit de ea. Asta îi aduse aminte de atâtea lucruri – zile de mult apuse, un copil care crescuse de multă vreme şi era acum departe, atât de departe. Mângâie cu blândeţe părul transpirat al lui Izzy şi o sărută pe urechea mică şi roz.

— Somn uşor, prinţesa mea.

Izzy se cuibări mai aproape. Annie auzi un sunet slab drept răspuns, atât de slab încât dacă ar fi vorbit, sau ar fi fost afară, sau ar fi plouat, nici măcar nu l-ar fi auzit.

Izzy râdea în somn.

Annie se uită la ceasul de pe marginea şemineului. Era cinci şi jumătate dimineaţa. Dădu la o parte pătura şi se strecură cât putea de încet pe lângă fetiţă. Îşi strânse braţele, înfiorată de răcoarea dimineţii, apoi merse la fereastră şi privi lacul. Zorii începeau să picteze în roz vârfurile întunecate ale copacilor.

— Lua-te-ar naiba, şopti.

De data asta, Nick nu venise acasă toată noaptea.

Capitolul 13

Telefonul sună la şase fără un sfert dimineaţa. Annie se întinse peste Izzy şi răspunse încet:

— Alo?

— Alo. Cu Annie Bourne, vă rog.

Se încruntă, încercând să-şi aducă aminte unde mai auzise vocea.

— Eu sunt, spuse.

— Căpitanul Joseph Nation de la secţia din Mystic la telefon.

Annie simţi un gol în stomac. Se îndepărtă încet de fetiţa adormită şi se aşeză pe podeaua rece.

— E Nick...

— A avut un accident azi-noapte.

— Dumnezeule. A păţit...

— N-a păţit nimic. N-are decât câteva vânătăi şi... o mahmureală îngrozitoare. În rest, o să fie bine. E la spitalul Mystic Memorial.

— El conducea?

— Nu. A fost destul de deştept să lase pe altcineva să conducă – dar nu şi să-şi aleagă un şofer care să nu fi băut.

— A mai fost rănit cineva?

— Nu, oftă căpitanul Nation. Au dat într-un copac pe Old Mill Road. Şoferul n-a avut nici măcar o zgârietură. Nick s-a lovit la cap destul de rău. Are o comoţie de mică amploare. A avut

noroc... de data asta. Te sun fiindcă are nevoie de cineva care să-l ducă acasă de la spital.

Annie o privi pe Izzy, dormind atât de liniştită pe canapea. Îşi aminti din nou cum fetiţa aşteptase şi tot aşteptase un tată care nu mai venea – pentru că iarăşi era la bar, îmbătându-se.

Până aici. Destul. Annie murmură:

— Sigur, o să vin să-l iau eu.

∴

Nick gemu şi încercă să se întoarcă pe o parte, dar picioarele îi erau prinse în aşternuturi aşa de strâns că nu se putea mişca. Se ridică în coate încet, ca să nu-şi zgândăre şi mai mult durerea de cap, şi privi în jur. Lumina puternică îi înfipse două cuţite până în creier. De undeva se auzea un zgomot asurzitor de radio.

Era întins pe un pat îngust, cu ramă de metal. Pe tavan se târau viermi tubulari, fluorescenţi, iar lumina lor se reflecta din pereţii albi. O perdea galben aprins atârna în cute de la tavan şi până la podea.

Închise ochii şi se lăsă să cadă înapoi pe patul îngust, acoperindu-şi faţa cu un braţ. Se simţea ca naiba. Îl durea capul, îl dureau ochii, avea gura uscată şi stomacul îi era de parcă cineva îl curăţase cu un bisturiu ruginit. Tot corpul îi tremura şi se simţea stors de vlagă.

— Deci, Nicholas? Te-ai întors printre cei vii?

Una peste alta, nu era un semn bun să te trezeşti într-un pat de spital şi să-l ai şi pe şeful tău lângă tine. Mai ales când şeful îţi era aproape ca un tată.

Joe îi oferise lui Nick primul cămin adevărat pe care îl avusese vreodată. Nick era tânăr, speriat şi pregătit să fugă unde vedea cu ochii; mama lui îl învăţase de mic să se teamă de poliţişti. Dar nu avea unde altundeva să plece. Mama lui murise, iar singura alternativă erau cei de la Asistenţa Socială.

„Tu trebuie să fii Nicholas, spusese Joe în acea zi. Am un dormitor în plus... poate rămâi cu mine o vreme. Fetele mele s-au măritat şi au plecat. Eu şi Louise, soţia mea, ne simţim destul de singuri”. Cu cele câteva cuvinte de bun venit, Nick făcuse primii paşi în noua viaţă oferită de Joe.

Se ridică iarăşi în coate. Îl durea să se mişte. La naiba, îl durea până şi să respire.

— Salut, Joe.

Joe rămase în tăcere lângă pat, măsurându-l cu o privire dezamăgită, plină de tristeţe. Avea riduri adânci pe frunte şi pe obrajii arămii. Părul lui lung, negru cu fire cărunte, atârna în două cozi subţiri, împletite, care se răsuceau pe cămaşa de poliester albastru.

— Ai fost implicat într-un accident de maşină noaptea trecută. Îţi aduci aminte ceva? Joel conducea.

Nick îngheţă.

— Dumnezeule. Am rănit pe cineva?

— Doar pe tine... de data asta.

Nick se lăsă moale, uşurat să audă asta. Îşi frecă obrajii cu o mână tremurândă. I-ar fi prins bine un duş. Mirosea a băutură, a fum de ţigară şi a vomă. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că băuse la Zoe – imaginea era cam de la al patrulea pahar. Nu ţinea minte deloc să se fi urcat în maşină cu Joel.

Joe trase un scaun, scoţând un zgomot asurzitor de metal frecat de linoleum, şi se aşeză lângă pat.

— Mai ţii minte ziua în care ne-am cunoscut?

— Haide, Joe, nu acum...

— *Acum.* Eu ţi-am dat tot ce am fost în stare: casa mea, familia mea, prietenia mea... iar tu aşa mă răsplăteşti? Vrei să te văd transformându-te într-un beţiv? Dacă Louise, Dumnezeu s-o odihnească, ar mai trăi încă, asta ar omorî-o iarăşi. Ţi s-a rupt filmul.

Nick se crispă. Asta era rău.

— Unde?

Era o întrebare stupidă, dar părea importantă.

— La Zoe.

Nick se lăsă moale pe pat. În public. I se rupsese filmul în public.

— Doamne, Dumnezeule, murmură.

Ar fi putut la fel de bine să i se întâmple în faţa lui Izzy. Nu voia să se gândească la asta. Dădu aşternuturile la o parte şi se ridică. Odată cu mişcarea simţi cum stomacul i se strânge şi capul îi explodează în mii de fărâme. Îşi luă tâmplele în mâini şi se aplecă în faţă, fixând podeaua cu privirea, deşi ochii îi ardeau. După un timp reuşi să respire din nou.

— Nicholas, eşti în regulă?

Nick îşi ridică încet privirea. Îşi amintea pe bucăţi ce se întâmplase: Sally Weaver... atâta sânge... vocea plângăreaţă a lui Chuck, „Nu e vina mea...”

— Ţii minte când m-ai convins să merg la Academia de Poliţie, Joe? Mi-ai spus că pot să-i ajut pe cei ca mama...

— Nu putem să-i salvăm pe toţi, Nicholas, oftă celălalt.

— Nu mai pot să fac asta, Joe. Nu ajutăm pe nimeni. Nu facem decât să curăţăm petele de sânge. Nu mai pot... nu mai...

— Eşti un poliţist al naibii de bun, dar trebuie să înţelegi că nu-i poţi salva pe toţi...

— Uiţi ce-am văzut anul trecut când m-am întors acasă într-o seară? La naiba, Joe, nu pot salva pe absolut nimeni. Şi m-am săturat până peste cap să mai încerc. Coborî din pat şi rămase pe loc, ca un idiot, clătinându-se într-o parte în alta şi încercând degeaba să rămână nemişcat. Stomacul îi pulsa dureros, aşteptând un pretext cât de mic să se golească. Strânse rama de metal a patului cu degetele moi, transpirate. Mâine îmi depun demisia.

Joe se ridică şi puse cu blândeţe o mână pe umărul lui Nick.

— N-o să ţi-o aprob.

— Mă omoară cu zile!

— Sunt de acord să-ţi iei un concediu... oricât de lung vrei. Ştiu prin ce treci. Nu trebuie să te lupţi singur cu asta. Dar trebuie să nu mai bei.

Nick oftă. Toată lumea îi spunea asta. „Ştiu prin ce treci”. Dar nu ştiau; cum ar fi putut să ştie? Niciunul dintre ei nu venise acasă într-o seară doar ca să-şi găsească dormitorul plin de sânge. Nici chiar Joe, care fusese un alcoolic în toată puterea cuvântului până la optsprezece ani şi care crescuse în umbra unui tată beţiv. Nici chiar Joe nu putea înţelege întru totul.

— Te înşeli, Joe. Până la urmă toţi suntem singuri.

— Ăsta e genul de gândire care te-a coborât până unde eşti acum. Crede-mă, ştiu ce li se spune copiilor de alcoolici: nu spune nimănui, nu avea încredere în nimeni. Dar trebuie să ai încredere în *cineva,* Nicholas. Ai un oraş întreg căruia îi pasă de tine, şi ai o fetiţă care crede că tu ai pus luna pe cer. Nu te mai gândi la ce-ai pierdut. Gândeşte-te la ce ţi-a rămas. Vrei să ajungi ca maică-ta, aproape mort de foame, aşteptând pe o bancă din parc să vină cineva să te omoare? Sau vrei să ajungi ca mine, un om cu două fete frumoase care s-au mutat pe

Coasta de Est să scape de tatăl lor beţiv? Scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o întinse: Când eşti gata să laşi băutura, sună la numărul ăsta. O să te ajut. O să te ajutăm cu toţii. Dar trebuie să faci singur primul pas.

*

— Arăţi ca o supă din rahat încălzit.

— Frumos vorbeşti, bombăni el. Ai învăţat cuvintele astea la Stanford?

— Nu, dar m-au învăţat să nu conduc beată.

Nick privi în jur şi îşi trecu o mână tremurândă prin părul murdar.

— Unde e Izzy?

— Ah, deci îţi aduci aminte de ea.

— La naiba, Annie...

— Noi – eu şi *fiica ta* – ne-am făcut griji pentru tine noaptea trecută. Dar nu ţi-a păsat, nu-i aşa?

Brusc, Nick se simţi obosit, atât de obosit, încât se aştepta să adoarmă dintr-o clipă în alta. Trecu pe lângă ea şi se împletici afară din clădire. Maşina lui Annie era parcată chiar în faţa uşilor automate de sticlă. Gata să cadă, se prinse de mânerul de metal rece al portierei şi rămase acolo, cu ochii închişi, concentrându-se pe fiecare respiraţie.

O auzi mergând pe lângă el. Tenişii ei scoteau un sunet slab pe ciment. Annie smuci uşa de la maşină, intră şi o trânti după ea. Nick se întrebă vag dacă avea habar cât de tare auzea un tip mahmur toate astea. Avea senzaţia că o bombă micuţă îi ticăia în creier.

Annie claxonă, iar sunetul îi împunse timpanele. Deschise portiera şi se prăbuşi pe bancheta tapisată cu vinil roşu, oftând înfrânt.

Vehiculul porni cu o smucitură şi intră pe drumul plin de şanţuri. Nick avu senzaţia că Annie accelera intenţionat la fiecare groapă, la fiecare obstacol. Se agăţă de mânerul uşii până când încheieturile se albiră şi începură să transpire.

— Am vorbit cu căpitanul vostru, domnul Nation, până te-ai îmbrăcat tu. Mi-a spus că ţi-ai luat un concediu. Şi că ţi s-a rupt filmul.

— Grozav.

Annie fluieră încet.

— Şi ce ai pe tricou, în faţă? Vomă? Da, da, probabil că te-ai distrat de minune. Naiba ştie de ce-ai vrea să vii acasă la fiica ta când poţi face asta.

Nick se crispă şi închise ochii, simţindu-se groaznic de ruşinat. Cuvintele lui Joe i se întoarseră în memorie. „Vrei să ajungi ca maică-ta? Sau poate ca mine?” Se gândi la Izzy, la cum avea să-l ţină ea minte şi unde avea să plece imediat ce avea ocazia... se gândi cum ar fi fost ca singura lui fiică să-l părăsească.

O privi pieziş pe Annie. Stătea cu spatele drept, cu mâinile aşezate cu grijă pe volan la poziţia „două fără zece” şi privirea aţintită în faţă, spre drumul necirculat.

— Îmi faci o favoare?

— Sigur.

— Du-mă la motelul Hideaway, spuse încet. Şi ai grijă de Izzy câteva zile.

Annie se încruntă.

— Hideaway? E o zonă rău-famată acolo. De ce...

Nick simţi ca şi când ar fi bătut apa cu picioarele într-un bazin adânc, plin de noroi. Nu ar mai fi suportat încă o dispută; nu acum.

— Nu vreau să ne certăm, te rog. Am nevoie de... câtva timp.

Annie îi aruncă o privire îngrijorată, rapidă, apoi se concentră din nou la drum.

— Dar Izzy...

— Te rog? rosti cele două cuvinte încet, implorator, nu cum ar fi trebuit să vorbească un bărbat, dar nu se putea abţine. Poţi să stai cu ea până îmi revin, te rog? Ştiu că îţi cer mult...

Ea nu răspunse. Tăcerea era stânjenitoare. După doi kilometri, semnaliză şi ieşi de pe drum. În câteva minute opri în parcarea motelului. Un semn de neon pâlpâia la fereastră. Spunea: NE PARE RĂU. LOCURI LIBERE. Era genul *ăla* de loc.

— Am ajuns, Nick. Nu ştiu...

— Casă, dulce casă, spuse el, zâmbind slab.

Annie se întoarse spre el cu o expresie neaşteptat de blândă. Se aplecă să-i dea la o parte o şuviţă din ochi.

— O să te ajut, dar să dea naiba dac-o dai în bară şi de data asta, Nicky. Fetiţa ta nu trebuie să-şi piardă şi tatăl.

— Dumnezeule, Annie, şopti el agonizant.

— Ştiu că o iubeşti. Annie se aplecă şi mai mult spre el. Trebuie să faci şi tu un efort. Ai încredere în mine. Sau, şi mai bine, ai încredere în tine însuţi.

Nick îşi spuse că avea să dea iarăşi greş, însă nu-i mai păsa. Voia să se agaţe de şansa pe care i-o oferea Annie. Era sătul, atât de sătul să fie mereu singur şi să-i fie teamă. Cuvintele „Aş vrea să încerc” îi stăteau grele pe limbă, dar nu avea tăria să le dea glas. Îşi amintea atâtea alte dăţi când ceruse să i se dea o şansă... şi atâtea dăţi în care mama lui spusese: „Ai încredere în mine, Nicky. De data asta e pe bune”. Renunţase de mult la obiceiul de a avea încredere în alţii.

Se dădu jos din maşină şi rămase nemişcat până când maşina lui Annie nu se mai văzu. Apoi îşi băgă mâinile în buzunare şi se întoarse spre motel. Îşi scoase cardul de credit din buzunarul din faţă, semnă în registrul de oaspeţi şi luă o cameră pentru o noapte.

Încăperea era mică, întunecată şi mirosea a urină. Pereţii maronii, murdari, înconjurau patul dublu, plin de denivelări, într-un pătrat perfect. O cuvertură gri acoperea o saltea plină de cocoloaşe, iar fereastra fără perdea se deschidea spre peretele de cărămidă al clădirii de alături. Covorul auriu, lăţos, începuse să se dezlipească pe alocuri şi să dea la iveală spuma poliuretanică de dedesubt. Podeaua era de ciment.

Baia minusculă era ascunsă în spatele unei uşi de lemn fals care atârna la un unghi ciudat din balamalele rupte. Nick nu trebuia să intre ca să ştie că înăuntru era o cabină albă de duş din plastic şi un vas de toaletă bej, iar rugina forma inele de-a lungul ţevii de metal a chiuvetei.

Se aşeză pe pat şi oftă. Trăise viaţa doar pe jumătate în ultimele luni, iar acum chiar şi acea jumătate de care se agăţase cu atâta disperare începea să-i alunece printre degetele tremurânde şi amorţite ca o mână de frunze uscate care se sfărâmă. Ştia că nu ar fi trebuit să se apuce niciodată de băutură, că pornise pe drumul greşit de când întinsese mâna pentru prima oară după o sticlă. Băutura îl secătuia pe dinăuntru, iar când avea să termine cu el n-avea să mai rămână decât un bătrân slăbănog, degerat, pe o bancă din parc...

Pe celălalt perete, un gândac de bucătărie ţâşni de-a lungul unei aplice de plastic şi dispăru sub o fotografie înrămată cu muntele Olimp.

În sfârşit, după opt luni de derivă, ajunsese la capătul călătoriei. De-aici nu mai putea face decât un singur lucru ca să se salveze. Băgă mâna în buzunar şi scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Joe.

∴

Annie o ţinu pe Izzy ocupată toată ziua, dar când începu să se întunece nu mai reuşi să se prefacă. Îi citi o poveste de culcare după cină, apoi o luă în braţe.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Izzy, începu pe un ton blând, căutând cuvintele potrivite. Tăticul tău o să... lipsească o vreme. E bolnav. Dar o să se întoarcă. Te iubeşte enorm de mult, şi o să se întoarcă.

Fetiţa nu răspunse. Annie nu ştia ce să mai spună, ce cuvinte ar fi putut să mai înviioreze situaţia. O ţinu în braţe mult, mult timp, fredonând cântecele şi mângâindu-i părul, apoi oftă în sfârşit.

— În regulă, e ora culcării. O lăsă din braţe şi se ridică în picioare, apoi porni spre scări, dar Izzy o luă de mână. Annie se uită în ochii ei trişti şi înfricoşaţi şi simţi că i se rupea sufletul. Nu plec nicăieri, draga mea. Sunt aici, cu tine.

Izzy o ţinu de mână până sus, apoi în baie şi în dormitor. Nici când se căţără în pat nu-i dădu drumul.

Annie se uită din nou în ochii ei mari şi căprui.

— Vrei să dorm cu tine?

Micuţa zâmbi imediat. Îi strânse mai tare mâna şi dădu din cap că da.

Annie se întinse în pătuţul ei fără să-şi schimbe hainele sau să se spele pe dinţi. Lăsă aprinsă lampa de noapte cu Mica Sirenă. Izzy se cuibări lângă ea.

O mângâie pe obraz, amintindu-şi dintr-odată cât de mult îi lipsiseră discuţiile despre mama ei când era mică. Nimeni nu mai amintise de ea după accident, ca şi când nu existase niciodată. Aşa că Annie începuse să uite, zi după zi. Se întrebă acum dacă sărăcuţa de Izzy păţea la fel.

Căută în minte o imagine a lui Kathy, concentrându-se până când o văzu aşezată în balansoarul de pe verandă.

— Mămica ta avea cel mai drăguţ păr blond pe care l-am văzut vreodată. Era de culoarea porumbului copt. Şi era moale, atât de moale! Când eram mici, ne împleteam părul una alteia ore întregi. Ochii ei erau aproape negri, de culoarea cerului de la

miezul nopţii, iar când zâmbea i se îngustau ca la o pisică. Mai ţii minte asta?

Annie zâmbi. Era ciudat câte lucruri îşi amintea acum, după atâţia ani.

— Culoarea ei preferată era galben. Se îmbrăca în galben de fiecare dată când veneau să ne facă pozele pentru albumul de sfârşit de an. La primul bal, în clasa a opta, a purtat o rochie galbenă de bumbac cu un tiv de satin bleumarin pe care o croise ea singură. Era cea mai drăguţă fată din şcoală.

Fetiţa se întoarse şi o privi. Avea ochii plini de lacrimi, dar zâmbea.

— N-o să o uiţi niciodată, Izzy. Mai ţii minte când râdea? Cum îşi ridica vocea chiar la sfârşit, înainte să înceapă să pufnească? Şi ce parfum îi plăcea să poarte? Şi cum era să te ţină de mână? Ţii minte cum te cuibăreai la ea în poală când îţi citea o poveste de culcare? Mămica ta e toate astea. Mămica mea s-a stins de multă, multă vreme, dar de fiecare dată când simt mirosul de vanilie mă gândesc la ea. Încă mai vorbesc cu ea noaptea şi sunt sigură că mă aude.

Annie dădu la o parte o şuviţă de păr de pe feţişoara concentrată a lui Izzy.

— Te aude, scumpa mea. Doar că nu-ţi mai poate răspunde. Dar nu contează. Când te cuibăreşti sub pătură cu Domnişoara Jemmie şi închizi ochii şi îţi aminteşti ceva despre mămica ta – orice – o să vezi că apare lângă tine în pat. O să simţi că te încălzeşti, sau o să vezi că luna străluceşte un pic mai puternic, sau vântul şopteşte un pic mai tare, şi o să ştii că îţi răspunde în felul ei. Îi luă obrajii în mâini şi îi zâmbi: Mămica ta este cu tine, întotdeauna.

O ţinu la piept şi vorbi în continuare, râzând din când în când, ştergându-i câte o lacrimă de pe obraji. Povesti despre farsele pe care şi le făceau una alteia în copilărie, de iubirile pierdute şi regăsite, de zilele de nuntă; vorbi despre copiii care creşteau repede şi despre Natalie. Apoi povesti cât de puternic şi de chipeş era Nick şi cât de mult o iubise pe Kathy, şi explică în ce mod durerea şi doliul te închideau într-o cămăruţă rece şi întunecată din care simţeai că nu mai poţi scăpa.

Încă mai vorbea când se lăsă noaptea şi întunericul puse stăpânire pe camera lui Izzy, iar respiraţia profundă şi regulată a fetiţei îi spuse că adormise.

∴

Primăvara alunga ultimele rămăşiţe ale iernii şi începea să picteze pădurea în culori strălucitoare. Violete graţioase, tufe de hiacint şi margarete începeau să înflorească în răsaduri, de-a lungul cărărilor şi în peticele de lumină de pe pământul umed şi plin de ace ofilite dintre arbori. Păsările începeau să se întoarcă, se aşezau în pâlcuri pe firele de telefon şi coborau în picaj ca să pescuiască paiele duse de vânt. Ciorile negre ţopăiau prin iarbă, croncănindu-şi una alteia, şi foloseau aleea din faţa casei ca pistă de aterizare.

Deşi tatăl ei o sfătuise răspicat să nu facă asta, Annie îşi împachetase câteva haine într-o valijoară şi se mutase în casa lui Nick. Asta fusese o binecuvântare pentru ea. Deşi se simţea încă singură şi neconsolată în fiecare noapte, acum avea pe cineva care să o facă să treacă mai uşor peste asta. Nu mai era singură. Când se trezea în mijlocul nopţii, cu inima bătându-i nebuneşte de la coşmarurile deja cunoscute, se cuibărea în pat lângă Izzy şi o lua în braţe.

Ea şi Izzy îşi petreceau tot timpul împreună. Mergeau în oraş, făceau prăjiturele şi improvizau cutiuţe pentru bijuterii din cartoane goale de ouă. Pregăteau pachete pentru Natalie şi le trimiteau o dată la câteva zile. Lucrau din cărticele pentru grădiniţă şi pentru clasa întâi pentru ca Izzy să nu rămână în urmă cu instruirea. În fiecare seară, Nick suna şi le spunea noapte bună.

Astăzi, Annie avea un plan special. Venise timpul să readucă la viaţă grădina lui Kathy.

Stăteau lângă gardul vălurit, vopsit în alb, care înconjura grădina. Pământul era de un maroniu bogat, umed de la ploaia din ajun. Din loc în loc se vedeau bălţi care sclipeau argintiu în lumina soarelui.

Annie lăsă jos cutia de carton pe care o adusese şi începu să scoată uneltele dinăuntru: lopeţi, săpăligi, foarfeci.

— Ar fi fost bine să fiu mai atentă la grădinarii de-acasă, spuse, descoperind o grămadă de tulpini uscate care arătau promiţător. Trebuie să fie ceva folositor acolo, altfel e cea mai mare tufă de buruieni moarte pe care am văzut-o vreodată. Vezi cum cresc împreună? Ăsta este un semn bun. Cred că ar fi bine să le tăiem, cel puţin asta a zis Hector de la magazinul Feed. Haide, Izzy.

O conduse pe fetiţă de-a lungul pietrelor lătăreţe care ţeseau un soi de alee prin grădină. Se opriră în faţa tulpinilor ofilite.

Annie îngenunche, simţind cum umezeala urcă din pământ în ţesătura pantalonilor. Îşi puse o pereche de mănuşi, atacă planta uscată şi trase mai multe tulpini din rădăcină.

— Bulbi, exclamă cu un zâmbet triumfător. Ştiam eu. Se întoarse spre Izzy şi îi aruncă o privire plină de satisfacţie. Ştiam eu că e o floare. Niciodată nu m-am îndoit de asta. Absolut deloc.

Separă bulbii şi îi plantă din nou pe fiecare, apoi atacă tulpinile ofilite de plante perene cu foarfecă, tăind totul până la pământ.

— Ştii ce-mi place la grădinărit? Când pot să plătesc pe cineva ca să-l facă în locul meu.

Râse la propria ei glumă şi lucră în continuare. Smulse tot ce semăna a buruiană, despărţi şi plantă din nou toţi bulbii. În cele din urmă se întoarse spre tufele de trandafiri şi începu să le tundă cu grijă, fredonând în acelaşi timp. Încercă să se gândească la un cântec pe care să-l ştie şi Izzy, dar singurul care îi venea în minte era cântecul alfabetului. Începu să îl cânte, falsând puţin:

— A-B-C-D-E-F-G... H-I-J-K... L-M-N-O-P. Se încruntă dintr-odată şi o privi pe fetiţă, ocolind instinctiv mănuşa de pe mâna ei stângă. Doamne, am uitat alfabetul. Nu că ar conta. E doar un cântecel, sunt sigură că o să-mi aduc aminte imediat. L-M-N-O-P. Fir-ar să fie, iarăşi m-am împotmolit la P.

Izzy se întinse încet spre o lopăţică. Trecu ceva timp până reuşi să o culeagă cu cele două degete firave. După primele câteva încercări stângace, Annie nu mai suportă să o privească.

Începu iarăşi să cânte:

— H-I-J-K... L-M-N-O-P... măi, să fie. Am uitat. Ei bine, cred că am terminat deocamdată. Chiar că mi-e foame. Ce zici dacă...

— Q.

Annie scăpă hârleţul din mână. Unealta se lovi de pământ cu un zgomot surd. O privi pe Izzy, care stătea în genunchi şi plivea buruienile cu cele două degeţele „vizibile” de parcă nu se întâmplase nimic. Momentul înflori superb, aducând cu fiecare petală noi posibilităţi.

Izzy vorbise.

Annie oftă încet. „Stai calmă”. Se hotărî să se comporte ca şi când a vorbi era la fel de normal ca şi a nu vorbi.

— Ei, cred că ai dreptate. L-M-N-O-P... Q-R-S...

— T-U-V.

— W-X-Y... şi Z.

Annie simţea că dădea pe dinafară de mândrie şi dragoste. Se forţă să sape în continuare la rădăcinile buruienilor, deşi voia să ţipe de bucurie şi să o ia pe Izzy în braţe. Dar nu îndrăznea. Nu voia să rişte să o sperie.

— Aşa, spuse în cele din urmă. Ajunge deocamdată. Mă simt ca şi când o să-mi cadă braţele dintr-o clipă în alta. Jean-Claude – instructorul meu personal din California – ar fi atât de mândru de mine! Întotdeauna se mira cum de nu transpir. Iar eu îi spuneam că dacă aş fi vrut să transpir n-aş fi purtat haine asortate care costă o mică avere. Îşi şterse fruntea umedă cu o mână plină de pământ. Am limonadă în frigider şi ne-a mai rămas nişte pui de noaptea trecută. Ce zici, luăm un picnic aici, afară, în loc de cină? Pot să pregătesc şi nişte shake-uri cu lapte...

Când Izzy o privi, avea ochii plini de lacrimi. În sfârşit, Annie o trase pe fetiţă în braţele ei.

Capitolul 14

Fumul de ţigară se învârtea sub plăcile murdare de izolaţie fonică, dând impresia că se lăsa o ceaţă groasă, albăstrie.

Nick stătea la intrarea unei camere lungi, înguste, în subsolul fără ferestre al Bisericii Luterane. Două mese melaminate, pe care se aflau de-a valma cafetiere, pahare de plastic şi cutii de carton cu pliculeţe de zahăr şi frişcă instant, erau lipite de peretele din spate. În jurul automatului de coca-cola se strânsese un grup numeros. Şi mai mulţi aşteptau lângă cel de cafea. Mirosul de cafea arsă se amesteca cu fumul dezgustător de ţigări.

Participanţii erau aşezaţi pe scaune pliante de metal. Unii se întinseseră comozi, alţii se ghemuiseră neliniştiţi pe marginea scaunului. Aproape toţi fumau.

Nick nu ştia dacă era în stare să intre în camera plină de fum, să se aşeze şi să-şi expună punctele cele mai vulnerabile pentru ca oamenii ăştia – străinii ăştia – să le disece...

— Prima dată te chinuie mai rău ca focurile iadului. Toată neliniştea primei partide de sex din viaţa ta, dar fără niciun pic de distracţie. Nick se întoarse şi îl văzu pe Joe stând în spatele lui. Pe chipul arămiu al bătrânului se lăţea un zâmbet uşurat: Speram că o să apari şi tu. Recunosc însă, e un şoc pentru mine după atâţia ani în care am sperat că *nu* o să te văd pe-aici niciodată.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Joe puse o mână pe umărul lui şi strânse uşor.

— Sunt *mândru* de tine, Nicholas. Nu dezamăgit. Ai avut atâtea nenorociri în viaţă, că un om mai slab nu le-ar fi putut duce. N-aş fi mai mândru de tine nici dacă ai fi propriul meu fiu. Dacă Louise ar fi aici, ar spune: „Îmbrăţişează-l pe băiatul ăsta, Joseph". Şi cred că asta o să fac.

De când se ştiau, era pentru prima oară când Joe îl îmbrăţişa. Nick nu era sigur cum să răspundă. Toată viaţa crezuse că era ceva în neregulă cu el, că îi lipsea ceva fundamental, şi îşi petrecuse timpul aşteptând să fie descoperit. Se ascunsese de oamenii pe care îi iubea – Kathy, Izzy, Louise şi Joe – temându-se că, dacă l-ar fi cunoscut pe adevăratul Nick, cu toţii i-ar fi întors spatele. Dar Joe văzuse adevărul, îi văzuse toate eşecurile şi slăbiciunile, şi totuşi se afla acolo, spunându-i că era mândru de el ca de un fiu.

Când Joe se trase înapoi, ochii lui negri erau umezi.

— O să fie mai rău înainte să fie mai bine. Tocmai ai sărit într-o apă adâncă şi crezi că o să te îneci. Dar eu sunt aici ca să-ţi ţin capul deasupra.

— Mulţumesc, Joe.

Nick nu adăugă *pentru tot,* dar vedea că Joe înţelesese.

— Haide, spuse acesta. Hai să stăm jos.

Intrară amândoi. În următoarele câteva minute veniră şi alţi oameni. Unii vorbeau între ei, ceilalţi tăceau ostentativ.

Nick se foi în scaun şi începu să bată cu piciorul în podea. Sunetul repetitiv nu făcu decât să-i sporească neliniştea.

— E în regulă, Nick, spuse încet Joe. Du-te şi pune-ţi nişte cafea, ce zici?

— Sigur.

Se ridică în picioare şi traversă camera, apoi pescui câteva monede de 25 de cenţi din buzunar şi îşi cumpără o sticlă de Classic Coke. Scoase capacul şi bău cu sete. Simţindu-se ceva mai bine, se întoarse la loc şi întâlnirea începu.

Un bărbat se prezentă primul:

— Salut, sunt Jim. Sunt alcoolic.

— Bună, Jim, răspunseră în cor ceilalţi, ca enoriaşii catolici la slujba de duminică.

Jim veni în faţă şi începu să vorbească. Rosti o rugăciune, apoi vorbi despre reuniuni, despre cei doisprezece paşi şi despre regăsirea seninătăţii.

O femeie tânără se ridică brusc. Era înaltă şi extrem de slabă, cu părul oxigenat şi pielea palidă ca ceara. Tremurând vizibil, merse pe lângă rândurile de scaune şi ajunse în faţa tuturor.

Arăta ca şi când nu mai mâncase de un an întreg, iar Nick era poliţist de suficient timp încât să recunoască semnele dependenţei îndelungate de droguri. Fără îndoială că braţele ei palide erau pline de urme de înţepături pe interior. Trase lung din ţigară, apoi expiră forţat.

— Sunt Rhonda, spuse, privindu-i neliniştită pe ceilalţi, şi sunt alcoolică şi dependentă de droguri.

— Bună, Rhonda, intonară ceilalţi ca la apel.

Rhonda mai trase un fum.

— Azi se fac şapte zile de când sunt trează.

Toţi aplaudară. Câţiva strigară:

— Bravo, Rhonda!

Femeia surâse găunos şi îşi stinse ţigara în scrumieră.

— Am mai încercat şi înainte... de multe ori. Dar de data asta o să fie altfel. Judecătorul mi-a zis că dacă nu iau nimic un an întreg pot să-mi văd băiatul din nou. Se opri şi îşi şterse ochii, întinzându-şi rimelul într-o dâră neagră pe obraji. Eram o fată normală şi eu. Mergeam la şcoala postliceală, lucram cu jumătate de normă ca ospătăriţă într-un mic restaurant. Apoi l-am cunoscut pe tipul ăsta, Chet, şi până să-mi dau bine seama ajunsesem să beau tequila şi să iau munţi întregi de cocaină. Oftă, cu privirea pierdută undeva afară. Am rămas gravidă şi am băut în continuare. Sammy al meu s-a născut micuţ şi dependent, însă a supravieţuit. Ar fi trebuit să-i port de grijă, dar nu mă puteam gândi decât la droguri şi la băutură. Fiul meu n-a fost destul ca să mă facă să renunţ. Buza ei de jos începu să

tremure. Peste o clipă urmă: Nuuu, a trebuit să conduc maşina beată. A trebuit să rănesc pe cineva. Suspină şi până la urmă reuşi să se stăpânească. Aşa că am venit aici, şi de data asta chiar vreau să mă schimb. O să fac orice mi se cere ca să-mi văd fiul din nou. De data asta sunt trează şi o să rămân trează.

Când Rhonda termină, altcineva începu să vorbească, apoi altul şi altul şi tot aşa. Foloseau cuvinte diferite, dar poveştile lor erau esenţialmente aceleaşi: pierdere, durere, furie. Poveşti despre ghinioane şi nenorociri spuse de oameni care înfruntaseră iadul pe pământ.

Nick era unul dintre ei. Ştia asta când întâlnirea luă sfârşit. Se simţea consolat să ştie că nu era singurul om din lume care avea probleme cu băutura.

∴

Izzy nu putea să doarmă. Merse la fereastră şi se uită afară. Era întuneric şi totul arăta înfricoşător. Singura lumină venea de la reflexiile de pe apa întunecată a lacului. Annie spunea că acolo erau stele care căzuseră din cer.

Se întoarse cu spatele la geam. Fusese speriată toată săptămâna, de când Annie îi spusese că tăticul n-o să vină acasă. Cu o zi înainte stătuse cu ochii pe alee mult timp, atât de mult, încât Annie venise la ea.

„Nu ştiu când se întoarce, Izzy, îi murmurase. Ţii minte că ţi-am spus că tăticul este bolnav, nu-i aşa? Doctorii spun că are nevoie de timp...”

Fetiţa ştia însă adevărul despre doctori. Mămica ei consultase o mulţime şi niciunul nu reuşise să o vindece. Nici pe tăticul nu aveau cum să-l ajute.

Nu se putuse opri din plâns. „Mi-e dor de el”, atât îi spusese lui Annie, dar erau multe alte lucruri pe care le păstrase pentru ea. Nu-i spusese că îi era dor de el de mult, şi nici că omul cu păr argintiu nu era tăticul ei adevărat – pentru că tăticul ei nu se îmbolnăvea niciodată şi râdea tot timpul. Nu-i spusese nici că tăticul cel adevărat murise, probabil, atunci când murise şi mămica, şi nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Se furişă în jos pe scări şi ieşi afară. Ploua încet. Ceaţa plutea pe deasupra ierbii, aşa de deasă că nu-şi vedea vârfurile picioarelor.

— Mami? şopti, strângându-şi braţele.

Închise ochii şi se concentră foarte, foarte tare. Când îi deschise din nou o văzu pe mămica stând lângă lac. Imaginea era neclară, tremura. Stătea cu umerii cocoşaţi şi capul aplecat într-un unghi ciudat, ca şi când ar fi pândit un sunet de paşi sau un cântec de pasăre de noapte. Ploaia căpătă toate culorile curcubeului, roşu, şi galben, şi roz, şi albastru.

Ar trebui să fii în pat, fetiţa mea.

— Tati e bolnav iarăşi.

Mămica scoase un oftat slab, sau poate era doar sunetul brizei care bătea deasupra lacului.

O să fie în regulă. Îţi promit.

— Mi-e dor de tine, mami.

Izzy întinse mâna. Simţi ceva nu foarte solid în vârful degetelor, mai degrabă o adiere caldă. Îşi strânse degetele în jurul a... nimic.

Nu te mai pot atinge, scumpa mea.

— Mami, te iubesc, mami!

Îmi pare rău, Izzy dragă. Îmi pare atât de rău...

Fetiţa întinse o mână, dar era prea târziu. Mămica dispăruse.

∴

Ţinutul Jefferson se bucura de o vreme neobişnuit de caldă. Florile începeau să îmbobocească şi să se întindă în sus, după lumină. Puii de pasăre cântau din cuiburile lor în copacii înmuguriţi. Încă mai ploua în fiecare seară, dar zorii transformau lumea într-o bijuterie cu o mie de faţete.

Annie făcea tot posibilul să o ţină ocupată pe Izzy tot timpul. Colorau ouă de Paşte împreună, făceau prăjiturele şi desenau pentru Nick – cadouri pe care aveau de gând să i le ofere când revenea acasă. Făceau cumpărături pe Main Street şi îi trimiteau lui Natalie cadouri cu specificul locului: pixuri cu bărcuţe înăuntru, cărţi de bucate cu melci, vederi cu Lacul Mystic. Citeau de două ori mai mult împreună, iar Annie era convinsă că Izzy se putea întoarce la şcoală. Dar când îi spuse asta şi ei, fetiţa se sperie. „Nu vreau să mă întorc. Or să râdă de mine”. Annie nu mai vorbise despre asta, ştiind că oricum nu era decizia ei. Spera că Nick avea să o convingă.

Deocamdată, rutina lor era liniştitoare. Izzy vorbea regulat. Nu i se mai părea aşa greu să-şi amintească cuvintele. Fiecare o întărea pe cealaltă.

Annie se deprinsese în sfârşit să doarmă singură. Nu părea mare lucru, dar pentru ea era o realizare colosală. Uneori, când o săruta pe Izzy de noapte bună şi se întorcea în patul ei gol, nici măcar nu se mai gândea la bărbatul lângă care dormea înainte. Uneori treceau zile întregi fără să se gândească la el. Sigur, durerea era încă acolo, la fel şi singurătatea, dar zi după zi învăţa cum să supravieţuiască fără el. Încă nu voia, dar acum ştia că poate.

În fiecare luni, cu precizie de ceas elveţian, o suna pe Natalie şi întreba cum fusese ultima săptămână. În vocea fetei se auzea o maturitate care o umplea de mândrie. Natalie nu mai era un copil; acum ar fi putut face faţă ceva mai bine veştii că părinţii ei aveau să divorţeze.

Annie înţelese în sfârşit că şi ea putea să se descurce cu noua situaţie. Noaptea trecută o sunase iarăşi Terri. După zece minute în care o bătuse la cap să-i spună cine era *Nick ăla* şi de ce Annie stătea la el acasă, se liniştise şi acceptase s-o asculte. Iar când Annie terminase de povestit, Terri spusese încet: „Bineînţeles că poţi să te descurci, Annie. Eşti singura care credea că e imposibil”.

∴

Duminica de Paşte sosi aducând cu ea o vreme înnorată şi ploioasă, dar Annie se hotărî să nu lase capriciile naturii să-i strice planurile. O îmbrăcă pe Izzy în haine călduroase şi o duse acasă la Hank, iar apoi toţi trei luară un mic dejun întârziat şi porniră să caute ouă vopsite. Când se întoarseră acasă după slujba la biserică, Annie îi dădu fetiţei un pacheţel mic, învelit în hârtie colorată.

— Paşte fericit, Izzy.

Copiliţa încercă să deschidă pachetul cu cele două degete pe care le mai folosea. Strădaniile ei fără niciun rezultat făcură inima lui Annie să se strângă dureros.

— Haide, lasă-mă pe mine, scumpa mea. E greu când ţi-au dispărut degeţelele.

Scoase hârtia lucioasă, apoi puse cutia pe măsuţa de cafea.

Stăpânindu-şi un zâmbet, Izzy deschise capacul, înăuntru, pe un strat de şerveţele albe, era un medalion de bronz de mărimea unei monede de 25 de cenţi, odihnindu-se pe un lanţ încolăcit de argint. Izzy se încruntă, aşa că Annie luă busola şi i-o puse în mână.

— Când eram mică, mă simţeam pierdută tot timpul. Apoi, tata mi-a dat busola asta şi mi-a spus că, atâta timp cât o port, o să ştiu întotdeauna unde îmi este locul. Oftă. Nu purtase busola destul. Fugise în California, unde îşi pierduse simţul orientării. Dacă ar fi avut un mecanism intern care să arate în permanenţă spre nordul conştiinţei de sine, ce frumos ar fi fost! Era foarte uşor să te rătăceşti în viaţă. Deci, spuse în cele din urmă, vrei să înveţi cum funcţionează?

Izzy încuviinţă.

— Ştiam că o să spui asta. În regulă, ia-ţi cizmele şi pelerina de ploaie şi o să-ţi arăt.

Fetiţa zâmbi şi alergă la dulăpiorul cu haine, de unde îşi luă pelerina încă udă şi pălăria. Amândouă se îmbrăcară în câteva clipe şi se încălţară cu cizme de cauciuc şi îşi puseseră pe cap pălării imense. Apoi, Annie îi explică lui Izzy cum funcţiona busola. Când se convinse că înţelesese, îi puse lanţul la gât şi spuse:

— Hai să mergem să explorăm pe-afară.

Vremea era oribilă. Rafale de vânt biciuiau suprafaţa lacului, trimiţând valuri înspumate într-un asalt necontenit spre ţărm. Picături de ploaie mari, diamantine, tremurau pe tulpinile margaretelor galbene şi ale lalelelor care mărgineau aleile şi creşteau în pâlcuri în glastrele de la fereastră.

Se îndepărtară de lac, aleseră o direcţie şi studiară cu atenţie aleea lată, acoperită de un covor de ace ofilite, care ducea în pădure. De ambele părţi, santinelele imense de lemn stăteau de strajă, oprind picăturile de ploaie pe umerii lor laţi şi înfrunziţi. O ceaţă rece se rostogolea deasupra pământului. În unele locuri era atât de deasă că Annie nu-şi mai vedea tenişii. La fiecare meandră, Izzy se oprea şi îşi verifica busola.

Pe la mijlocul după-amiezii, fetiţa începuse să se orienteze singură şi căpătase încredere în propria persoană.

Dintr-odată, copacii se desfăcură în faţă şi ajunseră într-o poiană cu iarbă înaltă, într-una din cele mai bătrâne părţi ale pădurii. Într-un colţ se adăpostea o gheretă de pădurar, abandonată de mai mulţi ani. Ţiglele de pe acoperiş erau pline de muşchi gros şi ciuperci gri ieşeau din scândurile cu care erau întăriţi pereţii. Uşa smulsă din balamale purta urmele unor gheare de urs.

— Putem să intrăm? întrebă fetiţa.

Annie studie ghereta cu atenţie. În mod normal avea instincte de mamă, nu de exploratoare, dar când văzu anticipaţia din ochii lui Izzy, nu o lăsă inima să-i spună nu.

— În regulă, dar mergi încet, te rog... şi nu atinge nimic dezgustător.

Izzy ţipă de bucurie şi alergă spre gheretă. Annie se grăbi în urma ei. Dădură la o parte împreună uşa care abia se mai ţinea şi intrară.

Înăuntru erau două paturi acoperite de praf, pânze de păianjen şi pături putrezite, o masă de lemn care părea destul de instabilă şi două scaune; de asemenea, o plită din fier forjat de mult uitată.

Annie se simţea ca Daniel Boone[3]. Luă o cutie de cafea prăfuită, răsucind-o în mâini.

Izzy ţipă şi scoase ceva de sub pat.

— Uite! Întinse mâna să-i arate ce găsise. Era o monedă de argint, datată 1899.

— Incredibil, spuse Annie, atingând suprafaţa de metal. Asta este o comoară adevărată. Pune-o într-un loc sigur.

Fetiţa se încruntă, apoi o privi cu o expresie solemnă pe chip. Fără niciun cuvânt, împinse moneda spre ea.

— E a ta, Izzy. Nu mi-o da mie.

— Annie? Întotdeauna vei fi aici, nu-i aşa? Deci tu eşti un loc sigur.

Annie ştia că ar fi trebuit să o convingă cu blândeţe să păstreze ea moneda. Ar fi trebuit să-i ofere cel mai de preţ dar, adevărul. „Nu-ţi pot oferi siguranţă, Izzy. Nu neapărat. Asta nu e viaţa mea...”

Se uită însă în ochişorii ei vioi şi albaştri şi se pierdu în ei.

— „Întotdeauna” e mult mai mult decât o să ai nevoie de mine, Izzy, dar o să păstrez moneda până eşti gata să i-o dai tăticului, bine?

— Bine. N-o pierde. Veselă, fetiţa se îndreptă în fugă spre uşă. La jumătatea drumului se opri brusc şi se întoarse, privindu-şi fix mâna dreaptă. Pot să-mi văd toate degetele de la mâna asta.

— Oh, Izzy...

Annie îngenunche lângă ea, apoi o luă în braţe, însă trupuşorul ei era încordat ca un arc. Fără a-şi lua privirea de la mâna dreaptă, începu să plângă:

[3] Daniel Boone (1734–1820) – explorator american din perioada colonială (n.tr.).

— Mi-a spus că pot să vin şi eu după ea.

— Cine ţi-a spus? întrebă Annie mângâindu-i obrazul.

— Mămica. Eu... Izzy îşi muşcă buza tremurândă şi întoarse capul.

— Spune-mi, Izzy. Pot păstra un secret.

— Promiţi?

— Promit.

Copiliţa o scrută pe Annie în tăcere, apoi mărturisi în şoaptă:

— Uneori... uneori o văd... în ceaţă. Începusem să dispar ca să fiu şi eu cu ea... dar ultima dată când am văzut-o... Ochii i se umplură de lacrimi mari, care îi lăsară dâre prelungi pe obraji. Ultima dată mi-a spus că nu pot veni şi eu după ea.

Inima lui Annie se strânse dureros. O luă de mână şi o conduse afară, unde se aşezară una lângă alta pe covorul de muşchi de pe mica prispă a gheretei.

— Nu poţi să te duci după mămica ta, Izzy. Ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că i-ai frânge inima. Mămica ta e în Ceruri acum, şi vrea să te vadă crescând. Vrea să fii veselă, să-ţi faci prieteni, să mergi la şcoală – să faci toate lucrurile pe care le-a făcut şi ea când era mică. Vrea să te vadă purtând o rochie albă şi drăguţă în ziua nunţii, ţinându-ţi în braţe primul copil. Annie oftă. Vrea atât de multe pentru tine, Izzy!

— De unde ştii că mă urmăreşte?

— *Tu* ştii. În inimioara ta. De asta o vezi în ceaţă. Ştii că veghează asupra ta şi, când plouă... atunci i se face dor de tine. Picăturile de ploaie sunt lacrimile ei. Lumina soarelui e zâmbetul ei.

Izzy rămase cu privirea pierdută printre copaci mult, mult timp.

— Şi mie mi-e dor de ea.

— Ştiu, draga mea. O luă pe după umerii micuţi şi o trase mai aproape.

Rămaseră aşa multă vreme. Ploaia redesenă peisajul în nuanţe de verde şi albastru, ca un tablou de Monet. Apoi, în cele din urmă, Annie zâmbi larg şi o bătu pe Izzy pe mână.

— Cred că ai dreptate, domnişoară. Îţi văd degetele clar ca lumina zilei. Cred că putem toasta să sărbătorim.

— Îmi place pâinea prăjită cu gem[4].

— N-am pâine prăjită, dar am nişte limonadă, râse Annie. Şi dacă nu mâncăm în curând cred că o să-ţi ronţăi moneda. E timpul să ne îndreptăm spre casă.

Izzy râse. Era un sunet atât de limpede, atât de frumos şi de tulburător, încât Annie îşi permise să uite de acel fior de grijă care nu-i dăduse pace mai înainte.

Indiferent ce avea să facă pe mai departe, o ajutase pe fetiţă să-şi regăsească vocea şi zâmbetul... şi acum avea iarăşi o mână întreagă pe care o putea vedea. Poate că a doua zi avea să se repare şi cealaltă, cea ascunsă sub mănuşă, dar deocamdată era destul.

Capitolul 15

Ploua în ziua în care Nick se întoarse acasă.

Îl plăti pe şofer şi coborî din maşină, după care urmări singurul taxi din oraş îndepărtându-se.

Îşi ridică gulerul jachetei de blugi Levi’s şi îşi cocoşă umerii ca să se apere de rafalele de ploaie. Sub braţ avea un sac jerpelit cu hainele şi obiectele de toaletă pe care le cumpărase ca să se poată îngriji cât timp era departe de casă. Sacul era ud leoarcă, dar nu putea face nimic legat de asta. Ziua tocmai se transformase într-o seară violacee şi în aer pluteau adieri răcoroase. Aleea care conducea spre casă mergea în linie dreaptă cam jumătate de kilometru, apoi cotea brusc pe după un petic triunghiular de pini, pierzându-se în umbrele de pe malul lacului.

Ar fi putut să-i ceară şoferului să-l ducă până la uşa de la intrare, dar avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu gândul că revenise.

Porni pe lungul drum spre casă. La stânga, lacul reflecta apusul de soare. Frunzele verzi şi lucioase ale copacilor, tufele de rododendroni, azalee, trillium şi salal îmbrăţişau aleea de ambele părţi, creând un tunel umbros care îl ducea mai aproape de căminul său cu fiecare pas.

---

[4] Joc de cuvinte intraductibil, de la *toast* – a toasta, dar şi pâine prăjită în lb. engleză (n.tr.).

În cele din urmă ajunse în dreptul pinilor. Ferestrele casei răspândeau o lumină aurie, moale. Vălătuci de fum ieşeau pe horn şi dispăreau în aerul violaceu. Aşa şi-o imaginase dintotdeauna...

Casa îi captivase imaginaţia de la început. Încă îşi mai aducea aminte noaptea în care Annie îl condusese până acolo. Kathy avea gripă, aşa că Nick şi Annie merseseră singuri la un carnaval şi apoi Annie îl adusese până la casa „bântuită” de lângă lac.

Nick o văzuse întâi prin ochii visători ai lui Annie. Ea fusese cea care aprinsese un foc în inima lui în acea noapte, iar casa cea veche devenise manifestarea fizică a acelui vis. Era perfectă pentru un băiat care locuise într-o maşină timp de doi ani şi care îşi lua micul dejun din tomberoane.

Trecuseră ani întregi până să strângă destui bani ca să o cumpere. Semnase actele într-o vară, în august, şi apoi scrisese un cec prin care plătea avansul. Cu toată căldura de afară, aleea era răcoroasă şi briza de pe lac se simţea până acolo. Văzuse muntele Olimp, care se profila în zare ca un triunghi imens de granit, împungând cerul de un albastru pur. În jurul vârfului nu mai rămăsese decât o coroană subţire de zăpadă.

Amintirea era ascuţită ca un ciob de sticlă. Se grăbise să le aducă acolo şi pe Izzy şi Kathy, dar când ajunseseră se făcuse deja noapte şi coloanele verandei erau ascunse în umbră.

„Poţi să-ţi imaginezi, Kath? Aici o să fie terasa închisă cu sticlă – unde o să luăm micul dejun... şi acolo bucătăria, în zilele noastre nu se mai fac sobe dintr-astea... şi uită-te la şemineul ăla – pun pariu că are o sută de ani...”

El percepuse speranţa unui cămin şi toate posibilităţile viitoare.

Ea percepuse iz de mucegai, praf şi multă muncă.

Cum de nu observase? De ce nu se oprise din vorbit suficient cât să-i ceară părerea? De ce nu făcuse altceva decât să se gândească „Are una din zilele alea nasoale” şi să treacă repede peste asta?

Oftând obosit, traversă gazonul, urcă scările verandei şi bătu la uşa de la intrare. Lăsă să cadă la pământ sacul umed cu lucrurile noi şi inutile pe care le cumpărase şi uită de el.

În spatele uşii se auziră paşi grăbiţi.

— Numai puţin! spuse înfundat o voce.

Apoi uşa se deschise şi apăru Annie.

Tăcerea dintre ei era asurzitoare. Fiecare sunet era amplificat la maximum: cadenţa ritmică a picăturilor de ploaie, şuieratul valurilor pe malul de prundiş.

Nick ar fi vrut să poată zâmbi, dar îi era teamă, întoarse ochii în altă parte, înainte ca Annie să-i vadă dorinţa din ei.

— Nick.

Îi rostise numele în şoaptă. Abia îl auzise. Nick îşi închipui că îi simţea răsuflarea umedă pe gât. Încet, precaut, îşi ridică privirea spre ea.

Stătea aşa aproape, încât îi vedea şirul de pistrui de pe frunte şi cicatricea micuţă care îi tăia o sprânceană în două.

— Merg la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi de două ori pe zi, spuse repede, fără să se mai obosească să adauge vreun salut. N-am băut nimic de când m-ai lăsat la motel.

— Ah, Nick, e minunat. Noi... Dintr-odată, Annie îşi dădu seama cât de aproape erau unul de celălalt. Nick văzu cum i se colorează obrajii în lumina palidă a becurilor de pe verandă. Ea se uită în altă parte şi tuşi discret, trăgându-se înapoi până la o distanţă respectabilă. Izzy e în camera familială. Pictăm. Intră.

— Pictaţi. Sună distractiv. N-aş vrea să...

— Poţi face asta, Nick.

Annie îl luă de mână – avea o atingere fermă şi blândă în acelaşi timp – şi îl trase înăuntru. Uşa se închise cu zgomot după ei.

Casa mirosea a curat. De undeva se auzeau sunetele unui radio, dar Nick nu avu timp să observe cu atenţie schimbările, fiindcă Annie îl trăgea de-a lungul holului.

„Camera familială” era locul pe care Nick îl botezase pe vremuri „camera cu rahat”. Cu decenii în urmă, probabil prin anii ’50, cineva încercase să o redecoreze cu bani cât mai puţini. Pereţii de scândură fuseseră ascunşi sub panouri de lemn fals, iar peste parchet fusese întins un covor de culoarea muştarului. Singurul lucru drăguţ din încăpere era un şemineu vechi de cărămidă, în care Annie aprinsese focul.

Uşile vitrate care duceau pe verandă erau deschise. O briză răcoroasă de început de seară flutura perdelele albe, diafane, iar ploaia se întindea ca un voal argintiu între casă şi noaptea care se lăsa încet. O masă portabilă era plină de borcane cu

vopsele şi pensule, iar ziarele care fuseseră întinse peste covor erau pline de pete colorate.

Izzy stătea cu spatele la ei, cu mâna stângă lăsată moale pe lângă corp. Avea în faţă un şevalet imens pe care trona o coală prinsă cu piuneze.

Brusc, Nick îşi dădu seama că Annie dispăruse. Îşi simţi mâna goală şi rece. Se răsuci şi o văzu pe hol. Annie îi făcu semnul victoriei cu degetul mare şi dispăru.

El oftă şi făcu un pas precaut înăuntru. Se aştepta ca Izzy să se întoarcă şi să se holbeze la el, dar covorul îi înăbuşea sunetul paşilor şi fetiţa picta în continuare.

— Izzy. Îi rosti numele blând, de parcă o voce liniştită ar fi putut atenua şocul surprizei.

Izzy scăpă un borcan micuţ, plin cu vopsea albastră. Lichidul colorat se lăţi pe ziarele de jos. Încet, strângându-şi pensula la piept, fetiţa se întoarse.

Arăta ca un înger. Purta o salopetă galbenă, pătată cu vopsea, dar părul şi faţa ei erau curate. Părul negru era prins în două cozi egale, legate la capăt cu panglici galbene.

Arăta ca înainte.

Gândul acesta îl determină să-şi continue mersul. Simţi cum genunchii îi cedau şi stomacul i se strângea de teamă, dar înaintă în continuare spre fetiţa lui care stătea lângă şevalet în tăcere, fixându-l cu ochii ei mari şi căprui.

Se aşeză lângă ea. Genunchii lui scoaseră un clipocit când atinseră balta de vopsea.

Izzy îl privi fără să clipească, cu buzele ei roz lipite strâns.

Nu cu mult timp în urmă, i-ar fi sărit în braţe şi l-ar fi sufocat cu sărutări. Chiar şi când era mahmur, sau când tocmai se certase cu Kathy, fiica lui îl adora. Niciodată nu-l mai privise aşa cum îl privea acum – cu expresia îngrijorată, precaută, a unui animal gata-gata să fugă la primul semn de pericol.

Nick îşi dădu seama cu o strângere de inimă cât de dor îi era de sărutările ei, de mirosul dulce al părului ei, de mânuţa ei moale ascunsă într-a lui...

— Bună, Soare, spuse, ocolind cu privirea mănuşa neagră care îi reamintea de fiecare dată cât de mult dăduse greş cu fiica lui.

Era o poreclă pe care i-o dăduse lui Izzy în prima zi în care îi văzuse zâmbetul şi constatase că era strălucitor ca o rază de

soare. Nu-i mai spusese „Soare” de multă vreme. De când murise Kathy, poate chiar înainte de asta.

Izzy, amintindu-şi, surâse cu un colţ al gurii.

Erau atâtea lucruri pe care i le-ar fi putut spune acum, atâtea promisiuni pe care le-ar fi putut face, dar până la urmă nu erau decât vorbe goale. Promisiuni făcute de un bărbat care îşi încălcase cuvântul de prea multe ori ca să mai prezinte încredere.

Zi după zi; asta învăţase la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi.

Aşa îşi pierduse fetiţa – clipă după clipă – şi numai aşa putea să o mai recâştige. Nu-i putea cere să aibă încredere în el, deşi probabil că Izzy ar fi fost de acord fără să stea pe gânduri. Trebuia să-i *câştige* încrederea. Zi după zi.

Până la urmă decise să nu facă nicio promisiune, mulţumindu-se să întrebe:

— Ce pictezi?

Fetiţa se trase în spate. Era un amestec colorat de linii şerpuite şi picături de vopsea. Pentru că îi mai văzuse operele şi înainte, Nick reuşi să-şi dea seama că avea în faţă un autoportret: Izzy era silueta micuţă din colţ, cu părul negru şi lung până la podea. Cineva – probabil Annie, judecând după claia de păr ţepos şi castaniu – stătea lângă ea, cu un zâmbet cât toate zilele desenat dintr-o mişcare. Deasupra lor era un soare galben şi strălucitor, înconjurat de raze roşii, neregulate.

Nick luă o pensulă curată de pe masă şi o înmuie într-un borcan de vopsea maronie. Încercând să nu dea pe lângă – deşi habar n-avea de ce se obosea – manevră pensula cu grijă până la şevalet.

— Pot să adaug ceva?

După ce îl scrută un moment, Izzy încuviinţă din cap.

Nick desenă cu mişcări rapide un cerc lângă Annie. Prin câteva linii, capul primi şi un corp.

— Ăsta e tăticul, anunţă, fără să se uite la ea. Apoi adăugă ochi, un nas şi o gură dreaptă. Nu e nevoie să pictez şi părul – are aproape aceeaşi culoare ca hârtia. Aşa că o să ni-l imaginăm doar.

Coborî pensula şi o privi pe micuţă.

Expresia acesteia era neschimbată. Cu incisivii laţi de sus – singurii dinţi permanenţi pe care îi avea – îşi musca neliniştită buza.

— E în regulă dacă vin înapoi acasă, Izzy?

Nick aşteptă răspunsul ei o veşnicie: o încuviinţare, un clipit, orice, dar Izzy rămase nemişcată, privindu-l cu ochii ei trişti şi maturi care păreau atât de nepotriviţi pe chipul ei de fetiţă.

Îi atinse obrazul moale ca o catifea.

— Înţeleg, Soare.

Începu să se ridice, dar Izzy îi luă mâna într-a ei.

Încet, Nick se lăsă la loc în genunchi. O privi, pierzându-se în ochii ei ciocolatii care odată, demult, fuseseră întreaga lui lume. În acea clipă îşi aminti totul: cum se plimbau la docuri, uitându-se la bărci şi visând că într-o zi aveau să pornească într-o aventură în jurul lumii... Îşi aminti cum era să o ţină de mână şi să râdă cu ea, să o legene în braţe într-o zi frumoasă şi însorită de primăvară...

— Te iubesc, Izzy, murmură, amintindu-şi cât de simple fuseseră lucrurile odată.

∴

Nick stătea pe verandă cu picioarele desfăcute şi braţele încrucişate. Avea senzaţia că între el şi lume nu mai era decât un singur fir. Cu toţii fuseseră încordaţi la cină; chiar dacă Annie se străduise să înveselească atmosfera, momentele de tăcere stânjenită fuseseră limpezi ca lumina zilei. Nick observase că Izzy îşi folosea din nou mâna dreaptă în întregime.

De fiecare dată când îşi privea fiica, simţea ruşinea invadându-l şi avea nevoie să-şi mobilizeze toată stăpânirea de sine ca să nu se uite în altă parte. Dar în seara asta nu se mai lăsase pradă laşităţii, şi asta era o victorie. O privise pe Izzy fix în ochi şi, deşi ezitarea ei îl duruse, nu lăsase să se vadă asta.

Uşa de plasă din spatele lui se deschise şi se închise cu zgomot.

Avu nevoie de o clipă până să găsească curajul de a se întoarce. Annie stătea lângă balansoarul pe care el i-l făcuse cadou lui Kathy când se născuse Izzy.

Degetele lui Annie atingeau uşor spătarul, iar verigheta ei strălucea în lumina portocalie a becului de pe verandă. Diamantul enorm îi reaminti lui Nick că veneau din lumi diferite. De parcă avea nevoie să i se spună iarăşi asta.

Annie ţinea o valijoară micuţă.

— Izzy s-a spălat pe dinţi. Te aşteaptă în pătuţ.

Vocea ei era blândă şi răcoroasă, ca o ploaie de primăvară, şi asta îl mai linişti puţin. Stătea lângă el, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, purtând un tricou uzat cu însemnele Universităţii Statului Washington şi o pereche de blugi mult prea mari, dar asta nu-i ascundea corpul. Dintr-odată, Nick şi-o aminti goală, iar imaginea cu ea ridicându-şi bluza peste cap îi reveniră în minte... lumina lunii care îi mângâia sânii...

— Nick? Annie făcu un pas spre el. E totul în regulă?

Nick se forţă să râdă slab.

— O duc destul de bine pentru un beţiv care nu mai bea, presupun.

— O să reuşeşti. Se întinse spre el, iar Nick se aplecă uşor spre ea. Avea nevoie de atingerea ei ca de aur, dar în ultima clipă Annie se trase înapoi. Ştiu că nu e uşor să o iei de la capăt...

Văzu expresia hăituită din ochii ei şi se întrebă ce îi făcuse acel bărbat care îi pusese pe deget diamantul imens. Vru să întrebe, dar ar fi fost aproape o obrăznicie din partea lui să-i zgândăre rănile.

— Mi-ai salvat viaţa, Annie. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Am ştiut de la început că o să te întorci pentru ea. N-am riscat prea mult. Ştiam cât de mult o iubeşti pe Izzy.

— Eşti atât de optimistă! Nick privi spre lacul umbrit. Am iubit-o şi pe Kathy, şi uite ce s-a întâmplat. Oftă şi se lăsă pe spate, rezemându-se de balustrada verandei. Ştii ce nu-mi dă pace? Nu mi-am înţeles niciodată soţia cu adevărat. Iar lucrul cel mai trist e că acum înţeleg în sfârşit. Ştiu cum e să-ţi pierzi orice speranţă. Credeam că ştiu asta şi înainte, dar nu făceam decât să zgârii puţin suprafaţa. Îmi spunea că nu mai simte căldura soarelui, nici chiar când stătea afară şi obrajii îi erau fierbinţi.

Rămase surprins că putea vorbi despre soţia lui atât de uşor. Era pentru prima oară când şi-o amintea *pe ea.* Nu boala sau cum se dusese de râpă căsnicia lor în ultimii câţiva ani, ci pe Kathy, Kathy a lui, fata cu ochii luminoşi şi inimă mare de care se îndrăgostise.

— Nu a mai vrut să trăiască în întuneric... Când se întoarse spre Annie o văzu plângând. Se simţi stânjenit, egoist chiar, fiindcă îi răscolise durerea. Iartă-mă, n-am vrut să te întristez.

— Ai mare noroc, murmură ea.

— Poftim?

— Nu contează ce simţeai sau nu mai simţeai pentru Kathy la sfârşit, sau de-atunci încoace. Este limpede că ai iubit-o. Indiferent ce a făcut, sau de ce a făcut-o, sunt sigură că şi ea a ştiut. Vocea lui Annie se transformă într-o şoaptă gâtuită: Cei mai mulţi oameni nu au parte de o asemenea iubire toată viaţa.

Nick simţi nevoia s-o întrebe în acel moment, deşi n-ar fi trebuit. Păşi spre ea până când ajunse puţin prea aproape.

— Dar tu? Tu ai fost iubită aşa?

— Nu. Annie zâmbi slab, cu ochii în zare. Am iubit aşa... dar nu cred... că el m-a iubit la fel.

— Meriţi ceva mai bun.

Ea încuviinţă şi îşi şterse ochii cu un gest care se voia nepăsător:

— Cu toţii merităm.

Între ei se lăsă o tăcere grea, stânjenitoare.

— Annie...

Se opri şi se întoarse spre el:

— Da?

— Poate ţi-ar plăcea să treci pe la noi şi mâine... să petrecem ziua împreună.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea, apoi îşi feri privirea.

— Mulţumesc, spuse Nick pe un ton blând, apoi se apropie de ea cât de mult îndrăzni, sperând că avea să-l sărute.

— Cu plăcere, Nicky. Annie îl privi iar. Trecu încă un moment ciudat. Să ştii că Izzy a început să vorbească iarăşi.

— Dar mie nu mi-a vorbit, se încruntă el.

— O să vorbească, zise ea atingându-i braţul într-un gest consolator. Are nevoie de timp. Câteva clipe se legănă de pe un picior pe altul, apoi spuse: Ar fi cazul să plec spre casă...

— Ne vedem mâine.

Annie încuviinţă şi trecu grăbită pe lângă el. Îi făcu rapid cu mâna, apoi se urcă în Mustang şi se îndepărtă.

Nick îi urmări farurile din spate, două puncte roşii, strălucitoare, clipind dintre copaci, până când maşina luă o curbă şi dispăru. Apoi, fără tragere de inimă, se întoarse în casă şi urcă la etaj. Se opri în faţa uşii lui Izzy şi bătu.

„Răspunde-mi, draga mea... poţi să o faci”.

Dar dinăuntru nu se auzi nimic. Nick întoarse încet clanţa şi deschise uşa.

Izzy stătea în capul oaselor în pat, ţinând-o cu braţul drept pe Domnişoara Jemmie. Mănuşa neagră de pe mâna ei stângă se vedea ca o pată pe perna îmbrăcată în dantelă albă şi violet.

Se aşeză lângă ea, după care se lăsă tăcerea. Cu fiecare bătaie de inimă, încrederea lui Nick în el însuşi se scurgea picătură cu picătură.

— Mă gândeam să-ţi citesc o poveste.

Fetiţa o lăsă pe Domnişoara Jemmie din braţe şi scoase o carte de sub aşternuturi, apoi i-o întinse.

— Ah. *Unde sunt făpturile sălbatice.* Mă întreb ce mai face Max. Probabil că s-a transformat într-un porc mistreţ.

Izzy scoase un chicotit.

Tatăl ei o luă pe după umeri şi o trase mai aproape. Începu să citească, ţinând cartea deschisă în poală. Îşi folosi cea mai bună voce de spus poveşti, cea pe care Izzy o adorase înainte. Şi, pe măsură ce se adânci în povestea bine cunoscută, începu să simtă pentru prima oară că i se mai dăduse o şansă.

Nu era însă atât de uşor. În prima săptămână, Nick fu nervos, circumspect, îngrozit la gândul că nu era nevoie decât de o singură scăpare, o singură greşeală, şi avea să ajungă iarăşi pe un scaun în barul lui Zoe. Fiecare clipă din fiecare zi îi punea agonizant la încercare voinţa.

Se trezea devreme, dorindu-şi cu ardoare o băutură, şi ieşea afară să taie lemne. Încă simţea nevoia de alcool, aşa că tăia lemne ore în şir, transpirând şi întrebându-se dacă astăzi avea să-şi încalce, în sfârşit, promisiunile.

Annie sosea în fiecare zi cu un zâmbet şi o nouă activitate pe care o plănuise. Avea o voinţă tare ca piatra şi reuşise să-i transforme pe toţi trei într-un fel de familie. Legătura dintre ei era lucrul care îl făcea pe Nick să meargă zilnic la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi. La naiba, n-avea de gând să le dezamăgească pe Annie şi pe Izzy.

Acum se îndrepta spre locul reuniunii de la ora patru. Încetini până la limită pe Main Street, strângând volanul. Tocmai începuse să plouă. Furtuna venită din senin îi forţase pe trecători să-şi caute adăpost şi lăsase oraşul pustiu şi liniştit. În parcări nu se vedeau decât câteva maşini rătăcite.

Nu şi la Zoe. În faţa tavernei era plin de maşini. Nick ştia din experienţă că toate scaunele de la bar erau de mult ocupate.

Privi ferestrele opace ale localului, auzind în minte ciocnitul discret al paharelor şi clipocitul tăriei peste cuburile de gheaţă.

Îşi linse buzele uscate şi înghiţi un nod, încercând să nu se gândească la cât de bine i-ar fi prins o gură de whisky. Încă nu era în stare să-şi imagineze restul vieţii fără băutură, dar putea să treacă peste acea zi.

Călcă încet acceleraţia şi maşina prinse viteză. Simţi fiecare centimetru de drum când trecu pe lângă Zoe; până să ajungă la biserica luterană nu mai tremura aşa rău, iar transpiraţia rece începuse să dispară.

Opri în parcarea pavată din spatele bisericii, lângă o pancartă care făcea reclamă la berea Rainier. Se opri o clipă ca să-şi revină, îşi puse cheile în buzunar şi intră.

Camera era plină de oameni pe care îi cunoştea deja. Se simţea ciudat de liniştit să-i vadă pe toţi acolo.

Joe îi zâmbi şi îi făcu semn să se aşeze.

Nick încuviinţă, apoi îşi luă o doză de coca-cola şi se aşeză pe scaunul gol de lângă prietenul său.

— Nicholas, eşti bine? Arăţi puţin cam palid.

— Nu ştiu, răspunse el, recunoscător că Alcoolicii Anonimi îl învăţaseră pentru prima oară în viaţă cum să fie sincer.

Acolo, în sala de reuniune, împreună cu nişte străini pe care i-ar fi putut numi în cele din urmă prieteni, putea să-şi scoată la iveală slăbiciunile şi greşelile şi să se lase analizat de ceilalţi. Se simţea mângâiat la gândul că avea această posibilitate. Îl ajuta să fie sincer. Îl ajuta să înfrunte ideea că dependenţa era mai puternică decât el.

Acasă, totul se ţinea într-un fir de aţă. Oriunde mergea, orice spunea, simţea cum Izzy îl scruta atent, aşteptând să dea în mod inevitabil greş.

Încă nu-i vorbise şi, de data asta, tăcerea ei era chiar mai cruntă decât înainte, deoarece vorbea cu Annie – deşi Nick n-o auzise încă. Nu auzise nici măcar o dată glasul dulce al fetiţei lui.

Mesele erau cele mai rele. Uneori întindea mâna spre furculiţă şi degetele îi tremurau aşa de rău că trebuia să mintă că îl doare capul şi să fugă în dormitorul lui întunecat.

Îi zâmbi slab lui Joe:

— E mult mai greu să încerci decât să nu încerci, să ştii.

— Întotdeauna e mai greu să încerci, Nicholas. Sunt gata să te ajut. Cu toţii suntem.

Nu încercă să găsească alte înţelesuri cuvintelor lui Joe; pur şi simplu fu recunoscător pentru ele.

— Ştiu.

Întâlnirea începu. Unul câte unul, oamenii din jurul lui luară cuvântul – cei care erau gata să-şi împărtăşească povara – relatând de cât timp nu mai băuseră, când se lăsaseră învinşi, ce visau, ce sperau. Îi veni şi lui rândul.

Ar fi vrut să spună ceva. „Salut. Sunt Nick. Sunt un alcoolic. N-am mai băut de douăzeci şi trei de zile”.

Dar până la urmă, la fel ca de fiecare dată, nu reuşi să spună nimic.

Capitolul 16

Zilele treceau după acelaşi ritual. De luni până vineri, Annie se prezenta dimineaţa devreme. Nick pregătea clătite şi omletă pentru micul dejun, apoi toţi trei îşi petreceau ziua împreună. Indiferent de vreme ieşeau afară, pescuiau de pe malurile pietroase ale râului, mergeau cu bicicleta pe potecile din jurul lacului sau se uitau în vitrinele magazinelor de pe Main Street. Astăzi merseseră pe jos prin Valea Fermecată, iar acum, după câteva ore şi mai mulţi kilometri, erau epuizaţi. Biata Izzy adormise chiar înainte să-şi pună căpşorul pe pernă.

Annie se aplecă şi o sărută pe frunte, murmurându-i noapte bună.

— N’pte bună, Annie, răspunse încet fetiţa, cu ochii închişi.

Annie se trase înapoi. Venise acel moment al săptămânii pe care îl ura: seara de vineri. Nu avea să-i mai vadă pe Nick şi Izzy până luni. Deşi se simţea bine împreună cu Hank, abia aştepta să se întoarcă luni dimineaţa. Nu reflecta la cât de mult ţinea la Nick şi Izzy, sau cât de *firesc* se simţea împreună cu ei. Astfel de gânduri ameninţau să o ademenească pe un drum înfricoşător, întunecat şi plin de meandre. Aşa că le alunga de fiecare dată, închizându-le în acelaşi ungher în care îşi ţinea toate celelalte îndoieli. Ajunsese la concluzia tristă că Blake nu avea să se răzgândească. Nu avea să-i dea telefon ca să-şi ceară scuze, aşa

cum visase săptămâni întregi. Fără acea mică speranţă se simţea plutind în derivă. Uneori, în mijlocul unei zile frumoase de primăvară, teama apărea de nicăieri, iar şocul aproape că o paraliza.

Atunci îl căuta pe Hank – însă asigurările lui („O să se întoarcă, draga mea, să nu-ţi faci griji, o să se întoarcă”) nu o mai linişteau. Nu mai putea să creadă în ele, iar asta o rănea mai mult decât speranţele vagi de până acum. Terri era singura care înţelegea. Un singur telefon dat celei mai bune prietene, de multe ori noaptea târziu, era suficient ca să o ajute o vreme.

Dintr-odată observă ceva prin fereastră, o mişcare. Dădu la o parte perdeaua de dantelă.

Nick stătea pe marginea lacului, iar umbra lui se vedea ca o dâră lungă de-a lungul valurilor argintii. Ca de obicei, o ajutase să spele vasele după cină, îi citise o poveste lui Izzy şi apoi fugise afară ca să fie singur.

Se simţea la fel de singur ca Annie. I se vedea în privire: o tristeţe care rămânea acolo chiar şi atunci când zâmbea.

Dar se străduia atât de mult! În ajun jucaseră cu Izzy Ţara Bomboanelor aproape două ore, deşi Nick era prea înalt ca să stea comod pe tabla multicoloră de joc. De fiecare dată când micuţa zâmbea, Nick părea gata să izbucnească în lacrimi.

Annie nu mai fusese niciodată atât de mândră de cineva. Nick încerca să facă totul aşa cum trebuie: nu mai bea, nu mai înjura, nu-şi mai încălca promisiunile. Nu făcea decât să zâmbească trist, blând, şi să stea cât mai mult timp cu fetiţa care încă îl mai studia precaută şi nu-i vorbea.

De multe ori, Annie îşi amintea de Blake şi de ce fel de tată îi fusese lui Natalie. Avusese şi ea o vină; acum îşi dădea seama de asta. Căsătoria lor sfârşise aşa şi din cauza ei. Făcuse absolut tot ce i se ceruse, fără discernământ. Totul. Renunţase la atât de multe lucruri, la atâtea părţi din ea, la atâtea visuri; renunţase fără să protesteze nici măcar în şoaptă... şi asta fiindcă îl iubea atât de mult.

Viaţa ei, sufletul ei, toate se pierduseră în el cu fiecare zi, cu fiecare hotărâre. Lucruri mici, neînsemnate, unul câte unul...

Nu se tunsese fiindcă lui Blake îi plăcea să o vadă cu părul lung. Nu cumpărase o rochie roşie fiindcă Blake spunea că e o culoare pentru vagabonde.

Făcuse ceea ce hotărâseră „de comun acord” că trebuia să facă: rămăsese acasă, devenise o soţie şi o mamă desăvârşită şi, pierdută în căutarea perfecţiunii conjugale, îi permisese lui Blake să devină un soţ şi un tată rău. În tot acest timp îşi spusese sieşi că era o soţie model, dar acum îşi dădea în fine seama cât de mult se înşelase. Făcuse toate acele sacrificii nu fiindcă era puternică sau îl iubea, ci fiindcă era atât de slabă. Era mult mai uşor şi mai sigur să se conformeze indicaţiilor lui. Devenise exact ceea ce-şi propusese să fie, iar acum îi era ruşine de alegerile pe care le făcuse. Şi totuşi, încă nu vedea prea bine încotro voia s-o cârmească din acel punct.

Singură. Atâta lucru era cert. Orice avea să aleagă, era o femeie singură, între două vârste. Îşi dorea să fi avut tăria lui Nick, voinţa lui de a da trecutul la o parte şi de a *încerca* din nou.

Atinse uşor sticla, simţind-o rece şi netedă sub vârfurile degetelor.

— O să reuşeşti, Nick.

Şi chiar credea asta. Închise uşa de la dormitor şi coborî la parter, apoi îşi luă geanta de pe canapea şi se îndreptă spre uşă. Afară, aerul rece al nopţii îi mângâie obrajii într-o adiere.

Îl urmări cu privirea pe Nick. În astfel de momente, când ziua se termina liniştită, îşi amintea iar şi iar de noaptea în care făcuseră dragoste. Închise ochii o clipă şi îşi aminti cum mâinile lui îi atinseseră pielea dezgolită... cât de moi fuseseră buzele lui...

— Annie?

Ochii i se deschiseră imediat. Nick ajunsese în faţa ei. Îl privi, convinsă că privirea îi trăda nevoia disperată de ocrotire, de iubire. Se temea că, dacă îi vorbea, dacă spunea ceva, orice, şi îi auzea vocea blândă drept răspuns, avea să-şi piardă cumpătul. Era atât de vulnerabilă, tânjind după o îmbrăţişare, după atingerea unui bărbat... chiar dacă nu era bărbatul care trebuia... chiar dacă nu ea era femeia pe care o dorea de fapt.

Se forţă să zâmbească.

— Bună, Nick... la revedere. Trebuie să plec.

Alergă la maşină înainte ca el să-i poată răspunde. Dar un kilometru mai târziu, ascultându-l pe Rod Stewart cum cânta despre inimă şi suflet şi o atracţie pur fizică, amintirile începură să-i dea din nou târcoale.

Sâmbătă dimineaţa, Izzy ieşi pe verandă îmbrăcată în noua ei salopetă şi cu cizmele de ploaie, îşi privea tatăl care îngenunchease în curte, lângă copacul pe care îl plantase în ziua când o înmormântaseră pe mămica. Cireşul anemic care nu voia să înverzească, nici chiar acum, când toate celelalte plante înfloreau. Era mort, la fel ca şi mămica.

Tăticul era cocoşat, ca un personaj dintr-una din cărţile ei. Purta mănuşi murdare care îi făceau mâinile să arate ca nişte labe de urs. Plivea buruienile de la rădăcina copacului şi fredona un cântecel pe care Izzy nu-l mai auzise de multă vreme.

Dintr-odată, tăticul îşi ridică privirea şi o văzu. Îi zâmbi larg şi îşi dădu la o parte o şuviţă de păr argintiu de pe frunte. Mănuşa lăsă o dâră lată de noroi maroniu în urmă.

— Bună, scumpo. Vrei să mă ajuţi cu plivitul?

Fetiţa se îndreptă încet spre el, trecând pe lângă şirul de primule pe care Annie le plantase săptămâna trecută. Nick încă mai zâmbea când ajunse lângă el.

Izzy nu se gândea decât că tăticul se întorsese şi voia o îmbrăţişare mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Cu toate astea, îi era teamă. Dacă tăticul pleca din nou? Aproape reuşi să-i spună ceva. Deschise gura şi încercă...

— Ce e, Izzy?

Cuvintele refuzau să se rostogolească afară. Îi stăteau în gât, dincolo de nodul pe care îl simţea dintr-odată.

„Haide, Izzy, se îndemnă. Spune doar: «Bună, tati. Mi-a fost dor de tine»”.

Dar nu putea. În loc de asta, întinse mâna şi arătă spre o lopăţică aruncată pe jos. Nick se aplecă şi o luă, apoi i-o întinse încet.

— E în regulă, Soare, murmură blând. Înţeleg.

„Te iubesc, tati”.

Izzy simţi lacrimi în ochi; era ruşinată şi tristă că nu se străduise suficient cât să poată rosti cuvintele cu glas tare. Închise ochii înainte ca tăticul să-i vadă lacrimile alea stupide – doar nu era bebeluş. Apoi luă lopăţică şi se aşeză lângă el.

Nick începu să vorbească despre vreme, despre flori şi despre cât de frumoasă era ziua. Povesti atâta timp că Izzy uită de tristeţe şi de ruşine şi că era o fetiţă mică şi prostuţă care nu mai era în stare să-i vorbească propriului tată.

∴

Duminica era ziua care ademenea oamenii să vină şi să trăiască într-un colt atât de umed şi de noroios al ţării. Era genul de zi în care turiştii se înghesuiau prin pădure, respirau adânc, se minunau şi apoi se trezeau că ajunseseră cu maşinile închiriate lângă agenţia imobiliară. Apoi se întindeau aproape fără să vrea după pliante cu căsuţe de vânzare şi îşi sunau familiile îndepărtate povestindu-le că ajunseseră în paradis.

Când Nick dădu la o parte perdelele din sufragerie şi se uită afară, rămase la fel de impresionat ca şi străinii care veneau în vilegiatură. Soarele strălucitor şi galben tocmai răsărise de deasupra vârfurilor copacilor; raze de culoarea lămâii luminau decorul din spate, dându-i o strălucire diafană, nepământeană. Lacul Mystic acapara imaginile din jur şi le întindea pe suprafaţa lui albastră, netedă ca o oglindă. Pe malul celălalt, un singur cocostârc gri stătea într-un picior, privindu-şi cu mândrie domeniul.

Era o zi perfectă ca să-şi scoată fiica la aer curat. Urcă grăbit scările şi o trezi, apoi o ajută să se spele pe dinţi şi să se îmbrace în haine călduroase de lână. În timp ce Izzy îşi întindea adormită aşternuturile, el coborî şi pregăti un coş pentru picnic: somon afumat, proaspăt, cumpărat de la standul pe care indienii Quinault îl ridicaseră la marginea drumului, brânză topită şi biscuiţi pentru el, unt de arahide şi sandvişuri cu jeleu şi brânză la tub pentru Izzy. Annie le lăsase nişte limonadă de casă, pe care Nick o turnă într-un termos. Apoi puse totul în coş.

Peste nicio oră, maşina lor rula pe drumul de coastă care părea să taie lumea în două. Într-o parte se vedea cea mai deasă pădure din America, iar în cealaltă valurile Oceanului Pacific se fugăreau unele pe altele pe întinderea fără sfârşit. Pe partea cu ţărmul, copacii seculari fuseseră sculptaţi de sute de ani de vânturi puternice; aveau crengile contorsionate, descriind forme stranii.

Nick parcă într-unul din refugiile de unde turiştii puteau admira priveliştea, o luă de mână pe Izzy şi o conduse pe cărarea ce cobora spre plajă. Sub ei, valurile enorme, cu creste înspumate, se loveau de stânci. Când ajunseră în sfârşit pe nisip, Izzy îşi ridică privirea spre el şi zâmbi.

Oceanul albastru-argintiu se întindea o mie de kilometri înspre orizont. Uneori, vântul dinspre Pacific sufla atât de tare că îi tăia respiraţia şi unui om în toată firea. Astăzi însă, liniştea era

aproape nefirească. Aerul era curat şi delicios ca un măr copt la soare. Cormorani, pelicani şi pescăruşi se învârteau deasupra lor, chemându-se unii pe alţii, răsucindu-se în aer şi poposind din când în când pe crengile modelate de vânt ale copacilor de pe malul stâncos.

— Haide, Izzy, zise Nick aşezând coşul pe un bolovan cenuşiu.

Se fugăriră prin nisip, râzând şi lăsând în urmă singurele urme de paşi care se vedeau pe o rază de câţiva kilometri. Căutau comori ascunse: dolari de nisip, pietre transparente de cuarţ, crabi mici şi negri. După un colţ al ţărmului descoperiră un intrând cu apă până la genunchi, plin de meduze albastre aduse de curenţi şi de vânt – un semn sigur pentru localnici că în vara asta aveau să pescuiască ton din belşug.

Când soarele se înălţă destul încât să-i încălzească pe amândoi chiar şi prin hainele pe care le purtau, Nick o conduse pe Izzy înapoi la locul de picnic. Aruncă o pătură enormă, roşu cu alb, peste nisipul tare şi despachetă tot ce avea în coş. Apoi se aşezară turceşte pe pătură şi luară prânzul.

Nick nu se opri nicio clipă din povestit: despre pieile roşii care cuceriseră plaja cu sute de ani înainte ca primii colonişti albi să vină dinspre Europa; despre chefurile fantastice pe care le făcuse pe malul oceanului cu colegii de liceu; despre ziua în care o adusese pe Kathy acolo când era însărcinată.

O dată crezu că Izzy avea să-i spună ceva. Se aplecase spre el, cu ochii strălucind şi buzele tremurânde.

Nick îşi lăsă paharul cu limonadă din mână şi se gândi: „Haide, Izzy, scumpo”. Dar în cele din urmă ea se abţinu şi, orice-ar fi vrut să spună, cuvintele rămaseră nerostite.

Tăcerea ei era cumva mai rea decât cele dinainte, îi sfredelea inima ca un cui de oţel pe care îl simţea cu fiecare respiraţie. Dar se strădui să zâmbească şi îşi continuă sporovăială, de data asta despre cum Annie se căţărase pe turnul de apă al oraşului şi pictase cuvintele HAIDE PANTERELE pe plăcile de metal.

După ce terminară de mâncat, strânseră resturile, le puseră în coş şi urcară agale spre maşină. Pe drumul spre casă îi însoţiră ultimele raze ale apusului de soare. Lui Nick îi era din ce în ce mai greu să mai vorbească, să-şi verse sufletul în tăcerea împietrită care îl înconjura, dar se forţă să o facă oricum. Când trecură pe lângă barul lui Zoe simţi din nou nevoia să bea un

păhărel, la fel de puternică precum fluxul. Apăsă mai tare pe acceleraţie şi trecu în viteză pe lângă local.

Când opri pe alee, ziua lăsase loc unei seri învăluite în nuanţe de roz şi auriu. O luă de mână pe Izzy şi porniră în tăcere spre verandă.

— Ce zici, ne jucăm ceva? îi spuse după ce uşa de la intrare se închise în urma lor.

Izzy nu răspunse, ci o luă la fugă. În câteva clipe se întoarse ţinând la pieptul ei micuţ cutia uriaşă, multicoloră, cu jocul Ţara Bomboanelor.

Nick gemu ostentativ.

— Nu ăsta... orice altceva. Ce-ar fi să ne jucăm cu beţişoarele?

Fetiţa surâse, clătinând din cap.

— Crezi că nu vreau să ne jucăm Ţara Bomboanelor pentru că mă baţi tot timpul, nu-i aşa? Nu-i adevărat. E pentru că mă adoarme. Haide... beţişoare? Te rog?

Izzy zâmbi larg şi bătu cu degetul arătător în cutia pe care o ţinea în braţe.

— Bine. O partidă de Ţara Bomboanelor, apoi ne jucăm cu beţişoarele.

Izzy chicoti, iar sunetul fu destul cât să-i liniştească nervii răscoliţi. Făcu focul în grabă, apoi pregătiră tabla de joc în mijlocul podelei din sufragerie.

După prima partidă mai jucară una, şi încă una. Când Nick îşi simţi degetele amorţite aruncă în sfârşit piesele micuţe albastre şi negre în cutia alungită şi spuse:

— Mă dau bătut. Eşti Regina din Ţara Bomboanelor. Nimeni nu te poate înfrânge. Haide, scumpo, e ora cinei. Până şi gătitul e mai distractiv decât jocul ăsta.

Se ridică încet – îşi simţea picioarele amorţite – şi se clătină puţin. Izzy se repezi şi îl prinse de mână cu o expresie îngrijorată pe chip.

Nick îi zâmbi:

— Este în regulă, draga mea. Sunt bătrân, atâta tot. Bătrânii nu au un echilibru perfect. O mai ţii minte pe bunica Myrtle? Ţii minte cum se clătina ca o jucărie stricată?

Fetiţa chicoti.

Se aşezară la masa de scândură din bucătărie şi mâncară macaroane cu brânză până când pielea lor căpătă nuanţa

portocalie a sosului. Apoi, Izzy îşi ajută tatăl să spele vasele şi să le pună la locul lor, după care merseră sus. Nick o ajută să se îmbrace în pijama şi să-şi perieze dinţii mici şi incredibil de albi, apoi se culcară amândoi în pătuţul ei.

Nick luă volumul jerpelit din *Alice în Ţara Minunilor* de pe noptieră, o cuprinse pe Izzy pe după umeri cu un braţ, o trase lângă el şi începu să citească.

Când închise cartea ceva mai târziu, Izzy avea pleoapele grele şi era pe jumătate adormită.

— Noapte bună, Soare, îi spuse blând, sărutând-o pe frunte. Se trase înapoi şi se ridică încet, însă fetiţa întinse brusc o mână şi o prinse pe a lui. Nick se întoarse şi o privi surprins: Izzy?

— Tati?

O clipă, Nick simţi că i se taie respiraţia. Era pentru prima oară când auzea vocea odorului său în ultimul an. Încet, încet, se aşeză pe pat lângă ea. Ochii

I se umplură de lacrimi până când nu o mai văzu limpede.

— Oh, Izzy, şopti; nu se putea gândi la nimic altceva.

— Te iubesc, tati, murmură Izzy, plângând şi ea.

Nick o strânse la piept şi îşi ascunse faţa în umărul ei ca să nu-l vadă plângând.

— Izzy, scumpo, şi eu te iubesc, şopti iar şi iar, mângâindu-i părul, simţind cum lacrimile i se amestecau cu lacrimile ei pe obraji.

O ţinu strâns, întrebându-se dacă mai era în stare să-i dea drumul vreodată.

Izzy adormi în braţele lui, dar nici atunci nu o lăsă din braţe imediat. În cele din urmă o culcă blând pe pernă şi o înveli până sub bărbia mică şi ascuţită. Când îşi privi fetiţa adormită simţi un val de sentimente atât de dulci şi de pure şi de atotcuprinzătoare că nu exista niciun cuvânt – nici măcar *iubire* – care să le poată exprima pe toate.

Inima îi bătea cu putere, sărbătorind triumful printr-o arie veselă. Şi toate astea pentru că fiica lui îi spusese „Te iubesc”. Erau două cuvinte atât de simple, dar care spuneau atât de mult. Erau două cuvinte pe care învăţase în sfârşit să le aprecieze la justa lor valoare.

Nu-şi putea stăpâni emoţiile. Se simţea gata să dea pe dinafară de bucurie, val după val. Simţea un imbold incredibil să

râdă în hohote. Voia să împărtăşească momentul cu cineva la care ţinea.

Annie.

Dorinţa bruscă să stea de vorbă cu ea, să fie cu ea, să-i împărtăşească sentimentele, era un lucru periculos, ştia asta. Ştia, dar nu-i păsa. Nu-i putea păsa.

Merse în camera lui şi ridică receptorul.

∴

Ziua de luni era magică şi plină de râsete. Încă o dată, soarele alungă norii de pe cer. Nick, Annie şi Izzy se plimbară cu bicicleta, culeseră flori sălbatice şi împletiră coroniţe din florile mov şi albe care se deschiseseră în timpul nopţii.

Annie nu-şi amintea ultima oară când se distrase atât de mult. Blake nu petrecuse niciodată o astfel de zi împreună cu ele, în familie; chiar şi când stătea acasă o zi întreagă, lucru care se întâmpla destul de rar, nu făcea decât să stea la telefon, la calculator sau la fax. Abia acum începea să-şi dea seama cât de searbădă fusese viaţa ei dinainte.

Pedalând pe drumul din Parcul Naţional, îşi aminti frânturi din conversaţia cu Nick din ajun. „Mi-a vorbit, Annie. Mi-a spus că mă iubeşte”. Tonul lui reverenţios îi umpluse ochii de lacrimi. Nick îi povestise în continuare despre ziua pe care o petrecuseră împreună, pe plajă, iar Annie se simţise dintr-odată geloasă fiindcă Nick şi Izzy avuseseră parte de ceva atât de simplu, de perfect.

Deşi niciunul din ei nu adusese vorba despre acea discuţie, cuvintele atârnau între ei, nerostite, ca firele de praf într-o rază de soare. Ceea ce îşi spuseseră îi apropiase şi mai mult. Distanţa fizică îi ajutase să fie mai sinceri unul cu celălalt, probabil.

Annie îşi adusese aminte de Nick, aşa cum îl cunoscuse prima dată – Nick cel tânăr – şi cât de mult îl iubise. Iar când închisese ochii, ascultându-i în continuare vocea, îl văzuse din nou pe băiatul care îi dăruise primul sărut într-o noapte, sub cerul înstelat. Băiatul al cărui sărut dulce, timid, o făcuse să plângă.

Se aventura pe un teren minat. Erau atâtea lucruri care îi plăceau la Nick, dar iubirea pentru fiica lui îi strângea stomacul de emoţie şi o făcea să-l dorească. Deşi se străduia din răsputeri să uite viaţa pe care o avusese în California, Nick îi răscolea iar

şi iar amintirile. Annie crescuse o fată care nu avea să cunoască niciodată îmbrăţişarea liniştitoare a unui tată care o iubea.

Iar Annie fusese o soţie îndrăgostită şi singură mult prea mulţi ani.

Revelaţia la care ajunsese după atâta caznă o făcuse să se simtă mică şi neînsemnată. Ani de zile confundase rutina şi afecţiunea cu iubirea adevărată, presupunând că dragostea pe care i-o dăruia lui Blake era o reflexie a iubirii lui pentru ea. Acum, fiindcă fusese atât de oarbă, era o femeie de treizeci şi nouă de ani, singură, care avea să-şi petreacă anii „de aur” fără un copil în casă şi fără un soţ în pat.

Acum erau câţiva kilometri între ea şi Nick, şi era recunoscătoare pentru asta. Dacă ar fi fost lângă ea, probabil că s-ar fi aruncat în faţa lui, l-ar fi implorat să o ţină în braţe, să o sărute şi să-i spună cât e de frumoasă... chiar dacă totul era o minciună.

Pe drumul de întoarcere după mica lor escapadă, se rugă fierbinte ca Nick să nu-i fi auzit durerea şi singurătatea din voce. De fiecare dată când o privise, ea întorsese capul în altă parte cât putuse de repede.

Când ajunseră acasă se simţea deja ca o epavă. Rămase tăcută la masă, cu privirea aţintită în farfurie, bătând neliniştită cu piciorul drept în podea.

Imediat ce se termină cina, se ridică grăbită de la masă şi o duse pe Izzy la culcare, lăsându-l pe Nick să spele şi să şteargă singur vasele.

— Noapte bună, draga mea, spuse, învelind-o pe fetiţă. Tăticul o să urce la tine imediat.

— N’pte bună, Annie, murmură Izzy, întorcându-se pe o parte.

Annie închise uşa dormitorului şi coborî la parter. Îl găsi pe Nick în sufragerie, cu privirea pierdută pe lac. Chiar şi de la distanţă vedea cum îi tremură mâinile. La picioare avea o cârpă umedă pentru vase.

Ultimul pas făcu o scândură să scârţâie prelung. Annie îngheţă.

Nick se întoarse spre ea. Avea pielea ca ceara în lumina lămpii, iar fruntea îi era acoperită de sudoare.

— Vrei să bei, spuse Annie.

— Vreau? Nick râse, un sunet jos, gutural. E prea puţin spus.

Annie nu ştia ce să facă. Era periculos să îl atingă, dar nu se putea întoarce, aşa că se îndreptă precaută spre el. Nick se întinse să-i prindă mâna, iar degetele lui transpirate se încolăciră în jurul degetelor ei cu o nevoie disperată.

După o clipă lungă, Annie sugeră:

— Ce-ai zice să mănânci nişte îngheţată cu mentă şi ciocolată în loc să bei un pahar?

— Sună grozav. Merg să-i spun noapte bună lui Izzy, apoi... ne vedem în faţa şemineului.

Nick zâmbi uşurat, apoi se grăbi în sus, pe scări. Annie merse în bucătărie şi pregăti două boluri cu îngheţată. Îşi spuse iar şi iar că asta nu însemna nimic, că erau pur şi simplu doi prieteni care mâncau îngheţată împreună. Când termină, el o aştepta deja jos. Se aşezară împreună pe canapea.

Mâncară în tăcere. Zgomotul metalic al linguriţelor lovite de holurile de porţelan se auzea absurd de tare. Annie observa fiecare detaliu: bătaia neregulată din picior, felul în care îşi tot dădea după ureche o şuviţă rebelă de păr. Dintr-odată, Nick se întoarse spre ea:

— Cât timp ai de gând să rămâi aici?

Deci visul se termina. Annie oftă.

— Cam o lună şi jumătate. Natalie se întoarce pe cincisprezece iunie.

El îi prinse privirea, iar Annie simţi că se pierdea în ochii lui albaştri. I se tăie respiraţia. Se trezi aşteptând cu nerăbdare şi teamă următoarele lui cuvinte.

— Cum ţi se pare Mystic? întrebă el, urmărind-o cu atenţie. După liceu, abia ai aşteptat să pleci.

— N-am plecat din cauza oraşului.

Trecu o clipă lungă înainte ca Nick să murmure:

— N-am vrut să te rănesc.

— Ştiu.

— M-ai speriat.

Annie simţi din nou cum vorbele lui îi apropiau, la fel ca seara trecută. O speria asta, mai ales acum că erau atât de aproape. Încercă să treacă peste moment cu un râs nervos:

— Glumeşti, da?

Nick se aplecă şi lăsă bolul de îngheţată pe măsuţă, apoi se întoarse spre ea. Un braţ se strecură înspre umerii ei, urmând spătarul canapelei. Annie se simţi tentată să se lase spre el.

— Cred că vieţile noastre sunt decise cu mult înainte să ştim suficiente lucruri încât să punem întrebările care trebuie. Destinul meu a fost săpat în piatră în ziua în care tata a abandonat-o pe mama. Mama... nu a fost în stare să ia viaţa în piept. Aveam grijă de ea înainte să-mi dau bine seama ce se întâmplă. Am învăţat ce învaţă toţi copiii de beţivi: nu vorbi, nu avea încredere, nu pune suflet. La naiba, eram deja un adult la zece ani. Eu făceam cumpărăturile, eu găteam, eu făceam curat... oriunde stăteam. O iubeam, aşa că aveam grijă de ea. Când se lua de mine sau mă bătea, chiar credeam ce-mi spune – că sunt inutil şi stupid şi am mare noroc că nu mă dă afară.

Nick se lăsă pe spate.

Annie îi simţi degetele atingându-i uşor umerii. Îl privi amintindu-şi cât de chipeş fusese odată, cum i se tăiase respiraţia când îl văzuse pentru prima oară.

— Când Joe m-a luat la el am simţit că mi se îndeplineşte un vis. Cearşafuri curate, haine curate, mâncare destulă. Puteam să merg la şcoală în fiecare zi şi nimeni nu mă bătea. Nick îi zâmbi. Expresia lui caldă o făcu să tremure. Apoi v-am cunoscut pe tine şi pe Kath. Mai ţii minte?

— La A & W, după un meci de fotbal. Te-am invitat să stai lângă noi. Ascultam muzică de K-Tel.

— *Tu* m-ai invitat. Nu mi-a venit să cred... şi apoi, când am devenit prieteni toţi trei, n-am ştiut ce să mai fac. Se întâmplau atâtea lucruri noi în acel an.

Zâmbi, dar avea o expresie obosită, tristă. Ochii îi rămaseră posomorâţi. Tu ai fost prima fată pe care am sărutat-o vreodată. Ştii asta?

Annie simţi un nod periculos în gât.

— Am plâns.

— Credeam că e din cauză că *ştii.* De parcă ai fi simţit un gust acru când m-ai sărutat şi ţi-ai fi dat seama că nu sunt destul de bun pentru tine.

Simţea o dorinţă atât de puternică de a-l atinge, că simţea furnicături în vârful degetelor. Îşi strânse pumnul.

— N-am ştiut niciodată de ce am plâns. Nici acum nu ştiu.

— Vezi? spuse el cu un zâmbet. Destinele noastre sunt hotărâte înainte să ne dăm seama. Kathy era mult mai simplă. O *înţelegeam.* Ea avea nevoie de mine, chiar şi atunci, iar pentru mine asta însemna iubire. Aşa că am intrat într-un rol pe care îl

ştiam deja. Adică, ce era să fac? Să îţi cer să renunţi la Stanford? Sau să te aştept, deşi nu mă rugaseşi să fac asta?

Annie nu avusese niciodată destul curaj să discute cu Nick despre sentimentele ei. La fel ca şi el, se lăsase să recadă în vechile ei obiceiuri, în rolurile pe care le ştia deja. Făcuse ce se presupunea că trebuie să facă; Annie, copilul cel cuminte. Plecase la facultate, se căsătorise cu un băiat de treabă şi cu un viitor luminos... şi se pierduse pe drum.

— Întotdeauna m-am gândit că o să devii celebră, pentru că erai atât de deşteaptă. Singurul copil din Mystic care a obţinut o bursă academică la Stanford.

— Eu? pufni Annie. Celebră? Şi ce mari realizări am avut?

— Nu face asta. Vocea lui Nick era blândă ca o atingere. Annie nu se putu stăpâni să nu se uite la el. Tristeţea din ochii lui îi făcu nodul din gât să se strângă şi mai tare. N-o să obţii nimic bun dacă faci asta. Crede-mă. Ştiu. Tu poţi să reuşeşti absolut orice. Şi să-i ia naiba pe toţi cei care îţi spun că nu poţi.

Cuvintele lui de încurajare erau ca o picătură de apă în oceanul secătuit al sufletului ei.

— Chiar m-am gândit la ceva ieri...

— La ce?

Annie se trase înapoi.

— O să râzi.

— Niciodată.

Deşi risca mult, se hotărî să aibă încredere din el.

— Mi-ar plăcea să deschid o mică librărie. Ştii, genul de loc care are scaune cu multe perne şi automate de cafea şi angajaţi care chiar *citesc.*

Nick îi mângâie obrazul, făcând-o să se înfioare. Era prima oară când o atingea cu bună ştiinţă de când făcuseră dragoste lângă lac.

— Ar trebui să te vezi acum, Annie.

— Probabil te gândeşti că sunt ridicolă, zise ea roşind.

— Nu. Niciodată. Observam doar cât de tare îţi strălucesc ochii când spui „librărie”. Cred că e o idee grozavă. De fapt, e o casă victoriană pe Main Street. Până acum câteva luni era un magazin de cadouri acolo. Când proprietarul a murit au închis şi prăvălia. De-atunci încoace tot încearcă să găsească un chiriaş. Cu puţin efort ar fi un spaţiu grozav. Nick făcu o pauză şi o privi fix. Dacă vrei să deschizi librăria în Mystic.

Visul se spulberă cu asta. Amândoi ştiau că viaţa ei nu era acolo, ci într-un alt stat, sub un alt soare, într-o casă albă de pe malul oceanului. Annie îşi privi inelul cu diamant, încercând să găsească nişte cuvinte cu care să pună punct fanteziei copilăroase şi să considere că nu spusese nimic.

Nick întrebă brusc:

— Ai văzut filmul *Anul viitor, la aceeaşi oră?*

— Filmul lui Alan Aida – cel cu amanţii care au o aventură un singur weekend pe an?

— Da.

I se tăie respiraţia. Aerul era electrizat cu acel singur cuvânt: *aventură.*

— Din... dintotdeauna mi-a plăcut.

— Începe în zece minute. Vrei să-l vedem?

Annie răsuflă cu zgomot. Se simţea atât de prostuţă că înţelesese altceva dintr-o simplă întrebare despre un film.

— Sigur.

Se cuibăriră pe canapea şi urmăriră filmul împreună, dar în tot acest timp Annie avu senzaţia stranie că era în cădere liberă. Se tot uita spre Nick şi îl surprindea uitându-se şi el la ea. Nu voia să se gândească la cât de mult începuse să ţină la el, dar nici nu mai putea nega ceva atât de evident.

Noaptea trecută aflase că lui Nick îi plăcea îngheţata cu fulgi de ciocolată şi detesta ridichile... că albastrul era culoarea lui preferată şi meciurile de la televizor îl plictiseau groaznic... că îi plăcea să mănânce cartofi copţi cu unt şi bucăţi de şuncă prăjită, dar fără sare şi piper, şi că uneori un sărut din partea lui Izzy, venit când o ţinea în braţe, era în stare să-l facă să plângă.

Ştia că de multe ori el simţea o asemenea nevoie de băutură, încât nu mai putea să respire şi ochii i se împăienjeneau. Erau momente în care fugea de Annie şi de Izzy şi pleca de unul singur prin pădure. Se întorcea mai târziu, cu părul transpirat, pielea palidă şi braţele tremurând, dar apoi îi zâmbea – un zâmbet trist, disperat, care nu i se reflecta şi în privire –, iar Annie înţelegea că şi de data asta Nick câştigase. Uneori, în acel moment în care privirile lor se întâlneau peste luminiş, Annie simţea pericolul care pândea dedesubt.

Nu voia să se ataşeze prea mult de Nick Delacroix, şi totuşi cu fiecare zi care trecea se simţea tot mai apropiată de el.

Când filmul se termină, Annie nu fu în stare să se uite la el. Se temea de ce avea să vadă în privirea lui... şi de ce ar fi putut trăda privirea ei. Aşa că îşi luă cutiuţa de şerveţele şi poşeta şi fugi spre uşă. Abia dacă murmură un „La revedere”.

Capitolul 17

Izzy se trezi speriată. Avusese un vis cu mămica ei... asta era tot ce ţinea minte. Mămica ei era lângă lac, strigând-o... plângând.

Dădu aşternuturile la o parte şi coborî din pat. Nu se mai obosi să-şi îmbrace halatul şi să-şi ia papucii. Se furişă din dormitor şi alergă pe hol, oprindu-se puţin în faţa uşii camerei unde dormea tăticul, apoi trecu mai departe. Coborî scările, ieşi afară şi se uită în noaptea întunecată.

Privi lacul. La început nu văzu decât o umbră cenuşie între două vârfuri de munţi, dar după o vreme începu să distingă valurile şi să audă murmurul apei care mângâia ţărmul pietros. Ceaţa se îndesi, acaparând trunchiurile fantomatice ale arborilor.

Izzy, scumpo, tu eşti?

Fetiţa se crispă. Scăpă din mână uşa de plasă, care se închise cu un pocnet.

— Mami?

O umbră albă apăru lângă ţărm.

Izzy se uită spre casă şi văzu că fereastra dormitorului era întunecată. Ştia că ar fi trebuit să-i spună tăticului unde merge, dar apoi observă din nou umbra albă şi auzi plânsetul unei femei, aşa că uită de orice altceva. Alergă prin iarba udă, simţind cum noroiul îi mângâia degetele de la picioare.

Se auzeau sunete din toate părţile – croncănit de ciori, ţipătul unei bufniţe stinghere, orăcăitul broaştelor – însă, deşi gălăgia o speria, nu se opri până nu ajunse lângă lac.

— Mami? şopti.

O ceaţă fină se ridică din apă, iar în mijlocul ei o văzu pe mămica. Imaginea ei era limpede ca lumina zilei. Stătea pe apă, cu mâinile prinse în poală, iar părul ei auriu îi înconjura chipul ca un halo. Lui Izzy i se păru că zărise o clipă două aripi mari şi

albe şi auzise un sunet ritmic, ca motorul unei maşini de tuns iarba, dar nu putea fi sigură că nu era o vedenie. Mămica ei strălucea atât de tare, încât o dureau ochii. Era ca şi când s-ar fi uitat direct la soare. Clipi şi încercă să-şi concentreze privirea, însă era stânjenită de pete negre care apăreau şi dispăreau. Imaginea tremura.

Izzy, scumpo, de ce m-ai chemat?

Fetiţa încercă din răsputeri să vadă ochii albaştri ai mamei.

— De data asta nu te-am chemat, spuse.

Te-am auzit chemându-mă în somn.

Izzy încercă să-şi amintească visul pe care îl avusese, dar nu-i mai rămăseseră în memorie decât teama şi nişte imagini disparate care nu mai însemnau nimic.

— Nu ştiu ce voiam. Simţi atingerea mamei, ca o adiere de vânt care îi dădu la o parte părul de pe frunte, şi o sărutare care mirosea a ploaie, a ceaţă şi a parfumul ei preferat. Mi-e dor de tine, mami.

Tăticul tău s-a întors acum.

— Dacă pleacă iarăşi?

Încă o atingere, mai blândă.

N-o să plece, Izzy, scumpo.

Când Izzy ridică privirea, mămica venise mai aproape. Era sigură că văzuse două aripi albe, ca de porumbel.

— Nu poţi să mă iei cu tine, nu-i aşa?

Ceaţa se despărţi o clipă şi o văzu. Nu avea aripi, nu mai strălucea, nu mai era ascunsă de ceaţă. Nu mai rămăsese decât o femeie blondă, cu ochii trişti, într-o cămaşă de noapte roz, de bumbac, care îşi privirea fetiţa.

O să rămân cu tine veşnic, Izzy. Nu trebuie să dispari, sau să mă urmezi, sau să mă cauţi. Nu trebuie decât să închizi ochii şi să te gândeşti la mine, şi o să fiu acolo. Aminteşte-ţi când am fost la circ şi am râs aşa de tare la clovni că am căzut de pe bancă. Şi, când o să zâmbeşti amintindu-ţi, o să mă găseşti.

Izzy simţi cum lacrimile îi alunecă pe obraji şi îi cad pe mâini. Îşi privi mama în ochi, clipind.

— Te iubesc, mami...

Apoi, dintr-odată, mămica dispăru.

— Izzy!

Vocea plină de panică a tăticului o scoase din reverie. Se întoarse şi îl văzu alergând spre ea.

— Tati?

Tăticul o luă în braţe şi o strânse la piept.

— Izzy. Îi rosti numele într-un fel ciudat, de parcă alergase kilometri întregi. Of, Izzy, m-ai speriat. Nu ştiam unde eşti...

— N-am fost în niciun loc rău, tati.

Tăticul îi zâmbi slab.

— Ştiu, draga mea.

Apoi o duse înapoi în casă şi o culcă în pat. Izzy se făcu ghem sub aşternuturi, dar nu voia să rămână singură încă. Luă o carte de pe noptieră. Era preferata ei, *Cenuşăreasa,* ediţia pe care mămica o primise de la bunica Myrtle şi i-o dăduse ei.

— Vrei să-mi citeşti o poveste, tati?

Tăticul se urcă în pat lângă ea. Deschise cu grijă cartea la prima pagină. Citi cum îi citea întotdeauna, cu talent actoricesc, schimbându-şi vocea în fel şi chip.

Dar Izzy nu râse. Nu putea să râdă. Se rezemă de perna galbenă cu Pasărea cea Mare, urmărind desenele colorate de pe pagină. Când tăticul termină povestea, rămase tăcută. Apoi întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu mama Cenuşăresei?

Trecură câteva clipe până când tăticul răspunse:

— Cred că mama Cenuşăresei a urcat în Ceruri.

— Ah.

— Şi ştii ce cred?

— Nu.

— Cred că e prietenă cu mămica ta acum, şi că ne urmăresc de-acolo de sus ca să vadă dacă totul e în regulă.

Izzy reflectă un moment. Cam aşa credea şi ea.

— Annie spune că, atunci când plouă, mămica şi îngerii plâng.

Tăticul îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

— Annie ştie foarte multe lucruri.

— Încep s-o uit, tati. Fetiţa îşi se întoarse faţa ca să-şi ascundă lacrimile din ochi.

Tăticul o strânse la piept, mângâindu-i uşor obrazul brăzdat de lacrimi.

— Mămica avea cei mai frumoşi ochi din lume. Când se uita la tine, era de parcă ploaia se oprea şi soarele răsărea pe feţişoara ta. Avea un dinte ciudat în faţă, puţin înclinat într-o parte, şi o aluniţă lângă ureche. Te iubea, Izzy... te iubea ca pe viaţa ei.

— Ne iubea pe amândoi, tati.

Tăticul nu spuse nimic. O sărută pe vârful nasului, iar Izzy îşi aminti că aşa o săruta tot timpul când era mică. Pentru prima oară după ce mămica murise, simţi că nu-i mai era frică. Ţipătul pe care îl purtase închis înăuntru luni de zile se ofili ca o stafidă şi se rostogoli departe. Ştiu, în sfârşit, că totul avea să fie bine. Tăticul o iubea din nou.

Închise strâns ochii, foarte strâns, ca să nu plângă ca un bebeluş. Când putu să respire din nou, îi deschise încet.

— Tati? murmură.

— Da, Soare?

Izzy îşi ridică mâna stângă. Vedea mănuşa neagră care îi apărea de sub mânecă, limpede ca lumina zilei, îşi muşcă buza de jos, temându-se că era totuşi o greşeală, apoi scoase mănuşa încet şi îşi văzu mâna.

— O vezi, tati?

Tăticul se uită la mânuţa ei – era sigură că o vedea – însă nu zâmbi. Privind-o fix, se interesă:

— Ce *ar trebui* să văd?

— Îmi văd mâna... şi braţul, zise ea înghiţind un nod. Le vezi şi tu?

Tăticul scoase un sunet răguşit.

— Da, îţi văd mâna. Cu gesturi lente, parcă temându-se că ea avea să-l oprească, îi luă mănuşa.

Izzy chicoti şi îşi mişcă degetele.

— Deci o să rămân cu tine, tati.

— Da, scumpo, cred că da.

Tăticul suspină. Izzy îşi ridică privirea şi văzu cel mai ciudat lucru: tăticul ei plângea.

∴

„Ne iubea pe amândoi”. Întins în pat cu mâinile sub cap, Nick îşi permise în sfârşit să se gândească la cuvintele lui Izzy.

„Ne iubea pe amândoi”. Era ceva ce nu fusese în stare să creadă atât de mult timp, dar fetiţa vorbise cu o convingere de nezdruncinat.

Lacrimile pe care le ascunsese un an de zile veniră iar, scăldându-i obrajii. Îşi iubise soţia. O iubise de când o văzuse prima oară. Cumva, în ultima perioadă, asta îi ieşise din minte; nu văzuse decât întunericul şi uitase lumina. Şi ea îl iubise, cu toată inima ei frântă. Îl iubise.

— Te-am iubit, Kath, şopti în tăcerea singuratică a dormitorului. Te-am iubit...

∴

Festivalul Ploilor din Mystic începu în ziua în care era plănuit, în prima sâmbătă din luna mai. Aşa se întâmplase în fiecare an de un secol încoace. Un cer înnorat îşi etala nuanţele cenuşii deasupra oraşului. Copertinele de pânză ale magazinelor cântau sub asaltul picăturilor de ploaie. Frunze de un verde crud pluteau în apa din rigole, prinse în vârtejuri.

Annie purta o pelerină galbenă impermeabilă şi îşi trăsese cizmele de cauciuc peste blugii Levi's. Şapca ei avea însemnele echipei Seattle Mariners. Hank stătea lângă ea, mestecând o brioşă pe care o cumpărase la standul clubului Rotary[5].

Parada înainta agale pe Main Street, stropind oamenii de pe trotuar. Erau maşini de pompieri, maşini de poliţie, trupe de cercetaşi şi un grup şase fetite în tutu-uri roz de la Clubul de Dans al Esmeraldei.

Annie era fermecată de efortul întregii comunităţi. Ştia din experienţă că parada avea să străbată tot centrul oraşului, apoi să se întoarcă şi să mai treacă o dată pe lângă spectatori.

Îi fusese dor de asta. Cum de nu-şi dăduse seama până acum? Plecase în California şi îşi crescuse fiica în spatele porţilor de fier, în camere cu aer condiţionat, într-un oraş unde paradele erau conduse de vedete şi sponsorizate de corporaţii.

Nu voia să se mai întoarcă acolo.

Decizia o surprinse, mai ales din cauza caracterului ferm. Era pentru prima oară în viaţă când ajunsese la o hotărâre fără să se gândească la ceilalţi, şi era bine aşa.

Nu mai voia să locuiască în California, şi nici nu trebuia. După ce divorţa, după ce Natalie pleca la facultate, putea reveni în Mystic, îşi putea deschide chiar librăria...

Visuri. Erau ceva atât de preţios, iar Annie renunţase la atâtea fără să se lupte măcar pentru ele. Destul. Se răsuci spre tatăl ei.

— Vreau să te întreb ceva, tată. Crezi că e nevoie de o librărie în oraş?

— Sigur că da, zâmbi acesta. E nevoie de una de ani de zile. Mama ta visa să deschidă una într-o zi.

[5] Filială locală a Rotary International, asociaţie de oameni de afaceri fondată în 1905 pentru a promova implicarea firmelor în viaţa comunităţii (n.tr.).

Annie se înfioră. O clipă stranie, confuză, se simţi ca şi când mama ei ar fi fost acolo, lângă ea.

— Serios? Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Hank se întoarse spre ea şi o privi atent.

— Încă te doare, Annie, şi încă eşti tentată să fugi, dar nu uita unde îţi e adevărata viaţă. N-o să mai locuieşti niciodată în Mystic şi, în plus, nu eşti un om de afaceri. Eşti o femeie casnică.

Hank o luă pe după umeri şi o trase lângă el.

Neîncrederea lui o durea. Pentru prima oară se întrebă de câţi ani încoace tatăl ei îi alimentase îndoielile. Oare când începuse? Când era mică? Prima dată când îi spusese să nu-şi facă griji în căpşorul ăla drăguţ? Sau toate dăţile când o asigurase că Blake avea să aibă grijă de ea?

Dacă ar fi avut altă fire, s-ar fi supărat, probabil. Aşa însă nu simţea decât urme vagi de tristeţe. Tatăl ei venea dintr-o altă generaţie şi îşi dăduse toată silinţa să-şi crească singura lui fiică. Dacă şi mama ei ar fi trăit, lucrurile ar fi fost atât de diferite...

Mama ei murise însă, şi Hank fusese aruncat într-un rol pe care nu era în stare să-l îndeplinească. Tot ce ştia despre femei venea de la propria lui mamă, o femeie obosită, ştearsă, care murise de epuizare la patruzeci şi şapte de ani. La fel ca şi tatăl lui, Hank crescuse în Mystic şi nu prea văzuse lumea de dincolo de graniţele oraşului. Se gândise că cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru Annie era să o trimită la facultate ca să-şi găsească un soţ în stare să-i ofere o viaţă mai bună decât cea pe care o avusese înainte.

Iar Annie urmaşe drumul pe care i-l trasase el. Plecase tocmai la Stanford – unde ar fi putut cuceri întreaga lume dacă şi-ar fi pus ambiţia la bătaie – şi nu se abătuse o clipă de la calea trasată. Ceruse prea puţin de la ea însăşi... şi obţinuse exact ce căutase. Era ciudat cum funcţiona destinul uneori.

Nu era vina lui Hank, şi nici a lui Blake sau a lui Annie. Pur şi simplu asta era. Annie avusese noroc să-şi dea seama de adevăr. Dacă n-ar fi fost Blake ar fi rămas un nimeni toată viaţa, o femeie obişnuită între două vârste şi, în cele din urmă, o bătrână cu aceiaşi ochelari de cal pe care îi moştenise de la generaţiile precedente.

Îl luă de mână pe tatăl său şi îl strânse uşor. Ultimii participanţi la paradă, reprezentanţii clubului de echitaţie Bits &

Spurs, trecură prin faţa lor călare. Alaiul dispăru după colţ, iar mulţimea adunată bătu din palme şi izbucni în urale. Când aplauzele se răriră, oamenii începură să plece, coborând de pe trotuar şi mergând direct pe carosabil.

Annie şi Hank trecură la braţ pe lângă standurile cu produse de artizanat şi fast-food, iar apoi pe lângă casa victoriană cu plăcuţa pe care scria DE ÎNCHIRIAT la fereastră.

Hank se opri la standul Bisericii Luterane şi cumpără două cafele cu lapte, apoi îi dădu una lui Annie. Mirosul puternic de cafea îi învălui pe amândoi, iar băutura caldă îi alină usturimea din gât. Nu dădură atenţie ploii care se cernea mărunt. Pe Annie nu o deranjase niciodată asta. Ciudat cum uitase atâta timp. În California fugea după o umbrelă la primele semne de precipitaţii. Aici, singurii care foloseau umbrele erau turiştii.

— Deci Natalie vine acasă în şase săptămâni.

— Cincisprezece iunie, încuviinţă Annie după ce sorbi o gură de cafea. Abia aştept.

— Ce-o să-i spui lui Blake când îl vezi?

Întrebarea o surprinse. Nu voia să se gândească la asta, şi nici tatăl ei nu părea sincer curios. Ridică din umeri:

— Nu ştiu. În primele săptămâni nu voiam decât să-l văd din nou, să-l fac să-şi amintească ce aveam împreună, dar acum nici măcar nu mai ştiu dacă am avut ceva.

— E din cauza lui?

Annie vru să ceară precizări, dar apoi ridică privirea şi îl văzu pe Nick de partea cealaltă a străzii, cu Izzy în cârcă. Amândoi mâncau îngheţată. Nick se întoarse şi, preţ de o clipă, ochii lor se întâlniră pe deasupra capetelor mulţimii. Îi zâmbi, îi făcu vesel cu mâna, apoi porni mai departe. Annie încercă să răspundă, însă nici măcar ea nu-şi putea da seama unde era locul lui Nick în toată povestea.

— Cine ştie din ce cauză se întâmplă lucrurile? Nu ştiu decât că nu mai sunt femeia care eram înainte.

— Ai grijă, Annie.

Privi din nou spre Nick, dar nu-l mai văzu. Se simţi dezamăgită.

— Ştii ce, tată? M-am săturat să am grijă.

— Dacă te joci cu focul, te arzi.

— Iarăşi îmi citezi din autocolantele pe care le-ai văzut pe maşini? râse ea.

— De unde crezi că-şi iau oamenii ideile pentru autocolante? replică amuzat Hank. Unele lucruri sunt pur şi simplu adevărate.

Capitolul 18

Luni, Annie, Nick şi Izzy merseră cu maşina până la izvoarele termale Sol Duc şi porniră într-o drumeţie prin Parcul Naţional Olimpic. Apoi înotară în piscina imensă din mica staţiune şi se relaxară în izvoarele aburinde, cu miros de sulf. Când seara începu să se lase peste vârfurile munţilor, se urcară în maşină şi porniră spre casă.

Era aproape miezul nopţii când terminară de despachetat. Nick îi propuse lui Annie să doarmă în camera lui, iar ea acceptă. Îl sună pe Hank, care stătuse iarăşi treaz aşteptând-o, şi îi spuse că avea să ajungă acasă la primele ore ale dimineţii.

— Crezi că e prudent, Annie Virginia? întrebă tatăl ei pe un ton blând.

Annie îi spuse să nu-şi facă griji şi închise. Apoi însă nu mai fu atât de sigură că făcuse o alegere înţeleaptă. Adevărul era că nu se simţea bine. Voia să se facă ghem în cel mai apropiat pat şi să doarmă zece ore. O durea spatele, o durea capul şi îi fusese greaţă aproape tot drumul spre casă. În mod cert, drumeţiile nu erau pentru ea.

Evitându-l cu grijă pe Nick, se repezi sus, se spălă pe dinţi şi căzu într-un somn adânc.

∴

În dimineaţa următoare, Annie se trezi simţindu-se şi mai rău. O durea capul şi trebuia să stea cât se poate de nemişcată în pat, concentrându-se doar pe respiraţia ei, ca să nu vomite.

Numără încet până la zece, apoi se ridică în coate. Lumina soarelui intra pe fereastra de la dormitor. Era atât de strălucitoare că o dureau ochii, iar migrena i se înteţi. Era o dimineaţă frumoasă de mai, însă Annie nu se putea bucura de ea.

Înghiţind un nod, dădu plapuma la o parte şi se împletici până în baia de alături. Nu se obosi să aprindă lumina – vedea şi aşa cearcănele întunecate de sub ochi. Se mişcă de parcă avea o

sută de ani, spălându-şi faţa şi dinţii cu o viteză de melc. Când termină, se simţea şi mai rău.

Se întoarse în pat şi se cuibări sub aşternuturi. Simţi un frison. Închise ochii.

Peste câtva timp – o oră? un minut? – auzi o bătaie în uşă. Se forţă să se ridice în capul oaselor:

— Intră.

Capul lui Izzy intră în deschizătura uşii.

— Annie? Mi-e foame.

— Bună, iubito, murmură ea cu un zâmbet fals. Intră – dar nu te apropia prea mult. Cred că am gripă.

Izzy se strecură în cameră şi închise uşa după ea.

— Te-am aşteptat să vii. Am crezut că ne-ai părăsit... dar tati mi-a spus că ai dormit aici.

Annie era înduioşată de sinceritatea fetiţei, ai cărei ochişori căprui erau atât de mari şi de îngrijoraţi.

— N-aş face asta, scumpo. N-o să plec fără să-mi iau la revedere.

— Adulţii fac asta uneori.

— Of, Izzy... Annie îşi schimbă poziţia, încercând să ignore valul de ameţeală care o cuprinse din senin. Ştiu că adulţii fac asta.

Începu să spună altceva, probabil ceva profund, dar strănută dintr-odată. Abia avu timp să-şi ducă mâna la gură înainte să strănute iar. Se lăsă să cadă înapoi în aşternuturi, încercând să-şi aducă aminte dacă se mai simţise atât de rău vreodată.

Izzy făcu ochii mari.

— Eşti bolnavă?

— Nu *chiar* bolnavă. E doar o răceală. Cred că şi tu păţeşti asta tot timpul.

Fetiţa se relaxă vizibil.

— Da, atunci când îmi curg chestii verzi din nas.

— Ce imagine drăguţă. Cred că o să mă culc puţin.

Vorbim mai târziu. Bine?

— OK. Pe mai târziu.

— Ne vedem mai târziu, dovlecel, surâse anevoie Annie.

Când Izzy dispăru, se lăsă spre noptieră şi ridică receptorul. Ceru numărul cabinetului doctorului Burton, apoi sună.

La primul apel răspunse o asistentă:

— Cabinetul medicului de familie din Mystic. Sunt Madge, cum vă pot ajuta?

— Bună, Madge. Sunt Annie Colwater. Vreau să-mi fac o programare la doctorul Burton.

— E o urgenţă, draga mea?

„Doar dacă chestiile verzi care îmi curg din nas pot fi considerate o urgenţă”.

— Nu.

— Doctorul e plecat din oraş, e în concediu în insulele Orcas. Se temea că o să-l suni. Mi-a zis să te trimit la doctorul Hawkins din Port Angeles. Îşi coborî vocea: E *psihiatru.*

Deşi se simţea atât de slăbită, Annie zâmbi.

— O, nu e nevoie de asta.

— Bine, bine. Încă mai ai o rezervare pentru întâi iunie. E în regulă?

Annie uitase de asta. Depresia pe care o simţise în martie se estompase. Acum nu mai era decât o amintire ştearsă. Probabil că nu mai avea nevoie de consultaţie, dar cel puţin doctorului Burton avea să-i placă. Avea să fie mândru de cât de mult îşi revenise.

— Da, rezervarea e în regulă. Mulţumesc, Madge.

— OK. Zece şi jumătate. Să nu uiţi.

Annie închise ochii înainte chiar să pună receptorul în furcă.

Visa că era într-un loc rece, întunecat. Auzea sunetul unei cascade şi bâzâitul monoton al unei libelule. Cineva o aştepta în umbra pădurii. Îi auzea respiraţia regulată în întuneric. Voia să ajungă la el, dar îi era frică. Se simţea în siguranţă acolo unde era. Era un loc pe care îl ştia, dar el o aştepta într-o altă lume, o lume stranie, cu reguli necunoscute. Îi era teamă că, dacă îl urmărea, avea să se rătăcească.

— Annie?

Se trezi brusc şi îl văzu pe Nick aşezat pe marginea patului. Încercă să zâmbească şi se ridică pe jumătate:

— Bună.

— Izzy mi-a spus că eşti bolnavă. Nick se aplecă spre ea şi îi atinse fruntea. Eşti fierbinte.

— Sunt?

Nick se apropie şi mai mult şi scoase de undeva un termometru.

— Deschide. Annie deschise gura ca un copil cuminte. Termometrul rece şi neted alunecă sub limbă şi rămase acolo. Strânse buzele, dar nu-şi putu lua privirea de la el. Ţi-am adus nişte suc de portocale şi nişte omletă. Ah, şi Tylenol şi o carafă cu apă şi gheaţă.

Annie îl urmări surprinsă cum intra în baie. Apoi se întoarse, împăturind cu grijă o cârpă udă din mers. Se aşeză pe scaunul de lângă pat şi îi puse cârpa răcoroasă pe frunte, apoi îi dădu două pastile de Tylenol.

— Poftim. Ea fixă cu privirea cele două pilule micuţe, dar nu făcu niciun gest. Nick se încruntă: Annie? Plângi.

Annie clipi greu. „La naiba!”

— Da? Nu-ţi face griji. Probabil e din cauza alergiei. Sau a menopauzei. Am simţit cum hormonii îmi dau târcoale toată săptămâna. Şi cred că în curând o să-mi curgă al naibii de mult...

Annie se opri înainte să spună „ciclu”. Nu-l avea în faţă pe soţul ei, iar ciclul menstrual nu era cel mai inspirat subiect de conversaţie. Asta o făcu să se simtă şi mai izolată. Cu acel cuvânt pe care nu reuşea să-l rostească înţelese cât de pierdută era. În căsnicia ei se obişnuise să spună orice, oricând, să dea la iveală orice mic secret. Acum însă nu-şi mai putea permite asta cu nimeni.

— Ce s-a întâmplat, Annie? Tonul lui blând o făcu să plângă şi mai tare. Deşi se simţea umilită, nu se putea opri. Annie?

— O să crezi că sunt o proastă, îngăimă ea incapabilă să-l privească în ochi.

Nick râse, un sunet blând, tandru.

— Chiar te preocupă ce crede beţivul oraşului?

— Să nu aud că vorbeşti aşa despre tine, suspină ea.

— Asta fac oamenii bogaţi din California? Ar trebui să mă prefac că nu te văd plângând? Spune-mi ce s-a întâmplat.

Annie închise ochii. Avu nevoie de o veşnicie să-şi găsească vocea.

— Nimeni nu mi-a dat nici măcar o aspirină până acum – adică nu fără să le cer eu. Dumnezeule, chiar că suna jalnic. Se simţea ruşinată, oribil de vulnerabilă. Încercă să adauge o explicaţie ca să mai repare puţin lucrurile: Am fost soţie şi mamă atâta timp. Întotdeauna eu am fost cea care avea grijă de alţii când se îmbolnăveau.

— Dar nimeni n-a avut grijă de tine.

Nick rostise asta pe un ton atât de firesc. Annie voia să-l contrazică, dar ştia că spusese adevărul. Acea simplă propoziţie pusese punctul pe *i.* Făcuse tot posibilul ca să-l facă pe Blake să se simtă fericit şi în siguranţă; îl iubise, avusese grijă de el, îl protejase. Îi găsise tot felul de justificări pentru atitudinea egoistă: era obosit, era ocupat, era distras de afaceri. Dar nu erau decât straturi peste straturi de hârtie de împachetat care acopereau un adevăr oribil.

„Nimeni n-a avut grijă de tine”.

Brusc, începu să plângă pentru toate, pentru momentele pe care le pierduse, pentru visurile la care renunţase. Nu avusese o căsnicie atât de bună pe cât ar fi trebuit. Niciodată nu fusese iubită realmente... nu aşa cum ar fi meritat.

Oftă adânc, răguşit, apoi îşi şterse ochii şi îi zâmbi lui Nick.

— Iartă-mă, mă port ca un copil.

Se uită la obiectele de pe noptieră: suc de portocale, apă, pastile reci, Tylenol, o farfurie cu omletă şi o bucată de pâine prăjită cu scorţişoară. Toate astea îi porniră din nou şuvoiul de lacrimi. Nu ştia ce să-i spună unui bărbat care deschisese din greşeală uşa spre trecutul ei şi îi arătase adevărul.

— Ar trebui să bei ceva.

Annie îşi şterse nasul umed şi îi zâmbi strâmb.

— Ei bine, tu-mi vorbeşti mie de băutură?

Nick păru descumpănit o secundă, apoi izbucni în râs.

∴

Răceala mai dură încă două zile, iar la capătul ei Annie se simţi obosită şi slăbită. Încă mai avea accese de greaţă, dar refuza să le dea atenţie.

Vineri, tustrei merseră la Kalaloch şi petrecură întreaga zi pe plajă. Izzy ţipa de bucurie de fiecare dată când descoperea un crab sau un arici de mare. Se întrecură în explorări, răsturnând pietre şi crengi în căutarea comorilor ascunse. Când soarele urcă sus pe cer, luară prânzul într-o peşteră secretă, apoi se bălăciră în apa rece până când obrajii, mâinile şi picioarele li se înroşiră şi începură să usture. În cele din urmă, când se apropia apusul, porniră spre casă.

Annie stătea în scaunul din dreapta al maşinii cu o găleată de plastic plină cu scoici şi pietre în poală.

— Tati, putem lua nişte îngheţată pe drum, tati?

Nick răspunse imediat, râzând:

— Sigur, Izzy, scumpo.

Annie îl privea fermecată. În ultimele săptămâni se schimbase complet. Zâmbea tot timpul, râdea din te miri ce şi se juca ore în şir cu fetiţa lui. Uneori, ca acum, când razele soarelui îl luminau din profil, era atât de chipeş încât îi tăia respiraţia.

Asta nu era însă tot ce o fascina la Nick. Forţa lui o mişca, la fel şi vulnerabilitatea afişată fără complexe. Iar blândeţea cu care avea grijă de ea aproape că o făcuse să-şi piardă stăpânirea de sine. Niciodată nu mai cunoscuse vreun bărbat care să iubească atât de tandru şi atât de profund ca Nick. De asta îl lovise viaţa cu atâta sete; nimic nu era mai uşor de distrus ca pavăza fragilă a idealismului.

Încă îl mai privea câteva ore mai târziu, după ce terminase de spălat ultima farfurie de la cină şi adunase ultimele creioane colorate ale fetiţei. Nick stătea iarăşi lângă lac, o umbră puţin mai întunecată între atâtea altele, dar Annie vedea bine diferenţele subtile din jocul de lumină şi întuneric, conturul palid al părului lui argintiu, silueta umerilor lui laţi, capsele de metal ale blugilor care sticleau sub razele lunii.

Aruncă pe bufet cârpa umedă de vase şi ieşi afară. Voia să fie cu el. Deşi revelaţia o speria, o făcea să se simtă atât de nerăbdătoare că inima îi bătea mai repede. Când era cu Nick, parcă era o altă femeie. Câte ceva din strălucirea lui se răsfrângea şi asupra ei, dându-i vigoare.

Cerul era împânzit de stele, iar corul în staccato al broaştelor şi al greierilor coborî treptat în intensitate. Iarba era rece şi umedă sub tălpile ei goale.

Nick stătea nemişcat, cu umerii strânşi şi capul căzut în faţă.

— Bună, Nick, spuse ea blând.

Bărbatul se întoarse. Avea ochii plini de durere.

— Bună, Annie.

Avea o voce joasă şi aspră, ca o cărămidă veche. Annie simţi o adiere mângâind-o pe faţă şi intrând printre nasturii bluzei de bumbac, ca degetele reci ale unui bărbat care îi atingeau pielea cu tandreţe. În ultimele săptămâni ajunsese să-l cunoască atât de bine, încât era evident ce-şi dorea.

— Vrei să bei.

Nick râse, dar vocea lui era ascuţită şi plină de amărăciune. O luă de mână, strângând cu putere.

Annie ştia din experienţă că Nick avea nevoie să-i audă sunetul vocii. Nu conta ce spunea. Putea vorbi despre orice. Glasul ei devenise ca o ancoră pentru el.

— Ţii minte balul de final de liceu, când Kath a dispărut vreo jumătate de oră? îl întrebă încet. Eram la lacul Crescent. Ne-am aşezat pe mal, chiar în faţa cabinei, şi am vorbit toată seara. Mi-ai spus că vrei să devii poliţist.

— Iar tu mi-ai spus că vrei să devii scriitoare.

Era surprinsă că Nick îşi amintea asta. Îşi aminti şi ea de fata care vrusese să devină scriitoare, simţind vechiul vis apăsând-o dintr-odată.

— Asta era înainte să aflu...

Nick se întoarse şi o scrută.

— Ce ai aflat?

Annie ridică din umeri. Dintr-odată nu se mai simţea în stare să-l privească.

— Nu ştiu. Cum viaţa trece pe lângă tine când aştepţi la coadă la magazin să plăteşti o jumătate de litru de lapte... cum timpul trece şi ia cu el totul – tinereţe, visuri, speranţe. Visurile... sunt cele pe care le pierzi cel mai repede.

— Uneori nici nu te mai recunosc, murmură el, luându-i bărbia între degete. Spui lucruri de genul ăsta şi habar n-am cine eşti.

Râsul lui Annie flutură în aer ca aripa unui fluture de noapte.

— Nu eşti singurul.

— Ce-ai păţit, Annie?

Întrebarea era atât de intimă, încât o descumpăni. Sunetele nopţii se estompară, de parcă firea întreagă aştepta un răspuns. Annie îşi auzea respiraţia accelerată. Rosti în grabă cuvintele otrăvite:

— Soţul meu e îndrăgostit de altă femeie şi vrea să divorţeze.

— Annie...

— Sunt bine, serios. Încercă să născocească o afirmaţie lejeră, amuzantă, dar când îl privi în ochi văzu o compătimire profundă, răscolitoare, şi asta o făcu să-şi piardă controlul. Puterea pe care o adunase în ultimele săptămâni, picătură cu picătură, o părăsi instantaneu. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Cum se poate întâmpla aşa ceva? L-am iubit pe Blake din tot sufletul şi tot n-a fost destul...

Nick oftă. Tristeţea din vocea lui îi învălui pe amândoi. Annie îl văzu străduindu-se să găsească răspunsul potrivit şi îi simţi frustrarea când nu reuşi.

— Cel mai rău lucru e că n-ai cum să te aştepţi la asta, continuă ea. Nici măcar nu bănuieşti că luni e ultima zi în care o să mai vină vreodată să te sărute pe gât... sau ultima seară în care o să vă uitaţi la televizor împreună şi o să-i masezi pielea moale de la gleznă. Şi te gândeşti că poţi măcar să-ţi aduci aminte când aţi făcut dragoste ultima oară, dar nu poţi. S-a dus.

Îşi ridică privirea spre el, surprinsă de cât de uşor îi veneau cuvintele acum. În săptămânile de după mărturisirea lui Blake, îşi închisese durerea în suflet şi o păstrase acolo, întărâtându-i flăcările arzătoare cu vise şi amintiri şi coşmaruri. Dar acum descoperi că focul dispăruse dintr-odată. Nu mai rămăsese decât o durere surdă, vagă.

Şi totuşi, încă o mai durea. Probabil nu avea să se vindece niciodată, ca un os rupt care nu fusese sudat cum trebuie. Rana nu avea să se închidă niciodată cu totul. Odată cu anotimpul rece, sau cu amintirea unui moment care nu avea să se mai întoarcă, Annie avea să rememoreze iubirea pe care i-o purtase lui Blake şi să sufere din nou. Însă flacăra turbată de până atunci se mistuise. Nu mai rămăsese decât un tăciune cenuşiu, rece.

∴

Nick nu ştia cum de se întâmplase totul, sau cine făcuse prima mişcare, ci doar că avea nevoie de Annie. Se întinse spre ea. Degetele lui alunecară sub gulerul de bumbac şi îi prinseră ceafa, ţinând-o în loc. Încet, privind-o, se aplecă şi o sărută. La început fu un sărut blând, o îmbinare de buze şi răsuflări şi şoapte. Dar apoi Annie se înghesui în el şi îi simţi mâinile fine mângâindu-l pe spate cu mişcări circulare, liniştitoare.

O sărută mai adânc. Limba lui îi exploră gura, mângâind, gustând-o. O sărută până când se simţi ameţit de pasiune, după care se trase încet în spate.

Annie îl privea fix. Îi văzu tristeţea din ochi, dar mai era ceva acolo – poate chiar acea minunăţie stranie pe care o simţise şi el.

— Îmi pare rău, spuse, chiar dacă nu era adevărat. Nu am niciun drept...

— Să nu-ţi pară rău, şopti Annie. Te rog... să nu-ţi pară rău. Am vrut să mă săruţi. Am... am vrut-o de multă vreme, cred.

Deschisese uşa în calea pasiunii şi nu o mai putea închide. Lui Nick nu-i păsa că se purta prosteşte, că risca mult sau că ar fi putut avea probleme mai târziu. Nu ştia decât că o voia pe femeia din faţa lui cu trup şi suflet. O luă de după gât şi o trase aproape, atât de aproape că îi simţea respiraţia agitată pe buze.

— Te vreau, Annie Bourne. Mă simt de parcă te doresc de-o viaţă.

O lacrimă curse pe obrazul lui Annie şi, în picătura strălucitoare şi umedă, Nick văzu reflectată întreaga distanţă dintre ei. Încă mai arăta ca fata de şaisprezece ani de care se îndrăgostise, dar viaţa pe care o dusese şi alegerile pe care le făcuse îi rămăseseră întipărite pe chipul ei frumos într-o plasă de linii fine.

— Ştiu, rosti ea simplu.

Cuvântul plin de tristeţe dădu la iveală un adevăr, anume că uneori nu era destul să vrei ceva.

Nick se întinse şi o luă de mână, ridicând-o. Diamantul de pe inel arunca în jur flăcări reci sub lumina argintie a lunii. Privi inelul multă vreme, fără să spună nimic, apoi se întoarse cu spatele.

— Noapte bună, Annie, murmură, îndepărtându-se înainte să se facă de râs.

∴

Înapoi în camera lui, Nick se dezbrăcă şi se întinse în patul nefăcut. Spre surprinderea lui, tremura. De data asta, nu era din cauză că îi lipsea băutura, ci din cauză că îi lipsea o femeie.

„Nu te gândi la ea... gândeşte-te la Alcoolicii Anonimi şi la sfaturile lor. Nu ai voie să intri într-o relaţie cât timp eşti în convalescenţă...”

Dar nu-l ajuta prea mult să se gândească la cei Doisprezece Paşi. Închise ochii şi şi-o imagină pe Annie. Probabil că ajunsese deja în oraş. Se întrebă ce melodie se auzea la radioul din maşina ei, la ce se gândea.

Avusese nevoie de toată tăria şi stăpânirea de sine ca să plece după acel sărut, când nu voia decât să o ia în braţe şi să o posede atunci, pe loc. Să se piardă şi să-şi piardă trecutul în întunericul dulce al trupului ei. Dar nu era corect, şi n-ar fi îndrăznit... din atâtea motive. Aşa că ajunsese, din nou, singur.

∴

Annie îşi dădu seama că se impunea să plece imediat, însă nu se putea gândi decât la Nick şi la felul în care o sărutase. Atingerea lui, felul în care o ţinuse de mână, o dăduse peste cap. Iar când se terminase, când spusese: „Te vreau, Annie Bourne”, atunci ştiuse că era pierdută.

Privi spre fereastra dormitorului lui. O clipă văzu o umbră acolo, apoi umbra dispăru. Nick credea că se întorsese acasă... şi Annie ştia că asta ar fi trebuit să facă.

În loc de asta, îşi privi inelul de pe mâna stângă. Diamantul strălucea viu în lumina becului din maşină. Inelul pe care îl purtase ani de zile. Blake i-l pusese pe deget când făcuseră zece ani de căsnicie, cu un şuvoi de vorbe romantice.

Îl scoase încet de pe deget.

— Adio, Blake.

Cuvintele o dureau, ar fi durut-o până şi să le gândească, dar se simţea în acelaşi timp curios de uşoară. Se simţea eliberată, independentă poate pentru prima oară în viaţă. Nu avea pe nimeni care să-i îndrume alegerile sau să-i hotărască drumul în viaţă. Nu se mai avea decât pe ea.

Înainte să se răzgândească, se repezi în casă şi urcă scările, oprindu-se în faţa uşii lui Nick. În timpul de care avu nevoie ca să-şi liniştească respiraţia simţi cum curajul o părăsea. Toate motivele pentru care venise până acolo dispărură, unul câte unul, ca nişte şobolani fugind de pe un vas care se scufundă. Brusc, nu se mai simţea sexy; se simţea singură, vulnerabilă, o femeie între două vârste care îşi implora vechiul prieten să facă dragoste...

Era pe cale să se întoarcă şi să plece când auzi muzica. De partea cealaltă a uşii, un aparat de radio răspândea notele răguşite ale melodiei *Unforgettable* a lui Nat King Cole.

Asta îi linişti nervii răvăşiţi, cu atât mai mult cu cât Nick era cel care alesese cântecul. Nu era un adolescent virgin, ci un bărbat de vârsta ei, la fel de rănit în dragoste şi în viaţă ca şi ea. El o putea înţelege. El nu avea să-i ceară nimic. Aveau să împartă momentul pur şi simplu.

Bătu la uşă cu putere.

Urmă o pauză, apoi muzica se opri.

— Intră, Izzy.

— Eu sunt... Annie.

Încă o pauză, un foşnet de haine.

— Intră.

Împinse uşa, care se deschise cu un scârţâit prelung, şi-l văzu pe Nick în pat.

Înghiţi un nod şi se îndreptă spre el. Neliniştea o cutremură din cap până-n picioare; era stingheră, de parcă ar fi avut iarăşi şaisprezece ani. Se gândi că se îngrăşase în ultimele săptămâni şi se întrebă dacă lui Nick avea să-i placă de ea. Blake avea întotdeauna câte o remarcă tăioasă pregătită când Annie punea un kilogram în plus...

Nick o privi atât de intens, încât se simţi cuprinsă de un val de căldură. Tremură.

— Eşti sigură? rosti el simplu; era singura întrebare care mai conta.

Şi Annie era sigură. Absolut, în mod cert, sută la sută sigură. Se simţi atrasă inexorabil spre el. N-avea să-şi amintească niciodată cine atinsese pe cine prima oară, sau cum ajunseseră amândoi goi în patul imens, cu baldachin, dar nici n-avea să uite vreodată felul muzical în care Nick îi şoptise numele când o sărutase prima oară sau căldura braţelor lui încolăcite în jurul ei, strângând-o atât de aproape că uneori nu mai putea respira, sau intensitatea năucitoare a pasiunii care îi consumase. Nu-şi mai amintea decât că, atunci când ajunsese pe culmile plăcerii, strigase numele *lui.* Nu al lui Blake.

Capitolul 19

O lampă cu gaz pâlpâia uşor lângă pat. O panglică de fum negru se ridica leneş din pâlnia de sticlă.

Annie stătea întinsă lângă Nick, iar piciorul ei gol era încolăcit peste şoldurile lui. Erau împreună de ore în şir, vorbind în şoaptă, râzând, făcând dragoste. La miezul nopţii, Annie îşi sunase, de voie, de nevoie, tatăl şi îi spusese că nu mai venea acasă în noaptea asta – Izzy era puţin răcită şi avea nevoie de ea. Dar Hank nu se lăsase păcălit. Ascultase scuza ei dezlânată, apoi pusese întrebarea deja obişnuită:

— Crezi că e prudent, Annie Virginia?

Îl expediase cu un chicotit şcolăresc şi îi spusese să nu-şi mai facă griji. Nu voia să se gândească dacă ceea ce făcea era prudent sau nu. Pentru prima dată în viaţă se simţea păcătoasă şi sălbatică şi vie. Fusese o fată cuminte mult prea mult timp, la naiba...

Atâtea lucruri se schimbaseră într-o singură seară. Până şi faptul că îşi scosese verigheta o transformase. Devenise mai tânără, mai curajoasă, mai aventuroasă. Nu-şi imaginase niciodată că sexul poate fi atât de... distractiv. Orele petrecute în braţele lui Nick scoseseră la iveală o cu totul altă femeie.

Când terminaseră – pentru prima oară – Annie presupunea că avea să se simtă vinovată. Se încordase în aşteptarea regretelor, gândindu-se la scuze pentru purtarea ei ruşinoasă, dar nu fusese nevoie decât de un cuvânt din partea lui Nick, un zâmbet, un sărut, şi toate scuzele dispăruseră. „Să nu fugi de mine”, murmurase el, şi asta fusese destul.

Acum erau încurcaţi amândoi în cearşafuri. Cu o oră înainte coborâseră în bucătărie şi umpluseră o farfurie cu brânză, fructe şi biscuiţi, pe care o luaseră cu ei în pat. Niciunul din ei nu voia să reintre în lumea care îi pândea de afară.

Nick o luă pe după umeri şi o trase aproape. Pentru prima oară, Annie îi văzu tristeţea din ochi.

— Cincisprezece iunie, zici?

Annie îşi ţinu respiraţia. Privirile lor se întâlniră şi simţi cum zâmbetul îi dispare.

În mai puţin de o lună avea să se întoarcă acasă – aşa cum era casa ei. Avea să-i părăsească pe Nick şi Izzy, să plece din Mystic, să se întoarcă în lumea maronie a vieţii ei adevărate... sau cel puţin la ce mai rămăsese din ea.

Nick îi atinse faţa cu o blândeţe care îi frânse inima.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

— Avem ce avem, Nicky. Hai să nu ne stricăm buna dispoziţie meditând la ce o să fie. Nu-mi place să mă gândesc la viitor.

Palma lui se aşează posesivă pe mâna ei stângă. Se gândea la inelul pe care Annie nu-l mai purta – şi la liniuţa fină, palidă, care rămăsese acolo unde fusese. Când o privi în sfârşit, zâmbea iarăşi.

— O să primesc tot ce vrei să-mi oferi, şi...

— Şi ce?

Nick avu nevoie de mult timp ca să răspundă, atât de mult încât Annie crezu că se răzgândise. Apoi, încet, rosti:

— Şi sper că o să fie destul.

∴

Se simţeau mai aproape unul de celălalt cu fiecare zi. În ultima săptămână din mai, vara începu să-şi întindă plasa multicoloră deasupra pădurii. Trecură zile întregi fără nicio picătură de ploaie. Temperaturile se învârteau pe la douăzeci şi unu de grade. Era un val de căldură neobişnuit pentru luna mai şi toată lumea din Mystic se bucura de vremea splendidă. Copiii îşi scoteau de la naftalină bicicletele şi pantalonii scurţi. Păsările se înghesuiau pe stâlpii de telefon şi coborau în picaj după viermi şi insecte, croncănind şi cântându-şi una alteia.

Annie stătea tot mai puţin acasă la Hank şi tot mai mult în pat cu Nick. Ştia că se juca imprudent cu focul, dar nu se putea stăpâni. Se simţea iarăşi ca la şaisprezece ani, consumată de prima ei iubire. De fiecare dată când se uita la Nick – adică la fiecare cincisprezece secunde – îşi amintea cum făcuseră dragoste. Nu-i venea să creadă cât de dezinhibată ajunsese.

În timpul zilei aveau grijă să nu se atingă, dar abstinenţa forţată nu făcea decât să le mărească dorinţa. Annie abia aştepta să se facă seară ca să se poată strecura iarăşi cu el în pat.

Astăzi se distraseră de minune la lacul Crescent. Jucaseră volei pe plajă şi închiriaseră bărcuţe cu vâsle. Pe drumul lung de întoarcere cântaseră împreună melodiile de la radio. Acasă, Annie pregătise un vas mare cu macaroane. După cină rămăseseră la masa din bucătărie şi o ajutaseră pe Izzy să-şi exerseze cititul.

Mai târziu, când urcară la etaj, se cocoţară cu toţii în patul fetiţei. Venise ora poveştilor.

Annie refuza să se gândească la cât de *firesc* se simţea acolo. Se întinse peste capul lui Izzy şi îi atinse umărul lui Nick, strângându-l atât de tare încât îl făcu să-şi ridice privirea. La început zâmbi, dar apoi expresia i se şterse de pe chip când îi văzu teama din ochi, dorinţa care avea să-i rănească pe toţi trei.

Annie tresări, concentrându-se asupra cărţii deschise.

Nick abia citise prima pagină când fu întrerupt de târâitul unui telefon.

— Mă duc să răspund.

— O să te aşteptăm, tati, spuse Izzy, cuibărindu-se lângă Annie.

Nick îi puse cartea în braţe şi ieşi în grabă. Se întoarse câteva minute mai târziu cu o expresie solemnă.

Annie simţi un firicel de teamă. Îşi îndreptă spatele şi se aplecă spre el.

— Nick?

El se întinse înapoi în pat, de cealaltă parte a fetiţei.

— M-a sunat profesoara ta, scumpo. Mi-a zis că se organizează o petrecere la şcoală vineri... şi că toţi copiii vor să vii şi tu.

Izzy părea speriată.

— Ah.

Nick îi zâmbi blând, înţelegător, un zâmbet care îi merse la inimă lui Annie.

— A zis ceva de brioşe.

— *Îmi plac* brioşele, se încruntă micuţa.

— Ştiu că-ţi plac, Soare. Nick o strânse la piept cu un braţ puternic. E normal să-ţi fie teamă, ni se întâmplă tuturor. Dar nu e bine să nu încercăm nimic doar pentru că ne e teamă. Nu ne putem ascunde de lucrurile care ne sperie.

Annie auzi şi lucrurile nerostite din vocea lui, toate rămăşiţele lecţiilor pe care le învăţase pe propria piele. Simţi un val de mândrie şi se întrebă încă o dată unde avea să găsească tăria de a-l părăsi pe acest om, cum avea să fie în stare să se întoarcă la viaţa ei rece şi sterilă, unde trebuia să se uite în oglindă ca să se convingă de faptul că încă mai exista.

— Presupun că o petrecere ar fi OK, oftă Izzy. O să mă duceţi tu şi Annie?

— Sigur că da.

— În regulă. Fetiţa îşi ridică privirea şi îi zâmbi şovăitor lui Nick. Tati, îmi mai citeşti o poveste, tati?

El zâmbi, se întinse şi luă de pe podeaua de lângă pat o altă carte, spunând:

— Mă gândeam eu că o să mă rogi.

Citi ca un actor, folosindu-şi vocea groasă, de bas, pentru monştri, şi vocea subţire de băieţel în rest. Izzy stătu complet nemişcată, cu ochii plini de adoraţie aţintiţi asupra tatălui ei. Când el zâmbea, zâmbea şi ea; când el se încrunta, se încrunta şi ea.

Nick întoarse pagina şi o privi pe Annie. Ochii lor se întâlniră deasupra părului brunet al lui Izzy. Nu era nimic sexual în privirea lui, ci doar plăcerea simplă a unui bărbat care îi citea fiicei lui o poveste la culcare. Arăta de parcă acel moment era încununarea tuturor visurilor şi speranţelor pe care le avusese vreodată. Annie simţi că i se rupe sufletul şi îi veni din senin să plângă.

După ce povestea se încheie, Nick se duse în camera de oaspeţi şi aşteptă. De două ori scoase capul să se uite pe hol, şi de două ori nu văzu decât strălucirea slabă a celor câteva aplice prinse prost de perete.

Se plimbă prin încăperea micuţă cu paşi mari, lovindu-se cu capul de acoperişul înclinat aproape de fiecare dată când se întorcea.

Apoi auzi o bătaie în uşă.

Se repezi şi o deschise dintr-o mişcare. Annie purta un tricou mult prea larg şi o pereche de şosete bleumarin până la genunchi.

Abia ajunseră în pat. Se prăbuşiră pe teancul de cearşafuri şifonate sărutându-se, pipăind şi râzând. Salteaua veche scârţâi sub greutatea lor.

Nick nu mai dorise niciodată vreo femeie cu atâta ardoare, iar Annie părea şi ea cuprinsă de o pasiune irezistibilă. O ţinu în braţe, o mângâie, o atinse şi o alintă cum ştia mai bine. Annie se rostogoli peste el, sărutându-l cu o lăcomie care îi tăie respiraţia. Îi atrase limba adânc în gura ei. Făcură tot ce le trecea prin cap, se aduseră reciproc la extaz, aşteptară puţin, apoi o luară de la capăt.

Când se termină totul, Nick se prăbuşi epuizat în aşternuturi, cu un braţ lipit de perete şi înconjurând şoldurile lui Annie cu celălalt. Annie rămase cuibărită lângă el, cu sfârcurile lipite de pieptul lui.

Nick simţea urmele pasiunii lor în pelicula fină de transpiraţie de pe pielea ei, putea să o adulmece în aer. Capul ei se odihnea pe umărul lui, iar respiraţia ei îi mângâia pielea.

Dintr-odată i se făcu teamă că Annie avea să plece acum, să-i fugă din braţe şi să se întoarcă acasă la Hank, iar lui n-avea să-i mai rămână decât mirosul ei dulce şi aerul rece.

— Vorbeşte-mi, Annie, spuse blând, mângâindu-i pielea catifelată de pe spate.

— E periculos să vorbim, râse ea. Mulţi oameni care mă cunosc vor să mă facă să tac.

— Eu nu sunt ca Blake.

— Iartă-mă. Annie se cuibări mai aproape de el. Un deget palid începu să se joace cu părul lui de pe piept, apoi să-i mângâie uşor pielea. Tu... scoţi la iveală ceva din mine. Ceva ce n-aş fi crezut niciodată că există.

— A, da? Ce e?

Se rostogoli până ajunse cu bazinul lipit de şoldul lui. Sânii ei frumoşi se balansau ademenitor în faţa lui şi era al naibii de greu să fie atent la ce spune.

— Eram... organizată. Eficientă. Dădeam de mâncare la toată lumea, mergeam la cumpărături, întocmeam liste şi ţineam agende de întâlniri. Eu şi Blake făceam sex vineri seara la unsprezece patruzeci şi cinci, între primul şi al doilea invitat al lui Jay Leno, asta dacă aveam noroc. Întotdeauna era... sex misionar, confortabil. Mă simţeam bine. Aveam orgasme. Dar nu era aşa cum este cu tine. Niciodată nu m-am simţit de parcă sunt gata-gata să-mi ies din piele.

Annie râse – un hohot contagios, care părea să vină din adâncul fiinţei ei. Kathy nu-l făcuse niciodată să se simtă aşa, de parcă avea întreaga lume la picioare şi nu trebuia decât să întindă mâna şi să-şi prindă visurile în palmă.

Visuri. Nick închise ochii. Visa atât de des acum, visuri pe care le lăsase baltă cu ani şi ani în urmă. Îşi aminti din nou cât de mult conta pentru el să aibă o familie, cum îşi imaginase că viaţa lui avea să curgă înainte pe un drum strălucitor şi însorit, cum avea să îmbătrânească înconjurat de copii veseli şi surâzători.

Dacă ar fi ales-o pe Annie atunci, cu atâţia ani în urmă, poate că viaţa lui ar fi fost altfel...

— Cum de tu şi Kathy n-aţi avut mai mulţi copii? întrebă ea brusc.

Întrebarea ei îl descumpăni o clipă, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva Annie îi citise gândurile.

— Întotdeauna am vrut mai mulţi. La naiba, voiam vreo şase! Dar după ce s-a născut Izzy am văzut clar că Kathy nu s-ar fi putut descurca. Am făcut vasectomie când Izzy avea doi ani. Nick se uită la ea cercetător. Dar tu? Eşti o mamă minunată.

Annie răspunse după o tăcere lungă.

— Adrian ar fi împlinit paisprezece ani anul ăsta. A fost fiul meu.

— Annie...

Ea nu-l privi.

— S-a născut prematur şi n-a trăit decât patru zile. Apoi am încercat tot ce am fost în stare, dar n-am mai rămas niciodată însărcinată. De obicei nu e decât un zâmbet venit de nicăieri, sau o lacrimă, dar uneori... uneori îmi e mai greu. Aş fi vrut mai mulţi copii.

Nick nu voia să-i spună că îi părea rău. Ştia din proprie experienţă cât de false păreau cuvintele uneori, ca un leucoplast peste o arteră deschisă. O luă în braţe şi o ţinu cât de aproape era în stare, atât de aproape că îi simţea bătăile inimii.

Ştia că se abandonează momentului, că se pierde în Annie, dar nu-i păsa. Era prea târziu să se mai gândească la siguranţă, prea târziu ca să n-o iubească.

∴

Şcoala generală Jefferson R. Smithwood era cocoţată pe un deal ierbos, înconjurat de brazi seculari. O alee lungă de ciment începea de la uşile duble, negre, şi cobora şerpuit până în parcare, unde erau mai multe maşini aliniate de-a lungul unui gard înalt din plasă de sârmă.

Nick stătea aproape de marginea drumului, cu Izzy lângă el. Annie stătea de partea cealaltă.

Fetiţa lui era speriată şi el era cel care trebuia să-i dea încredere, dar habar n-avea cum să facă asta. Îi aruncă o privire neajutorată lui Annie pe deasupra părului brunet al lui Izzy.

„Poţi să o faci”, rosti ea, mişcându-şi doar buzele. Apoi zâmbi.

Nick înghiţi un nod, apoi îşi îndoi genunchii şi o privi pe Izzy. Fetiţa încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât o grimasă ştearsă, strâmbă, iar ochii îi rămaseră posomorâţi. Nick se întinse şi prinse între degete panglica de mătase galbenă care atârna la capătul codiţei împletite.

Buza de jos a lui Izzy începu să tremure.

— O să râdă de mine.

— Atunci o să-i caft... Annie îl strânse de umăr şi Nick se abţinu. N-or să râdă de tine, se corectă.

— Sunt... altfel.

Nick clătină din cap.

— Nu. Ai fost... foarte tristă. Uneori, asta poate face pe cineva să... înnebunească puţin. Dar de data asta o să fii în regulă. Îţi promit.

— O să veniţi să mă luaţi după petrecere?

— Da.

— *Imediat* după?

— Imediat după.

— OK, spuse în sfârşit Izzy.

— Bravo, scumpo, o felicită Nick. Încet, simţind cum îi pocneau genunchii, se îndreptă şi o privi pe Annie. Zâmbea, deşi ochii ei erau ciudat de umezi.

Tustrei începură să urce aleea de ciment care ducea spre şcoală.

— Lei şi tigri şi urşi, o, vai[6]! exclamă dintr-odată Annie.

Nick aproape că izbucni în râs. Era ridicol, dar în acea clipă era lucrul cel mai potrivit pe care l-ar fi putut face. Începu şi el să ţină isonul:

— *Lei şi tigri şi urşi, o, vai!*

Izzy şovăi la început, dar cu fiecare nou refren deveni mai puternică, până când toţi trei ajunseră să cânte cât îi ţineau puterile. Urcară aleea, apoi treptele, până ajunseră la intrare.

Nick împinse poarta neagră şi intrară pe holurile liniştite ale şcolii. La stânga se vedea o masă lungă de pal melaminat pe care erau stivuite jachetele şi pacheţelele cu mâncare ale copiilor.

Izzy se opri şi spuse în şoaptă:

— Vreau să merg singură. Ca să nu creadă că sunt un bebeluş.

Le aruncă lui Nick şi Annie o ultimă privire înfricoşată, apoi porni înainte pe coridor.

Nick se abţinu să nu fugă după ea, iar Annie îşi strecură mâna într-a lui. Nick oftă, urmărindu-şi fetiţa cum se îndepărta. Văzu cât de mult ezita cu fiecare pas şi ştiu cât de tare se străduia să fie curajoasă. Trecuse şi el prin asta, mersese înainte deşi nu voia decât să se târască într-un colţ întunecos şi să se ascundă. În cele din urmă îşi întoarse privirea. Nu şi ar fi închipuit vreodată că era atât de greu să-şi vadă fetiţa înfruntându-şi teama.

---

[6] Melodie a cântăreţei de R&B Jazmine Sullivan care face trimitere la o scenă din *Vrăjitorul din Oz* (n.red.).

— O să fie bine, spuse Annie. Ai încredere în mine.

Nick se uită la ea şi îi văzu siguranţa plină de duioşie din privire. Simţi cum ceva în piept i se umfla şi începea să doară.

— Am încredere în tine, Annie. Am încredere.

O uşă se deschise la capătul coridorului. De partea cealaltă se auzi o voce de femeie:

— Izzy! Ne-a fost dor de tine.

Apoi răsunară aplauze. Izzy se uită în urmă, le mai zâmbi o dată lui Nick şi Annie, apoi alergă în clasă.

Capitolul 20

— Ei bine, acum n-o să-mi mai fac griji pentru Izzy, spuse Nick atunci când reuşi în sfârşit să vorbească.

Se rostogoli de pe Annie, dar îşi lăsă un braţ în jurul ei şi o trase la piept. Apoi se aşeză cu spatele la perete şi îşi rezemă obrazul transpirat în palmă, privind-o.

Îi părea incredibil de frumoasă, luminată cum era de soarele care se strecura prin fereastra întredeschisă. Părul ei ţepos se aricea în toate părţile. Gâfâia puţin şi, cu fiecare sunet slab, Nick îşi amintea că era a lui. Cel puţin pentru o vreme. Mâna lui îi găsi sânul ascuns sub pătura subţire de bumbac şi îl strânse.

Voia să rămână cu ea în pat ore în şir, vorbind de tot felul de nimicuri, împărtăşind şi alte lucruri, nu doar trupurile lor. Ştia că era periculos să-şi dorească mai mult de la Annie decât i se oferea. Degeaba se chinuia să uite; mereu îşi reamintea că avea să plece pe cincisprezece iunie – adică peste mai puţin de trei săptămâni. Se întorcea la adevărata ei viaţă.

O ţinu strâns, ştiind că ar fi fost mai bine să-şi ţină gura. Dar nu reuşi.

— Cum era căsnicia voastră?

— Din punctul cui de vedere? Eu credeam că am petrecut nouăsprezece ani minunaţi cu singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Apoi, într-o bună zi, soţul meu a parcat pe alee şi mi-a spus: „Iubesc pe altcineva. Te rog nu mă face să ţi-o repet”. Annie râse scurt, amar. De parcă aş fi vrut să-l mai aud spunând asta o dată.

— Îl mai iubeşti?

— Dacă îl *iubesc?* Cum aş putea? Annie oftă, iar Nick simţi cum pieptul ei urca şi cobora lin. Însă iubirea e ceva greu de pierdut. El este... a fost cel mai bun prieten al meu, iubitul meu, *familia* mea timp de douăzeci de ani. Cum să nu-ţi iubeşti familia?

— Şi dacă... dacă te vrea înapoi?

— Blake nu e genul de om care să facă asta. Ar însemna să-şi recunoască în primul rând greşeala. În toţi anii noştri împreună nu l-am auzit niciodată spunând că-i pare rău. Nimănui.

Annie zâmbi slab şi îşi mută privirea, fixând un punct de pe perete deasupra umărului lui. Nick o strânse în braţe, întorcând-o ca să se poată pierde în ochii ei verzi.

— Încă mai ţin minte o poveste pe care ai scris-o pentru ora de engleză din clasa a douăsprezecea. Era despre un câine care ajutase un băieţel rătăcit să se întoarcă acasă. Întotdeauna m-am aşteptat să ajungi o scriitoare renumită.

— Se numea *Găsiţi-l pe Joey.* Nu-mi vine să cred că ţi-ai amintit.

— Era o poveste frumoasă.

Annie rămase tăcută multă vreme. Într-un final, când vorbi, avea o voce răguşită.

— Ar fi trebuit să am încredere în mine, dar Blake... spunea că scrisul e o îndeletnicire prostească, aşa că am lăsat-o baltă. Nu e vina lui. Eu sunt răspunzătoare pentru asta. Am renunţat prea uşor. Apoi am încercat de toate – caligrafie, judo, pictură, sculptură, aranjamente florale, design interior. Pufni în derâdere: Nici nu-i de mirare că Blake făcea haz de mine. În mod clar eram pierdută.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva.

— E adevărat. Mi-am împachetat cele două romane neterminate în cutii roz şi drăguţe şi le-am ascuns sub cutia cu lenjerie intimă. I-am permis lui Blake să mă descumpănească prin comentariile lui acide despre „preocupările mămicii”. După câţiva ani am şi uitat că avusesem vreun vis vreodată. Am devenit doamna Blake Colwater. Fără el m-am simţit un nimeni. Până acum. Tu şi Izzy m-aţi ajutat să mă regăsesc.

Nick îi atinse faţa.

— Nu, Annie. Tu te-ai regăsit singură. La naiba, te-ai *luptat* ca să te regăseşti.

Annie îl fixă cu privirea.

— M-am pierdut o dată, Nick. Mă îngrozeşte gândul că s-ar putea întâmpla din nou.

Nu era nevoie să-i ceară amănunte. Cumva, Annie reuşise să afle secretul pe care se străduise atât de mult să-l ascundă. Se îndrăgostise de ea, şi nu le mai rămăsese decât foarte puţin timp împreună. Asta înţelesese Nick în sfârşit, după ce se culcase cu o femeie măritată, chiar dacă era pe cale să divorţeze. Annie o avea încă pe Natalie, şi o întreagă viaţă din care el nu făcea parte.

— În regulă, Annie, spuse. În regulă, deocamdată.

Însă nu era în regulă. Ştia asta, iar acum şi Annie începuse să-şi dea seama.

∴

Annie stătea pe veranda casei lui Hank, uitându-se la panglica şerpuitoare a râului plin de somoni. Violete de un albastru strălucitor dansau pe tulpinile lor fragile la malul apei. Undeva, o ciocănitoare lovea ritmic într-un trunchi de copac, scoţând un *ra-ta-ta-tat* ce răsuna în toată pădurea.

Auzi uşa deschizându-se cu un scârţâit în spatele ei, apoi plasa de ţânţari izbindu-se la loc.

— Ce se întâmplă, Annie Virginia?

Ştia după tonul calm al vocii lui că asta era întrebarea pe care venise să i-o pună.

— Ce vrei să spui? murmură cu un aer inocent.

— Ştii ce vreau să spun. Roşeşti ca o fată mare de fiecare dată când pronunţi numele lui Nick şi abia dacă te-am văzut în ultimele două săptămâni. Nu te îngrijeşti numai de Izzy în casa aia. Noaptea trecută te-am auzit vorbind la telefon. Îi spuneai lui Terri că Nick este doar un prieten. Deci presupun că nu sunt singurul care a observat.

— Nu sunt îndrăgostită, răspunse încet Annie, dar în acelaşi timp începu să se întrebe.

Când era cu Nick se simţea tânără şi plină de adrenalină. Îşi vedea iarăşi visurile şi se simţea de parcă ar fi putut să le îndeplinească a doua zi. Când fusese împreună cu Blake nu se simţise deloc aşa. Îşi spusese că visurile erau ca jucăriile din copilărie, bune de pus deoparte când intrai în jocurile reale ale vieţii.

— O faci ca să te răzbuni pe Blake?

— Nu. De data asta chiar nu mă mai gândesc la Blake şi la Natalie. O fac pentru mine.

— Şi e corect?

Annie se întoarse spre el.

— De ce femeile trebuie să fie întotdeauna corecte?

— Mă gândesc la Nick. Îl ştiu de multă vreme. Şi când era tânăr avea o privire care te băga în sperieţi. Când a început să iasă cu Kathy i-am mulţumit lui Dumnezeu că nu erai tu în locul ei. Apoi însă şi-a întemeiat o familie şi a devenit cel mai bun poliţist din oraş. Am văzut cu toţii cât de mult a iubit-o pe Kathy, şi fetiţa lui îi era mai scumpă ca ochii din cap. Apoi să... întâmplat acel lucru cu Kathy, şi Nick... s-a prăbuşit. I-a albit părul din cap şi de fiecare dată când îl vedeam îmi aminteam ce păţise. Parcă purta un semn la gât. Nimeni nu îl acuza de nimic, îţi dai seama; dar el se acuza singur. Era evident. Nici nu puteam să mă uit la el.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că tu eşti o luptătoare, Annie, şi...

— Ha! Lasă-mă, tată. Sunt un preş de calitatea întâi.

— Nu. Niciodată nu te-ai văzut aşa cum eşti de fapt. Ai un miez de oţel, Annie, dintotdeauna l-ai avut. Vezi lumea în culori frumoase. Paharul tău e întotdeauna plin pe jumătate.

— Când Blake m-a părăsit, am fost distrusă, îi reaminti ea.

— Cât timp? O lună? Bătrânul ţâţâi din buze. Asta nu-i nimic. Când mama ta a murit, nu m-am ascuns două săptămâni ca să apar apoi mai puternic decât eram la început. Hank făcu o pauză şi clătină din cap. Nu mă pricep la vorbe mari. Ceea ce încerc să-ţi spun, draga mea, e că nu înţelegi ce-i aia slăbiciune şi disperare, nu înţelegi deloc. Nu-ţi poţi închipui cum e să-ţi pierzi orice speranţă.

Annie rămase cu privirea pierdută spre râu.

— Presupun că ai dreptate.

— Încă eşti o femeie măritată, şi dacă crezi că Blake o să te părăsească pentru o fluşturatică eşti nebună. O să se întoarcă la tine. Când îşi dă seama ce a făcut, Blake o să se întoarcă la tine.

— Nu mă simt ca o femeie măritată.

— Ba da.

Annie nu găsi niciun răspuns. Era adevărat şi nu era. Deşi crescuse şi se schimbase în ultimele luni, Hank avea dreptate: *se simţea* încă soţia lui Blake. Fusese soţia lui timp de aproape

douăzeci de ani... şi o astfel de legătură emoţională nu dispărea cu câteva cuvinte repezite, chiar dacă acele cuvinte erau „Vreau să divorţez”.

Hank veni lângă ea şi îi atinse obrazul.

— O să-l răneşti pe Nick, şi Nick nu e genul de om care să reziste la aşa ceva. Nu vreau să-ţi dau indicaţii. Niciodată n-am făcut asta şi nici n-am de gând să încerc acum. Dar toată povestea asta... o să se termine urât, Annie. Pentru voi toţi.

∴

În seara următoare, mult după ce terminase de spălat vasele şi Izzy plecase la culcare, Annie rămase în balansoarul de pe verandă. Urmări un păianjen micuţ şi negru care ţesea o pânză transparentă pe o tufă de rododendron. Sunetul slab al leagănului îi ţinea companie. Ştia că ar fi trebuit să intre în casă; Nick o aştepta sus. Dar era atât de linişte acolo, iar ecoul cuvintelor lui Hank părea atât de distant acum că era singură. În casă, uitându-se în ochii albaştri ai lui Nick, ştiuse că sfatul tatălui ei avea să-i dea târcoale, prea puternic şi prea insistent ca să-l ignore.

Nick şi Izzy suferiseră deja cumplit. Annie nu voia să-i rănească şi ea la rândul ei, dar ştia cu certitudine că exact asta avea să facă în cele din urmă. Avea o altă viaţă, într-un alt oraş; o altă fată care urma să aibă şi ea nevoie de o mamă, la fel cum Izzy avusese nevoie de ea. Viaţa ei reală era departe, pe ţărmurile acoperite de smog ale Californiei de Sud, şi avea să şi-o regăsească peste câteva săptămâni. Momentul acela avea să o pună la încercare mai mult decât orice altceva până atunci. Avea să-i pună la încercare toate hotărârile pe care le luase de când venise în Mystic.

Cineva deschise plasa de ţânţari de la uşă.

— Annie?

Închise ochii o clipă, adunându-şi puterile.

— Bună, Nick, spuse încet, cu privirea aţintită în poală.

Uşa se închise şi Nick veni lângă ea. Îi puse o mână pe umăr cu blândeţe, apoi se lăsă pe vine.

— Ce faci aici, de una singură?

Annie îşi ridică privirea. O clipă simţi un val de panică la gândul îngrozitor că trebuia să renunţe la el. Dar trebuia să se gândească la Nick, nu la ea.

— Nu vreau să-ţi fac rău, Nick.

Îi luă mâna stângă într-a lui, mângâind urma palidă a inelului cu vârful degetului.

— Ai puţină încredere în mine, Annie. Ştiu că nu este destul să-ţi dai jos inelul.

Îl privi multă vreme. Simţea un imbold năvalnic să facă promisiuni imposibile, să-i spună cât de mult îl iubea, însă era conştientă că în două săptămâni avea să plece. Era mult mai bine să ia vorbele cu ea.

— Nu avem o eternitate, Annie. Ştiu asta.

Auzi ceva în vocea lui, o mică nesiguranţă atunci când rosti cuvântul „eternitate”, însă refuză să-şi imagineze ce simţea.

— Da, şopti.

Nick o luă în braţe şi o duse în pat. Ca întotdeauna, odată lipită de pieptul lui, Annie nu se mai gândi la viitor, ci se lăsă cuprinsă de prezent.

∴

Marţi dimineaţă plănuiră o excursie la plajă. Annie privi coşul de picnic pe care îl pregătise, verificând pentru a zecea oară dacă luaseră tot, apoi se uită la ceas. Era deja zece şi jumătate. Coborî scările şi ţipă la Nick şi la Izzy să se grăbească. Apoi, fredonând de una singură, se întoarse în bucătărie. Telefonul sună chiar când trecea pe lângă el. Se aplecă şi ridică receptorul la al doilea apel.

— Alo?

— Vă fac legătura cu domnul Blake Colwater, vă rog să aşteptaţi.

Annie avu un moment de dezorientare în care nu reuşi să lege numele de viaţa ei. Nick se ivi pe scări. Îi aruncă o privire confuză.

— E Blake.

Nick îngheţă între doi paşi.

— Atunci... o să te las singură.

— Nu. Vino aici. Te rog.

Se apropie, iar Annie se întoarse puţin şi îl luă de mână. În cele din urmă se auzi vocea autoritară a lui Blake:

— Annie... tu eşti?

Când auzi vocea, îşi aminti totul. Rămase complet nemişcată.

— Salut, Blake.

— Ce mai faci, Annalise?

— Sunt bine. Annie făcu o pauză, gândindu-se ce să mai spună. Apoi întrebă: Tu cum eşti?

— Sunt... bine. Am primit numărul ăsta de la Hank. Ştii că Natalie o să vină acasă în curând.

— Pe cincisprezece iunie. Vrea să o luăm amândoi de la aeroport, zise ea accentuând puţin cuvântul „amândoi”.

— Sigur. Avionul ei aterizează la...

Îl ura fiindcă nu ştia asta.

— Cinci şi zece dimineaţa.

— Sigur, ştiam.

Minciunea evidentă fu urmată de o tăcere încordată. Blake râse uşor, de parcă ar fi trecut trei ore de când vorbiseră ultima oară, nu trei luni.

— Trebuie să purtăm o discuţie înainte să dăm ochii cu Natalie. Aş vrea să vii în Los Angeles în weekendul ăsta.

— O, da?

Tipic pentru Blake: voia să stea de vorbă, aşa că Annie trebuia să se urce în avion.

— O să-ţi trimit un bilet prin curier.

Annie trase în piept o respiraţie şuierată.

— Nu sunt pregătită să te văd încă.

— Ce? Dar credeam...

— Mă îndoiesc. N-avem nimic de vorbit acum.

— Ba da.

— Cât de amuzant că spui asta tocmai tu.

— Annalise, oftă Blake. Vreau să vii acasă în weekendul ăsta. Trebuie să vorbim.

— Îmi pare rău, Blake, dar n-am nicio intenţie să vin acasă în weekendul ăsta. Ştiu că am căzut de acord să discutăm despre divorţ în iunie. Hai să rămânem la asta, OK? O să vin acasă pe treisprezece.

— La naiba, Annalise, vreau...

— La revedere, Blake. Ne vedem în două săptămâni.

Închise şi rămase cu ochii pironiţi pe receptor.

— Eşti în regulă, Annie?

Vocea lui Nick o trase înapoi din întunericul care începea să o înconjoare. Se forţă să zâmbească şi se întoarse în braţele lui:

— Sunt bine.

Nick o privi multă, multă vreme. O clipă se gândi că urma să o sărute şi se ridică pe vârfuri ca să-i întâlnească buzele. Însă el

rămase nemişcat, privind-o, de parcă memora absolut toate detaliile acelui moment.

— N-o să fie destul timp.

Capitolul 21

În timp ce conducea pe Main Street ocolind cu atenţie gropile, Blake îşi aminti cât de mult detesta orăşelul acela ponosit. Semăna prea mult cu locul în care crescuse el, o comunitate sărăcăcioasă de fermieri din Iowa pe care se străduise din răsputeri s-o uite.

Opri Cadillac-ul pe care-l închiriase la o staţie de benzină, îşi ridică gulerul hainei – cine naiba voia să trăiască într-un oraş în care aveai nevoie de haină la sfârşitul lunii mai? – şi merse prin ploaie până la o cabină telefonică. Înăuntru, zgomotul ploii care se lovea de acoperiş era asurzitor. Abia se putea auzi gândind.

Avu nevoie de un minut până să-şi amintească numărul lui Hank. Nu îşi formase singur numerele de ani de zile. Băgă o fisă de douăzeci şi cinci de cenţi, formă şi aşteptă soneria.

La al treilea apel, Hank răspunse:

— Alo?

— Bună, Hank. Eu sunt, Blake... din nou. Vreau să vorbesc cu soţia... cu Annie.

— A, da? Ca să vezi.

Blake oftă.

— Dă-mi-o la telefon, Hank.

— Nu e aici. Nu e *niciodată* aici în timpul zilei.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am dat un număr ieri. Poţi vorbi cu ea acolo.

— Unde e, Hank?

— Îşi vizitează nişte... prieteni la conacul Beauregard.

— Conacul Beauregard. M-ai lămurit.

— Mai ţii minte casa cea veche de pe malul lacului? Un vechi prieten de-al ei locuieşte acolo acum.

Blake simţi un gol curios în stomac.

— Ce se petrece, Hank?

Bătrânul ezită o clipă, apoi spuse:

— O să trebuiască să te lămureşti singur, Blake. Noroc.

„Noroc”. Ce naiba voia să spună cu asta?

Până să ceară informaţii despre traseu şi să se întoarcă în maşină, Blake era deja cu capsa pusă. Se petrecea ceva ciudat acolo.

Dar se întâmplau lucruri ciudate de ceva timp. Prima dată când îşi dăduse seama că nu era în regulă fusese cu o lună în urmă. Nu mai reuşea să se concentreze. Începuse să aibă probleme la muncă.

Era vorba de lucruri mici, neînsemnate. De pildă, cravata pe care o purta astăzi. Nu se potrivea deloc cu ţinuta.

Era un lucru stupid, fără sens, şi nimeni altcineva n-ar fi observat, dar *el* ştia. Când Annie îi cumpărase costumul negru Armani, de două mii de dolari, tot ea îi alesese o cămaşă albă cu monogramă şi o cravată de mătase cu dungi gri, albe şi roşii care se asorta cu restul. Formau un set şi întotdeauna le purtase împreună. Cu câteva săptămâni în urmă se trezise că nu-şi mai găsea cravata. Făcuse praf dormitorul căutând-o.

— Sper că ai de gând să strângi toate rahaturile alea, bombănise Suzannah când văzuse dezastrul.

— Nu-mi găsesc cravata de la costumul ăsta.

Suzannah îi aruncase o privire pe deasupra ceştii de cafea şi spusese ironic:

— O să dau anunţ la ziar.

Ei i se părea foarte amuzant că lipsea cravata şi că Blake se îndârjea atât să o caute. Iar Blake se gândise că poate cravata lui preferată, *necesară,* rămăsese pierdută pe la vreo curăţătorie.

„Annie ar şti unde este”, îşi zisese. De-aici începuse practic totul.

Porni radioul Bose de la maşină, crispându-se când auzi o melodie country în difuzoare. Încercă să schimbe canalul, dar nu se mai prindea nimic clar. Dezgustat, închise aparatul cu totul.

Şoseaua spălată de ploaia argintie era cufundată în umbra deasă. După câţiva kilometri, Blake începu să vadă porţiuni din lac printre trunchiurile copacilor. Asfaltul lăsă loc unui drum acoperit cu pietriş care îl duse în cele din urmă într-un luminiş enorm. O casă galbenă, strălucitoare, se vedea chiar în mijloc, înconjurată de flori în culori vii. Un Mustang roşu şi o maşină de poliţie erau parcate sub un arţar bătrân.

Parcă şi ieşi din Cadillac, ridicându-şi iarăşi gulerul de la haină. Traversă curtea, urcă scările şi bătu cu putere în uşa de la intrare. Se deschise aproape imediat, iar în prag apăru o fetiţă. Purta o salopetă Gortex şi o şapcă de baseball. Ţinea în braţe o păpuşă jerpelită de cârpe.

Blake îi zâmbi:

— Bună, sunt...

Un bărbat apăru dintr-odată în spatele fetiţei, cu o mână aşezată protector pe umărul ei. O trase puţin mai în spate şi întrebă:

— Da?

Blake îl studie pe bărbatul înalt, cu păr cărunt, apoi se întinse ca să se uite înăuntru.

— Bună, îmi cer scuze de deranj. O caut pe Annalise Colwater. Tatăl ei, Hank, mi-a spus că e aici.

Celălalt se încordă vizibil. Ochii lui albaştri şi ciudaţi se îngustară şi îl studiară pe nou-venit din cap până-n picioare. Blake era sigur că nu ratase niciun detaliu, nici cât de scump era costumul Armani, nici chiar că purta o cravată care nu se asorta cu restul.

— Tu eşti Blake.

— Da, şi tu eşti...

Blake auzi zgomot de paşi de undeva din casă. Cineva cobora scările în fugă:

— Sunt gata, băieţi!

Recunoscu vocea lui Annie. Trecu pe lângă bărbatul şi fetiţa care îi priveau în tăcere şi intră.

Annie îl văzu şi se opri imediat.

Aproape că nu o mai recunoştea. Purta haine galbene de ploaie şi o pălărie mare, moale, care îi acoperea aproape toată faţa. Cizmele pe care le avea în picioare arătau de parcă ar fi fost cu cel puţin patru numere prea mari pentru ea. Blake se forţă să zâmbească larg şi îşi deschise braţele:

— Surpriză!

Annie îi aruncă o privire ciudată bărbatului cu păr cărunt, apoi se întoarse încet spre soţul ei.

— Ce cauţi aici?

Blake se uită la cei doi străini; amândoi îl priveau, îşi lăsă braţele să cadă încet.

— Aş prefera să nu discutăm asta în public.

Annie îşi muşcă buza de jos şi oftă apăsat.

— În regulă, Blake. Putem sta de vorbă. Dar nu aici.

Fetiţa scânci şi bătu din picior:

— Dar ai spus că mergem să mâncăm îngheţată!

— Îmi pare rău, Izzy, îi zâmbi ea. Trebuie să stau de vorbă cu omul ăsta puţin. O să mă revanşez, bine?

„Omul ăsta”. Stomacul lui Blake se strânse. Ce naiba se petrecea aici?

— Încearcă să o înţelegi pe Annie, bine, Soare? Trebuie să plece.

Asta spusese bărbatul.

— Dar se întoarce... nu-i aşa, tati?

Se lăsă o tăcere stranie. Nimeni nu răspunse.

Annie trecu pe lângă fetiţă şi ajunse lângă Blake.

— Ne vedem la Cafeneaua şi Frizeria lui Ted în zece minute. Este chiar în centrul oraşului. N-ai cum să o ratezi.

Blake se simţea de parcă lumea se răsturnase. Se uită la acea femeie pe care abia dacă o mai recunoştea.

— În regulă. Atunci ne vedem în zece minute.

Rămase locului un moment care păru să nu se mai termine, simţindu-se straniu şi stânjenit, apoi se forţă să zâmbească. După o discuţie în patru ochi, totul avea să fie în regulă. Cel puţin aşa îşi spuse în sinea lui când se întoarse să plece. Zece minute mai târziu, când parcă în faţa celei mai jerpelite şi murdare cafenele pe care o văzuse vreodată, încă îşi mai spunea asta. Se aşeză pe o bancă tapisată cu vinilin şi comandă o ceaşcă de cafea. Când primi cafeaua, îşi verifică Rolexul: 11:15.

De data asta chiar îşi făcea probleme. Îşi şterse palmele transpirate pe pantaloni. Îşi privi încă o dată ceasul – 11:25 – şi se întrebă dacă Annie mai avea de gând să vină. Era un gând nebunesc pe care îl abandonă aproape imediat. Annie era cea mai serioasă persoană pe care o cunoscuse în viaţa lui. Dacă promitea că vine la o întâlnire, venea negreşit. Cu întârziere, probabil, şi de multe ori agitată. Dar tot venea.

— Bună, Blake.

Întoarse grăbit capul când îi auzi vocea. O văzu stând lângă masă, cu un şold scos în afară şi braţele încrucişate. Purta o pereche de blugi spălăciţi şi o bluză pe gât fără mâneci. Părul

ei... arăta de parcă cineva i-l ciopârţise cu o maşină de tuns iarba.

— Ce ţi-ai făcut la păr?

— E evident, nu crezi?

— Oh. Blake se încruntă, descumpănit de răspunsul ei şi de felul în care arăta. Nu semăna deloc cu Annie pe care o ştia. Îşi imaginase momentul reîntâlnirii – se temuse de el şi îl aşteptase cu nerăbdare în acelaşi timp – săptămâni în şir. Dar ori de câte ori se gândise cum avea să decurgă revederea şi-o imaginase pe vechea Annie, cea îmbrăcată impecabil, zâmbind şters şi puţin neliniştită. N-o recunoştea pe femeia care stătea în faţa lui. Ei bine, o să-ţi crească la loc. Îşi aminti cu întârziere să se ridice în picioare. Mă bucur să te văd, Annie.

Ea îi aruncă un zâmbet rezervat, care nu-i lumină şi privirea. Se strecură de partea cealaltă a mesei şi se aşeză.

Blake făcu cu mâna unei ospătăriţe îmbrăcate în poliester, care se grăbi spre ei. O privi pe Annie:

— Cafea?

— Nu.

Annie bătu cu degetele în masă. Blake observă că unghiile ei erau scurte, tocite şi fără ojă, de parcă şi le rosese. Iar pe mâna stângă, în locul inelului de la el, nu avea decât o fâşie subţire de piele nebronzată. Annie îi zâmbi ospătăriţei:

— Eu o să iau un Budweiser.

Blake o privi şocat:

— Tu nu bei bere.

Era cel mai stupid lucru pe care ar fi putut să-l spună, dar nu se putea gândi decât la inelul pe care nu-l mai purta.

Iarăşi un zâmbet fals:

— O, nu?

Ospătăriţa încuviinţă şi plecă.

Annie se întoarse spre soţul ei, care se întrebă ce vedea această femeie nouă şi neobişnuită când se uita la vechiul Blake. Aşteptă să spună ceva, dar nu făcu decât să stea acolo şi să-l privească fix, cu tunsoarea ei cea nouă, fără machiaj şi, îngrozitor, fără inelul lui.

— Mă gândeam să stăm de vorbă... începu el, apoi se gândi că iarăşi spusese ceva stupid.

— Mda.

Iarăşi se lăsă tăcerea. Ospătăriţa veni la masă. Lăsă o halbă cu bere rece pe un şerveţel mic, pătrat, şi Annie îi zâmbi larg:

— Mulţumesc, Sophie.

— Cu plăcere, domnişoară Bourne.

„Domnişoară Bourne?” Blake simţi că se sufocă.

— Deci, spuse în cele din urmă Annie, sorbind o gură de bere, ce mai face Suzannah?

Blake făcu o grimasă la tonul ei glacial. Ştia că o merită, dar tot nu se aştepta să o vadă atât de furioasă. Annie nu se înfuria niciodată.

— Nu mai stau cu ea.

— Serios?

— Da. De asta voiam să stăm de vorbă.

Annie îl privi pe deasupra halbei.

— Serios?

Blake îşi dorea să fi repetat conversaţia din timp, dar nu se aşteptase să întâmpine asemenea dificultăţi. Ori de câte ori se gândise la revederea lor, şi-o imaginase la fel: el intra în cameră, Annie ezita puţin, apoi zâmbea, izbucnea în plâns şi îi spunea cât de dor îi fusese de el. Apoi el deschidea braţele, ea se arunca în ele... şi gata. Erau iarăşi împreună.

Încercă să-i citească emoţiile, dar ochii pe care îi cunoştea atât de bine erau reci şi plini de suspiciune. Se împiedică în propriile lui cuvinte, ceea ce nu i se întâmpla de obicei:

— Am făcut o greşeală.

Întinse mâna peste masă.

— O greşeală, repetă Annie, trăgându-şi mâna înapoi.

Blake îi auzi acuzaţia nerostită din glas şi ştiu ce voia să spună. „O greşeală” era atunci când întârziai cu ratele de la cardul de credit. Ceea ce făcuse el era cu totul altceva. Felul în care îl privea, sunetul moale şi rezervat al vocii ei începură să-i roadă încrederea în sine. Blake se simţea de parcă esenţa vitală îl părăsea, picătură cu picătură.

— Vreau să vin acasă, Annie, murmură, implorând-o aşa cum nu o mai implorase niciodată. Te iubesc, Annalise. Acum ştiu asta. Am fost un nenorocit, un idiot. Poţi să mă ierţi?

Annie îl privi în tăcere, cu buzele lipite.

Blake simţi o scânteie de speranţă. Se ridică şi se strecură pe bancheta de lângă ea, uitându-se în ochii ei, punându-şi inima şi sufletul în privire şi sperând că soţiei lui încă îi mai păsa. Îşi

aminti de viaţa lor împreună, şi asta îi mai dădu puţină încredere. Îşi aminti că o rănise de zeci de ori – când uitase de ziua ei de naştere sau „uitase” să vină acasă ca să ia cina împreună. Annie îl iertase de fiecare dată. Aşa era ea. Nu se putea să se fi schimbat chiar atât de mult.

Annie privea fix înainte, cu o expresie plină de durere. Blake îşi dori să o facă să se uite la el. Dacă o făcea, dacă se uita la el chiar şi numai o clipă, poate că ar fi reuşit să-i citească răspunsul din ochi.

— Annie? Îi luă mâna într-a lui. Era rece. Te iubesc, Annie, spuse el cu vocea întretăiată. Uită-te la mine.

Annie se întoarse încet, agonizant de încet, şi Blake văzu că avea ochii plini de lacrimi.

— Ai impresia că poţi să spui că îţi pare rău şi gata? Crezi că poţi să ştergi cu buretele ce-ai făcut?

Blake o luă de mână, simţindu-i pielea moale şi oasele delicate.

— O să-mi petrec tot restul vieţii încercând să mă revanşez.

Annie strânse pleoapele, iar o lacrimă îi alunecă pe obraz. Apoi deschise ochii şi îl privi.

— Mi-ai făcut o favoare, Blake. Femeia care am fost... îşi trase mâna dintr-a lui şi îşi şterse lacrima. Mi-am permis să devin un nimic. Dar nu mai sunt acea femeie.

— Încă eşti Annie a mea.

— Nu. Sunt Annie *a mea.*

— Întoarce-te la mine, Annie. Te rog. Mai dă-ne o şansă. Nu poţi să arunci totul...

— Să nu îndrăzneşti să spui asta. *Eu* n-am aruncat nimic. Tu ai făcut-o, tu şi egoismul tău şi minciunile tale şi femeile cu care umblai. Iar acum ţi-ai dat seama că micuţa de Suzannah vrea să-ţi fie amantă, nu preş şi soţie şi mamă, şi te-ai întors la mine cu coada între picioare. Crezi că încă mai sunt femeia care să-ţi accepte orice cu un zâmbet şi să-ţi ofere un loc sigur unde n-ai nicio responsabilitate şi toate lucrurile se întâmplă cum vrei tu.

Blake rămase fără cuvinte. Nu se aşteptase la o asemenea vehemenţă sau un asemenea limbaj.

— Annie...

— Ţin la altcineva.

Blake rămase cu gura căscată.

— Un bărbat?

— Da, Blake. Un bărbat.

Se întoarse la locul lui şi luă o înghiţitură mare de cafea caldă, încercând să treacă peste şocul revelaţiei. „Un bărbat? Annie cu un alt bărbat?”

Bărbatul cu păr cărunt şi ochii trişti şi albaştri.

De ce nu se gândise niciodată la asta în toate lunile cât fuseseră despărţiţi? Dintotdeauna şi-o imaginase ca Annie cea liniştită, serioasă, care are grijă de toată lumea, râde, zâmbeşte şi îşi încearcă talentul la cine ştie ce hobby ciudat. O vedea cosând sau decorând sau făcând tablouri din ace cu gămălie. La naiba – crezuse că îi era dor de el, că era de neconsolat. O privi întrebător:

— Te-ai... te-ai culcat cu el?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Blake!

Deci se culcase cu el. Annie – Annie a lui, *soţia* lui – se culcase cu un alt bărbat. Blake simţi o furie bestială, oarbă, cum nu mai simţise niciodată. Voia să-şi dea capul pe spate şi să urle, dar rămase absolut nemişcat, cu pumnii strânşi dureros sub masă. Lucrurile erau foarte, foarte diferite acum. Trebuia să fie extrem de precaut.

— O aventură, spuse încet, crispându-se când acel simplu cuvânt îi evocă o serie de imagini neplăcute. Annie gemând de plăcere, sărutând buzele altui bărbat, atingându-i trupul. Făcu un efort şi nu se mai gândi la asta. Presupun că ai făcut-o ca să te răzbuni pe mine.

— Nu totul în lumea asta se învârte în jurul tău, îl atenţionă ea cu un râset amar.

— Deci...

Cum naiba trebuia să reacţioneze? Voia să spargă un geam cu pumnul, nu să stea la masă ca un gentleman şi să se prefacă demn că nu era rănit, că soţia lui nu-i smulsese inima din piept şi nu o călcase în picioare.

— Presupun că... Presupun că ne putem ierta unul pe celălalt, zise într-un final ridicând din umeri.

— Nu-mi trebuie iertarea ta.

Blake făcu o grimasă. Erau aceleaşi cuvinte pe care i le aruncase şi el în faţă cu câteva luni în urmă, şi îl dureau. Dumnezeule, cum îl dureau.

— Iartă-mă, Annie, şopti.

Pentru prima oară, Blake înţelese exact ce-i făcuse. Fusese egoist, arogant, nu se gândise nicio clipă la suferinţa pe care i-o provocase. Îşi justificase scăpările cu clişee din anii nouăzeci: Am nevoie de spaţiu; nu avem niciun motiv să rămânem împreună dacă nu eşti fericită; o să fii mai fericită fără mine; neam îndepărtat unul de altul". Şi crezuse absolut toate prostiile astea. Acum îşi dădea seama cât de mult greşise. Cuvintele lui erau doar scuzele unui bărbat care nu crezuse că regulile i se aplicau şi lui. Se comportase de parcă mariajul lor era un simplu obstacol pe care îl putea elimina, o ipotecă enervantă asupra unei proprietăţi pe care voia să construiască altceva. Dăduse la o parte cuvintele care contau într-adevăr – „o să te iubesc, o să te cinstesc, o să fiu alături de tine până când moartea ne va despărţi" – de parcă nu însemnau absolut nimic.

Pentru prima oară în viaţă, se simţi ruşinat.

— N-am ştiut niciodată cât de mult doare. Însă te iubesc, Annie... poţi să mă crezi. Şi o să te iubesc pentru tot restul vieţii. Indiferent ce faci, unde pleci sau ce îmi mai spui. O să fiu întotdeauna aici, aşteptând să mă ierţi. Iubindu-te.

Văzu un fulger dureros în ochii ei şi observă cum buzele i se relaxaseră. Fusese o clipă de slăbiciune şi, ca orice avocat, Blake ştia să profite de ea. Îi atinse uşor obrazul, forţând-o să se uite la el.

— Crezi că nu te iubesc cu adevărat, că sunt acelaşi ticălos egoist care am fost dintotdeauna, şi că te vreau înapoi doar ca să-mi fac viaţa mai uşoară... dar nu e adevărat, Annie. Tu mă faci să mă simt ca un om întreg.

— Blake...

— Ţii minte cum eram înainte? Când stăteam în casa de pe plajă din laguna Niguel? Abia aşteptam să vin acasă de la muncă şi să te văd. Iar tu mă întâmpinai întotdeauna la uşă – mai ţii minte? – şi-mi săreai în braţe. Sau când s-a născut Natalie şi m-am băgat în pat lângă tine? Am încercat să rămân peste noapte, până când asistenta aia bătrână şi slabă a venit să mă dea afară. Sau atunci când am ieşit pe plajă la miezul nopţii şi am făcut castele de nisip şi am băut şampanie şi am visat amândoi la casa pe care o voiam împreună? Ai spus că vrei un dormitor alb cu albastru, iar eu ţi-am spus că poţi să-l vopseşti şi în violet dacă vrei, atâta timp cât îmi promiţi că o să fii în patul meu pentru totdeauna...

Annie plângea deja.

— Nu, Blake, te rog...

— Nu, ce? Să nu-ţi aduc aminte cine suntem şi de cât timp suntem împreună? Scoase o batistă din buzunarul de la piept şi îi şterse lacrimile. Suntem o *familie.* Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta înainte, dar am fost orb, egoist şi idiot. Am crezut că mi se cuvin toate lucrurile de pe lumea asta. Coborî vocea şi continuă răguşit, privind-o printre lacrimile care îi apăruseră în ochi: Te iubesc, Annie. Trebuie să mă crezi.

Annie se frecă la ochi şi îşi întoarse privirea.

— Te-am crezut douăzeci de ani, Blake. Nu mai este aşa uşor.

— Nici nu mă aşteptam să fie uşor.

— Ba da.

Blake zâmbi trist.

— Ai dreptate. Credeam că o să-mi cer scuze şi o să sari în braţele mele şi o să dispărem amândoi într-un apus de soare. Oftă. Deci, ce facem acum?

— Nu ştiu.

Cel puţin era o deschidere.

— Trebuie să-mi mai dai – să *ne* mai dai o şansă. Când tu mi-ai cerut mie una, am fost de acord. Am încercat să-mi dau seama unde am greşit şi iată-mă. Îmi datorezi acelaşi lucru, Annie. O datorezi familiei noastre.

— O, fantastic: o predică *de la tine* despre valorile de familie. Annie scoase o trusă compactă de machiaj din geantă şi se privi în oglindă. Perfect. Arăt ca fata din reclamele de la Pillsbury Dough.

— Eşti frumoasă.

— Dar o să-mi crească părul la loc, ripostă ea.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

Annie închise trusa cu un pocnet.

— Nu, n-ar fi trebuit. Îl privi în ochi, ceea ce îl făcu să se simtă iarăşi nesigur. Îşi aminti încă o dată că, după aproape douăzeci de ani de căsnicie, nu o recunoştea mai deloc pe femeia din faţa lui. Ne vedem acasă pe paisprezece iunie. Putem să discutăm... atunci... despre asta.

Se ridică, iar Blake văzu că se clătina puţin. Era clar că abia se putea stăpâni.

Asta îi dădea şi lui un firicel de speranţă.

— N-o să renunţ, Annie. O să fac tot posibilul ca să te recâştig.

— Întotdeauna ai ţinut neapărat să câştigi, Blake, oftă ea.

Cu această ultimă remarcă tăioasă se răsuci pe călcâie şi ieşi din local.

Capitolul 22

Nick o aşteptă pe Annie să se întoarcă. Timp de o oră, îşi spuse că era un idiot. Ştia că era imposibil ca întâlnirea să dureze mai puţin de două ore.

Dar cele două ore se transformaseră în trei, apoi patru, apoi cinci.

Se străduise să zâmbească şi pusese în scenă un adevărat spectacol la cină, de dragul lui Izzy. Reuşise cu chiu, cu vai, să gătească una din reţetele lui Annie: piept de pui pane cu fulgi de porumb şi cartofi prăjiţi. Uitase să pună orezul la fiert în timp util, aşa că servi puiul cu felii de banană şi bucăţi de brânză. Făcuse tot posibilul să întreţină o conversaţie, dar şi el, şi Izzy ştiau că era un loc gol la masă.

Totul mersese destul de bine până când Izzy îl privise, cu o mustăcioară de lapte pe buza de sus, şi îl întrebase:

— Tati, o să se întoarcă, nu-i aşa, tati?

Furculiţa lui Nick lovise marginea farfuriei cu un *ping.* Nu ştia cum naiba trebuia să-i răspundă, aşa că folosise o tehnică standard de părinte: eschiva.

— Nu vorbi cu gura plină, spusese, întorcându-şi brusc privirea.

După ce terminase de spălat vasele, îi făcuse baie lui Izzy şi o dusese la culcare, începuse să tremure din toate încheieturile. Nici nu era în stare să se concentreze destul cât să-i citească fetiţei o poveste. O sărutase pe frunte şi apoi fugise din camera ei.

Blake nu era deloc aşa cum se aşteptase Nick; dimpotrivă, era exact aşa cum se temuse. Când îl văzuse pe bărbatul chipeş, plin de sine şi, evident, de succes, îmbrăcat într-un costum negru şi scump, se simţise de parcă era mai puţin decât nimic. Îşi văzuse imediat propriile defecte: blugii ieftini, de provincial, care nici măcar n-aveau tiv, tricoul care fusese odată albastru dar se decolorase într-un gri spălăcit, centura ruptă pe care nu

se obosise niciodată să o coasă. Şi nici măcar nu voia să se gândească la halul în care arăta – cu ridurile adânci de sub ochi pe care le avea din cauza lui Kathy şi părul atât de neobişnuit.

Blake era tot ce Nick nu avea să fie niciodată.

Ar fi vrut să nu-şi mai facă griji, să se gândească la altceva – la orice altceva. Dar cu cât încerca să-şi limpezească ideile, cu atât o vedea mai clar pe Annie. Ea era cea care îi ţinea inima şi sufletul în palmă, şi nici măcar nu ştia.

Nu mai simţise niciodată că făcea parte dintr-o familie la fel de mult ca acum.

Dar ea era soţia altcuiva.

∴

Annie îl văzu stând lângă lac. Ieşi din maşină şi închise încet portiera în urma ei, apoi porni agale prin iarbă.

Ajunse lângă el fără niciun cuvânt şi aşteptă să o atingă, să se apropie de ea suficient de mult încât să simtă căldura liniştitoare a prezenţei lui. Însă Nick nu făcu asta, ci rămase la locul lui, nemişcat.

— Cum a mers?

N-avea rost să-l mintă.

— A făcut o greşeală groaznică şi mă iubeşte.

— Într-adevăr *a făcut* o greşeală. Vocea lui Nick se frânse şi Annie îi simţi durerea. Ce ai de gând să faci? o întrebă încet.

— Nu ştiu. Am stat două luni şi jumătate încercând să nu-l mai iubesc pe Blake, iar acum, când aproape că reuşisem, vrea să se întoarcă la mine. Nu pot să mă deprind cu schimbarea atât de repede.

Nick tăcu, iar Annie îşi dădu seama ce spusese. „Aproape că reuşisem”. Aproape că nu-l mai iubea pe soţul ei. Vru să găsească un pansament rapid cu care să-şi repare greşeala, dar *aproape* era tristul adevăr. Asta simţea pentru Blake. Orice altceva ar fi fost o minciună.

Apa lacului foşnea în surdină pe malul pietros. Vântul şoptea dintre crengile unui arţar bătrân, uriaş.

Gândul că trebuia să plece de acolo o îngrozea. Se gândi la casa ei mare şi goală din California şi la tot timpul pe care urma să-l petreacă de una singură.

— Şi dacă...

Nick se întoarse spre ea:

— Şi dacă ce?

Annie respiră adânc.

— Şi dacă... m-aş întoarce aici? După... după ce rezolv totul? Mă gândesc tot mai mult să deschid o librărie. Aveai dreptate, casa de pe Main Street ar fi perfectă. Şi Dumnezeu ştie că oraşul ăsta are nevoie de aşa ceva...

Nick nu se clinti.

— Ce vrei să spui?

— După divorţ... şi după ce Natalie pleacă la facultate, o să rămân de una singură în California de Sud...

— Nu-mi face asta, Annie. Nu-mi arunca o speranţă de parcă aş fi un câine care să-şi îngroape oasele în curte. Nu-mi pot petrece tot restul vieţii aşteptându-te pe tine, cu ochii aţintiţi la drum, gândindu-mă, „azi, poate că azi”... Mi-ar frânge ce mi-a mai rămas din inimă. Nu-mi promite lucruri pe care nu le poţi respecta. Îmi e... mult mai uşor aşa.

Annie oftă şi îşi lăsă umerii să cadă. Nick avea dreptate, ştia asta. Viitorul ei era un mister impenetrabil. Nu putea anticipa ce avea să se întâmple după întoarcerea acasă. Nu era sigură nici măcar de ce ar fi vrut să se întâmple.

— Iartă-mă, şopti.

Voia să adauge o scuză, să-i reamintească faptul că-l ştia pe Blake de o viaţă, că Natalie era fiica lor, că fusese de la început o femeie măritată, dar nu mai conta nimic din toate astea.

Nick nu mai spuse nimic. Se clătină puţin, privind-o de parcă o pierduse deja.

∴

În dimineaţa următoare, Annie se simţi atât de deprimată că nici măcar nu mai merse la Nick. În loc de asta, rămase în pat, plângând şi uitându-se la tavan.

Mintea ei era prea plină. Simţea că înnebuneşte de la toate lucrurile la care trebuia să se gândească. Soţul ei – omul pe care îl iubise de când avea nouăsprezece ani – îi ceruse încă o şansă pentru căsnicia lor. Îi părea rău. Făcuse o greşeală.

Dar ea îl *implorase* să mai acorde o şansă căsniciei lor cu câteva luni în urmă, nu-i aşa?

Telefonul de lângă pat sună. Annie se aplecă şi ridică receptorul:

— Alo?

— Annie Colwater? Sunt Madge de la cabinetul doctorului Burton. În dimineaţa asta ai o programare, la zece şi jumătate. Te-am sunat să-ţi aduc aminte.

Uitase complet de asta.

— Ah, nu ştiu...

— Doctorul Burton m-a avertizat să nu cumva să te las să spui nu.

Annie oftă. Cu o săptămână înainte crezuse că ieşise din depresie, dar acum suferea iarăşi. Înota printr-o mare de confuzie, incapabilă să mai iasă la suprafaţă. Poate că i-ar fi făcut bine să stea de vorbă cu doctorul. Cel puţin avea ceva de făcut, un loc în care să meargă. Probabil că avea să se simtă mai bine până şi prin faptul că se dădea jos din pat.

— Mersi, Madge, murmură. O să vin.

Oftă obosită, apoi merse agale să facă un duş. La ora zece şi un sfert era deja îmbrăcată într-o pereche de blugi şi o bluză spălăcită. Nu se mai obosi să-şi pieptene părul – ce rost avea? –, ci îşi luă geanta şi cheile de la maşină şi plecă.

Hank stătea pe verandă, aşezat într-un balansoar şi citind o carte. Îşi ridică privirea când o auzi ieşind în grabă şi remarcă:

— Ai întârziat în dimineaţa asta.

— Am o programare la doctor.

Zâmbetul lui păli.

— E totul în regulă?

— Sunt deprimată şi reţin mai multă apă ca bazinul de foci de la Lumea Acvatică, dar în afară de asta sunt bine. Doctorul Burton mi-a făcut programarea când ne-am văzut ultima dată. Voia să se asigure că nu mai sunt posomorâtă înainte să... plec acasă.

Posomorâtă. Ce cuvânt simplu pentru goliciunea care pusese iarăşi stăpânire pe ea.

Se forţă să zâmbească, se aplecă şi îl sărută pe frunte.

— Pa, tată.

— Pa.

Apoi coborî scările în grabă şi urcă în maşină.

Odată ajunsă în centrul oraşului, parcă la umbra unui ulm şi nu se mai obosi să încuie maşina. Urcă în grabă treptele de beton şi intră în clădirea de cărămidă pe care o vizitase de atâtea ori când era mică.

— Bună, draga mea, o întâmpină Madge. Domnul doctor te aşteaptă. Cabinetul numărul doi.

Annie încuviinţă şi porni pe coridorul cu pereţi albi. Găsi o uşă pe care era imprimată cifra 2 şi intră, apoi se aşeză pe patul acoperit cu hârtie sterilă şi începu să răsfoiască revista *Ştiri din pescuit.*

Cinci minute mai târziu, doctorul Burton bătu la uşă şi o deschise.

— Bună, Annie. Tot te simţi deprimată?

Se întrebă cum naiba să-i răspundă. Ba era fericită, ba era aşa de tristă că se simţea de parcă ar fi fost în cădere liberă într-un abis, mai ales de când o sunase Blake. Aruncă revista pe un scaun gol şi rosti:

— Uneori.

— Marge mi-a spus că ai încercat să-ţi faci o programare cât timp am fost plecat. Despre ce era vorba?

— Am avut o gripă. Mi-a trecut, dar... în ultimele două zile am început să am iarăşi greţuri.

— Ţi-am spus că trebuie să ai mare grijă de tine. Când te prinde o depresie, organismul tău slăbeşte. Ce-ar fi să-ţi iau puţin sânge şi să vedem ce se întâmplă acolo? Dacă totul este bine, putem povesti despre cum te simţi cu adevărat.

∴

Trei ore mai târziu, Annie stătea în faţa casei tatălui ei. Tremurând, făcu un pas înainte. Picioarele nu voiau să o asculte; se simţea de parcă mergea printr-o ceaţă gri, deasă, care îi stânjenea mişcările.

Urcă încet scările şi intră. Hank stătea în faţa şemineului, rezolvând un rebus. Îşi ridică privirea când o auzi:

— Nu mă aşteptam să te întorci până...

Annie izbucni în lacrimi. Hank veni lângă ea într-o clipă. O luă în braţe şi o ţinu strâns, mângâindu-i părul. O conduse până la canapea şi o ajută să se aşeze. Uşa se închise cu zgomot în spatele lor, iar restul lumii rămase afară.

— Ce e, draga mea?

Annie suspină din greu şi îşi şterse nasul cu mâneca. Se întoarse spre el, dar cuvintele refuzau să iasă.

— Annie?

— Sunt însărcinată, şopti ea, reîncepând să plângă.

Ar fi vrut să se bucure de asta; era însărcinată în trei luni. După ani şi ani în care îşi luase temperatura, ţinuse o evidenţă riguroasă a ciclurilor de ovulaţie şi stătuse în cap după sex, reuşise să conceapă un copil fără niciun efort.

Copilul lui Blake.

Nu se mai simţise niciodată atât de confuză şi de zguduită, nici chiar când el îi ceruse să divorţeze. Când doctorul Burton îi dăduse rezultatele analizelor, Annie crezuse că era o greşeală. După ce primise confirmarea, avusese un moment de teroare pură care o paralizase. Se întrebase al cui era copilul.

Apoi însă îşi amintise ce-i spusese Nick: făcuse o operaţie de vasectomie când Izzy avea doi ani. La ecograf se văzuse că era însărcinată în trei luni.

Era copilul lui Blake, cu siguranţă.

Hank îi atinse obrazul şi o întoarse cu blândeţe spre el.

— E un miracol, spuse.

Annie ştia că e adevărat. *Simţea* sămânţa de viaţă care îi creştea în pântece. Îşi puse mâna pe burtă. Era încântată, dar în acelaşi timp îngrozită.

— Asta schimbă totul, murmură ea.

Şi asta o speria cel mai mult. Nu voia să se întoarcă la viaţa rece şi sterilă din California. Voia să rămână acolo, în Mystic, să facă parte din lumea aceea umbrită şi sălbatică. Voia să-l iubească în continuare pe Nick. Brusc, simţi o dorinţă năvalnică să o vadă pe Izzy purtându-şi primul aparat dentar, alegându-şi o nouă tunsoare, învăţând să danseze. Voia să-şi deschidă propria ei librărie, să trăiască în propria ei casă şi să nu răspundă în faţa nimănui.

Cel mai mult voia să fie îndrăgostită pentru tot restul vieţii; să se trezească în fiecare dimineaţă lângă Nick şi să adoarmă în fiecare noapte în braţele lui. Dar nu putea face asta. Pe o rază de o sută de kilometri nu era nici măcar un singur neonatolog şi niciun spital care să ofere terapie intensivă pentru nou-născuţi. Îşi sunase ginecologul din Beverly Hills, care îi recomandase ferm să vină acasă. Trebuia să stea în pat. La fel ca şi atunci când fusese însărcinată cu Adrian. Dar de data asta, Annie avea aproape patruzeci de ani; nu voia să-şi asume absolut niciun risc. Doctoriţa o aştepta s-o examineze peste trei zile – nici măcar cu o zi mai târziu, aşa îi spusese.

— I-ai spus lui Blake?

De data asta Annie simţi nevoia să plângă, dar nu reuşi. Îşi privi tatăl, conştientă că tot ce îşi dorise până atunci îi era interzis dintr-odată.

— Of, tată, Blake o să vrea...

— Dar *tu* ce vrei?

— Îl vreau pe Nick, şopti Annie.

Hank îi zâmbi trist.

— Deci acum crezi că te-ai îndrăgostit de el. Annie, eşti împreună cu el de câteva luni. Pe Blake îl iubeşti de când eraţi adolescenţi. Nici n-au trecut două luni de când erai aşa distrusă de divorţul vostru că nu erai în stare să te dai jos din pat. Acum vrei să arunci toate astea la gunoi?

Annie îi dădu dreptate în sinea ei. Avea ceva special cu Nick, ceva magic, dar aventura lor nu se baza pe o fundaţie trainică, spre deosebire de căsnicia ei.

— Eu şi Blake am încercat din răsputeri să avem încă un copil. După Adrian, am făcut tot posibilul să rămân însărcinată din nou, dar au trecut ani de zile şi... nimic. Când află de copil...

— O să te întorci la soţul tău, spuse Hank, şi Annie simţi cum siguranţa liniştită din vocea lui îi sfâşie inima.

Asta era alegerea corectă, era singura alegere acceptabilă, şi Annie ştia asta. Nu-i putea răpi copilul lui Blake ca să se mute înapoi în Mystic. Un bebeluş avea nevoie şi de mamă, şi de tată.

Era adevărul pur, adevărul care îi făcea sufletul să se strângă de durere, care nu-i lăsa decât visuri sfărâmate şi promisiuni pe care nu le mai putea respecta.

Dădu frâu liber lacrimilor. Se gândea iar şi iar la ce avea să urmeze – clipa în care avea să-i spună lui Nick despre copil – şi o durea atât de tare, încât i se tăia respiraţia. Nu voia să fie puternică sau corectă faţă de ceilalţi. Nu-i păsa de onoare.

Se gândi la timpul pe care îl petrecuseră împreună, la toate clipele în care el o ţinuse în braţe, o atinsese, o sărutase cu o blândeţe pe care nu şi-ar fi putut-o imagina vreodată. Se gândi la Izzy, la cât de multe pierduse biata fetiţă deja. Apoi se gândi că avea să se întoarcă în California, în patul lui Blake, într-un oraş unde aerul era maroniu şi pământul uscat. Cel mai mult însă se gândi cât de singură avea să se simtă fără Nick...

*·.·

Annie conduse în neştire până când nu mai era în stare să controleze volanul. În cele din urmă se întoarse acasă la Nick, pe care îl găsi în grădină cu Izzy.

Toate astea aveau să continue şi fără ea, casă, familia. Izzy avea crească şi să înveţe să danseze şi să plece la prima întâlnire, dar Annie nu avea să fie acolo ca să o vadă.

Îl privi pe Nick şi descoperi îngrozită că avea lacrimi în ochi.

— Annie?

Respiră adânc, tremurat. Nu voia decât să i se arunce în braţele lui mari şi puternice, să spună cuvintele cele mai scumpe: „Te iubesc”. Dar nu îndrăznea. Ştia că Nick i-ar fi promis că aveau să fie fericiţi pentru totdeauna dacă ar fi fost în stare, însă niciunul din ei nu mai era atât de naiv. Amândoi învăţaseră că viaţa se poate schimba într-o clipă, iar jurămintele pline de patos dintre doi îndrăgostiţi sunt atât de fragile, încât, odată sfărâmate, lasă în urmă tăieturi ce sângerează veşnic.

Nick se ridică şi porni spre ea. Îi atinse bărbia cu un deget plin de pământ, atât de tandru şi delicat de parcă ar fi fost o aripă de fluture.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

Annie se forţă să zâmbească – puţin prea larg, ştia asta, dar măcar reuşise.

— Am ceva în ochi. Nu-i nimic. Lasă-mă să mă schimb, apoi o să vin să vă ajut.

Înainte ca Nick să aibă timp să răspundă, sau să-i rupă sufletul adresându-i o altă întrebare plină de dragoste, Annie fugi în casă.

∴

Nick şi Annie stăteau unul lângă altul în pat, abia atingându-se, cu cearşafurile mototolite la picioarele goale. Un ventilator de lemn se învârtea leneş deasupra, tăind aerul în felii egale cu un sunet monoton.

Îşi tot dăduseră târcoale de când o trimiseseră pe Izzy la culcare, ezitând să-şi spună lucrurile care păreau să plutească în aerul dintre ei. Acum, Nick o ţinea strâns, mângâindu-i pielea moale şi umedă de pe sân. Annie fusese tăcută toată seara. Din când în când, el o privise atent şi îi văzuse tristeţea din ochi. Tăcerea ei bruscă, neaşteptată, îl speria. Începea iar şi iar să o întrebe ce se întâmplase, dar de fiecare dată când cuvintele îi

urcau pe limbă le înghiţea înapoi, temându-se de ce se ascundea de fapt în spatele tăcerii.

— Trebuie să vorbim, murmură ea într-un târziu.

— Dumnezeule, astea sunt cele mai nasoale cuvinte pe care le poate rosti o femeie, încercă el să glumească.

— E ceva serios.

— Ştiu că e serios, oftă Nick.

Annie îşi înclină corpul până ajunse aproape deasupra lui. Ochii ei păreau mult prea mari pe faţa ei palidă, ovală. Erau imenşi, plini de tristeţe.

— Azi am fost la doctor.

Nick simţi că inima i se opreşte în piept.

— Eşti bine?

Annie zâmbi, dar era un zâmbet obosit, şters.

— Sunt sănătoasă.

— Slavă Domnului, exclamă el uşurat.

— Şi sunt însărcinată în trei luni.

— O, Doamne... Nick simţea că se sufocă.

— Am încercat ani de zile să rămân însărcinată.

Copilul lui Blake. Copilul soţului ei, al bărbatului care spusese că făcuse o greşeală groaznică şi îşi voia soţia înapoi. Nick se topea în cearşafurile fierbinţi, şifonate, care aminteau de parfumul ei şi de pasiunea pe care o consumaseră împreună.

„Dintotdeauna mi-am dorit şi alţi copii”. Aşa spusese Annie, iar Nick îi auzise durerea de-o viaţă în voce. Ştia că un copil era singurul lucru pe care nu mai putea să i-l ofere. Dar acum nu mai conta.

O cunoştea mult prea bine: era o femeie iubitoare şi o mamă îndârjită. Simţul onoarei era unul din lucrurile pe care le iubea atât de mult la ea. În mod sigur avea să spună că Blake merita şansa de a-şi creşte propriul copil.

Acum nu mai puteau avea niciun viitor împreună. Nu mai aveau cum să întâmpine anii aşezaţi unul lângă celălalt pe balansoarele de pe verandă.

Ar fi vrut să spună ceva care să transforme ca prin minune acel moment, să creeze o amintire care să nu-l doară pentru tot restul vieţii. Dar nu putea.

Cântecul lor de iubire se termina înainte chiar să fi început.

Capitolul 23

Annie se pregătea să se întoarcă acasă, dar avea grijă când era preajma lui. Închidea telefonul de fiecare dată când el intra în cameră.

Nick încercă să ridice o barieră între ei, ceva care să-i mai aline durerea inevitabilei despărţiri, însă era imposibil. În ajun, el şi Annie merseseră până la Seattle să se consulte cu un doctor specialist în sarcini cu risc ridicat. Nick nu putea să stea pe margine. Fusese alături de ea în fiecare clipă, încurajând-o să bea apă chiar şi când spunea că nu mai poate sorbi nici măcar o picătură, ţinând-o de mână în timpul ecografiei. Când zărise copilul – liniuţa minusculă, şerpuită, abia vizibilă din marea de pete negre – fusese nevoit să iasă aproape în fugă, bălmăjind ceva de mersul la toaletă.

În fiecare zi încerca să nu se gândească la ce avea să urmeze. În fiecare zi simţea mersul tăcut, de neoprit, al orelor şi al secundelor care-l îndepărtau tot mai mult de ceea ce îşi dorea cel mai mult pe lumea asta.

Uneori, când o rază de soare aluneca prin fereastra deschisă, luminând părul tuns scurt al lui Annie, frumuseţea ei îl lăsa mut. Apoi însă, Annie îi adresa acel zâmbet trist, blând, care spunea atât de multe, iar Nick îşi reamintea dintr-odată totul şi iarăşi auzea ticăitul orelor şi al secundelor în minte.

Annie a lui îl schimbase total. Îi oferise o familie şi îl făcuse să creadă că iubirea e ca o haină groasă de iarnă care ţine de cald tot anul. Îi dovedise că putea să se elibereze de obiceiurile proaste pe care le avusese o viaţă întreagă; putea să nu mai bea, putea să aibă grijă de fetiţa lui. Annie îi oferise tot ce visase vreodată. Mai puţin un viitor.

Când erau împreună nu vorbeau nici despre copil, nici despre viitor.

Acum, Annie stătea în sufragerie, uitându-se la fotografiile de pe marginea şemineului şi mângâindu-şi absentă abdomenul încă plat.

Nick coborî scările, întrebându-se la ce se gândea. Treptele scârţâiră sub paşii lui. Când auzi sunetul, Annie se întoarse şi îi zâmbi obosită.

— Salut, Nicky, spuse.

Merse lângă ea, o luă pe după umeri şi o trase aproape. Annie îşi lăsă capul pe umărul lui. Nick întinse o mână şi o aşeză încet pe pântecele ei. O clipă, doar o clipă, îşi permise să viseze că era de fapt copilul lui, că *Annie* era a lui şi că erau la început, nu la sfârşit.

— La ce te gândeşti? murmură, urând teama cu care toţi iubiţii din lume pun această întrebare.

— Mă gândeam la serviciul tău. Annie se răsuci în braţele lui ca să-l privească. Vreau... să ştiu că o să te întorci la lucru.

Era o dovadă de iubire care îl durea. Nick ştia ce trebuia să-i ofere în acel moment: un zâmbet, o glumă, un gest care să o asigure că avea să se descurce şi fără ea. Însă nu avea o asemenea tărie, oricât şi-ar fi dorit.

— Nu ştiu, Annie...

— Ştiu că erai un poliţist bun. N-am mai întâlnit niciun bărbat în stare să-i pese atât.

— Asta... aproape că m-a distrus.

Cuvintele lui aveau două sensuri diferite. Ştia că Annie le înţelegea pe amândouă.

— Dar n-ai renunţa la toate astea... la dragoste, la compasiune, la îndârjire... doar fiindcă la capătul drumului te aşteaptă suferinţa, nu-i aşa?

Nick îi atinse blând faţa.

— Nu mă întrebi de serviciul meu...

— E acelaşi lucru. Nu avem decât timpul şi străduinţa noastră. Sfârşitul... suferinţa... nu le putem controla.

— Nu?

O singură lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Annie. Nick tânjea să o şteargă, dar se temea să nu-i pârjolească degetele. Ştia că acel moment avea să-i rămână întipărit în minte pentru totdeauna.

— N-o să uit niciodată de noi, Annie.

De data asta nu-i mai păsa de durere; îşi permise să viseze că era copilul lui.

.·.

Annie apăru la casa tatălui ei dimineaţa devreme. Coborî din maşină, apoi rămase o clipă privindu-şi căminul părintesc de parcă acum îl vedea pentru prima oară. Ferestrele străluceau în nuanţe aurii şi răsadurile care înconjurau veranda erau o

explozie multicoloră. Nu avea să vadă crizantemele înflorind la vară şi, deşi nu le mai văzuse de ani de zile, gândul o întristă.

Avea să-i fie dor de tatăl ei. Era ciudat; în California vizitele fuseseră atât de rare – uneori trecea chiar şi un an fără să se vadă – şi niciodată nu simţise un dor atât de apăsător, de parcă ar fi avut o piatră pe coşul pieptului. Aproape că se simţea iarăşi ca o fetiţă, temându-se să plece singură de acasă pentru prima oară.

Oftă, apoi trânti portiera şi se îndreptă spre casă.

Nici măcar nu ajunse pe verandă; uşa de la intrare se deschise şi apăru Hank.

— Era şi timpul! Nu te-am mai văzut de zile întregi. Eram...

— E timpul, tată.

— Deja?

Annie încuviinţă:

— Plec mâine-dimineaţă.

— Oh.

Hank veni să se aşeze pe o canapea din nuiele împletite, făcându-i semn lui Annie să i se alăture.

Ea se aşeză pe balansoarul mamei sale şi se lăsă pe spate. Amintirile din copilărie erau la tot pasul acolo, iar scârţâitul ritmic al leagănului era ca o cheie care le elibera. Aproape *auzea* vocea mamei, chemând-o să vină în casă.

Hank rămase cu privirea pierdută în desişul înverzit.

— Îmi pare rău, Annie. Pentru tot.

Annie simţi un nod în gât.

— Ştiu, tată.

— Am meşterit ceva pentru tine.

Hank dispăru în casă şi reveni după o clipă cu un cadou.

Annie luă cutia subţire, învelită în hârtie albastră, şi o deschise. Înăuntru era un album gros, legat în piele. Pe prima pagină văzu un instantaneu Kodak în alb-negru care părea să fi trecut prin multe peripeţii. Avea colţurile îndoite şi era plin de zgârieturi micuţe, albicioase, ca o hartă.

Era una din puţinele fotografii cu Annie şi mama ei, una pe care Annie n-o mai văzuse niciodată. Mama ei purta o pereche de pantaloni trei-sferturi şi o bluză albă fără mâneci, şi avea părul prins într-o coadă la spate. Zâmbea. Lângă ea, o Annie slăbuţă stătea lângă noua ei bicicletă.

Annie încă mai ţinea minte acea bicicletă. O primise de ziua ei, într-un şuvoi de baloane, de dulciuri şi de râsete. Îşi amintea cât de mândră fusese mama ei când o văzuse pedalând singură pentru prima oară. „Bravo, Annie, scumpo, eşti pe drumul tău acum”.

Întoarse paginile încet, savurând fiecare poză. Iat-o... de când era ştirbă, la grădiniţă, până când începuse să poarte bluze decoltate ca adolescentă.

Viaţa ei i se întindea în faţa ochilor, clipă cu clipă, şi fiecare fotografie îi aducea o amintire dulce-amară. Lady, căţeluşa pe care o aduseseră acasă de la băcănie... ornamentul de Crăciun pe care îl făcuse la ora profesorului Quisdorff... rochia albă de mătase, fără mâneci, pe care o purtase la Balul Bobocilor din liceu.

Amintirile năvăliră una după alta, cerând să fie îmbrăţişate, savurate, şi Annie se întrebă cum de uitase atât de multe. Se vedea pe ea însăşi în fiecare fotografie, observa cum fetiţa cu pistrui şi cu o strungăreaţă cât toate zilele se transformase, încet-încet, în femeie. Pe ultima pagină a albumului trona poza de familie pe care ea, Blake şi Natalie o făcuseră cu nici doi ani în urmă.

„Uite-mă”, se gândi, privind-o pe femeia zâmbitoare, cu ochi strălucitori, îmbrăcată într-un pulover negru de la St. John... „şi acum nu mai sunt”.

— N-am găsit prea multe fotografii cu mama ta, spuse Hank. Am căutat prin toate cutiile din pod. Cam asta e tot ce a mai rămas. Îmi pare rău.

Annie fu surprinsă să-i audă vocea. Fusese atât de pierdută în propriile gânduri încât uitase de prezenţa lui. Îi zâmbi slab:

— Aşa suntem noi, mamele. Facem fotografiile, dar nu avem grijă să fim şi noi în ele. Este o greşeală de care nu ne dăm seama până nu e prea târziu...

Reveni la începutul albumului, la poza în alb-negru care o înfăţişa pe mama ei în ziua în care terminase liceul. Arăta atât de tânără. Deşi n-ar fi crezut nimeni, Annie îşi amintea exact nuanţa de căprui pe care o avuseseră ochii ei. Mângâie fotografia. „Te-ai căutat vreodată prin oglinzi, mamă? Erai şi tu ca noi? De-asta visai să deschizi o librărie?”

Se întrebă, pentru prima oară după ani de zile, cum ar fi arătat mama ei astăzi. Oare şi-ar fi vopsit părul, sau şi-ar fi lăsat

nuanţa de blond să se schimbe în argintiu odată cu trecerea vremii? Oare ar mai fi purtat farduri de un albastru electrizant, în stilul anilor şaptezeci? Şi-ar mai fi legat părul în cozi cu bucăţele de mohair roz şi pufos? Sau ar fi trecut la o tunsoare severă, până la umeri?

— Era frumoasă, murmură Hank, şi te iubea foarte mult. Atinse obrazul lui Annie cu mâinile lui uscate, de om bătrân. Ar fi trebuit să-ţi spun asta – şi să-ţi dau fotografiile – cu ani în urmă. Dar eram tânăr şi prostuţ şi n-am ştiut...

Vocea lui era răguşită, plină de emoţie. Cuvintele o luară prin surprindere pe Annie.

— Ce nu ştiai?

Hank ridică din umeri.

— Credeam că ai ţinut doliu câteva luni şi apoi ţi-ai văzut de viaţa ta. N-am ştiut cât de... cât de *profundă* era iubirea ta, cât de intimă. Era în sângele tău, în inima ta. Acelaşi sânge ca şi ea. Credeam că e mai bine pentru tine să o uiţi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aşa ceva nu se poate.

Inima lui Annie se strânse de durere. Tatăl ei nu-şi mai dăduse niciodată pe faţă iubirea şi durerea într-un asemenea fel. Îi atinse mişcată obrazul.

— Mama a fost norocoasă că am iubit-o, tată. Şi tu, şi eu.

— Încă o mai iubim... şi încă îi simţim lipsa. Pentru mine, cel puţin, nimeni altcineva nu-i poate lua locul. Decât poate tu, Annie. Tu eşti tot ce am avut mai bun în noi şi eu, şi Sarah. Uneori, când zâmbeşti, o văd pe mama ta chiar aici, lângă mine.

Annie ştia că o să-şi amintească acel moment pentru totdeauna. Avea să cumpere o canapea din nuiele împletite şi să se aşeze pe terasă, cu copilul ei nou-născut, reamintindu-şi toate lucrurile pe care le uitase odată.

— De-acum încolo o să te vizitez mai des, îi spuse, îţi promit. Şi vreau să vii şi tu pe la noi de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun anul ăsta. Nu accept nicio scuză. O să-ţi trimit un bilet.

— Sper să fie la clasa a doua.

Annie zâmbi. Exact asta s-ar fi aşteptat să audă de la el.

— La naiba, tată, o să te urc în autobuz dacă asta vrei.

— O să fii bine, Annie Virginia?

— Nu-ţi face griji pentru mine, tată. Aici, în Mystic, am înţeles în sfârşit un lucru: că sunt mult mai puternică decât aş fi crezut vreodată. Întotdeauna o să fiu bine.

∴

Ploua în ziua în care Annie plecă. Ea şi Nick stătuseră treji în pat toată noaptea dinainte, vorbind, atingându-se, încercând să-şi întipărească amintirea în suflet în toate felurile în care erau în stare. Urmăriseră în tăcere cum soarele urca deasupra muntelui Olimp, transformând gheţarii în cioburi de sticlă rozalie atârnând de piscurile de granit. Văzuseră cum norii se rostogoleau obturând lumina soarelui, apoi primele picături de ploaie dansând în cercuri pe suprafaţa lacului şi unindu-se brusc într-un adevărat torent care, până la urmă, se linişti din nou. Se priviseră unul pe celălalt, cu ochii plini de dorinţă şi de teamă, şi nu-şi spuseseră nimic.

Când ea se ridică în sfârşit dintre cearşafurile calde, care miroseau a pasiune, Nick se întinse şi o luă încet de mână. Annie îi aşteptă cuvintele, dar el rămase tăcut. Încet, urând fiecare mişcare, îşi scoase tricoul şi se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni strâmţi şi o bluză lungă.

— Bagajele mele sunt în maşină, spuse în sfârşit. O să... îmi iau la revedere de la Izzy, iar apoi... plec.

— Deci ne-am spus deja la revedere, constată Nick. Apoi zâmbi, un zâmbet blând, emoţionat, care îi încreţi ridurile de la colturile ochilor. Annie simţi că îi venea să plângă. La naiba, continuă el, presupun că ne-am tot luat la revedere de când ne-am întâlnit.

— Ştiu...

Rămaseră aşa o clipă îndelungată, privindu-se unul pe celălalt. Annie simţi că îl iubea şi mai mult, dacă era posibil. În cele din urmă, nemaiputând suporta durerea, îşi trase mâna dintr-a lui şi merse la fereastră. Nick veni în spatele ei. Annie ar fi vrut să o ia în braţe, dar el rămase departe, tăcut şi rece.

— Sunt căsătorită de aproape douăzeci de ani, zise ea, urmărindu-şi propria imagine reflectată în sticla de la geam.

Îşi văzu buzele mişcându-se şi auzi cuvintele pe care le rostise, dar avea impresia că vorbise o altă femeie. Iar acea femeie era Annalise Colwater. Se întoarse lent spre el.

— Te iubesc, Annie. Nick pronunţă cuvintele pe un ton solemn, de parcă ar fi concentrat tot adevărul din lume. Mă simt de parcă te iubesc de-o viaţă. Nu mi-am închipuit niciodată că se poate întâmpla aşa ceva... că iubirea poate să te ajute să te ridici după ce cazi atât de jos...

Mărturisirea lui o făcu pe Annie să se simtă fragilă, de parcă ar fi fost alcătuită din sticlă veche de sute de ani şi s-ar fi putut sfărâma la cea mai slabă adiere de vânt.

— O, Nick...

El se apropie suficient cât să o sărute, dar nici măcar nu o atinse. O privi doar cu ochii lui albaştri şi trişti şi îi zâmbi cu toată bucuria şi tristeţea, cu toate speranţele şi toate temerile pe care le simţise vreodată.

Ştia. Ştia că dragostea nu era nici pe departe ceva atât de simplu pe cât se spunea. Uneori, dragostea îţi frângea inima.

— Trebuie să ştiu, Annie... sunt singurul care este îndrăgostit?

— Nu vreau să-ţi răspund, Nick, murmură ea cu ochii închişi. Te rog...

— O să rămân singur, amândoi ştim asta. Cu fiecare lună care trece o să te uit din ce în ce mai mult... o să uit cum ţi se încreţesc colturile ochilor când zâmbeşti, cum îţi muşti buza de jos când eşti neliniştită, cum îţi rozi unghia de la degetul mare când te uiţi la ştiri. Îi atinse faţa cu o tandreţe care îi frânse inima. Nu vreau să te fac să plângi. Vreau să ştiu doar că n-am înnebunit. Te iubesc. Şi dacă e nevoie să te las să pleci ca să te fac fericită, o să mă supun şi n-o să mai auzi niciodată de mine. Dar Dumnezeule, Annie, trebuie să ştiu ce simţi şi tu...

— Te iubesc, Nick. Annie surâse amar. Sunt înnebunită după tine. Mi-ai luat minţile. Dar nu contează. Amândoi ştim asta.

— Te înşeli, Annie. Dragostea contează. E, poate, singurul lucru care contează.

Nick nu aşteptă un răspuns, ci se aplecă şi o sărută tandru – ultimul lor sărut, un sărut cu gust de lacrimi şi regrete, un sărut care spunea la revedere.

∴

Mergând prin casă, Annie îşi dădu seama că ar fi trebuit să lase ceva în urmă, un pulover uitat pe un umeraş sau o pereche de pantofi ascunşi sub pat. Acum nu mai rămăsese nimic din ea în casa asta, niciun suvenir al momentelor când râseseră împreună sau dormiseră îmbrăţişaţi.

Intră în camera lui Izzy şi o găsi aşezată pe pat, cu picioarele balansându-se deasupra podelei. Purta puloverul ei alb, cel din caşmir cu nasturi de perle. În poală ţinea o cutie lăcuită, drăguţă.

— Bună, Izzy, scumpo, spuse blând Annie. Te superi dacă intru?

Fetiţa îşi ridică privirea. Încercă să zâmbească, dar ochii ei căprui erau deja plini de lacrimi.

— Vrei să ne mai uităm odată prin colecţia mea?

Annie se aşează pe pat lângă ea şi arătă spre un inel cu piatră violet.

— Inelul ăla e foarte frumos.

— A fost al bunicii Myrtle... şi nasturii ăştia au fost ai mămicii.

Izzy luă un nasture mare, crem, cu patru găuri în mijloc, şi i-l întinse:

— Miroase-l.

— Miroase ca dormitorul mămicii, zise Annie adulmecându-l. Lăsă nasturele din mână încet, apoi scoase din buzunar o brăţară împăturită. Era roz, cu monograma *AVC* cusută cu aţă roşie în partea de jos. Ce zici, e potrivită pentru colecţia ta?

Izzy şi-o apăsă peste nas şi hotărî:

— Miroase ca tine.

— Aşa e? Annie era gata să izbucnească în plâns.

Fetiţa scoase o panglică roz, decolorată, din cutie.

— Poftim. Asta e una din panglicile pe care mi le leg în păr. Ţi-o dau ţie.

— Mulţumesc, dovlecel.

Izzy închise cutia şi se căţără în poala lui Annie. Aceasta o ţinu strâns, bucurându-se de ea, de mirosul părului ei.

În cele din urmă, copiliţa se trase înapoi. Ochii ei căprui erau parcă prea mari pentru feţişoara palidă. Annie observă că şi Izzy se stăpânea din greu să nu plângă.

— Azi e ziua aia, nu-i aşa? Azi ne părăseşti.

— Într-adevăr, scumpo.

Izzy înghiţi un nod.

— Dar cine o să-mi mai împletească părul? Cine o să-mi mai facă unghiile ca să fiu drăguţă?

Annie nu reuşi să-i întâlnească privirea întrebătoare. Zâmbi slab şi luă mâna fetiţei într-a ei, spunând:

— Vino cu mine.

O conduse până afară. Merseră prin iarba umedă, apoi Annie deschise noua poartă albă care ducea spre grădină. Urmară aleea pietruită până la banca din mijlocul florilor, unde se aşezară să le privească în tăcere. Annie se gândi că şi Izzy îşi

amintea de ziua în care le plantaseră împreună. Când primul boboc se deschisese, stătuseră tustrei în grădină într-o noapte întunecată şi povestiseră despre Kathy. Râseseră, plânseseră şi vorbiseră. De atunci, fetiţa spusese că fiecare floare îi aducea aminte de mămica ei.

Izzy se trase mai aproape. Annie încercă să-şi adune curajul pentru ce avea să urmeze. Oftă, apoi vârî mâna în buzunar şi găsi moneda cea veche. Îşi strânse degetele umede în jurul discului rece de metal, cu privirea pierdută în simfonia de culori a florilor.

— O să-mi fie nemaipomenit de dor de tine, Izzy.

— Ştiu, dar acum trebuie să fii cu fetiţa ta.

Trecu o clipă înainte ca Annie să-şi regăsească vocea:

— Da.

— Aş vrea... aş vrea să fiu şi eu fetiţa ta.

— Of, scumpo... mămica ta te-a iubit foarte, foarte mult. Şi tăticul tău te iubeşte din tot sufletul.

— Dar Natalie ar putea să vină aici, nu? Aş lăsa-o să doarmă în camera mea. Şi când se naşte copilul ar putea să doarmă cu mine. Şi... l-aş lăsa să se joace cu Domnişoara Jemmie. Serios. O să fiu cuminte, promit. O să mă spăl pe dinţi şi o să-mi fac patul şi o să mănânc toate legumele din farfurie.

— Deja eşti un copil cuminte, Izzy. Annie atinse feţişoara ei plină de lacrimi. Eu şi Natalie avem o casă în California. Şi copilul are un tată căruia îi e dor de mine.

— Ştiu, oftă micuţa. Lângă Disneyland.

— Mda. Annie o strânse de mână. Dar asta nu înseamnă că nu te iubesc, Izzy. O să mă gândesc la tine şi o să te sun des, foarte des... Vocea i se frânse. O clipă, durerea deveni de nesuportat şi Annie se temu că avea să strice totul şi să izbucnească în lacrimi. O să te iubesc mereu, Izzy, scumpo.

— Da, murmură ea cu un suspin abia auzit.

— Vreau să faci ceva pentru mine până mă întorc.

— Ce?

— Vreau să ai grijă de tăticul în locul meu. E mare şi puternic, dar uneori o să aibă nevoie de tine.

— O să fie foarte trist.

— Într-adevăr, oftă Annie. Îi dădu moneda pe care o găsiseră în ghereta abandonată a pădurarului, cea pe care fetiţa i-o încredinţase atunci. Cred că ar fi bine să îi dai asta tăticului. El

poate să ţi-o păstreze în siguranţă acum, Izzy. Poţi să ai încredere în el cu orice.

Izzy studie moneda din palma lui Annie, apoi îşi ridică încet privirea. Lacrimile îi făceau ochii căprui să pară chiar mai mari.

— Păstreaz-o tu.

— Nu pot.

— Păstreaz-o tu, Annie, o rugă fetiţa izbucnind în plâns. Ca să ştiu că o să vii înapoi.

Annie, plângând şi ea, o luă în poală şi o îmbrăţişă. Începu să plouă. Picăturile alunecau pe şipcile albe din gard şi apoi pe iarba umedă, încet, la fel de încet ca lacrimile unei femei sau ca o inimă care se frângea în tăcere.

— Te iubesc, Izzy, şopti Annie, mângâindu-i părul. Apoi, şi mai încet, mai spuse: La revedere.

∴

Nick o lăsă pe Izzy la Lurlene şi o urmări pe Annie până la ieşirea din oraş, menţinând maşina de patrulare la o distanţă de unde nu putea fi observată. Se simţea ca un psihopat din aceia care se ţineau după câte o femeie, dar nu se putea înfrâna. O urmări tocmai până la podul peste Canalul Hood.

Apoi opri şi ieşi din maşină, privind cum Mustangul roşu trecu podul în viteză, apoi se făcu mai mic, tot mai mic.

În cele din urmă, la fel de brusc cum reapăruse în viaţa lui, Annie nu mai era.

Cu colţul ochiului văzu o floare galbenă, frumoasă, care creştea pe marginea drumului.

„Uite, Annie, crinii de gheaţă au început să înflorească”. Gândul apăru de nicăieri şi lăsă o rană dureroasă. Annie nu mai era lângă el ca să-i poată împărtăşi orice îi trecea prin cap. În plus, ea se îndrepta spre un oraş unde florile abundau tot anul.

Simţi instantaneu o nevoie disperată să bea.

Închise ochii. „Doamne, te rog, ajută-mă să merg mai departe...” Dar rugăciunea era inutilă. Simţi cum începea să cadă, iar de data asta nu mai era nimeni care să-l prindă. Se repezi în maşină şi, peste o clipă, vehiculul porni cu scrâşnet de roţi înapoi spre oraş, derapând puţin când intră pe autostradă.

Scaunul lui favorit din barul lui Zoe era gol, de parcă acel colţ întunecat îl aşteptase. Era liniştea caracteristică orei prânzului. Nu se auzeau decât bâzâitul televizorului şi, din când în când, clinchetul unui pahar greu care se lovea de tejghea.

Cârciuma arăta la fel ca întotdeauna. Nick era surprins, deşi n-avea niciun motiv. Acelaşi bar de stejar, mărginit de scaune înalte, goale. Aceleaşi ventilatoare ieftine rotindu-se anemic deasupra, abia împrăştiind fumul din aer. Erau puţini clienţi, vechea gardă, oameni care îşi aveau locul lor şi stăteau, fumând, cu un pahar sau o sticlă în mână şi cu privirea pierdută.

— Sfinte, Nick, pe unde ai umblat?

Nick îşi ridică privirea şi o văzu pe Zoe lângă el. Aceasta îi aşeză un pahar în faţă, apoi dădu din cap şi se întoarse la bar.

Luă paharul în mână. Era rece, neted şi liniştitor, îl roti puţin, urmărind cum băutura tremura în lumina slabă de la becurile de sus.

Duse paharul la buze, inhalând mirosul dulce, familiar, de whisky. *Bea... bea,* spuse o voce dinăuntrul lui. *Ştii că o să-ţi ia durerea...*

Era o voce seducătoare care încerca să-l atragă înapoi în aroma de whisky, promiţându-i un leac pentru durere, o lentilă strâmbă prin care să şi-o amintească pe Annie.

Voia să dea peste cap paharul, apoi să mai ceară unul, şi încă unul şi încă unul, până uita că o iubise vreodată.

Dar apoi se gândi la Izzy.

„Pot să mă întorc acasă, Izzy?” Când o întrebase asta, încrederea ei era cel mai preţios lucru de pe lume. Şi aşa rămăsese.

Băutura nu-l putea ajuta. Partea raţională a minţii lui ştia asta. Avea să se îmbete – să devină iarăşi un beţiv – şi apoi? Băutura n-o putea aduce pe Annie înapoi, şi nici nu voia să o dezamăgească pe Izzy încă o dată.

Trânti paharul pe bar, aruncă o bancnotă de zece dolari şi se ridică anevoie. Îi făcu semn cu mâna lui Zoe:

— Am plecat.

Proprietăreasa localului luă un prosop umed de sub tejghea şi începu să şteargă plăcile de lemn, privindu-l.

— Eşti bine, Nick?

El încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Sunt bine, Zoe. Ca întotdeauna.

Apoi ieşi în fugă. Mâinile îi tremurau şi îşi simţea gâtul uscat, dar era bucuros că scăpase de-acolo.

Alergă până când începu să aibă junghiuri într-o parte şi să gâfâie. Văzu cum soarele apunea încet dincolo de Main Street.

Cu fiecare respiraţie simţea cum panica îi dispare. Durerea era încă acolo, pulsându-i în piept ca o rană deschisă, şi ştia că nu avea să dispară prea curând, dar Annie îl schimbase, îl ajutase să se vadă pe sine într-o altă lumină, să fie mai blând cu el însuşi. Nu-şi putea permite să-şi piardă controlul acum.

Până să înceapă întâlnirea Alcoolicilor Anonimi, nevoia lui de alcool se transformase într-un bob mic şi întunecat, într-un ungher ascuns din sufletul lui. Intră în camera plină de fum împreună cu cei care îi deveniseră prieteni.

Joe era chiar în spate. Îi simţi mâna pe umăr şi îi auzi vocea răguşită:

— Ce mai faci, Nicholas?

— Sunt bine, Joe, zise el reuşind să zâmbească. Mulţumesc mult.

Se aşeză pe un scaun pliant de metal, iar Joe luă loc lângă el, privindu-l.

— Eşti sigur că eşti bine?

Nick îşi imagina că arăta palid şi obosit.

— Sunt bine, repetă, foindu-se pe scaunul tare.

Joe zâmbi şi îl bătu uşor pe umăr.

— Sunt mândru de tine, Nicholas.

Nick închise ochii, se lăsă pe spate şi oftă profund. La început nu observă că cineva îl atingea blând pe spate. Când îşi dădu seama, aproape că sări în picioare. Simţi cum inima îi bătea nebuneşte. Annie se răzgândise, Annie se întorsese la el. Se răsuci în scaun...

Şi o văzu pe Gina Piccolo. Avea ochii obosiţi şi faţa palidă. Nu purta machiaj. Nick observă că inelul din nas dispăruse, la fel şi rujul negru. Părea la fel de tânără şi de inocentă ca în ziua în care o văzuse pentru prima oară plimbându-se cu bicicleta în jurul terenului de golf Ţara Minunilor. Trecuseră ani buni de-atunci.

— Gina, spuse el ridicându-se. Ce faci aici?

— Drew a murit săptămâna asta. Supradoză. Vorbea încet, iar glasul îi tremura. Ochii i se umplură de lacrimi care i se revărsară peste obrajii traşi. Ai spus că dacă am nevoie de ajutor... adică... nu cunosc pe nimeni altcineva... la secţie mi-au spus că se poate să fii aici...

— E în regulă, Gina.

— Nu vreau să mor, domnule Delacroix.

Cu un anotimp în urmă, lui Nick i-ar fi fost frică de un asemenea moment. N-ar fi văzut decât o altă tragedie gata să se întâmple, un alt eşec care avea să-l urmărească o viaţă. Acum însă o simţi pe Annie lângă el, puternică şi caldă, ca o rază de soare. Îi auzi vocea în mintea lui, ca o şoaptă: „Dar n-ai renunţa la toate astea... la dragoste, la compasiune, la îndârjire... numai fiindcă la capătul drumului te aşteaptă suferinţa, nu-i aşa?”

Poate dădea greş – probabil că avea să dea greş –, dar nu mai voia să se lase înfrânt. Trebuia să încerce. Doar asta îl mai putea salva, şi poate reuşea să o salveze şi pe fata disperată de lângă el. O luă de mână.

— Ai venit la locul potrivit, Gina. Ştiu că ţi-e frică. Ştiu cât de greu e să scapi de dependenţă. O să fiu alături de tine. N-o să te las de izbelişte dacă nici tu nu renunţi.

Un zâmbet se lăţi pe chipul ei, făcând-o să pară inocentă şi plină de speranţă.

— Mă duc să-mi iau o cola, apoi stau cu tine.

— Sigur.

Nick o privi strecurându-se prin camera aglomerată, apoi se aşeză.

— Deci, Nicholas, despre ce era vorba? se interesă Joe.

Nick se întoarse spre mentorul lui, zâmbind larg.

— E vorba de un poliţist care încearcă să ajute o puştoaică înainte să fie prea târziu.

Joe zâmbi şi el.

— Bine ai revenit, Nicholas. Ne-a fost dor de tine.

Nick se lăsă pătruns de cuvintele afectuoase, simţi cum îşi fac loc înăuntrul lui şi se cuibăresc acolo.

— Şi mie mi-a fost dor de mine, murmură. Presupun că poţi să mă treci din nou pe lista de patrule. Ce zici, încep de luni dimineaţă?

— Ah, dragule, nici nu te-am şters de-acolo.

Nick zâmbi şi se lăsă pe spate. O clipă mai târziu, Gina se aşeză pe scaunul de lângă el.

Începu reuniunea. Nick ascultă poveştile celorlalţi. Se simţea mai puternic cu fiecare istorisire care îi reamintea de lucrurile prin care trecuse şi el. Când întâlnirea era aproape de sfârşit, îi făcu semn preşedintelui.

— Aş vrea să vorbesc şi eu.

Ceilalţi îl priviră cu surprindere. Mai mulţi oameni se întoarseră spre el cu tot cu scaun, scoţând sunete metalice pe podea.

— Numele meu este Nick, continuă în liniştea care se lăsase.

Următoarele cuvinte refuzară să iasă la început, aşa că încercă din nou:

— Numele meu este Nick. Sunt alcoolic.

— Salut, Nick, răspunseră toţi ceilalţi la unison, zâmbindu-i.

Erau mândri de el. Nick văzu în ochii lor, în felul în care încuviinţau unul către altul, îl priveau sau se aplecau în faţă, că înţelegeau. „E în regulă, îi spuneau, fără cuvinte. Ştim”.

— Cred că am fost alcoolic cu mult înainte să gust o băutură prima oară. Dar am scăpat de sub control acum un an, când a murit soţia mea...

Cuvânt cu cuvânt, Nick îşi retrăi întreaga poveste, căutând printre ruinele vieţii sale de până atunci, scoţând la iveală toate greşelile, slăbiciunile, victoriile şi durerile. Se împărtăşi cu totul celor prezenţi, care îl ascultau atent, dând aprobator din cap. Ei erau cei care aveau să-i ia durerea în palme şi să o modeleze în altceva. Datorită lor avea să vadă lumea cu alţi ochi şi să reuşească să treacă peste nopţile lungi, singuratice, fără Annie. Pe măsură ce li se confesa, simţi cum greutatea trecutului începea să i se ridice de pe umeri. Dar nu plânse decât atunci când ajunse la Izzy, la scumpa lui Izzy, şi îşi aminti de ziua în care îi spusese în sfârşit: „Te iubesc, tati”.

Partea a treia

Dumnezeu ne-a dat amintirile ca să ne putem bucura de trandafiri în decembrie.

JAMES M. BARRIE

Capitolul 24

Căldura se ridica în valuri diafane din panglica neagră de asfalt, topindu-se în aerul maroniu, încărcat de smog. Annie se lăsă pe spate, scufundându-se în tapiseria de velur a taxiului, şi oftă, lăsându-şi o mână pe pântece.

Deja nu mai suporta să fie departe de Nick şi Izzy. Se simţea ca şi când o parte esenţială din ea fusese ciopârţită şi aruncată să se ofilească altundeva.

Viaţa ei nu mai era acolo, printre clădiri de beton. Oraşul i se părea o viziune apocaliptică a unui viitor în care verdele copacilor, albastrul cerului şi albul norilor aveau să fie înlocuite de o mie de nuanţe artificiale de gri.

Taxiul coborî de pe autostrada care mergea paralel cu coasta Pacificului şi intră pe drumul ei (cât de straniu, încă îl mai considera „drumul ei”). Dincolo de poarta cu gheretă a Coloniei erau alte case pe plajă, fiecare ascunsă cu grijă, fiecare modelată după aceleaşi principii de design contemporan. Erau imobile mari, cu mai multe etaje, construite practic unul peste altul. Majoritatea nu aveau nici doi metri de pământ în jur. Fiecare era un regat minuscul care se voia izolat de restul lumii.

Intrară pe aleea ei. Pereţii albi ai casei se ridicau spre cerul albastru, iar florile din curte erau o explozie de culori: hibiscus roz şi roşu, frunze de un verde crud. Era o frumuseţe atât de... artificială. Dacă nu o mai uda nimeni, toată grădina s-ar fi ofilit într-o clipită.

Taxiul se opri în faţa garajului, iar şoferul se duse să deschidă portbagajul.

Annie coborî încet. Privi aleea, amintindu-şi cum stătuse pe capul muncitorilor când aşezaseră pavelele. „Cea de-acolo nu e bine pusă. E înclinată. Poţi să o pui cum trebuie înainte să se întărească cimentul?”

— Doamnă? E totul în regulă? Şoferul stătea lângă valizele ei Luis Vuitton.

— Da, mulţumesc. Îşi deschise poşeta şi scoase suma de plată, apoi un bacşiş generos. Poftim!

Bărbatul înşfăcă banii şi îi băgă în buzunar.

— Sunaţi-mă dacă mai aveţi nevoie de vreun drum la aeroport, spuse.

„La aeroport”, remarcă ea în gând.

— Mulţumesc, aşa o să fac.

După ce taxiul începu să se îndepărteze, Annie se întoarse spre casa ei. O clipă crezu că nu era în stare să traverseze aleea până la uşa sculptată din lemn scump, să o deschidă şi să intre înăuntru. În clipa următoare însă, trupul ei se mişca parcă de unul singur. Trecu pe sub arcada de la intrare, care mirosea a iasomie, apoi scoase mănunchiul de chei din geantă.

Cheia se potrivea perfect. La ce se aşteptase? Crezuse cumva că toate îi urmau exemplul şi nu se mai potriveau acolo? Uşa se deschise cu zgomot şi Annie simţi un miros stătut.

Trecu prin casă, cameră cu cameră, aşteptând să simtă ceva... tristeţe, bucurie, depresie... orice. Ferestrele înalte cât un perete încadrau cerul şi oceanul de un albastru strălucitor.

Avea impresia că se plimba prin casa unui străin. Se gândea la Nick şi la Izzy. Amintirile o implorau să le dea atenţie, să le privească, să le retrăiască, dar nu îndrăznea. Îşi concentră întreaga atenţie asupra detaliilor: pianul pe care îl cumpărase la o licitaţie Sotheby’s, colecţia de statui Lladró pe care o inaugurase când Natalie începuse gimnaziul, candelabrul pe care îl salvase dintr-un vechi hotel din San Francisco.

Obiecte.

Merse în dormitor. Dormitorul lor. Acolo avea să simtă *ceva* cu siguranţă, nu? Avu însă impresia că se plimba printre ruinele unei civilizaţii de mult apuse. Era camera lui Annie *Colwater,* şi asta era tot ce mai rămăsese din ea.

Dulapul ei era plin de haine scumpe de mătase, de lână şi de caşmir, de fuste în toate culorile şi mărimile, de pantofi în cutii care mai purtau încă etichete cu preţuri exorbitante.

Luă telefonul de pe măsuţa de lângă pat şi ascultă tonul multă vreme. Voia să-i sune pe Nick şi Izzy, dar nu o făcu. Formă cu grijă numărul de la birou al lui Blake. Nu aşteptă să i se facă legătura, ci îi lăsă doar un mesaj că venise acasă. Apoi închise şi se lăsă să cadă pe partea ei de pat.

În curând urma să-l revadă pe Blake. Înainte s-ar fi străduit să se îmbrace perfect pentru ocazie, dar acum nu-i mai păsa. Nimic din dulapul imens şi scump nu mai conta pentru ea. Avea senzaţia că erau hainele unei străine. Metri întregi de haine aparţinând altcuiva.

∴

Biroul îi semăna perfect lui Blake: scump, sobru şi radiind putere. Blake îşi imaginase sediul de pe colţul clădiri Century City cu ani de zile înainte să şi-l poată permite, cu vederea lui largă spre clădirile de beton şi sticlă din oraş. Ştiuse de la început că biroul lui avea să fie spartan, fără vreun detaliu care să spună: „Intră, ia loc şi spune-mi ce probleme ai”. Nu-şi propusese niciodată să fie un asemenea avocat, şi nici nu era. Biroul lui îl făcea pe client să se foiască în scaun şi să-şi aducă aminte, cu fiecare ticăit al ceasului, câţi bani îl costa să fie acolo.

De fapt, bineînţeles, Annie i-l dăruise. Ea petrecuse ore întregi alegând draperiile şi lambriurile. Tot ea schiţase şi comandase masa de lucru din lemn african, la fel şi accesoriile de piele.

Oriunde se uita, o vedea pe ea.

Oftă şi se lăsă pe spate în scaun. Teancul de hârtii din faţa lui se contopi într-o singură pată urâtă. Le dădu la o parte şi văzu depoziţia în cazul Beaman căzând pe podeaua de marmură.

Se simţea straniu, de parcă n-ar fi fost el însuşi. Şi asta de când cu cafeneaua aia de rahat din Mystic.

Crezuse că era suficient să-şi ceară scuze şi se putea întoarce apoi bine-mersi la vechea lui viaţă comodă. Dar Annie nu mai era Annie, şi el habar n-avea ce să spună ca să o recâştige.

Interfonul de pe birou scoase un sunet metalic. Blake apăsă butonul cu un gest nerăbdător.

— Da, Mildred?

— V-a sunat soţia...

— Dă-mi-o la telefon.

— N-a lăsat decât un mesaj. Vrea să ştiţi că a ajuns acasă.

Lui Blake nu-i venea să creadă.

— Anulează-mi toate întâlnirile, Mildred. O să fiu plecat tot restul zilei.

Ieşi în fugă din clădire şi sări în Ferrariul lui, apoi acceleră nebuneşte pe drumul spre casă, unde se năpusti pe treptele de la intrare şi deschise larg uşa. La baza scărilor era o grămăjoară de valize.

— Annie?

Ea stătea la marginea arcadei care separa livingul de camera unde luau cina în familie. Se întorsese acasă. *Acum,* în sfârşit, totul urma să fie în regulă.

Blake se apropie precaut, însă ea îi întoarse spatele şi intră în sala de mese, unde rămase singură la o fereastră.

— Am ceva să-ţi spun, Blake.

Neliniştea îl cotropi. Annie refuza să-l privească. Avea o postură înţepată, de femeie care nu ierta nimic. Îşi aminti din nou că nu mai avea în faţă aceeaşi femeie pe care o părăsise cu doar câteva luni în urmă. Îşi simţi gâtul uscat.

— Ce e?

— Sunt însărcinată.

Primul lui gând fu *nu,* nu din nou. Nu mai putea trece încă o dată prin asta. Apoi îşi aminti de celălalt bărbat, de bărbatul cu care se culcase Annie, şi simţi că i se taie respiraţia. Era de parcă cineva i-ar fi strecurat un cub de gheaţă pe şira spinării.

— E al meu?

Annie oftă, un sunet slab, trist, care nu-l linişti câtuşi de puţin.

— Da. Sunt însărcinată în trei luni.

Blake nu era în stare să analizeze implicaţiile veştii. Clătină din cap, oftând.

— Un copil... Dumnezeule, după atâţia ani! Annie se întoarse şi îi zâmbi ciudat. Asta era, în sfârşit. Annie a lui. Blake îşi dădu seama de altceva: copilul o adusese înapoi la el. Un copil. Copilul *nostru.*

— În toţi anii ăştia am crezut că Dumnezeu nu ne ascultă. Se pare că Dumnezeu are un simţ ciudat al umorului. Vrea să trec prin menopauză şi să-mi învăţ copilul la toaletă în acelaşi timp.

— De data asta o să meargă, spuse el blând.

Annie se crispă, iar Blake se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să transforme cuvintele într-o întrebare.

— Blake...

Însă el nu voia să audă ce avea de spus.

— Ce-a fost în Mystic s-a terminat, Annie. Eşti însărcinată cu copilul nostru. Al *nostru.* Trebuie să fim din nou o familie. Te rog, mai dă-mi o şansă.

Annie nu răspunse. Privi fix mâna pe care Blake o aşezase pe abdomenul ei, apoi îşi întoarse privirea fără să zâmbească.

„Te rog, mai dă-mi o şansă”.

Strânse din pleoape. Dumnezeule, câte nopţi nu stătuse singură în pat, rugându-se să-l audă spunând exact aceleaşi cuvinte? Acum însă le simţea ca pe nişte pietre aruncate într-o fântână secată, scoţând un zgomot care nu însemna absolut nimic.

Şi ce-i spusese ea cu câteva luni în urmă? „Suntem o familie. Nu poţi arunca la gunoi douăzeci de ani...”

— Annie...

— Nu acum, Blake, îl opri ea cu vocea tremurândă. Nu acum. Îl auzi oftând, un sunet obosit, dezamăgit, pe care îl ştia atât de bine. Blake era nervos şi confuz; nu ştia cum să piardă, cum să aibă răbdare sau cum să-şi ţină gura. Trebuie să stau la pat, ca atunci când am fost însărcinată cu... Adrian. O să fie nevoie să faci şi tu un efort. De data asta nu mai pot fi Annie cea bună, cea care are grijă de toată lumea. O dată în viaţă va trebui să mă pui pe mine pe primul loc.

— Pot face asta, murmură el fără a o convinge. Ştiu că n-o să-ţi fie uşor să ai încredere în mine din nou. Am dat-o în bară...

— Puţin spus.

Vocea lui coborî, transformându-se într-o şoaptă plângăreaţă.

— Nu-mi vine să cred că nu mă mai iubeşti...

— Nici mie, spuse abia auzit Annie, şi ăsta era adevărul. Undeva în sufletul ei trebuia să fi rămas o umbră a iubirii pe care i-o purtase. Fuseseră îndrăgostiţi douăzeci de ani. Nu era un sentiment care dispărea pur şi simplu. Încerc să cred în ce am avut şi mă rog să regăsim undeva iubirea noastră, dar nu te iubesc acum. La naiba, nici măcar nu-mi *placi* prea mult.

— O să-ţi placă de mine, răspunse el cu asemenea încredere în sine, că Annie strânse din dinţi. Apoi, Blake se aplecă spre ea. Hai să mergem în pat.

— Alo, chiar nu m-ai ascultat deloc? Nu sunt pregătită să mă culc cu tine încă... şi, în plus, doctorul North a spus că e riscant. Ţii minte? Contracţii premature.

Blake arăta ridicol de dezamăgit.

— A, da. Am crezut doar că, dacă tot ne împăcăm, tu ar trebui să...

— Nu-mi mai spune ce trebuie şi ce nu trebuie să fac, Blake. Nu mai sunt femeia pe care o ştii. Şi mi-e o teamă cumplită că tu eşti bărbatul pe care îl ştiu.

— Nu sunt. Serios, nu sunt. Şi eu m-am schimbat. Acum ştiu cât de preţioasă era viaţa noastră de dinainte. N-o să mai repet aceleaşi greşeli.

— Sper că nu.

Blake se apropie de ea.

— Întotdeauna spuneai că cea mai lungă călătorie începe cu un singur pas.

Avea dreptate; era una din zicalele ei favorite. Dar de data asta nu mai era atât de optimistă.

Era clar că Blake aştepta un răspuns, însă acesta nu veni.

— Ce zici, atunci, ne uităm puţin la televizor? Pot să pregătesc nişte popcorn şi nişte ciocolată caldă, ca pe vremuri.

„Pe vremuri”.

Odată cu cele două cuvinte, Annie îşi văzu întreaga viaţă trecându-i prin faţa ochilor. Primăvara asta se chinuise să o dezgroape pe adevărata Annie din mormântul ei, iar acum Blake voia să o afunde iarăşi sub ţărâna vechilor obiceiuri. De a doua zi încolo ştia că trebuie să facă un efort, un *adevărat* efort, ca să se împace cu soţul ei, dar în seara asta era mult prea obosită ca să mai înceapă.

— Nu, mulţumesc, spuse. Cred că o să mă culc. A fost o zi lungă. Poţi să dormi în camera de oaspeţi, cea verde. Am pregătit cearşafuri curate de dimineaţă.

— Ah. Credeam...

— Ştiu ce credeai şi n-o să se întâmple.

În alte condiţii, Annie ar fi râs văzându-i expresia – părea atât de surprins, de confuz – dar nu era nimic amuzant acolo. Blake era soţul ei, tatăl copiilor ei, omul pe care jurase să-l iubească, să-l onoreze şi să-l preţuiască tot restul vieţii. Deşi erau în casa pe care o împărţiseră atâţia ani, nu se putea gândi la niciun lucru pe care să i-l spună.

∴

Blake o întâmpină pe Natalie la punctul vamal din aeroport. Fata îl îmbrăţişă prelung, apoi se trase înapoi, privind în jur:

— Unde e mama?

— N-a putut ajunge. O să-ţi povestesc în maşină, în drum spre casă.

— Ai venit cu Ferrariul?

— Cu ce altceva?

— Pot să conduc eu?

Blake se încruntă.

— Ţi-a zis cineva că m-am lovit la cap recent? Nu las niciodată...

— Hai, te rog, tată! N-am condus de luni de zile.

— Asta nu-ţi ajută deloc cauza.

— Haide, tată. *Te roooooooog!*

Blake îşi imaginează ce faţă ar fi făcut Annie aflând că o lăsase pe fiica lor să conducă. Încet, scoase cheile din buzunar şi le aruncă în aer. Natalie le prinse cu o mână.

— Haide, tată!

Îl luă de mână şi îl târî după ea prin terminal. În câteva clipe erau amândoi în Ferrari, cu centurile de siguranţă puse, grăbindu-se spre casă.

Ca întotdeauna, Blake se simţea stânjenit în preajma fiicei lui. Încercă să se gândească la un subiect de discuţie, la o modalitate de a sparge tăcerea grea dintre ei.

Natalie schimbă postul de radio. O melodie alertă, rock'n'roll, începu să bubuie din difuzoare.

— Dă-l mai încet, spuse el automat.

Fata opri muzica, apoi semnalizează şi trase brusc pe prima bandă, ajungând în spatele unui Mercedes negru, decapotabil. Înainte ca Blake să-i mai dea vreo indicaţie, încetini şi rămase în urmă.

— Deci, tată, ce mai face bunicul Hank?

— De unde să ştiu?

Natalie îi aruncă o privire.

— *Ai fost* în Mystic?

Blake se foi pe scaun, recunoscător că ochii ei se mutaseră înapoi la drum. Nu se pricepea să poarte genul ăsta de discuţii. Era treaba lui Annie să prezinte separarea lor într-o lumină favorabilă.

— Am fost... foarte ocupat. Am avut un proces între un star rock şi...

— Deci, ai fost foarte ocupat, conchise Natalie, strângându-şi mâinile pe volan şi păstrându-şi privirea aţintită înainte.

— Epuizat.

— De-asta nu m-ai sunat, corect?

Tatăl ei îi auzi durerea din voce şi nu ştiu cum să răspundă. Niciodată nu o mai auzise vorbind aşa, dar se întrebă dintr-odată dacă nu cumva pur şi simplu nu-i acordase atenţie.

— Ţi-am trimis flori în fiecare vineri.

— Mda. Te-ai gândit la mine suficient cât să-i spui secretarei să-mi trimită flori în fiecare săptămână.

Blake oftă. Fusese clar prins în ofsaid. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să-i spună fiicei lui adolescente că dăduse familia la o parte – pentru câteva luni de sex pasional cu o femeie care nu se născuse încă atunci când Kennedy fusese asasinat?

Ce să-i spună? Adevărul, o minciună, sau ceva pe jumătate?

Annie ar fi ştiut cum să abordeze problema, întotdeauna îl îndrumase în relaţia cu Natalie. Îi arătase subtil, cu o privire, o şoaptă sau o atingere, când să se apropie de fiica lui şi când să o lase în pace.

Acum însă trebuia să spună *ceva.* În mod clar, Natalie aştepta o explicaţie.

— Mama ta... e supărată pe mine. Am făcut câteva greşeli, şi... ei bine...

— V-aţi separat în primăvară.

Rosti asta pe un ton plat, fără să-l privească.

— Doar o mică pauză, atât, zise el cu o grimasă. Totul va fi bine de-acum înainte.

— Serios? Te-ai operat cât timp am lipsit? Ţi-ai făcut un transplant de personalitate? Sau ai ieşit la pensie? Haide, tată, de ce zici că o să fie totul bine? Nu suporţi să stai acasă.

Blake se încruntă văzându-i expresia severă. Era un lucru ciudat, venind din partea ei.

— Nu-i adevărat.

— Da, sigur. De-asta n-am nicio amintire cu tine până în liceu.

Se adânci şi mai mult în scaun. Probabil *de asta* păstrase distanţa. Annie şi Natalie erau maestre când venea vorba să-l facă să se simtă vinovat.

— Totul va fi bine, Natalie. O să vezi. Mama ta... este însărcinată.

— *Însărcinată?* O, Doamne, cum de nu mi-a spus? Natalie râse. Nu-mi vine să cred...

— Este adevărat. Trebuie să stea iarăşi la pat – la fel ca şi atunci, cu Adrian. Şi o să aibă nevoie de ajutorul nostru.

— Ajutorul *nostru?*

Natalie nu mai continuă, iar Blake se bucură în sinea lui că renunţase să-i amintească de perioada în care el şi Annie fuseseră despărţiţi. După o vreme însă, tăcerea deveni supărătoare. Se gândi iarăşi la acea acuzaţie ridicolă: „N-am nicio amintire cu tine”. Revenea din nou şi din nou, deşi încerca să scape de ea.

Privi pe geam, derulându-şi în minte întreaga viaţă. Cu ani în urmă, când Natalie era o fetiţă durdulie care vorbea fără întrerupere şi îl privea cu ochii plini de adoraţie, lucrurile stătuseră altfel între ei. La un moment dat însă, fata lui începuse să nu mai creadă că el era cel care atârna luna pe cer în fiecare seară. Iar Blake renunţase şi el, deşi nu-şi putea da seama de ce. Era întotdeauna atât de ocupat, la naiba.

Într-adevăr, niciodată nu-şi făcuse prea mult timp pentru ea; dar asta era treaba lui Annie, şi Annie fusese o mamă atât de bună, încât Blake îşi spusese că nu mai era nevoie de el. Treaba lui era să aducă banii acasă. Când îşi dăduse seama în sfârşit că Natalie nu-i mai povestea problemele ei – un dinte care se clătina, un ursuleţ rătăcit pe undeva – era prea târziu. Deja aproape că nu o mai recunoştea. Parcă ieri fusese un copilaş ştirb, iar acum pleca la mall cu o gaşcă de fete pe care nu le mai văzuse niciodată.

Din păcate, dacă stătea bine să se gândească, nici el nu avea prea multe amintiri cu Natalie. Da, erau momente; imagini, categoric. Dar nu şi amintiri, ore şi zile petrecute împreună.

Annie auzi ţipătul răsunător:

— *Maaaaamiiiiii!*

Se ridică în pat, ridicându-şi pernele la spate.

— Sunt aici, Nana!

Natalie dădu buzna în dormitor. Râzând fericită, sări în patul imens să-şi îmbrăţişeze mama. Blake intră câteva clipe mai târziu şi rămase ceva mai departe.

În cele din urmă, Natalie se trase în spate. Ochii ei frumoşi şi albaştri erau plini de lacrimi, dar zâmbea cu gura până la urechi.

— Mi-a fost dor de tine, Nana, şopti Annie savurând imaginea.

Natalie îşi lăsă capul pe o parte, studiind-o cu o privire critică.

— Ce ţi-ai făcut la păr?

— M-am tuns.

— Arată *fantastic.* Am putea fi surori! Făcu în glumă o expresie îngrozită. Sper că asta nu înseamnă că vii cu mine la facultate...

Annie îşi luă un aer ofensat.

— N-am crezut că o să te superi. M-am angajat pe postul de supraveghetor al căminului.

Natalie îşi dădu ochii peste cap:

— Dacă ar spune asta mama altcuiva aş şti că e o glumă. Apoi se uită la Blake. N-o laşi să plece, nu-i aşa, tată?

Annie îşi ridică privirea şi văzu că Blake se uita la ea. Soţul ei se apropie şi îi puse o mână pe umăr într-un gest posesiv.

— Fac tot posibilul ca să o ţin acasă, rosti pe un ton măsurat.

— Tata mi-a spus că eşti însărcinată. Privirea lui Natalie fu străbătută de un fior de durere care dispăru imediat. Nu pot să cred că nu mi-ai spus şi mie.

Annie îi atinse obrazul cu blândeţe.

— Abia am aflat, draga mea.

— Şaisprezece ani la rând te-am tot rugat să-mi faci o surioară, şi ai reuşit să rămâi însărcinată chiar înainte să plec la facultate. Mersi mult!

— A fost un „accident”. Absolut. Crede-mă, dintotdeauna am vrut să umplu casa asta cu copii – dar nu înainte să-mi iau prima pensie.

— Nu eşti chiar aşa bătrână. Am citit despre o femeie de şaizeci de ani care a născut.

— Ce frumos. Să ştii că regulile s-au schimbat acum. N-ai voie să faci un copil până când sora sau frăţiorul tău nu termină liceul. Şi va trebui să mă prezinţi ca mama ta vitregă.

Natalie râse.

— Te prezint aşa de ani de zile, mamă. De când ai plâns în hohote când am dansat pe scenă şi au trebuit să te scoată afară din sală.

— Aveam o alergie.

— Da, sigur! Hei, ghici ce, mamă! Tata m-a lăsat să conduc Ferrari-ul până acasă.

— Glumeşti.

— Bine că n-ai fost acolo. M-ai fi făcut să port o cască şi să conduc pe banda de urgenţă – probabil cu avariile aprinse.

Annie râse. Nu reuşi să scape de sentimentul că toate astea erau atât de *fireşti* – şicanele, glumele, atmosfera degajată. Erau o familie. O familie.

Blake se aplecă înspre pat şi murmură atât de încet, că doar ea îl auzi:

— Oamenii se schimbă, Annalise.

Acea propoziţie simplă, care părea să promită soarele şi luna de pe cer, o speria teribil.

Era conştientă de propria vulnerabilitate. Bărbatul pe care îl iubise atâta timp ştia exact ce să spună, ce să facă. Putea să o aducă din nou pe marginea prăpastiei. Dacă nu avea grijă, vârtejul vechii ei vieţi avea să o atragă iarăşi spre pierzanie, transformând-o într-o simplă casnică, la fel ca atâtea altele.

Capitolul 25

Din rămăşiţele familiei lor răsări surprinzător de repede o nouă viaţă. Micile fisuri nu se vedeau decât atunci când Blake şi Annie rămâneau singuri, ca o vază care fusese spartă şi lipită apoi cu grijă. Erau ca nişte soldaţi, dându-şi târcoale cu grijă, negociind un armistiţiu straniu şi aproape intangibil.

Annie dusese aceeaşi viaţă timp de douăzeci de ani, iar acum reveni cu uşurinţă la vechile obiceiuri. Se trezea devreme, se îmbrăca într-un halat scump de mătase cu o fundiţă veselă în talia care începuse să i se îngroaşe, apoi îşi accentua trăsăturile machiindu-se cu grijă şi îşi acoperea cearcănele de sub ochi cu fond de ten şi corector. Nu se odihnea bine noaptea.

În zilele de luni făcea o listă de cumpărături şi o trimitea pe Natalie la magazinul de la colţ. Marţi plătea facturile casei. Miercuri vorbea cu menajera şi cu grădinarul. Joi o ruga pe Natalie să se ocupe de diverse treburi, folosindu-se de ea ca să strângă laolaltă fragmentele vieţii lor. Casa devenise din nou o maşinărie bine unsă.

Îl ajuta pe Blake să aleagă costume şi cravate şi îi reamintea când să-şi ia hainele de la curăţătorie. În fiecare dimineaţă îl săruta la despărţire – un sărut cast, uscat, pe obraz – şi în fiecare seară îl întâmpina cu un zâmbet. Iar Blake se aşeza pe marginea patului ei şi vorbea scorţos despre ziua care tocmai se încheiase.

De fapt, se bucura că îşi petrecea zilele în pat, departe de realitatea propriei căsnicii. În majoritatea zilelor, când Blake era

la lucru, ea şi Natalie vorbeau ore în şir, râzând şi depănând amintiri împreună.

Află că Blake nu-şi sunase deloc fiica la Londra. Îi auzi durerea şi dezamăgirea din voce, dar nu putea face absolut nimic ca să repare lucrurile.

— Îmi pare rău.

Atât reuşi să spună, iar şi iar.

∴

Observa că Natalie se schimbase. Era mult mai matură acum. Din când în când reuşea să-şi surprindă mama cu o remarcă venită din senin. Ieri, de exemplu, spusese: „Nu te gândeşti decât la fericirea noastră. Dar pe tine ce te-ar face fericită, mamă?”

Sau: „Astă-primăvară păreai mai altfel. Mai fericită”.

Şi, cel mai surprinzător: „Îl iubeşti pe tata?”

Annie aproape că răspunsese din reflex: „Da, bineînţeles că îl iubesc pe tatăl tău”. Însă, uitându-se în ochii lui Natalie, văzuse că o înţelegea, ca un adult, aşa că îi vorbise femeii şi nu fetiţei.

„L-am iubit pe tatăl tău de când eram adolescenţi. Trecem printr-o perioadă mai dificilă, atâta tot”.

„Te iubeşte, spusese Natalie. La fel cum mă iubeşte şi pe mine, dar... iubirea lui... nu e caldă... adică... nu e ca şi iubirea ta, mamă”.

Ochii lui Annie se umpluseră de lacrimi auzind asta. Era tristă la gândul că Natalie nu avea să cunoască niciodată iubirea de tată, nu în întregime. Era o pierdere irecuperabilă...

Spre deosebire de Izzy.

Închisese ochii şi se lăsase pe spate, amintindu-şi cum juca Ţara Bomboanelor cu Nick şi Izzy, iar Nick era aplecat deasupra tablei de joc... sau cum se jucau cu păpuşile Barbie pe podeaua din sufragerie, iar Nick spunea pe un ton piţigăiat: „Mi-ai văzut pantofii albaştri?”

În ziua precedentă, când ea şi Natalie merseseră împreună la doctor, Annie nu reuşise să se mai lupte cu amintirile. Era prea dureros totul. Soţul ei nu era acolo să o tină de mână şi să râdă de ea fiindcă trebuia neapărat să meargă la baie. Sau să se uite la minunea de pe ecranul ecografului, la viaţa care creştea în ea.

Cât timp avea să mai sufere aşa? se întrebase. Oare avea să-şi petreacă tot restul vieţii simţindu-se de parcă îşi lăsase o parte esenţială din ea însăşi într-un alt loc, într-un alt timp?

Prima scrisoare care ajunse, în sfârşit, era mică şi şifonată. O ştampilă ştearsă, cu cerneală albastră, pe care abia se putea citi: *Mystic, WA.*

Annie stătu câteva momente cu plicul roz în mână, apoi îl deschise încet şi scoase bucata de hârtie. Era un desen cu muntele Olimp, în creion şi cerneală, înăuntrul lui era o scrisoare de la Izzy.

Dragă Annie,

Ce mai faci? Eu fac bine.
Florile sunt frumoase. Azi am învăţat să merg cu bicicleta. A fost frumos.
Îmi e dor de tine. Când vii acasă?
Cu drag, Izzy.
P.S. Tati m-a ajutat să scriu scrisoarea.

Annie strânse hârtia în mână, simţind cum i se rupe sufletul. Rămase nemişcată în pat, privind cerul albastru, atât de albastru de dincolo de geam. Îşi dorea să plouă. Ştia că ar fi trebuit să-i răspundă lui Izzy, dar ce putea spune? Câteva cuvinte fără speranţă care nu promiteau nimic? Sau un şir de platitudini fără rost care să dea de înţeles că încă mai erau prietene? Doar prietene... iar uneori, prietenii se îndepărtau.

Nu erau decât şapte cuvinte care contau, şi erau cele mai sincere dintre toate: „Şi mie mi-e dor de tine, Izzy...”

Deschise sertarul noptierei şi scoase panglica pe care i-o dăduse fetiţa, mângâind-o. A doua zi avea să răspundă la scrisoare înşirând o mulţime de cuvinte pe coală, însă nu avea să spună ce conta cu adevărat şi ceea ce Izzy voia de fapt să audă.

Ridică telefonul fără fir de pe masă şi ascultă multă vreme tonul, apoi închise încet. Nu era corect să-i sune pe Nick şi pe Izzy. Nu era corect să-şi aline singurătatea cu vocile lor. „Nu-mi face asta, Annie, îi spusese Nick. Nu-mi arunca o speranţă de parcă aş fi un câine care-şi îngroapă oasele în curte...”

— Mamă? Capul lui Natalie apăru în deschizătura uşii. Eşti bine? Annie suspină şi întoarse capul. Natalie se repezi înăuntru şi se lăsă pe vine lângă pat. Mamă? Eşti bine? repetă ea.

„Nu, voia să spună Annie, nu, nu sunt bine. Mi-e dor de bărbatul pe care îl iubesc şi de fata lui, mi-e dor de oraşul în care plouă atât de mult şi părul nu ţi se usucă niciodată şi adulţii se joacă «Şerpi pe scări» după-amiaza cu o fetiţă de şase ani...”

Dar nu putea să-i spună nimic din toate astea unei adolescente, indiferent cât de matură părea.

— Sunt bine, draga mea. Sunt bine.

Deşi încerca din greu să se comporte ca înainte, nu reuşea. Oricât s-ar fi străduit să-şi urmeze vechile rutine, tot avea senzaţia că o parte din ea aluneca inevitabil spre schimbare. În fiecare zi vedea cum se apropie un viitor înconjurat de regrete, de ocazii pierdute şi de şanse care nu aveau să se mai întoarcă.

∴

California de Sud era asaltată de căldura verii. Dealurile din Malibu se uscau şi se transformau în mase enorme şi maronii. Frunzele se chirceau şi mureau, una câte una, căzând peste peluzele de un verde artificial ca nişte bucăţi de hârtie arsă.

Blake stătea pe terasă, bând un pahar de whisky cu sifon. Lemnul era cald sub picioarele lui goale, o rămăşiţă a unei zile surprinzător de fierbinţi.

Nu dormise bine în noaptea trecută. De fapt, nu dormea bine de săptămâni întregi. De când îi ceruse scuze lui Annie şi descoperise că ei nu-i mai păsa.

Annie încerca să repare căsnicia lor. Îi vedea efortul, în felul în care se machia în fiecare dimineaţă şi purta culorile care-i plăceau lui. Îl atingea chiar, din când în când – gesturi mici, scurte, cu care încerca să-l facă să se simtă mai bine şi reuşea exact contrariul. De fiecare dată când Annie îl atingea, Blake simţea o durere surdă în coşul pieptului amintindu-şi cum fusese căsnicia lor înainte, când Annie îl atingea tot timpul, râdea la glumele lui sau îi dădea părul la o parte de pe frunte. Îl durea să-şi aducă aminte.

În mod evident, Annie nu mai era Annie. Stătea singură în patul lor conjugal ca o fantomă tăcută, însărcinată, iar zâmbetul ei era o grimasă fragilă, trecătoare, care nu amintea nicicum de soţia pe care o cunoscuse. În lipsa unui cuvânt mai grăitor, Annie... dispărea.

Înainte, Annie râdea şi vorbea tot timpul. Se bucura de nebunia vieţii. Acum nu o mai interesa nimic. Nu mai arăta nicio emoţie. Era atât de calmă, încât nu se mai vedea nimic din femeia care fusese în fiinţa tăcută care îi ţinea companie în fiecare seară, când se uitau împreună la televizor.

Săptămâna trecută plouase, iar Annie stătuse singură în pat, uitându-se prin fereastra brăzdată de picături argintii. Când Blake o strigase, Annie se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi. Ţinea o panglică jerpelită de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

Blake nu mai avea de gând să suporte asta mult timp. Nu era genul de bărbat care să se lupte atât pentru ceea ce voia. Destul.

Lăsă paharul pe masă şi intră înăuntru. Bătu la uşa lui Annie – repede, înainte să-şi piardă curajul.

— Intră, strigă ea.

Blake deschise uşa şi intră. Camera era la fel de primitoare ca întotdeauna, cu pereţii zugrăviţi în albastru marin, covor asortat şi aşternuturi albe.

Annie era în pat, citind o carte cu titlul *Cum să-ţi conduci propria afacere.* Lângă ea era un teanc de volume cu titluri asemănătoare.

Sfinte, se gândea cumva să se angajeze?

Dacă Annie încerca să-şi găsească de lucru, Blake s-ar fi simţit umilit. Îşi exprimase ritos opinia despre o soţie care lucrează. Mai ales una care nu are nicio aptitudine. Ce voia să facă – să toarne cafele şi să aleagă croasante dintr-o vitrină?

Cine era femeia asta care stătea în pat şi citea ghiduri de afaceri? Blake simţea că între el şi Annie se căscase un hău; trebuia să găsească o cale de a ajunge din nou la ea.

Annie îşi ridică privirea, iar Blake îi observă cearcănele de sub ochi şi paloarea pielii. Se îngrăşase mult în ultima lună, dar faţa ei era chiar mai slabă ca de obicei. Părul începuse să crească şi să se onduleze la vârfuri. Iarăşi arăta ca o străină.

— Bună, Blake, spuse ea închizând cartea. A început deja filmul? Credeam...

Blake se aşeză pe marginea patului, privind-o în ochii ei verzi şi frumoşi.

— Te iubesc, Annie. Ştiu că putem rezolva asta, dacă suntem... împreună.

— Suntem împreună.

— Unde ţi-e verigheta?

Annie îşi înclină capul spre comoda de lemn.

— E în cutia mea cu bijuterii.

Blake se ridică şi merse până la comodă, unde deschise cu grijă cutia artizanală în care erau toate comorile pe care i le dăruise de-a lungul anilor. Acolo, printre sulurile de catifea neagră, era diamantul de trei carate pe care i-l dăduse când împliniseră zece ani de căsnicie. Lângă el era verigheta de aur simplu pe care o purtase înainte. Luă cele două inele, se întoarse şi se aşeză din nou lângă soţia lui. Privi diamantul strălucitor.

— Ţii minte când am fost în concediu la hotelul Del Coronado? Natalie abia avea un an...

— Şase luni, îl corectă ea.

— Am luat cu noi pătura albastru cu roşu – cea pe care o aveam pe pat în cămin, la facultate – şi am întins-o pe plajă. Eram singurii de-acolo. Doar noi trei.

Annie aproape că zâmbi. Spuse:

— Am mers să înotăm, deşi era atât de frig.

— O ţineai pe Natalie şi intraseşi în apă până la şolduri. Aveai buzele albastre şi piele de găină, dar râdeai şi râsul tău mă făcea să-mi dau seama cât de mult te iubesc. Mă durea sufletul de fiecare dată când mă uitam la tine.

Annie îşi coborî privirea spre mâinile din poală.

— Asta a fost acum multă vreme.

— Am găsit un arici de mare. Mai ţii minte? Ţi l-am dat ţie. Natalie se târa înainte şi înapoi pe pătură. Cred că încerca să înveţe cum să meargă de-a buşilea.

Annie închise ochii, iar Blake se întrebă la ce se gândea. Oare îşi amintea şi restul zilei? Cât de des o atinsese... cum se aplecase şi o sărutase pe gât. „Bună, Godiva, îi şoptise. Sunt cai de închiriat puţin mai departe...”

Iar Annie spusese râzând: „Bebeluşii nu pot merge pe cal”.

— De când nu ne mai distrăm împreună, Annie? De când? Încerca să o seducă folosindu-se de amintirile lor şi vedea că funcţionează. Îşi dădea seama după felul în care ea îşi privea insistent mâinile, după pelicula fină de lacrimi din ochi. Se întinse încet şi îi puse cele două inele înapoi pe degete. Iartă-mă, Annie, murmură.

Annie îşi ridică privirea. O singură lacrimă îi curse pe obraz şi căzu pe cămaşa de noapte, lăsând o pată umedă, cenuşie.

— Vreau să te iert.

— Lasă-mă să dorm cu tine în noaptea asta...

Ea oftă. Trecu multă vreme până să răspundă, timp în care Blake simţi cum speranţa îl părăsea.

— Da, rosti în cele din urmă.

Blake îşi zise că nu conta decât răspunsul. Nu se sinchisi de nesiguranţa din vocea ei, nici de lacrimile din ochi, nici de felul în care evita să-l privească. După ce se culcau împreună, totul avea să fie bine. În sfârşit, viaţa lor avea să fie la fel ca înainte.

Voia să o strângă în braţe cu toată puterea, dar îşi cumpăni gesturile. Se ridică să-şi pună pijamaua, apoi, foarte încet, se întoarse în pat, dădu la o parte plapuma şi se strecură între aşternuturile albe şi reci de bumbac.

Era atât de liniştitor să o ţină din nou în braţe, de parcă se încălţa cu perechea de papuci favorită după o zi lungă la birou. O sărută blând şi, ca întotdeauna, Annie îi acceptă sărutul în tăcere şi nu ceru mai mult. În cele din urmă, Blake se întoarse pe o parte. Aşa începea ritualul lor nocturn. După o clipă prelungă, Annie se cuibări în spatele lui.

Trupul ei lipit de al lui, burta ei apăsându-i spatele. Aşa dormiseră dintotdeauna, însă de data asta Annie nu-l luă în braţe.

Rămaseră aşa, abia atingându-se, în patul care le cunoscuse pasiunea timp de atâţia ani. Annie nu zise nimic în afară de noapte bună, iar Blake nu reuşi să găsească nimic altceva de spus.

Trecu mult timp până să adoarmă.

∴

Natalie aşeză pe noptieră un castron uriaş de metal plin de popcorn, apoi se urcă în pat şi se cuibări lângă mama ei. Era vineri după-amiaza: ziua fetelor. Annie, Natalie şi Terri îşi petrecuseră toate după amiezile de vineri împreună de când Annie se întorsese acasă. Râdeau, vorbeau, jucau cărţi şi se uitau la filme.

— Am lăsat uşa de la intrare descuiată pentru Terri, spuse fata, ridicându-şi bolul cu popcorn în poală.

Annie zâmbi.

— Ştii ce-ar spune tatăl tău. Crede că hoţii pândesc din tufişuri toată ziua şi *abia aşteaptă* ca cineva să lase uşa descuiată.

Natalie râse. Vorbiră despre asta şi despre toate celelalte lucruri. Conversaţia lor urmări anii care trecuseră, schimbând cu naturaleţe subiectele. Râseră împreună la poveşti care erau mai bătrâne ca Natalie sau se întâmplaseră abia ieri. Annie era uimită de iuţeala cu care se maturizase: adolescenta care plecase la Londra se întorsese o tânără femeie. Parcă trecuseră ani-lumină de când Natalie îşi tunsese părul, se vopsise în acea nuanţă oribilă de blond platinat şi îşi făcuse trei găuri în urechi.

— De ce tata nu vorbeşte niciodată de copil?

Întrebarea veni de nicăieri şi o lovi puternic pe Annie. Încercă să nu-i compare pe Nick şi Blake, dar era imposibil. Nick i-ar fi stat alături în fiecare zi, împărtăşind cu ea miracolul noii vieţi, urmărind cum burta ei devine din ce în ce mai mare. Annie s-ar fi agăţat de mâna lui în timpul amniocentezei, lăsându-se distrasă glumele lui ca să nu mai vadă acul... şi ar fi râs împreună aflând că era o fetiţă, iar apoi s-ar fi uitat prin tot felul de cărţi cu nume pentru copii şi ar fi ţesut visuri împreună...

Oftă din rărunchi.

— Tatăl tău nu se simte comod lângă o femeie însărcinată. Aşa a fost dintotdeauna. Mulţi bărbaţi sunt aşa. O să fie mai bine după ce se naşte copilul.

— Fii serioasă, mamă. Tata nu se pricepe decât să facă ce vrea. Adică, presupun că încercaţi să treceţi peste „problemele” pe care le-aţi avut, dar tata lipseşte încontinuu. Tot mai lucrează şaptezeci de ore pe săptămână, tot mai joacă baschet joi seara, tot mai iese prin baruri *cu băieţii* în fiecare vineri seara. Când o să vă rezolvaţi problemele? În timp ce vă uitaţi la David Letterman?

Annie zâmbi trist.

— Când o să creşti mai mare o să înţelegi cât de... în siguranţă te simţi atunci când urmezi o rutină.

— Nu am aproape nicio amintire cu tata – ştii asta? Ţin minte doar câteva săruturi în grabă în loc de „la revedere” şi sunetul unei uşi trântite. Când aud cum porneşte o maşină sau se închide o poartă de garaj mă gândesc la tata. Natalie se întoarse spre Annie. Ce-o să se întâmple la vară... după ce plec?

Annie se înfioră, deşi era cald în cameră. Îşi feri privirea; nu era în stare să înfrunte certitudinea tristă din ochii fiicei ei.

— După ce pleci, o să învăţ copilul să meargă la baie şi o să mut jocul de baccarat de pe masa din sufragerie. O să-mi fac o operaţie estetică, probabil, pentru că sânii o să mi se lase până la buric. O să fac lucrurile obişnuite.

— Şi o să fii singură.

Annie voia să nege. Voia să fie mama perfectă, să spună exact ceea ce Natalie aştepta să audă. Dar de data asta nu reuşi să se gândească la nicio minciună.

— Un pic, poate. Viaţa e aşa uneori, Nana. Nu primim tot timpul ceea ce ne-am fi dorit.

Natalie îşi privi mâinile.

— Când eram mică, mi-ai spus că viaţa *ne dă* ceea ce ne dorim, dacă suntem în stare să ne luptăm pentru asta şi să credem în asta. Mi-ai spus că paharul este pe jumătate plin.

— Ţi-am spus asta ca de la o mamă la copilul ei. Acum mă adresez unei femei aproape mature.

Natalie o scrută insistent, apoi întoarse capul.

Brusc, Annie se simţi departe de fiica ei. Îşi aminti cum, în urmă cu patru ani, aceasta se schimbase peste noapte. Gusturile lor începuseră să nu mai semene deloc: dacă lui Annie îi plăcea un lucru, Natalie ajungea să-l deteste. Crăciunul din acel an fusese încordat, oribil; Natalie deschisese fiecare cadou împachetat cu grijă şi apoi murmurase sarcastic: „Uau, mersi”.

— Nana? Ce e?

Natalie se răsuci lent spre mama ei.

— Să ştii că nu trebuie să fii aşa.

— Ce vrei să spui?

Tânăra femeie scutură din cap şi îşi mută din nou privirea.

— Nu contează.

Annie înţelese într-un târziu ce voia să spună, iar odată cu înţelegerea veni şi durerea. Înţelese totul: de ce Natalie voia să studieze biochimia la Stanford, de ce plecase brusc la Londra, de ce nu voia să stea împreună cu un băiat mai mult de câteva luni. În spatele tuturor acestor lucruri se ascundea un mesaj trist: nu vreau să fiu ca tine, mamă. Nu vreau să depind de un bărbat pentru tot restul vieţii.

— Înţeleg, murmură.

Natalie se întoarse în sfârşit spre ea. Avea lacrimi în ochi.

— Ce înţelegi?

— Nu contează.

— Ba *da.* La ce te gândeşti?

— Mă gândesc la faptul că nu vrei să ajungi ca maică-ta şi... deşi mă doare, să ştii că sunt mândră de tine. Vreau să te bizui pe tine în viaţă. Presupun că, în cele din urmă, asta e tot ce are fiecare dintre noi.

Natalie oftă.

— N-ai fi spus niciodată asta înainte ca tata să-ţi frângă inima.

— M-am mai deşteptat în ultima vreme. Viaţa nu are doar zile frumoase şi însorite.

— Dar întotdeauna m-ai învăţat să caut jumătatea plină a paharului. Asta faci şi tu, mamă? Vrei să fii fericită?

— Bineînţeles că da, răspunse repede Annie, dar amândouă ştiau că era o minciună. Mă bucur că nu vrei să fii ca mine, Nana.

Chipul fetei se posomorî.

— Nu vreau să am o căsnicie ca asta şi nu înţeleg de ce mai rămâi cu el. N-am înţeles niciodată. Asta nu înseamnă că nu vreau să fiu ca tine. Sunt doar două persoane în lumea asta care nu te respectă... din câte ştiu, cel puţin.

Annie clătină uşor din cap, de parcă asta ar fi putut opri tirada.

— Doar două, repetă Natalie. O lacrimă îi curse pe obraz şi o şterse, nerăbdătoare, continuând: Tata... şi tu însăţi.

Tu. Annie simţi brusc o dorinţă năvalnică să dispară, să se topească în aşternuturile scumpe şi să nu mai existe. Ştia că Natalie aşteaptă un răspuns, dar nu ştia care era răspunsul potrivit. Se simţea de parcă ea ar fi fost fiica şi Natalie mama – şi, ca fiică, îşi dezamăgise mama.

Deschise gura să spună ceva – nu ştia ce –, dar chiar atunci se deschise uşa şi Terri se năpusti înăuntru ca un taur multicolor, îmbrăcată în straturi peste straturi de lamé roşu şi auriu.

Se opri lângă pat gâfâind, apoi îşi înfipse pumnii în şoldurile cărnoase şi privi bolul cu popcorn.

— Deci unde sunt floricelele mele? E destul acolo pentru două slăbănoage ca voi, probabil, dar femeile adevărate vor castroane mari cât o barcă de salvare. Şi le vor cu unt.

— Bună, Terri, zâmbi Natalie.

Terri zâmbi şi ea; genele machiate strident mai aveau puţin şi-i acopereau cu totul ochii strălucitori.

— Bună, prinţesa mea.

— Mă duc să mai fac încă un rând de popcorn.

— Du-te, scumpo, spuse Terri, desfăcându-şi turbanul auriu de pe cap.

După ce Natalie dispăru în grabă, Terri se aşeză la capătul patului şi se rezemă de placa de lemn, oftând:

— Doamne, ce zi. Scuze că am întârziat.

Annie zâmbi slab la toată scena.

— Ce s-a întâmplat?

— Personajul meu e pe fugă – din nou – dar de data asta au urcat-o într-un avion. Terri clătină din cap: Veşti proaste.

— De ce?

— Pentru că singurul lucru mai nasol decât să te urci în avion într-un serial e să te urci în maşină. Nici nu ştii când încep sirenele... apoi muzica de înmormântare. Dacă mâine se indică numărul zborului, personajul meu e mort.

— O să te ridici la loc.

— Da, mersi. Terri se căţără în pat şi se întoarse ca să se aşeze lângă prietena ei. Deci, scumpo, ce-ţi mai face burtica?

— Suntem bine amândouă, răspunse Annie privindu-şi abdomenul.

— Grozav. Vin aici în fiecare vineri de săptămâni întregi şi vorbim des la telefon. Cred că am avut al naibii de multă răbdare cu tine.

— Ce vrei să spui?

Terri îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Ce vreau să spun? Haide.

— Nick, oftă Annie.

— Ce altceva? Am aşteptat cu atâta răbdare – şi ştim amândouă că răbdarea nu e una dintre virtuţile mele – să-l pomeneşti tu singură. E clar că n-ai de gând să o faci. M-am săturat să-ţi respect intimitatea. Mărturiseşte: l-ai sunat?

— Bineînţeles că nu.

— De ce nu?

Annie se întoarse spre cea mai bună prietenă a ei.

— Haide, Terr!

— Ah... vrei să fii onorabilă. Am citit despre asta. Nu se întâmplă prea des în California de Sud. Şi *niciodată* în seriale. Dar eşti îndrăgostită de el?

— Nu cred că vreau să vorbesc despre asta.

— N-are rost să minţi o târfă bătrână ca mine. Haide, Annie, m-am îndrăgostit de mai multe ori ca Liz Taylor şi m-am culcat cu destui bărbaţi cât să iasă o armată întreagă. Deci: îl iubeşti?

— Da, şopti Annie, încrucişându-şi braţele. O durea să spună asta cu glas tare şi imediat îi păru rău. Dar o să-mi treacă. *Trebuie* să-mi treacă. Blake face tot posibilul să refacă familia. Avem... probleme acum, dar o să fie bine.

Terri îi zâmbi trist.

— Sper că asta o să se întâmple, scumpo. Pentru cei mai mulţi dintre noi, dacă iubirea dispare, dispare. Iar apoi poţi să-ţi doreşti şi să te prefaci cât vrei, nimic n-o să o mai aducă înapoi.

— Ce să aducă înapoi?

Era vocea lui Natalie, care stătea în uşă cu încă un castron de popcorn şi o sticlă cu apă plată.

— Nimic, scumpa mea, spuse încet Annie.

Natalie scoase o casetă de la spate.

— Am închiriat un film. Introduse caseta în aparatul video, apoi se urcă în pat lângă Terri, care se interesă în timp ce lua un pumn întreg de popcorn:

— Ce film vedem?

— *Anul viitor, tot la ora asta*.

— Filmul lui Alan Aida? Terri îi aruncă o privire plină de înţelesuri lui Annie.

Întotdeauna am crezut că este o idee grozavă. O aventură, o dată pe an. Soţul lui Ellen Burstyn e un ticălos, probabil – unul care nu ştie decât să muncească şi n-are integritate morală nici cât un cotoi vagabond. Probabil că şi-a bătut joc de Ellen şi apoi s-a întors la ea în patru labe, ca un câine. Asta şi e. Iar pentru că Ellen e o scumpă, l-a primit înapoi şi a încercat să se prefacă elegant că nu s-a întâmplat nimic. Şi totuşi, Ellen se întâlneşte cu amantul ei secret în fiecare an, un singur weekend, pe coasta sălbatică din Oregon. Da, parcă e raiul pe pământ.

— Sst, făcu Natalie. Începe.

Annie întoarse privirea. Încercă să nu simtă nimic, dar când auzi muzica deja cunoscută şi începu genericul se cufundă şi

mai mult între perne, de parcă distanta ar fi fost în stare să-i mai aline durerea.

Capitolul 26

Pentru Nick, vara trecu zi după zi. În fiecare seară, înainte de culcare, se ducea pe malul lacului. Aici simţea cel mai puternic amintirea lui Annie. Uneori îi era atât de dor de ea încât simţea un junghi în coşul pieptului. Erau nopţile în care simţea o nevoie disperată să bea, iar asta îi aducea aminte de slăbiciunea lui din trecut.

Era însă pe cale să reuşească. Pentru prima oară după douăzeci de ani, trăia după propriile lui reguli. Annie avusese dreptate în toate privinţele. Se întorsese la serviciu şi asta îi dăduse un scop în viaţă, îşi făcea meseria cât mai bine posibil. Dădea totul pentru oamenii pe care îi apăra, dar când i se termina schimbul îşi lăsa toate grijile în urmă. Învăţase în sfârşit să accepte că uneori dădea greş, şi nu era nimic rău în asta atâta timp cât încerca oricum.

Aşa se întâmplase şi cu Gina: încă se mai lupta să scape de vechile obiceiuri care îi făcuseră atâta rău în trecut. Ceilalţi copii erau teribil de cruzi cu ea. Copiii „buni” nu voiau să fie văzuţi în compania unei ratate, iar copiii „răi” încercau să o atragă înapoi în cercul lor bazat pe vagabondaj şi droguri. La fel ca Nick, Gina îşi vedea de viaţa ei. Se întorsese în casa părinţilor, în vechea ei cameră, şi toţi trei învăţau din nou cum să fie o familie. Luna trecută se înscrisese iarăşi la scoală.

Apoi mai era şi Izzy, Izzy care îl aştepta la sfârşitul fiecărei zile cu un zâmbet, un desen sau un cântecel pe care îl învăţase. Deveniseră inseparabili. Cei mai buni prieteni. Nick nu mai considera că i se cuvine absolut nimic de-a gata de la fetiţa lui.

În timpul săptămânii lucra de la nouă la cinci; în secunda în care i se termina schimbul pleca să o ia pe Izzy de la şcoala Raintree, apoi porneau amândoi spre casă. Îşi petreceau împreună tot timpul liber.

În acea zi, Nick ieşise de la serviciu în urmă cu trei ore şi apoi începuse ritualul lor de fiecare seară: mai întâi luară cina pe

verandă (lasagna şi salată verde de la Vittorio), apoi spălară vasele împreună.

Acum, Nick stătea turceşte pe podea, uitându-se la tabla multicoloră pe care jucau Ţara Bomboanelor, în caseta de început erau trei piese micuţe: una roşie, una verde şi una albastră.

„Dar suntem doar doi, Izzy”, o atenţionase când Izzy pusese jos al treilea omuleţ.

„Ea e Annie, tati”.

Iar Nick o urmărise cu tristeţe dând cu zarul şi mutând piesa albastră a lui Annie din pătrăţel în pătrăţel.

— Vino aici, scumpo, zise în cele din urmă, dând la o parte tabla de joc.

Izzy se târî pe podea şi i se cuibări în poală. Nick o privi. Cuvintele i se înţepeniră în gât. Cum să-i spună să nu mai creadă?

— O să vină înapoi, tati, îi susură ea cu glasul subţire şi absolut convins al unui copil nevinovat.

Nick îi mângâie părul.

— Poate să-ţi fie dor de ea, Soare, dar nu trebuie să te mai gândeşti că o să vină înapoi. Are o altă viaţă... de la început a avut o altă viaţă. Am fost norocoşi că a stat la noi atâta timp.

Izzy se lăsă pe spate, rezemându-şi uşor ceafa de palmele lui.

— Te înşeli, tati. O să vină înapoi. Aşa că nu fi trist.

Trist Un cuvânt rostit într-o singură răsuflare, care nu cuprindea nici pe departe oceanul dezolant în mijlocul căruia rămăsese pierdut Nick de când Annie plecase.

— Te iubesc, Izzy, scumpo, îi şopti.

— Şi eu te iubesc, tati, murmură ea sărutându-l pe obraz.

Nick îşi privi fiica. Era întinsă în braţele lui, îmbrăcată în pijama şi cu papucii în formă de iepure. Părul încă umed i se lipea de obraji. Ochii ei mari şi căprui îl urmăreau nerăbdători.

Îşi dădu seama încă o dată că, indiferent ce avea să se întâmple mai departe, avea să o iubească pe Annie veşnic pentru ce îi dăruise.

*

În dimineaţa următoare, aerul era proaspăt şi răcoros şi mirosea a toamnă. Florile începuseră să se ofilească acum că vara era pe sfârşite, iar culorile noului anotimp – portocaliu, verde şi vişiniu – începuseră să se ivească în locul nuanţelor vii

ale lunii august. Cerul înnorat desena umbre deasupra cimitirului. Pe pământ, hectare întregi de iarbă se rostogoleau blând spre copacii de la margini. Cimitirul era bine îngrijit; aici îşi găseau odihna veşnică majoritatea locuitorilor din Mystic.

Nick se îndreptă încet spre colţul estic al împrejmuirii. Izzy păşea lângă el, ţinându-l de mână. Cu fiecare pas simţea cum i se strânge stomacul. Când ajunse la destinaţie, cu gâtul uscat, simţi o nevoie sfâşietoare să bea.

Privi piatra funerară. *Kathleen Marie Delacroix. Soţie şi mamă iubitoare.*

Oftă. Patru cuvinte care îi rezumau întreaga viaţă. Patru cuvinte greşite; ştia asta de când comandase monumentul, dar fusese atât de devastat de durere încât lăsase totul în seama directorului scund, grăsuţ, de la firma de pompe funebre. Oricum n-ar fi ştiut ce alte cuvinte să aleagă. Nici acum nu ştia. Cum ar fi putut să povestească o viaţă întreagă în câteva rânduri cioplite în piatra cenuşie?

Îşi coborî privirea până o întâlni pe a lui Izzy.

— Ar fi trebuit să te aduc aici acum mult timp.

Fetita îşi trase mâna dintr-a lui. Căută în buzunar, apoi scoase o foaie mototolită de hârtie. Seara trecută, când Nick îi spusese că aveau să meargă la cimitir, Izzy luase o coală şi creioane colorate şi urcase în camera ei. Se întorsese cu un desen cu florile preferate ale mămicii. „Tati, o să-i las astea. Aşa o să ştie că am vizitat-o”.

Nick încuviinţase solemn.

Izzy merse şi se aşeză pe banca din fier forjat, apoi netezi hârtia în poală şi rămase cu privirea aţintită la piatra funerară.

— Tati a spus că pot vorbi cu tine, mami. Mă auzi? Respiră adânc, tremurat. Mi-e dor de tine, mami.

Nick îşi plecă fruntea, gândindu-se la zece lucruri deodată şi la niciunul în acelaşi timp.

— Bună, Kath.

Aşteptă un răspuns, dar, bineînţeles, nu se auzea decât foşnetul copacilor şi trilul ascuţit al unei păsări.

Locul ăsta nu-i amintea deloc de Kathy a lui. Ultima oară când fusese aici văzuse cum sicriul ei de mahon era coborât încet sub pământ. Nu suporta să vadă gazonul tuns, nu când ştia că soţia lui era acolo, dedesubt, soţia lui căreia îi fusese dintotdeauna teamă de întuneric...

Atinse piatra rece cu vârful unui deget, urmărind literele sculptate.

— Am venit să-mi iau la revedere, Kath, spuse încet.

Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi şi strânse pleoapele. Vocea i se frânse. Continuă în gând. „Te-am iubit aproape toată viaţa, şi ştiu că m-ai iubit şi tu. Ce... ce-ai făcut a fost altceva, ceva ce n-am înţeles niciodată. Am vrut să ştii că te-am iertat şi m-am iertat. Am făcut tot posibilul, amândoi...”

Atinse piatra din nou, simţind-o caldă sub degete. O clipă – o clipă pe care avea să o ducă în suflet pentru eternitate – şi-o imagină lângă el, cu părul auriu strălucind în lumina soarelui şi colţurile ochilor încreţite într-un zâmbet. Îşi aminti ziua în care se născuse Izzy. Kathy stătea în capul oaselor într-un pat de spital, cu părul vâlvoi, pielea palidă de la atâta efort şi nasturii de la halatul roz de flanel închişi anapoda. Era adorabilă. Iar când îşi privise bebeluşul adormit în braţe, îi dăduseră lacrimile.

— Isabella, spusese, gustând parcă numele. Apoi se uitase la Nick: Putem s-o numim Isabella?

De parcă el i-ar fi putut refuza ceva.

— E perfect.

Kathy îl privise în continuare cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— O să ai grijă de ea pentru totdeauna, da, Nicky?

Până şi atunci simţise întunericul care se întindea să o cuprindă.

Dar Kathy ştiuse oare că Nick o iubea, că o iubise dintotdeauna şi că avea să o iubească pentru totdeauna? Era o parte din el, poate cea mai mare parte, şi uneori – chiar şi acum – îi auzea râsul într-o adiere de vânt. Săptămâna trecută, când văzuse două lebede albe pe lac, se oprise să le privească şi se gândise: „Uite-le, Kath... s-au întors iarăşi...”

Izzy îşi strecură mâna într-a lui.

— E în regulă, tati. Ştie.

Nick o strânse în braţe, ridicându-şi privirea spre cer. Avea ochii plini de lacrimi. „Cea mai bună parte din noi e aici, cu mine, Kath – şi o să am grijă de ea pentru totdeauna”.

Lăsară în iarbă un coş plin de crizanteme înflorite, apoi merseră acasă.

— Mă duc să văd ce mai e prin grădină, spuse Izzy când Nick parcă pe alee.

— Să nu întârzii. Cred că o să plouă în curând.

Izzy încuviinţă, apoi ieşi din maşină şi alergă până la gardul din şipci albe. Nick trânti uşa şi se îndreptă spre casă. După cum se aşteptase, chiar începu să plouă înainte să ajungă pe verandă.

— Tati, tati, vino aici, tati!

Se răsuci brusc. Izzy ţopăia pe lângă cireşul pe care îl plantase anul trecut, fluturându-şi braţele ca o pasăre agitată.

Nick traversă gazonul în fugă. Când ajunse la ea, fetiţa îi zâmbi printre stropii mari de ploaie.

— Uite, tati.

Văzând despre ce era vorba, Nick se lăsă încet să cadă în genunchi în iarba deja umedă.

Pe una din crengile cireşului apăruse un singur boboc roz, perfect.

∴

Toamna readuse culoarea în California de Sud. Iarba maronie începu să înverzească. Aerul cenuşiu, măturat de brizele de septembrie, reveni la un albastru primăvăratic. Posturile de radio începură să vorbească despre fotbal la nesfârşit. Peste tot, oamenii îşi strângeau frunzele din curte.

Era anotimpul schimbărilor bruşte şi acute. Zilele călduroase, strălucitoare, erau urmate de nopţi reci şi înstelate. Bluzele cu mânecă scurtă, de vară, erau împachetate şi puse deoparte, lăsând locul celor groase, cu mânecă lungă. Păsările dispărură una câte una, lăsându-şi cuiburile de izbelişte. Californienii, care erau obişnuiţi să se îmbrace tot anul în haine subţiri şi minuscule, începură să simtă frigul. Tremurau când vântul sufla cu putere, smulgând ultimele frunze roşietice din copaci. Uneori treceau minute întregi între două maşini pe drumul spre plajă. Turiştii parcă se evaporaseră. Doar cei mai stoici se mai aventurau în apele reci ale Oceanului Pacific. Surferii care înfruntau valurile pe plaja publică se răriseră şi ei.

Venise timpul ca Annie să-şi lase fiica să plece. Dar cum să facă asta? În ultimii şaptesprezece ani o apărase de restul lumii, iar acum toată ocrotirea aceea se concentra în dragostea ei de mamă, în cuvintele pe care i le spusese, în exemplul pe care i-l oferise. Exemplul.

Oftă, amintindu-şi dezamăgirea suferită când devenise conştientă că nu fusese un model bun pentru fiica ei. Era prea târziu să mai schimbe asta. Vremea ei trecuse.

— Mami?

Capul lui Natalie apăru în deschizătura uşii.

— Bună, Nana, răspunse Annie, încercând să se prefacă veselă. Intră.

Natalie se căţără în pat şi se întinse lângă ea.

— Nu-mi vine să cred că plec.

Annie îşi strecură un braţ pe după umerii ei. Făptura asta superbă n-avea cum să fie fetiţa care nu de mult linsese un stâlp de telegraf de pe muntele Mammoth... sau care venise să doarmă cu părinţii ei fiindcă avusese un vis urât deşi îi mai rămăsese doar un an până să devină adolescentă.

Şaptesprezece ani trecuseră cât ai clipi. Prea repede. Nu avuseseră destul timp...

Annie îşi trecu degetele prin părul ei lung şi blond. Se pregătea pentru ziua asta de multă vreme, de când o lăsase pentru prima oară pe fiica ei la grădiniţă. Şi totuşi, încă nu era gata.

— Ţi-am spus cât de mândră sunt de tine?

— De vreun milion de ori, probabil.

— Atunci ţi-o mai spun o dată.

Natalie se cuibări şi mai aproape şi mângâie pântecele mamei sale.

— Ce ţi-au spus la ultimele analize?

— Că o să am o fetită sănătoasă. Chiar nu ai de ce să-ţi faci griji.

— E norocoasă că te are pe tine ca mamă.

Annie îşi puse mâna peste a lui Natalie. Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le spună. Venise ziua când fetiţa ei avea să pornească singură în aventura vieţii, şi Annie ştia că timpul ei trecuse. Spusese toate lucrurile importante pe care le avusese de spus; dacă nu, acum era prea târziu. Şi totuşi, ar fi vrut să găsească măcar un sfat inedit, un sfat pe care să i-l poată lăsa ca o moştenire.

— Ce-o să faci după ce plec? se interesă aceasta.

„Plec”. Un cuvânt atât de crud, atât de rece şi de nemilos, la fel ca „moarte” sau „divorţ”. Annie înghiţi un nod.

— O să-mi fie dor de tine?

Natalie se întoarse spre ea.

— Mai ţii minte când eram mică... şi mă întrebai tot timpul ce vreau să fiu când o să fiu mare?

— Ţin minte.

— Dar tu, mamă? Ce-i spuneai bunicului Hank când te întreba asta?

Annie oftă. Cum ar fi putut să-i explice un lucru pe care ea însăşi nu-l înţelesese până în vara trecută, la aproape patruzeci de ani? Hank n-o întrebase niciodată asta. Fusese un tată singuratic, pierdut, prins între epocile Donna Reed[7] şi Gloria Steinem[8], şi îşi învăţase fata că bărbaţii din jurul ei îi confereau valoarea. Lui i se spusese dintotdeauna că fetele nu aveau nevoie de aspiraţii, şi i se părea firesc; băieţii erau cei care trebuiau să viseze şi să facă bani.

Annie făcuse multe greşeli în viaţă, majoritatea deoarece se oprise la mijlocul drumului şi refuzase să meargă mai departe. Acum însă ştia că e imposibil să trăieşti fără să-ţi asumi riscuri şi că, dacă întâmplător ai parte de o viaţă sigură şi senină, e din cauză că oricum nu aveai nimic plănuit dinainte.

În sfârşit, Annie avea un scop, un risc pe care era pregătită să şi-l asume. Se întoarse spre fiica ei.

— Când eram în Mystic m-am gândit la un moment dat că vreau să deschid o librărie. Am văzut o casă victoriană foarte frumoasă, pe Main Street, al cărei parter era de închiriat.

— De-asta tot citeşti cărţi de afaceri!

Annie îşi stăpâni un zâmbet şi încuviinţă. Se simţea iarăşi ca un copil, o fetiţă care tocmai îi împărtăşise celei mai bune prietene o comoară de preţ ca să se bucure amândouă de ea.

— Da.

— Bravo, mamă! Te-ai descurca *excelent.* Ai putea să-i faci concurentă librăriei din Malibu. Poate as veni şi eu să lucrez pentru tine în vacanţele de vară.

Annie îşi întoarse privirea. Visul ei nu însemna să deschidă o librărie *acolo,* sub privirea critică a lui Blake. Deja îi auzea comentariile...

Nick fusese altfel.

Dintr-odată, cineva bătu la uşă.

Annie se încordă. „E timpul”, îşi zise.

— Intră! strigă.

---

[7] Actriţă americană, protagonista serialului *The Donna Reed Show (*1958-1966) în care întruchipează soţia casnică perfectă (n.red.).

[8] Personalitate de prim rang a feminismului, extrem de activă în mişcarea de emancipare a femeii de la sfârşitul anilor ’60 şi începutul anilor ’70 (n.red.).

Blake păşi în cameră, îmbrăcat într-un costum negru de mătase şi zâmbind larg.

— Bună, fetelor. Natalie este gata? Sally şi doamna Peterson au venit să o ia.

Annie reuşi să râdă slab.

— Întotdeauna mi-am imaginat că o să-ţi car bagajele pe scările din cămin şi o să-ţi despachetez eu hainele. Voiam să începi facultatea cu lucrurile organizate, cel puţin.

— Ar fi trebuit să chem paza să scape de tine. Natalie începu să râdă şi sfârşi suspinând prelung.

— O să-mi fie dor de tine, fata mea, oftă Annie.

— Să nu uiţi de librărie cât timp sunt plecată, da? şopti Natalie agăţându-se de ea.

Annie fu prima care se trase înapoi, conştientă că ei îi revenea această răspundere. Atinse obrazul moale al fetei şi se uită în ochii ei albaştri şi dragi, amintindu-şi pentru prima oară după ani de zile că la început fuseseră gri. Trecuse atâta timp...

— La revedere, Nana-banana, murmură.

— Te iubesc, mamă. Era o voce firavă, de copil, însă Natalie era o femeie tânără, gata să dea singură piept cu viaţa. Îşi trase nasul şi, cu buzele tremurând, se trase în spate şi îi zâmbi slab lui Blake: în regulă, tată. Poţi să mă conduci afară.

Annie rămase cu privirea pierdută până când uşa se închise încet. Spre surprinderea ei, nu plângea.

Da, ştia că în nopţile întunecate şi în zilele care aveau să urmeze, un nou fel de singurătate avea să o urmărească prin casa goală. Dar ştia de asemenea că avea să supravieţuiască. Era mai puternică decât fusese în martie. Era pregătită să-şi lase fiica mai mare să plece în lume.

— La revedere, Nana, şopti.

∴

Annie intră în travaliu în prima săptămână din noiembrie. Se trezi în mijlocul nopţii, simţindu-şi pântecele în flăcări. A doua crampă o duru atât de tare că îi tăie respiraţia. Se ghemui în faţă.

— O... Doamne...

Îşi concentră toată atenţia asupra mâinilor ei până când durerea dispăru. Apoi, ţinându-se de burtă, dădu aşternuturile la o parte şi se rostogoli din pat. Începu să ţipe, dar o a treia crampă îi transformă vocea într-un şuierat slab:

— Blake...

— Annie? tresări acesta ridicându-se în capul oaselor.

— E prea... devreme, şuieră ea, trăgându-l de mâneca pijamalei. Cuprinsă de panică, se gândi la Adrian. O, Doamne, e prea devreme...

— Dumnezeule! Blake sări din pat şi se repezi la hainele pe care le lăsase mototolite pe un scaun. În câteva minute erau în maşină şi se îndreptau spre spital, iar el repeta neîncetat: Fii tare, Annie. Fii tare, da?

Închise strâns ochii. „Imaginează-ţi că eşti pe o plajă cu nisip alb”.

Încă o crampă.

— Rahat, şuieră ea.

Era imposibil. Nu se putea gândi decât la durere, la agonia care îi mesteca burta cu dinţi de fier şi ameninţa viaţa dinăuntru. *Copilul ei.* Îşi strânse pântecele cu amândouă mâinile.

— Fii tare, fetiţa mea... fii tare.

Dar se gândi la Adrian, la micuţul Adrian, conectat la zeci de aparate, apoi coborât în pământ într-un sicriu cât o cutie de pâine...

„Nu din nou, se rugă în tăcere, iar şi iar. Doamne, te rog... nu din nou”.

∴

Blake se simţea încolţit de pereţii albi şi sterili din spital. Se plimba înainte şi înapoi, ca un leu în cuşcă, uitându-se la ceas, răsfoind o revistă idioată despre celebrităţi şi problemele lor infantile.

Trăia în minte iar şi iar scena la care luase parte: Annie era dusă cu targa în camera de naşteri, cu ochii mari şi îngroziţi, repetând cu o voce frântă, tremurată: „E prea devreme”.

În acea clipă îngrozitoare în care o puseseră pe targă şi o luaseră de-acolo, Blake retrăise totul, de la începutul căsniciei lor şi până acum. Toate certurile, toate amintirile frumoase. Îşi aminti cum o văzuse pe Annie transformându-se dintr-o studentă veselă într-o femeie însărcinată la treizeci şi nouă de ani.

— Domnule Colwater?

Se întoarse de la fereastră şi o văzu pe obstetriciana lui Annie, doctoriţa North, la uşă. Purta un halat de un alb strălucitor şi zâmbea obosită.

— Copilul...

— Cum e Annie?

Doctoriţa se încruntă o clipă, apoi spuse:

— Soţia dumneavoastră a adormit. Puteţi să o vedeţi acum.

Blake se simţi cuprins de uşurare.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Să mergem.

O urmă pe coridorul tăcut până în salonul particular în care era Annie.

∴

Înăuntru, perdelele erau trase şi camera era învăluită în umbre albastre. Patul era îngust, cu balustrade de fier pe margini, ascuns de o perdea în formă de L. Pe noptieră erau un telefon şi o cană de plastic cu numărul salonului scrijelit pe o parte – de parcă ar fi vrut cineva să o fure. Suporturile de perfuzii înconjurau patul ca un stol de vulturi înalţi şi slabi. Între pungile de plastic şi încheieturile palide ale lui Annie se întindea o reţea de tuburi transparente.

Întinsă cum era în patul de spital, părea tânără, fragilă. Blake îşi aminti îndurerat de fiul lui care murise.

— Când o să se trezească? o întrebă pe doctoriţă.

— N-ar trebui să dureze prea mult.

Blake nu era în stare să se mişte. Rămase în mijlocul camerei, privindu-şi soţia. Aproape că o pierduse. Nu se putea gândi decât la asta. Aproape că o pierduse.

Trase un scaun lângă pat şi se aşeză, uitându-se la femeia care îi fusese soţie timp de aproape douăzeci de ani. Doctoriţa spuse ceva – nu ştia ce – apoi ieşi din cameră.

După o eternitate (Blake nu mai ţinea de mult socoteala timpului care trecuse) Annie deschise ochii.

— Blake?

Tresări şi o văzu în capul oaselor, uitându-se la el. Arăta speriată, înfrântă.

— Annie, şopti, întinzându-se să o ia de mână.

— Copilul meu, spuse ea. Ce face fetiţa noastră?

„Rahat”. Blake nici măcar nu întrebase de asta.

— Mă duc să văd.

Ieşi în fugă din salon şi alergă pe coridor. O găsi pe doctoriţă în salonul asistentelor şi o rugă să vină.

Când o văzu intrând, Annie se ridică. Se străduia din răsputeri să nu plângă; Blake vedea de cât efort avea nevoie pentru asta.

— Bună ziua, spuse ea încet, înghiţind un nod.

Medicul se apropie şi îi atinse mâna.

— Fiica ta e bine, Annie. E în salonul de terapie intensivă pentru nou-născuţi. Au fost nişte complicaţii; abia dacă avea două kilograme şi jumătate şi asta poate fi o problemă. Suntem îngrijoraţi că...

— Trăieşte?

Doctoriţa încuviinţă.

— Încă mai are multe obstacole de depăşit, Annie, dar trăieşte. Vrei să o vezi?

Annie îşi astupă gura cu o mână şi dădu din cap. Plângea prea tare ca să răspundă altfel.

Blake se dădu la o parte şi doctoriţa o ajută pe Annie să se aşeze în scaunul cu rotile de la colţul salonului. Apoi, simţindu-se complet ignorat, le urmă pe coridoare până la salonul de terapie intensivă pentru nou-născuţi.

∴

Annie se făcuse ghem lângă incubator. Înăuntrul cutiei transparente de plastic era întinsă fetiţa lor, nemişcată, de parcă era moartă. Câteva tuburi şi ace îi înţepau braţele subţiri şi învineţite.

Blake veni lângă ea şi îi puse o mână pe umăr.

Annie îşi ridică privirea.

— Aş vrea să-i spunem Kathleen Sarah. E în regulă?

— Sigur. Blake privi în jur – sus, jos, într-o parte, oriunde, dar nu în incubator. Mă duc să cumpăr ceva de mâncare.

— Nu vrei să rămâi cu noi?

Blake nu voia să se uite la copil.

— Nu... pot.

Annie nu ştia de ce era atât de surprinsă, şi nici de ce refuzul lui o durea atât. Blake nu ştia cum să gestioneze teama sau durerea; niciodată nu fusese bun la asta. Dacă sentimentele lui nu se potriveau într-o cutiuţă cu etichetă, se prefăcea că nu există şi gata. Deci ea trebuia să treacă prin asta la fel ca şi până atunci: singură. Încuviinţă slab.

— Bine. Cumpără-ţi ceva. Nu mi-e foame. A, şi sun-o pe Natalie. O să vrea să ştie ce se întâmplă.

— În regulă.

După ce Blake plecă, Annie întinse o mână prin deschizătura acoperită cu material steril şi îşi luă fetiţa de mână. Deşi nu-i

simţea pielea, ştia că era moale, catifelată. Încercă să nu se gândească la Adrian şi la cele patru zile în care rămăsese în zadar lângă el într-un salon identic, rugându-se iar şi iar, plângând fără niciun rost.

Mânuţa lui Katie era atât de mică, atât de fragilă. Annie îşi strânse uşor degetele în jurul încheieturii subţiri. În următoarea oră vorbi cu ea, sperând că sunetul cunoscut al vocii ei era destul ca să o aline şi să-i transmită faptul că, deşi era într-o lume orbitoare, plină de ace şi aparate şi oameni străini, mama ei era alături de ea.

Annie nu-şi amintea despre ce vorbise, ce reuşise să scoată din inima ei îngrozită pentru a împărtăşi cu fiinţa din cutia îngrozitoare de plastic. Cuvintele se stinseră într-un final, iar falsul ei optimism dispăru odată cu ele.

În cele din urmă, asistentele veniră şi o duseră înapoi în salon, amintindu-i că trebuia să-şi recapete puterile, să mănânce şi să se odihnească. Annie încercă să protesteze – nu ştiau că nu poate să mănânce şi nici să doarmă când copilul ei nou-născut se chinuia să trăiască?

Se supuse însă; revenită în cameră, se urcă în patul îngust şi incomod şi rămase cu privirea aţintită pe pereţii albi. Sună la Stanford şi vorbi cu Natalie, care îşi luase un bilet de avion pentru vineri seara – imediat după examenul la Oceanografie. Apoi vorbi cu Hank şi Terri.

Când termină cu toate astea, se simţi epuizată. Îşi amintea iar şi iar de pumnişorii învineţiţi, de picioruşele ca nişte fire de macaroane. Închise ochii. Durerea din piept era atât de puternică, încât se întreba cât timp o mai putea suporta. Oare nu cumva inima ei bătrână avea să cedeze?

Un telefon sună tare de undeva, făcând-o să tresară violent. Clipi, uitându-se în jur, şi văzu aparatul de pe noptieră. Ridică receptorul şi răspunse cu o voce ştearsă:

— Alo?

— Annie? Sunt Nick. Prietena ta, Terri, m-a sunat...

— Nick? Abia reuşi să-i rostească numele înainte ca sentimentele să o inunde. Nu mai reuşi să se stăpânească. Terri ţi-a povestit de copil, nu? Fetiţa mea frumoasă... O, Nick... Are două kilograme şi jumătate. Are plămânii subdezvoltaţi. Sunt atâtea ace şi...

Plânse până când rămase fără lacrimi, până când se simţi epuizată, stoarsă şi incredibil de bătrână.

— Unde eşti?

— La spitalul Memorial din Beverly Hills, dar...

— Vin la tine.

Annie închise ochii.

— Nu trebuie să faci asta. O să fiu bine, serios... Blake e aici.

Între ei se lăsă o tăcere lungă, care zgâria pe suflet. În cele din urmă, Nick spuse:

— Eşti mai puternică decât crezi, Annie. Indiferent ce se întâmplă, poţi să treci cu bine de asta. Poţi să o faci. Dar să nu uiţi.

— Ce să uit?

— Ploaia. Sunt lacrimile îngerilor. Şi fiecare pahar din lumea asta e plin pe jumătate. Să nu uiţi asta. Ştiu ce se întâmplă când cineva... uită că în lumea asta mai există şi speranţă.

Annie aproape că spuse: „Te iubesc, Nick”. Se opri chiar la timp.

— Mulţumesc.

— Te iubesc, Annie Bourne.

Cuvintele lui îi amintiră de ce avuseseră împreună odată, aducându-i iarăşi lacrimile în ochi. „Colwater, voia să spună. Sunt Annie Colwater, iar tu iubeşti o femeie care se stinge cu fiecare clipă”. În loc de asta zâmbi slab, uşurată la gândul că Nick nu era acolo să o vadă.

— Mulţumesc, Nick, şopti. Mulţumesc mult. Spune-i lui Izzy că o să o sun în câteva zile, când... când o să ştiu cum stau lucrurile.

— O să ne rugăm pentru... voi toţi.

Annie oftă adânc, simţind că iarăşi îi venea să plângă.

— La revedere, Nick.

Capitolul 27

Se făcuse miezul nopţii, dar Annie nu putea să doarmă. Deşi nu mai era internată, teoretic, spitalul îi pusese la dispoziţie o cameră în care să stea pentru a fi aproape de Katie. Încercase

să citească, să mănânce, să scrie – orice ca să nu se mai gândească la micuţă. Nimic nu părea să meargă.

Petrecuse ore întregi ghemuită lângă incubator, citind, cântând, rugându-se. Îşi storsese nişte lapte într-o sticlă, dar când privise lichidul crem se întrebase dacă fetiţa ei avea să-l guste vreodată. Sau dacă avea să devină suficient de puternică încât să scape din cutia aceea sterilă, să crească mare, să meargă la şcoală, să doarmă cu mama ei...

„O să trecem peste asta”, îşi zise îndreptându-şi spatele, dar de fiecare dată când auzea vreun piuit de aparate, un alt gând nu-i dădea pace: „Asta este. Nu mai respiră”.

Blake încercase să o ajute în felul lui, dar degeaba. Repetase: „O să fie bine”, însă chiar şi atunci ochii lui rămăseseră goi şi temători.

Adevărul era că Annie se bucurase când soţul ei părăsise spitalul.

„Pur şi simplu nu pot să mai stau aici”, îi spusese.

„Bine”. Atât rostise Annie; în atmosfera liniştită a salonului, cuvântul fusese plin de amărăciune şi de regrete.

Blake încercase să treacă peste moment cu o glumă. „Nu e nevoie să dorm într-un scaun ca să-ţi arăt cât de mult te iubesc – nu-i aşa?”

„Sigur că nu, minţise ea. Du-te şi ia-o pe Natalie. Avionul ei aterizează la ora nouă”.

Blake profitase imediat de ocazie, exact cum se aşteptase Annie. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva, dar nu într-o lume rece şi necunoscută în care soţia lui plângea tot timpul.

Coborî din pat şi merse încet până la fereastră. Operaţia o durea, dar se bucura de asta. Se lăsă pe pervaz şi îşi lipi fruntea de sticla rece a geamului. Parcarea de dedesubt era un pătrat gri, imens, presărat cu maşini negre.

În cele din urmă se întoarse în pat. Abia apucase să se întindă că telefonul sună. Ridică receptorul:

— Alo?

— Annie? Sunt eu, Nick.

— Nick.

Îi rosti numele într-o şoaptă plină de dorinţă.

— Mă gândeam că ai nevoie de mine.

Era o frază simplă care se înfăşură în jurul inimii ei ca o tulpină de iederă. Annie trecuse prin toate crizele vieţii de una

singură. Ea era întotdeauna cea puternică, cea care controla situaţia. Nu-şi dăduse seama cât de mult îşi dorea să fie şi ea răsfăţată.

— Ce mai face? întrebă Nick.

— Rezistă, oftă ea trecându-şi mâna prin părul tuns scurt. Doctorul spune că o să fie bine dacă... mai trăieşte câteva săptămâni. Lacrimile o năpădiră iarăşi. Iartă-mă, Nick. Sunt obosită şi mi-e frică. Nu fac decât să plâng toată ziua.

— Vrei să-ţi spun o poveste?

Annie simţea o nevoie disperată să scape de realitate, aşa că se agăţă de sunetul vocii lui.

— Da, te rog...

— E despre un bărbat care şi-a început viaţa ca un sărăntoc, un puşti care mânca din tomberoane şi locuia pe bancheta din spate a unui Chevrolet Impala. După ce mama lui a murit, lumea i-a dat o şansă. Aşa că băiatul s-a mutat într-un oraş micuţ, umed, de care nu auzise niciodată. Nimeni de-acolo nu-i ştia trecutul. S-a înscris la liceu, iar după un timp s-a îndrăgostit de două colege. Una era soarele, cealaltă era luna. Băiatul era tânăr, aşa că a ales luna, crezând că e un loc sigur şi liniştit – şi ştiind că soarele ar fi putut să-l ardă şi să-l distrugă. Când soţia lui a murit, el şi-a pierdut sufletul. I-a întors spatele propriului copil, şi-a lăsat visurile de izbelişte şi a început să bea. Voia să moară, dar nu avea curaj.

— Nick, nu...

— Aşa că beţivul aştepta să vină cineva şi să-i curme viaţa pentru că nu era în stare să o facă singur. Aştepta să vină cineva şi să-i ia copilul. Atunci, se gândea, atunci ar fi putut să o facă. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat până la urmă, fiindcă în viaţa lui a apărut o zână fermecată. Încă mai ţine minte ziua aia. Începuse să plouă, iar apa lacului era nemişcată ca o oglindă. Încă mai ţine minte ziua în care zâna fermecată a apărut în viaţa lui.

— Nick, te rog... Annie voia să-l oprească înainte ca povestea să-i prindă inima în mrejele ei romantice şi să nu-i mai dea drumul.

— Ea a fost cea care i-a schimbat întreaga lume, deşi nu o rugase nimeni. Ea a scos la iveală tot ce avea mai bun în el. L-a făcut să renunţe la băutură şi i-a îndrumat primii paşi înapoi

spre casă. Iar el s-a îndrăgostit – pentru a doua şi ultima oară în viaţă.

— Mă copleşeşti, Nick, şopti Annie cu vocea frântă.

— Nu asta vreau să fac. Vreau doar să ştii că nu eşti singură. Iubirea poate să depăşească orice tragedie şi să te conducă înapoi acasă. Tu m-ai învăţat asta. Acum e nevoie să-ţi reamintesc şi eu ce mi-ai spus odată.

∴

Zilele lui Annie treceau într-un şir monoton. Stătea lângă incubator ore întregi, confuză şi fără nicio speranţă. Spitalul îi dăduse o altă cameră, aşa că era în permanenţă aproape de Katie. Dar noaptea, când stătea întinsă în pat, singură, se simţea de parcă oamenii ei dragi erau la sute de kilometri depărtare.

Măsura zilele folosindu-se de lucruri mărunte: Natalie venea în weekenduri, iar în timpul săptămânii era la facultate; Hank apăruse neanunţat şi o vizita zilnic la spital. Terri şi Blake treceau pe la ea în fiecare zi când ieşeau de la lucru. Ceasul ticăia implacabil. Rosie O'Donnell apărea negreşit pe ecranul televizorului din coltul camerei. Cu fiecare nouă emisiune, Annie ştia că mai trecuse o zi. Veni şi Ziua Recunoştinţei, iar Annie şi ceilalţi mâncară curcan la conservă de pe tăvile de plastic din cantina goală şi sinistră.

Însă Annie nu observa mai nimic din toate astea. Uneori, când se aşeza lângă incubator, Natalie se transforma în Adrian şi Adrian se transforma în Katie. În acele clipe, dacă închidea ochii, Annie nu mai vedea decât sicriul micuţ, acoperit cu flori. Dar apoi suna un ceas undeva, sau intra o asistentă, şi Annie îşi amintea: în cazul lui Katie încă mai avea o speranţă.

Vorbea constant cu bebeluşul ei. „Sunt aici, sunt lângă tine. Poţi să mă simţi? Poţi să-mi auzi respiraţia? Te ating. Mă simţi?"

— Mamă?

Annie îşi şterse ochii şi privi spre uşă. Veniseră Natalie şi Hank. Tatăl ei arăta cu zece ani mai bătrân.

— Am adus zaruri, spuse el.

Zâmbi obosită. Mai trecuse o săptămână; Natalie venise înapoi acasă.

— Bună, băieţi. Cum a mers cu examenul la psihologie, Nana?

Natalie îşi trase un scaun.

— Examenul a fost acum două săptămâni, mamă. Deja ţi-am spus că l-am luat cu notă maximă. Ţii minte?

Annie oftă. Nu-şi amintea deloc conversaţia.

— Ah. Scuze.

Natalie şi Hank se aşezară lângă pat şi începură să pregătească jocul de zaruri. Vorbeau fără oprire, dar Annie nu se putea concentra. Nu putea decât să se uite dincolo de marginea patului, unde era leagănul în care aveau să o aşeze pe Katie după ce se însănătoşea, îşi amintea că-i aduseseră leagănul atunci când se născuse Natalie, dar nu şi când se născuse Adrian.

Hank se aplecă spre ea şi îi atinse obrazul.

— O să fie bine, Annie. Trebuie să crezi asta.

— Ia în greutate pe zi ce trece, mamă. Am vorbit cu Mona – asistenta din schimbul de noapte de la terapie intensivă – şi mi-a zis că surioara mea e o campioană.

— Încă n-a ţinut-o nimeni în braţe... se mai gândeşte cineva la asta, sau doar eu mi-am dat seama?

Gândul o bântuia, o ţinea trează noaptea. Copilaşul ei, plin de ace şi de tuburi, nu simţise niciodată alinarea îmbrăţişării unei mame, nu adormise niciodată cu un cântec de leagăn...

— În curând, mamă, spuse Natalie, strângându-i încheietura. O să fie bine. Poate...

Se auzi o bătaie în uşă şi doctoriţa Norton intră în salon. Doctorul Overton, neonatologul, stătea lângă ea, purtând haine verzi de operaţie.

Annie simţi că inima îi stă în loc când îi văzu pe amândoi. O luă de mână pe Natalie, strângând-o fără să-şi dea seama până îi simţi oasele subţiri trosnind. Hank sări în picioare şi o apucă de umăr.

— Dumnezeule, şopti Annie.

Uşa se deschise din nou şi o asistentă solidă, îmbrăcată în alb, pe nume Helena, intră în cameră în foşnet de poliester. În braţe ducea o mogâldeaţă roz.

Doctoriţa North veni lângă pat.

— Vreţi să vă îmbrăţişaţi fiica?

— Dacă vreau...

Annie nu reuşea să respire cum trebuie. Nu crezuse că avea să se întâmple asta vreodată. Sperase, da, dar nu crezuse. Se

temuse că, dacă pierdea şi acel copil, nu avea să-şi mai revină niciodată.

Nu reuşi să răspundă, dar întinse mâinile. Asistenta îi aşeză fiica în braţe.

Mirosul de bebeluş le învălui pe amândouă, cunoscut şi neobişnuit în acelaşi timp. Annie dădu la o parte pătura roz şi îşi mângâie fiica pe frunte, minunându-se cât de moale îi era pielea.

Katie îşi deschise guriţa roşie, căscă larg, apoi scoase o mânuţă de sub pătură. Zâmbind, gângurind, Annie dădu la o parte pătura şi mai mult şi îşi privi fiica îmbrăcată într-un scutec mic, ca de păpuşă. Trupul ei palid era străbătut de o reţea de vene albăstrii.

Katie deschise gura şi scoase un sunet furios, ascuţit.

Annie simţi o furnicătură în sfârcuri şi halatul se umezi. Desfăcu repede cordonul şi o îndrumă pe Katie spre unul din sâni. După câteva încercări nereuşite, buzele micuţei se strânseră în jurul sfârcului şi începu să sugă.

— Oh, Katie, şopti Annie, mângâind căpşorul moale, atât de moale, râzând încet, bucurându-se de miracolul care îi fusese dăruit. Bine ai venit acasă.

∴

Primele zile după ce Annie şi Katie se întoarseră acasă fură o nebunie. Hank şi Terri nu o părăsiră aproape nicio clipă, aproape obligând-o să le primească ajutorul. Pregătiră împreună decoraţiunile de Crăciun, cărând cutie după cutie din pod şi chicotind de fiecare dată când descopereau încă o comoară. Împodobiră un brad înalt de trei metri în sufragerie, cu un teanc imens de cadouri dedesubt. Natalie îi suna după fiecare curs şi întreba ce mai face Katie. Annie se simţea copleşită. Nu voia decât să-şi privească fetiţa, micul ei miracol. Hank se întoarse acasă în cele din urmă – dar numai după ce promise solemn că avea să-i viziteze din nou de Crăciun.

Rămaşi din nou singuri, Blake şi Annie încercară să-şi regăsească vechea rutină, dar nu mai era la fel de uşor ca înainte. Annie îşi petrecea tot timpul ghemuită pe canapea cu Katie, iar Blake stătea tot mai mult la birou.

În a treia săptămână din decembrie, Hank şi Natalie se întâlniră pe aeroportul din San Francisco şi zburară împreună până în Los Angeles. În seara de Crăciun mâncară împreună,

simţind cu toţii tensiunea din aer, ceea ce îi aminti lui Annie cât de rău mergea relaţia lor acum. Nu reuşiseră să se bucure nici măcar când deschiseră cu toţii cadourile de Crăciun.

Hank îl urmărea pe Blake în fiecare secundă. Annie auzea întrebările pe care i le punea mereu: „Unde pleci? De ce nu vii acasă în seara asta? Ai vorbit cu Annie înainte?”

Blake se simţea ca un străin în propria lui casă. Natalie îl urmărea cu atenţie, aşteptându-se să îl vadă luând-o pe Katie în braţe, dar el nu o făcea niciodată. Annie înţelegea. Mai trecuseră o dată prin asta. Blake nu era genul de om care să se ataşeze imediat de nou-născuţi. Îl speriau şi nu ştia cum să se poarte cu ei, iar teama şi confuzia erau două sentimente cu care nu se descurca deloc. Natalie, în schimb, nu putea pricepe. Annie îi vedea dezamăgirea de fiecare dată când o întindea pe Katie spre tatăl ei, iar Blake clătina din cap şi pleca în altă parte.

Acum era ghemuită pe marginea saltelei. Blake se lăţise cu un braţ întins spre ea şi un genunchi înfipt în şoldul ei. Acaparase tot patul, aşa cum făcea de obicei. Annie îi auzea respiraţia. Era un sunet ritmic, cu care adormise atâţia ani.

Coborî încet din pat şi merse la uşile vitrate, pe care le deschise. Perdelele de mătase albă îi mângâiară gleznele goale, prinse într-o adiere de vânt.

Se trezea des, căutând cu disperare o alinare în întuneric, dar nu mai era nicio alinare în căsnicia lor. Încercaseră, era adevărat, fiecare în felul lui. Blake îi făcuse cadouri şi promisiuni şi încercase să vorbească despre lucrurile care o interesau pe ea; Annie zâmbise iar şi iar, închinase filme la care să se uite împreună şi pregătise cina pentru amândoi. Însă nu mergea. Erau ca doi fluturi prinşi de o parte şi de alta a unei ferestre. Fiecare încerca cu disperare să treacă prin sticlă, dar degeaba.

∴

Blake oftă obosit, lăsă la o parte reportofonul şi strecură fişele înapoi în dosarul lor. În ultima vreme abia dacă se mai putea concentra. Începuse să aibă probleme din cauza asta. Katie dormea câteva ore pe noapte şi, de fiecare dată când îl trezea cu plânsetele şi scâncetele ei, nu mai reuşea să adoarmă.

Se ridică şi îşi turnă un pahar de whisky. Răsuci lichidul de culoarea chihlimbarului în paharul Waterford, apoi merse la fereastră şi privi afară. Oraşul era cenuşiu, şters, ca în fiecare

ianuarie. Câteva decoraţiuni ponosite de Anul Nou încă mai atârnau de stâlpii de iluminat.

Nu voia să se întoarcă acasă la soţia pe care abia o mai recunoştea şi la bebeluşul care făcea zgomot în permanenţă. După cum se aşteptase, întreaga viaţă a lui Annie se învârtea acum în jurul copilului. Nu mai avea timp de soţul ei; după ce reuşea în sfârşit să o adoarmă pe fetiţă se împleticea orbeşte până la pat, prea obosită ca să-i mai dea ceva în afară de un sărut rapid pe obraz şi un mormăit de noapte bună.

Blake era prea bătrân ca să fie iarăşi tată, la naiba. Fusese un tată de două parale în tinereţe şi acum nu-i mai păsa de asta nici atât.

Cineva bătu la uşă. Lăsă paharul din mână şi zise:

— Intră.

Uşa se deschise. Tom Abramson şi Ted Swain, doi dintre partenerii lui, îşi făcură apariţia.

— Salut, bătrâne. Este şase jumate, spuse rânjind Ted. Ce zici, mergem la bar să sărbătorim verdictul din cazul Martinson?

Blake ştia că ar fi trebuit să refuze. Simţea că era cazul să se întoarcă acasă fiindcă avea ceva de făcut, dar nu-şi putea aminti ce.

— Sigur, spuse, întinzându-se după haină. Dar numai un pahar. Trebuie să ajung acasă.

— Nicio problemă, râse Tommy. Cu toţii avem familii.

Asta era adevărat. Toţi trei aveau neveste şi copii care îi aşteptau acasă, dar cumva ora unsprezece îi prinse totuşi la bar, râzând, strigând şi ciocnind pahare.

Ted plecă la unsprezece şi jumătate, iar Tom îl urmă imediat. Blake rămase singur pe scaunul de la bar. Le spusese prietenilor lui că vrea să-şi termine băutura, însă adevărul era că stătea cu acelaşi cocktail în faţă de o oră. Se uita spre uşă iar şi iar, gândindu-se: „Ar trebui să plec”. Apoi însă îşi amintea de patul cel mare de acasă şi de soţia lui care dormea chircită pe margine, şi nu se mai simţea în stare să se ridice.

∴

Annie pregătise masa cum ştiuse mai bine. Pusese faţa de masă din dantelă Battenberg, iar lumânările de deasupra aruncau în jur licăriri vesele, jucăuşe. În vasele de argint erau toate felurile de mâncare preferate ale lui Natalie: macaroane cu brânză, cornuleţe cu unt şi miere, porumb fiert. La un capăt

al mesei era un teanc micuţ de cadouri împachetate în hârtie multicoloră, iar deasupra fiecărui scaun pluteau baloane multicolore, umplute cu heliu.

În seara asta, Natalie împlinea optsprezece ani. Cu toţii se reuniseră ca să o sărbătorească. Annie era hotărâtă să readucă familia lor la ce fusese odată, cel puţin în cele câteva ore cât avea să dureze petrecerea.

Studie încă o dată masa cu un ochi critic, atentă la cele mai mici detalii. Hank o luă pe după umeri şi o trase lângă el. Natalie şi Terri râdeau în bucătărie, iar chicotelile lor se auzeau prin arcada deschisă. Annie se rezemă de tatăl ei.

— Mă bucur că ai reuşit să vii aici de sărbători, tată. Înseamnă mult pentru mine şi Natalie.

— N-aş vrea să le ratez pentru nimic în lume. Hank privi în jur şi întrebă: Deci? Unde e soţul tău cel mereu ocupat? Petrecerea e gata să înceapă.

— Nu a întârziat decât un sfert de oră. Asta nu-i nimic pentru Blake. I-am spus să vină la şase şi jumătate ca să ajungă la şapte.

Hank îşi trase încet braţul şi se îndreptă spre fereastra de deasupra aleii. Annie îl urmă.

— Tată?

Trecu un minut până când bătrânul vorbi din nou, iar vocea îi era mai blândă decât o auzise vreodată.

— Când mi l-ai prezentat prima oară pe Blake am rămas impresionat, să ştii. Era tânăr, slăbănog şi sărac lipit, dar se vedea deja că într-o bună zi avea să devină un bărbat. Era genul de soţ pe care orice tată şi l-ar fi dorit pentru fiica lui, inteligent, ambiţios. Nu semăna deloc cu băieţii pe care îi ştiam din Mystic. Mi-am spus: uite un băiat care o să aibă grijă de fetiţa mea...

— Ştiu povestea, tată...

Hank se întoarse spre ea.

— M-am înşelat, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— De fapt, îmi prezentai un băiat de care voiai tu să ai grijă. Hank se încruntă. Trebuia să mă preocupe mai mult inima ta şi mai puţin bunăstarea ta materială. Dacă mama ta ar fi fost în viaţă... ea ar fi ştiut după ce să se uite. Eu am vrut să te bucuri de un trai mai bun decât cel pe care ţi l-aş fi putut oferi.

— Ştiu, tată.

— Sunt... Vocea lui Hank tremură. Ezita să o privească. Mă doare să te văd aşa. Primăvara trecută erai atât de fericită. Mi-e dor să te aud râzând. Cred că... ţi-am dat nişte sfaturi greşite când ai venit în Mystic. La naiba, ţi-am dat sfaturi greşite toată viaţa. Ar fi trebuit să-ţi spun că te-ai pricepe de minune să vinzi cărţi. Ar fi trebuit să-ţi spun asta de ani de zile. Bătrânul se întoarse spre ea în sfârşit. Ar fi trebuit să-ţi spun că eşti cea mai deşteaptă, cea mai talentată, cea mai înzestrată persoană pe care am cunoscut-o vreodată... şi că sunt mândru de tine. Asta ţi-ar fi spus mama ta.

— Of, tată... Annie ştia că, dacă încerca să spună ceva, ar fi izbucnit în lacrimi.

— Un tată îşi învaţă copilul despre responsabilităţi şi răspunderi, dar o mamă... ah, o mamă îşi învaţă copilul să viseze, să creadă în poveşti, să zboare până la stele. Cel puţin, asta ţi-ar fi dăruit Sarah. Dar eu? Ce să ştie un tăietor de lemne bătrân şi neşcolit despre visuri şi poveşti şi stele? Hank oftă cu lacrimi în ochi. Aş vrea să o putem lua de la capăt, Annie Virginia...

Annie se cuibări în braţele mari şi puternice ale tatălui ei şi se agăţă de el.

— Te iubesc, tată, şopti, ascunzându-şi faţa în umărul lui. După câteva clipe, când se trase înapoi, simţi cum rimelul începea să-i alunece pe faţă. Zâmbi: Cred că arăt ca un personaj din *Rochy Horror Picture Show.* Mă duc în baie să mă aranjez puţin.

Se răsuci pe călcâie şi trecu în fugă pe lângă Terri şi Natalie, care aranjau lumânările de pe tort în bucătărie. Fiica ei îşi ridică privirea:

— Eşti bine?

Annie încuviinţă.

— Da. Mă jenează rimelul, atâta tot.

— A ajuns şi tata?

— O să încerc să-l sun pe telefonul din maşină. Probabil că acum intră pe alee.

Terri îi aruncă o privire exasperată pe deasupra creştetului lui Natalie. Annie ridică din umeri într-un gest neajutorat, merse la telefon şi formă numărul lui Blake. Apelul intră imediat în căsuţa vocală, fără să mai sune.

Se întoarse, înfruntându-le privirile nerăbdătoare.

— Nu e în maşină.

Aşteptară încă patruzeci de minute, apoi căzură tacit de acord să înceapă petrecerea fără Blake. Se aşezară la masă, iar adulţii începură să pălăvrăgească încontinuu ca să acopere dezamăgirea care plutea în aer. Totuşi, era greu să ignori scaunul gol din capul mesei.

Annie se forţă să zâmbească tot timpul mesei. Terri le povesti anecdote amuzante de pe platoul de filmare – şi despre cum mureau personajele care călătoreau cu avionul – făcându-i pe toţi să râdă. După cină se aşezară în faţa şemineului şi Natalie îşi deschise cadourile.

La ora zece, Terri se pregăti să plece. O îmbrăţişă pe Natalie, apoi o ţinu de mână pe Annie până la uşa de la intrare.

— E un măgar, îi şopti furioasă.

Se îmbrăţişară, îşi luară rămas-bun, apoi Annie se întoarse încet înapoi în sufragerie.

Hank se ridică imediat.

— Cred că o să mă duc la culcare. Bătrânii trebuie să se odihnească. O strânse de umăr pe Natalie şi se aplecă să o sărute pe obraz. La mulţi ani, draga mea.

Cu o privire frustrată în direcţia lui Annie, ieşi din cameră.

Se aşternu tăcerea.

Natalie merse la fereastră. Annie veni lângă ea.

— Îmi pare rău, Nana. Aş vrea să pot schimba ce s-a întâmplat.

— Nici nu ştiu de ce mă mai aştept să se comporte altfel...

— Te iubeşte. Doar... Annie nu-şi mai găsi cuvintele. Spusese acelaşi şi acelaşi lucru de prea multe ori. În seara asta nu putea să se mai prefacă

— La ce-mi trebuie iubirea lui?

Întrebarea pusă pe un ton atât de blând lăsă o cicatrice adâncă în sufletul lui Annie.

— El e cel care pierde, scumpo.

Ochii lui Natalie începură să se umple de lacrimi.

— Când eram mică mă prefăceam că nu e tatăl meu adevărat. Ştiai asta?

— O, Nana...

— De ce mai rămâi cu el?

Annie oftă. Nu se simţea în stare să poarte discuţia asta. Nu acum.

— Eşti tânără şi sentimentală, draga mea. Într-o bună zi vei înţelege că în viaţă apar obligaţii şi responsabilităţi care se tot depun, ca tartrul dentar. Trebuie să faci ceea ce trebuie. Trebuie să te gândeşti şi la ceilalţi.

Natalie pufni.

— Poate că sunt tânără şi sentimentală, dar tu eşti cea naivă, mamă. Mereu ai fost naivă. Uneori *eu* mă simt de parcă sunt adultul aici. Întotdeauna crezi că totul se va termina cu bine.

— Credeam asta. Acum nu mai cred.

Natalie îi aruncă o privire solemnă.

— Ar fi trebuit să te auzi primăvara trecută, mamă. Păreai atât de... fericită. Acum ştiu de ce. Blake nu era acolo, nu te făcea să sari în picioare şi să-i faci toate poftele de fiecare dată când apărea pe uşă.

Annie avu nevoie de o clipă până să-şi regăsească vocea. Spuse pe un ton slab, rănit:

— Aşa mă vezi tu?

— Te văd aşa cum eşti, mamă: cineva care iubeşte din tot sufletul şi vrea mereu să ne facă fericiţi. Dar primăvara trecută, altcineva te-a făcut *pe tine* fericită. Annie înghiţi un nod. Se întoarse înainte ca Natalie să vadă că era gata-gata să plângă. Povesteşte-mi despre Izzy, o rugă aceasta. Sunt sigură că ai adus-o cât ai bate din palme pe calea cea bună.

— Izzy. Deşi Annie ştia că deschide larg uşa camerei în care îşi încuiase durerea, îşi permise să-şi amintească de data asta. Gândurile ei se întoarseră în grădina cu flori, la cele câteva margarete şi la mânuţa înmănuşată. Izzy era specială, Natalie. Ţi-ar fi plăcut de ea.

— Şi el?

— Cine?

— Tatăl lui Izzy.

— E un vechi prieten din liceu. Annie auzea şi ea cum i se înmuiase vocea. Zâmbi amintindu-şi: A fost primul băiat pe care l-am sărutat vreodată.

— Iarăşi ai făcut-o, mamă.

Annie se încruntă.

— Ce-am făcut?

— Ai vorbit pe acelaşi ton ca primăvara trecută, când eram la Londra. El e cel care te-a făcut fericită?

Annie se simţi vulnerabilă, expusă, o femeie singură traversând un pod şubred. Nu-i putea spune adevărul. Poate într-o zi, când Natalie avea să fie şi ea femeie, când avea să înţeleagă mai multe din viaţă şi despre iubire, avea să-i povestească. Atunci ar fi înţeles şi ea.

— Multe lucruri m-au făcut fericită în Mystic.

Trecu o clipă lungă, apoi Natalie răspunse:

— Poate îi inviţi pe-aici pe el şi pe Izzy. Sau poate mergem noi în vizită.

— Nu, spuse încet Annie. Vru să mai adauge ceva, să explice acel cuvânt care nu avea niciun sens de unul singur, dar nu reuşi. O luă pe Natalie în braţe şi o strânse cu putere. Îmi pare rău că tatăl tău a uitat de petrecere.

— Nu, mie îmi pare rău de tine.

— De ce?

— Peste optsprezece ani o să-i spui acelaşi lucru şi lui Katie.

Capitolul 28

Undeva după miezul nopţii, o femeie se apropie de Blake. Purta un costum mulat, negru, cu o centură uriaşă de argint şi pantofi cu toc cui. Zâmbi lasciv, apoi se aşeză lângă el şi bătu în bar cu o unghie lungă.

— Votcă şi martini, cu două măsline, te rog, îi spuse barmanului.

De undeva începu să se audă un cântec răguşit al lui Dwight Yoakam, ceva despre buzunarul unui clovn.

Femeia se întoarse spre Blake şi, mestecând o măslină, îl întrebă dacă voia să danseze.

Blake se ridică de pe scaun şi se trase înapoi, împiedicându-se, cât mai departe.

— Scuze, murmură. Sunt căsătorit.

Dar nu se întoarse să plece. Nu putea. Rămase acolo ca un om posedat, holbându-se la necunoscută. Nu se putea abţine să nu se întrebe cum era să-i ţină sânii în palmă – sâni tineri, fermi, de femeie care nu avusese copii, cu sfârcuri mici şi roz de care nu trăsese niciun sugar.

Simţi cum ceva înăuntrul lui se prăbuşise. Acceptă în sfârşit un adevăr pe care îl nega de luni întregi: o iubea pe Annie, dar asta nu era destul. Avea să o înşele din nou. Poate nu în seara asta, poate nici chiar anul ăsta, dar mai devreme sau mai târziu avea să revină la vechile lui obiceiuri. Era o chestiune de timp.

Era suficient să înşele o dată ca să o apuce pe calea pierzaniei. Ştia cât de mare era tentaţia de a poseda o străină, de a face dragoste la miezul nopţii cu o femeie fără nume. Dar după ce se termina totul, se simţea ruşinat, înfrânt, şi nu era în stare să-şi privească soţia în ochi.

Simţindu-se cutremurat până în măduva oaselor, se întoarse cu spatele la femeia atrăgătoare şi ieşi afară. Conduse repede până acasă şi parcă în garaj, apoi intră obosit în holul întunecat. Nu se obosi să aprindă lumina, ci merse direct în camera de zi.

O găsi pe Annie aşteptându-l; era aşezată pe canapea cu picioarele strânse sub corp.

— Bună, Blake, rosti pe un ton blând, vlăguit, care îi înfipse un cuţit în inimă.

Rămase nemişcat. Deşi nu avea niciun motiv să creadă asta, îşi închipui că Annie îl văzuse, că ştia ce fusese la un pas să facă.

— Bună, spuse, forţându-se să zâmbească.

— Ai întârziat.

— Am mers cu nişte colegi la barul de pe bulevardul patru. Am câştigat un proces...

— În seara asta a fost ziua lui Natalie.

Blake se crispă.

— Ah. *Rahat* Am uitat să-mi notez data în calendarul de la birou.

— Sunt sigură că lui Natalie o să-i placă la nebunie răspunsul ăsta.

— Ar fi trebuit să mă suni şi să-mi aduci aminte.

— Nu da vina pe mine, Blake. Tu eşti cel care a dat-o în bară. Ţii minte când unul din clienţii tăi uită să plătească o pensie alimentară, dar nu şi când e ziua fiicei tale. Annie oftă. Du-te la ea acum... sunt sigură că e trează.

— Probabil e obosită...

— Merită o explicaţie.

Blake merse la masa elegantă de piatră aşezată de-a lungul unui perete şi se privi în oglinda cu ramă scumpă.

— Natalie e supărată pe mine. Când era în Londra n-am sunat-o, dar i-am trimis flori în fiecare săptămână. O femeie adoră să primească flori, asta mi-a spus Suz...

Îşi dădu seama de gafă şi închise gura.

— Dar Suzannah se înşela, spuse imediat Annie, citindu-i gândurile. O fată de şaptesprezece ani nu are nevoie doar de flori de la secretara tatălui ei în fiecare vineri.

Blake îşi trecu o mână prin păr.

— Fără tine... nu ştiam ce să fac cu Natalie. Mă tot gândeam că trebuie să o sun, apoi venea o depoziţie sau aveam un proces şi uitam. O să mă revanşez faţă de ea. Chiar în seara asta. Se răsuci spre Annie, care se ridicase în picioare. Stătea cu braţele încrucişate, purtând o pereche de pantaloni jerpeliţi şi o bluză veche cu Universitatea din Washington. Arăta ca o adolescentă fugară, nu ca soţia pe care o ştia. O să-i cumpăr un laptop, promise.

— Pleacă la facultate duminică şi n-o să o mai vedem până la vacanţa de primăvară. În curând... n-o să o mai vedem aproape deloc. O să-şi găsească locul ei în lume şi n-o să mai vină pe la noi la fel de des.

„La noi”. Blake încercă să găsească un strop de curaj în acel cuvânt simplu, dar nu reuşi.

— Deci? Ce să-i spun?

— Nu ştiu.

— Bineînţeles că ştii. Mereu...

— Ajunge. Dacă ai de gând să fii un tată pentru fiica ta, depinde de tine. Nu-ţi mai dau nicio fiţuică pentru asta.

— Haide...

— Cum îl cheamă pe prietenul ei, Blake?

— Nu are prieten.

— Serios? Săracul Brian o să fie foarte surprins. Şi ce vrea să înveţe la facultate?

Lui Blake îi era greu să-şi adune gândurile când Annie îl privea aşa.

— Dreptul, la fel ca mine. Vrea să lucreze la firma noastră într-o bună zi.

— Serios? Când aţi vorbit ultima oară despre asta?

— Anul trecut? Din expresia ei, Blake îşi dădu seama imediat că n-ar fi trebuit să răspundă tot cu o întrebare. Acum doi ani, atunci?

— Serios? rosti Annie pentru a treia oară, aruncându-i acelaşi cuvânt ca pe o săgeată otrăvită.

Blake se simţea ca un înecat care se întinde după un fir de pai. Renunţă în sfârşit să mai caute o minciună şi spuse sincer:

— Nu ştiu.

— Trebuie să stai de vorbă cu ea, Blake. Dar e mult mai important să asculţi. Îi aruncă un zâmbet trist şi murmură: Ştim amândoi că nu ştii să asculţi.

— Bine. Mă duc să stau de vorbă cu ea.

Blake pronunţase cuvintele încet, folosind un ton potrivit, dar amândoi ştiau adevărul. Avuseseră aceeaşi discuţie de sute de ori înainte, când Annie îl implorase să petreacă mai mult timp cu Natalie.

Ştiau amândoi că Blake nu-şi găsea niciodată timp pentru asta.

*

În ultima zi din ianuarie, Terri veni dis-de-dimineaţă cu o sticlă de Moet & Chandon şi o pungă cu croasante.

— Când o femeie împlineşte patruzeci de ani, spuse veselă, trebuie să înceapă să bea de dimineaţă. Şi să nu te plângi că alăptezi şi n-ai voie să bei pentru că alcoolul trece în lapte. Şampania e pentru mine. Croasantele sunt pentru tine. Se aşezară împreună pe terasă. Lângă ele, apa din jacuzzi bolborosea monoton. Deci, spuse Terri, sorbind nişte şampanie. Arăţi ca naiba, să ştii.

— Mulţumesc mult. Sper că o să vii şi când împlinesc cincizeci de ani, atunci *chiar* că o să am nevoie de cineva care să mă înveselească.

— Nu dormi noaptea.

Annie făcu o grimasă. Era adevărat. Nu se odihnise cum trebuie de săptămâni întregi.

— Katie a fost răcită.

— Ah, pufni Terri. Deci Katie e problema.

— Nu... nu neapărat, doctore Freud.

Annie îşi lăsă privirea să rătăcească pe suprafaţa strălucitoare a oceanului, urmărind valurile înspumate care se spărgeau la ţărm. Nu trebuia să închidă ochii ca să-şi amintească de un alt loc, un loc unde iernile erau ierni în adevăratul sens al cuvântului. Acolo, natura pusese din nou stăpânire pe pădurile ei. Turiştii plecaseră de mult, alungaţi de nopţile lungi şi

întunecate. Pe munţi, zăpada ajungea chiar şi la doi metri. Şi totuşi, floricelele violet creşteau şi înfloreau în mijlocul ei, sfidând toate legile naturii. Adânc în pădure, unde pământul nu fusese încă rănit de mâna omului, copacii se strângeau tot mai mult, ţesând o perdea impenetrabilă şi întunecată cu urme de verde din loc în loc. Acolo era întuneric chiar şi în miezul zilei, şi nici măcar soarele strălucitor de iarnă nu ajungea până la pământul tare şi îngheţat. Oricine ar fi fost suficient de nebun sau de disperat să pornească prin sălbăticia neagră şi cenuşie s-ar fi rătăcit pentru totdeauna.

Annie tânjea să revadă acel peisaj, să simtă aerul rece de iarnă pe obraji. Voia să se înfăşoare în haine groase şi să se culce în zăpadă, să-şi vadă respiraţia cristalizându-se în aerul argintiu.

— De ce mai rămâi cu el?

Oftă abătută. Se aşteptase la o asemenea întrebare în fiecare zi de la aniversarea lui Natalie. Era aceeaşi întrebare pe care şi-o punea şi ea în fiecare noapte, întinsă lângă soţul ei, în pat, nefiind în stare să adoarmă.

Se gândea mult la Natalie în ultima vreme. Crescuse acum, era aproape o femeie în toată puterea cuvântului. Se gândea şi la Katie, care avea atâţia ani înainte. De multe ori, simţindu-se groaznic de singură, îşi contempla propria viaţă, căutându-se din nou pe sine şi regăsindu-se într-o fată slăbuţă, cu păr castaniu, care făcea întotdeauna ce i se spunea.

Îi era dor de femeia care fusese pe ţărmurile lacului Mystic, femeia care îndrăznise să viseze că într-o bună zi avea să deschidă o librărie şi riscase totul într-un joc pasional al iubirii. Îi era dor de Nick, de Izzy, de familia pe care o încropiseră împreună din rămăşiţele disparate ale vieţilor lor.

Era genul de familie la care visase dintotdeauna... familia pe care Katie o merita.

„Ştii că n-am nicio amintire cu tata?”

Terri o atinse pe umăr.

— Annie? Plângi...

Annie ţinuse frustrarea în ea prea mult timp, se prefăcuse că totul era bine, că toată lumea conta cu excepţia ei. Dar nu mai putea să îndure.

— Şi eu contez, spuse încet.

— Doamne, mulţumescu-ţi, şopti Terri, trăgând-o în braţele ei puternice.

— Nu mai pot să trăiesc aşa. Annie se lăsă îmbrăţişată şi legănată ca un copil.

— Sigur că nu.

Annie se trase înapoi, dându-şi la o parte părul din ochi.

— Nu vreau să o aud pe Katie spunându-mi într-o zi că nici ea nu are vreo amintire cu tatăl ei.

— Dar *tu,* Annie?

— Merit mai mult decât atât... Eu şi Blake nu mai avem nimic în comun. Nici măcar miracolul celor doi copii ai noştri.

Era adevărul pe care ezitase să-l privească în faţă în tot acest timp. Iubirea lor dispăruse, dispăruse pur şi simplu, se stinsese ca o lumânare al cărei miros acru de fum era singurul lucru care dovedea că flacăra fusese aprinsă vreodată. Nici măcar nu mai ţinea minte zilele când fuseseră îndrăgostiţi unul de celălalt, cu atâţia ani în urmă.

Nu putea să nu-i pară rău de flacăra pe care o pierduseră, şi ştia că amândoi erau la fel de vinovaţi. Îşi petrecuse toată viaţa în umbră, temându-se prea mult să dea greş sau să rămână singură, şi nu îndrăznise să aprindă nici măcar o lumânare. Căsnicia lor era exact aşa cum o plămădiseră – iar ăsta era cel mai trist adevăr.

În mod clar, nici Blake nu era fericit. Nu era gata să renunţe la Annie, dar Annie pe care o voia era Annalise Bourne Colwater, femeia ştearsă care crescuse în umbra căsniciei lor.

Blake voia ceva ce nu mai putea să aibă.

∴

Din dormitor se auzeau acordurile vagi ale unei melodii. Blake stătea în faţa leagănului lui Katie, uitându-se la fetiţa învelită în aşternuturi roz.

Scoase din buzunar o cutie neagră, subţire, de catifea. Urmări cu degetul materialul moale, amintindu-şi zecile de cadouri pe care i le făcuse lui Annie în trecut: cadouri de Crăciun, aniversări, zile de naştere.

Îi dăduse întotdeauna lucruri pe care credea că trebuie să le aibă. Inelul ei cu diamant, de exemplu. Când împliniseră zece ani de căsnicie îi cumpărase un inel cu un diamant de trei carate, nu fiindcă Annie ţinuse neapărat – era mai mult decât mulţumită cu verigheta de aur pe care i-o cumpărase când nu-şi

putuseră permite altceva – ci pentru că îl punea pe el într-o lumină bună. Toţi cei care îi vedeau inelul ştiau imediat că Blake era un om bogat şi de succes.

Nu-i oferise niciodată un lucru pe care îl dorise sau de care avea nevoie. Şi niciodată nu i se dăruise pe sine.

— Blake?

Se întoarse când îi auzi vocea şovăitoare. Annie stătea sub arcadă, purtând halatul de mătase albastră pe care i-l făcuse cadou cu ani şi ani în urmă. Arăta superb.

— Trebuie să vorbim, spuse ea.

— Ştiu. O clipă, Blake simţi un imbold să o ţină strâns şi să nu-i permită să-l mai părăsească niciodată. Dar învăţase că dragostea sufocantă era la fel de rea ca aceea aproape inexistentă. Am ceva pentru tine. Un cadou de ziua ta.

Îi întinse cutia. Rămase cu ea în palmă o clipă, de parcă ar fi fost o cicatrice neagră.

Cu ochii în ochii lui, Annie luă cutia şi o deschise. O brăţară de aur gravată cu numele ei strălucea de pe un strat de mătase albastră.

— O, Blake!

— Întoarce-o.

Annie scoase brăţara din cutie cu mâini tremurânde, o întoarse şi citi inscripţia de pe partea cealaltă.

„Te voi iubi mereu”.

Îşi ridică privirea. Avea ochii plini de lacrimi.

— N-o să meargă, Blake. E prea târziu.

— Ştiu, şopti el. Îşi dădu seama că tonul său plângăreţ nu avea nimic masculin, însă nu-i păsa. Poate că, dacă nu i-ar fi păsat de asta nici în trecut, n-ar fi ajuns să-şi ia rămas-bun de la singura femeie care îl iubise vreodată cu adevărat. Aş fi vrut...

Nu ştia ce să spună. Ar fi vrut oare ca Annie să fi fost altfel? Ca el să fi fost altfel? Ca amândoi să-şi fi dat seama de asta cu ani în urmă?

— Şi eu, răspunse ea.

— O să... ţii minte cuvintele de pe brăţară?

— Nu-mi trebuie o brăţară ca să ţin minte cât de mult te-am iubit. Douăzeci de ani ai fost viaţa mea. Ori de câte ori mă uit înapoi, mă gândesc la tine. Obrajii lui Annie erau brăzdaţi de lacrimi. Şi Katie?

— O să vă ajut cu banii, desigur...

Blake îşi dădu seama imediat că răspunsul lui o jignise.

— Nu mă refeream la bani, ripostă ea.

Blake se apropie şi o mângâie pe obraz. Ştia ce voia Annie de la el, însă nu putea să-i dăruiască asta. Nu putuse niciodată. Nu avea să fie un tată bun pentru Katie, la fel cum dăduse greş şi cu Natalie. Dintr-odată se simţi groaznic de trist – pentru clipele pierdute, bune şi rele, pentru alegerile pe care nu le făcuse, pentru vieţile de care se îndepărtase fără să-i pese. O privi posomorât.

— Vrei să te mint?

— Nu.

O luă încet în braţe. O ţinu la piept, ştiind că imaginea ei avea să-l însoţească toată viaţa.

— Deci chiar s-a terminat, şopti, mirosindu-i cu încântare aroma dulce a părului.

După o clipă, Annie răspunse încet, cu un glas tremurat:

— Da.

∴

Camera de cămin a lui Natalie era plină cu amintiri din Londra. Pe birou erau o mulţime de poze cu noii ei prieteni, amestecate cu poze de familie şi teancuri de teme. Pe patul uriaş cu ramă de metal erau aşternuturi scumpe, marca Laura Ashley, iar în mijloc trona perna roz pe care Annie brodase cu ani în urmă cuvintele: AICI DOARME PRINŢESA.

Natalie stătea turceşte pe pat, cu părul ei lung şi blond curgându-i pe umeri. Era deja îngrijorată – o reacţie firească de adolescent care află că *amândoi* părinţii vin în vizită.

Annie şi-ar fi dorit să-i poată spune că divorţează fără cuvinte, să o facă să înţeleagă adevărul trist într-un alt fel.

Blake stătea în colţul camerei cu aceeaşi expresie calmă pe care o avea în sala de judecată, dar Annie îi vedea neliniştea în felul în care se tot uita la ceas.

Nu avea rost să mai amâne inevitabilul. Se aşeză pe pat, lângă Natalie. Blake făcu câţiva paşi nesiguri spre ele, apoi rămase în mijlocul camerei.

— Ce s-a întâmplat, mamă? vru fata să ştie.

— Trebuie să-ţi spunem ceva, eu şi tatăl tău. Annie o luă de mână şi îi privi degetele subţiri şi inelul cu piatra zodiei pe care i-l cumpăraseră când împlinise şaisprezece ani. Cu un efort

considerabil, îşi păstră expresia neschimbată. Respiră adânc, apoi se încumetă: Eu şi tatăl tău ne-am hotărât să divorţăm.

Natalie rămase nemişcată.

— Presupun că n-ar trebui să mă surprindă.

Vorbise pe un ton blând, în care Annie auzi atât copilul care fusese, cât şi femeia care era pe cale să devină. Îi mângâie părul, descurcându-l cu degetele, aşa cum obişnuise când Natalie era mică.

— Îmi pare rău, draga mea.

Natalie îşi ridică privirea. Avea lacrimi în ochi.

— O să fii bine, mamă?

Annie se simţi mândră de fiica ei.

— Sunt bine, şi nu vreau să-ţi faci nicio problemă. N-am aranjat încă toate detaliile. Nu ştim unde o să locuim. Trebuie să rezolvăm cu adresele, cu concediile, cu vacanţele. Dar ştiu un lucru: o să fim o familie întotdeauna – doar că o să fim o familie mai specială. Vei avea două locuri pe care să le poţi numi „acasă", nu doar unul.

Natalie încuviinţă încet, apoi se întoarse spre tatăl ei. Blake se apropie şi îngenunche în faţa ei. O dată în viaţă nu mai arăta a avocat care cere trei sute cincizeci de dolari pe oră. Era pur şi simplu un bărbat speriat, vulnerabil.

— Am făcut câteva greşeli... îi aruncă o privire lui Annie şi îi zâmbi uşor, apoi se întoarse spre Natalie. Şi faţă de mama ta, şi faţă de tine. Iartă-mă, bobocel.

Îi atinse obrazul. Natalie începu să plângă.

— Nu mi-ai mai spus aşa de când am căzut de pe balansoar în clasa a treia.

— Sunt multe lucruri pe care nu le-am mai spus şi nu le-am mai făcut de ani de zile. Însă vreau să-mi iau revanşa. Vreau să facem nişte lucruri împreună – dacă vrei şi tu.

— În mai o să fie o reprezentaţie cu *Fantoma de la operă.* Am putea să mergem.

— Mi-ar plăcea.

— Pe bune de data asta? Să cumpăr două bilete?

— Vorbesc serios, spuse Blake.

După felul în care rostise cuvintele, Annie îl crezu. Bineînţeles, îl credea întotdeauna.

Blake se ridică încet şi se trase în spate.

— Încă suntem o familie, spuse Annie, dându-i o şuviţă după ureche lui Natalie. Vom rămâne o familie pentru totdeauna.

Îl privi pe tatăl copiilor ei şi zâmbi. Într-adevăr, Blake avea să facă parte din ea pentru totdeauna. El fusese întreaga ei tinereţe. Crescuseră împreună, se îndrăgostiseră unul de altul şi întemeiaseră o familie. Nimic nu putea şterge asta, nici chiar o bucată de hârtie şi o hotărâre judecătorească. Divorţul nu avea să le ia decât lucrurile la care amândoi erau dispuşi să renunţe, iar Annie avea de gând să ţină de toate amintirile – bune, rele, aşa şi aşa. Toate făceau parte din ei. Toate îi făcuseră oamenii care erau acum.

Întinse mâna, iar Blake i-o luă într-a lui. O îmbrăţişară amândoi pe Natalie. Când Natalie era mică, numiseră asta o „îmbrăţişare de familie”. Annie se întrebă de ce nu o mai făcuseră de atâta timp. Auzi plânsul înăbuşit al fetei şi ştiu că avea să regrete asta toată viaţa.

∴

Era de parcă s-ar fi întors în timp. Annie şi Blake se plimbau iarăşi prin campusul universităţii Stanford. Bineînţeles, Annie avea patruzeci de ani şi ajunsese la jumătatea vieţii... şi, în plus, împingea un cărucior.

— E ciudat că ne-am întors aici, remarcă el.

Îşi petrecuseră întreaga zi cu Natalie, iar în acea după-amiază fuseseră o familie mai unită decât fuseseră vreodată în ultimii ani. Acum însă venise vremea să se despartă. Annie venise cu Cadillac-ul, iar Blake luase avionul şi închinase o maşină până în campus.

Când ajunseră lângă Cadillac, Annie se aplecă şi o scoase pe Katie din cărucior.

— Ce ai de gând să faci acum? se interesă Blake.

Annie nu răspunse imediat. Blake o mai întrebase asta o dată, când Natalie plecase la facultate, întrebarea lui o îngrozise atunci. Acum însă, după atâtea luni, aceleaşi cuvinte îi deschideau în faţă un drum care ducea spre o lume plină de posibilităţi.

— Nu ştiu. Încă mai am o grămadă de lucruri de făcut acasă. Trebuie să sortez douăzeci de ani, să-i etichetez şi să îi împachetez. Vreau să vând casa. Nu... nu mă mai regăsesc acolo. Sau o vrei tu?

— Fără tine? Niciodată.

Annie privi în jur. Nu era sigură ce ar mai fi putut spune. Ajunseseră la o răscruce în viaţă; după atâţia ani, Blake avea să o apuce pe un drum, iar ea pe celălalt. Nu ştia când urma să se revadă. Probabil în faţa unui avocat, potrivit clişeului: un cuplu amabil care venise să semneze hârtiile de divorţ...

Blake o privi trist, iar Annie se simţi tentată să se apropie de el. O întrebă încet:

— Ce o să-i spui lui Katie despre mine?

Annie îi auzi durerea din voce. Îi atinse obrazul, mişcată.

— Nu ştiu. Aşa cum eram înainte, i-aş fi spus o minciună frumoasă ca să nu o supăr. Poate i-aş fi spus că eşti un agent secret şi că n-ai voie să iei legătura cu noi ca să nu ne pui în pericol. Acum însă... nu ştiu. O să mă gândesc la ceva când vine momentul, presupun. Dar să ştii că n-o să mint.

Blake întoarse privirea, iar Annie se întrebă la ce se gândea. Oare la cât de mult îl costaseră minciunile după atâţia ani? La fiica de optsprezece ani pe care nu o cunoştea deloc? Sau la fiica pe care nu avea să o cunoască niciodată? Sau poate se gândea la viitor, la zilele de singurătate care îl aşteptau, la viaţa tăcută, fără niciun râset de copil. Annie se întrebă dacă Blake îşi dădea seama că, atunci când va ajunge un bătrân cu părul cărunt şi ochii înceţoşaţi, nu va avea în jur niciun nepot pe care să-l legene pe genunchi, nicio fată care să îngenuncheze în iarbă lângă scaunul lui cu rotile şi cu care să depene amintiri. Trebuia să facă un efort acum, în zilele care contau, altfel nu avea să înveţe niciodată că unele lucruri, odată pierdute, nu mai pot fi regăsite niciodată, că dragostea cere timp şi efort... că o viaţă trăită sub lumina soarelui nu va cunoaşte niciodată un curcubeu.

— O să-ţi fie dor de mine? întrebă el în cele din urmă.

Annie îi zâmbi trist.

— O să-mi fie dor de cine am fost – deja mi-e dor. Şi o să-mi fie dor de cine am fi putut să fim.

Ochii lui Blake începură să se umple de lacrimi.

— Te iubesc, Annie.

— Iar eu o să-l iubesc întotdeauna pe băiatul de care m-am îndrăgostit, Blake. Întotdeauna...

Annie se apropie de el şi se ridică pe vârfuri, apoi îl sărută. Era un sărut cum nu mai avuseseră de ani de zile, încet, tandru, venit din inimă. Nu era nimic sexual în el. Era sărutul perfect, o

emoţie pură – pe care o lăsaseră cu atâta neglijenţă să se piardă. Annie nu mai ţinea minte de când săruturile lor deveniseră ceva automat, fără nicio valoare. Poate că, dacă s-ar fi sărutat aşa în fiecare zi, n-ar fi ajuns să-şi spună la revedere în mijlocul campusului de la Stanford deşi îşi promiseseră să rămână împreună toată viaţa.

Când Blake se trase înapoi arăta obosit şi trist.

— Presupun că am dat-o în bară urât de tot.

— O să mai ai o şansă, Blake. Bărbaţii ca tine găsesc întotdeauna încă o şansă. Eşti bogat şi frumos; o să ai parte numai de femei care vor să-ţi dea şansa asta. Depinde de tine ce o să faci cu ea.

Blake îşi trecu o mână prin păr şi întoarse privirea.

— La naiba, Annie. Amândoi ştim că o s-o dau în bară şi cu asta.

— Probabil, râse ea.

Se priviră un moment lung, iar Annie văzu arcul iubirii lor. Începea strălucitor, cu atâţia ani în urmă, şi se eroda treptat, cu fiecare noapte petrecută în singurătate.

În cele din urmă, Blake se uită la ceas şi spuse:

— Trebuie să plec. Am avionul la ora şase. Se aplecă deasupra căruciorului şi o sărută fugar pe Katie, apoi se îndreptă de spate zâmbind stingher: E greu...

— Drum bun, murmură Annie îmbrăţişându-l pentru ultima oară.

Blake încuviinţă, urcă în maşină şi plecă.

Annie rămase privindu-l până când maşina nu se mai văzu. Se aşteptase să fie pe culmea tristeţii, dar de fapt se simţea aproape euforică. Săptămâna trecută făcuse un lucru de care nu s-ar fi crezut în stare: călătorise de una singură. Doar ca să se distreze. O lăsase pe Katie cu Terri o zi întreagă – împreună cu două foi de instrucţiuni şi un raft întreg de lapte – iar apoi plecase cu maşina. Ajunsese la graniţa cu Mexicul înainte să-şi dea bine seama ce face. Simţise un ghimpe de teamă când văzuse autobuzul roşu şi dărăpănat oprind la marginea drumului, dar nu se lăsase învinsă. Se urcase în autobuz cu toţi ceilalţi turişti şi plecase în Mexic. De una singură.

Fusese o zi magică, superbă. Se plimbase pe străzile mult prea aglomerate, ronţăind *churros* cumpărate de la tarabe. Găsise un loc liber într-un restaurant şi mâncase ceva exotic la

prânz, iar fiecare îmbucătură fusese delicioasă. Când începuse să se întunece şi neoanele începuseră să se aprindă, Annie înţelesese în sfârşit de ce îi fusese atât de teamă să călătorească singură. Excursiile te schimbau pe nesimţite – nu ăsta era rostul lor, până la urmă? Să ajungi într-un loc atât de diferit şi să afli că poţi să negociezi preţul unei bijuterii artizanale într-o limbă străină, iar apoi să ţii bijuteria lângă inimă fiindcă e un simbol al micii tale victorii. Fiecare peso pe care nu-l cheltuise devenise un trofeu. Când se întorsese în sfârşit acasă în acea noapte şi urcase scările, epuizată, iar apoi se cuibărise cu fetiţa ei mofturoasă în patul enorm, ştiuse că, în sfârşit, la patruzeci de ani, viaţa ei începuse cu adevărat.

— Haide, Katie Sarah. Hai să mergem.

Annie îşi luă fiica aproape adormită în braţe şi o aşeză în scaunul pentru bebeluşi de pe bancheta din spate. Apoi aruncă bagajul cu scutece pe scaunul din dreapta, se urcă şi porni motorul. Înainte să plece găsi un post de radio cu muzica ei preferată. Fredonând în acelaşi timp cu Mick Jagger, intră pe autostradă şi acceleră până la 110 kilometri pe oră.

„Ce-o să faci acum?”

În California avea responsabilităţi care se întindeau pe luni întregi. Trebuia să închidă casa şi să o vândă, să decidă unde voia să locuiască şi ce urma să facă. Nu era obligată să lucreze, desigur, dar nu voia să cadă din nou în capcana unei vieţi de lâncezeală. *Avea nevoie* să lucreze.

Se gândi iarăşi la o librărie în Mystic. Avea destui bani să încerce – iar casa victoriană de pe Main Street avea şi un apartament la etaj în care putea locui. Ea şi Katie puteau duce un trai foarte comod acolo. Doar ele două.

Mystic. Nick. Izzy.

Iubirea pe care o simţea pentru Nick şi Izzy era uluitor de puternică. Uneori se trezea noaptea şi se întindea după Nick – dar Nick nu era acolo. În acele ore tăcute, când îi era atât de dor de el, o durea pieptul.

Ştia că, odată ce îşi punea viaţa în ordine, avea să se întoarcă la el. Plănuise revederea iar şi iar în ultimele câteva săptămâni.

Voia să cumpere o maşină decapotabilă şi să conducă pe autostrada 101 de-a lungul plajelor sălbatice, cu părul în vânt. Voia să asculte melodii celebre şi să cânte din toate puterile, liberă în sfârşit să facă orice o tăia capul. Să conducă ziua, sub

soarele strălucitor, şi noaptea, sub lumina stelelor. Să apară la uşa lor fără să-i anunţe şi să spere că nu era prea târziu.

Voia să se întoarcă la Nick primăvara, în acea săptămână fermecată când aerul începea să se schimbe, când totul mirosea a nou şi a proaspăt.

Într-o zi avea să apară pe veranda lui, purtând doar o pelerină galbenă de ploaie care să-i acopere aproape toată faţa. După o clipă de retrăire a amintirilor, avea să se întindă şi să sune la uşă, cu Katie în braţe – Katie, care până atunci avea să înveţe să meargă de-a buşilea, îmbrăcată într-o salopetă albastră şi pufoasă pe care i-o cumpărase special pentru Mystic.

Iar când Nick avea să deschidă uşa, Annie voia să-i spună că în tot timpul cât fuseseră despărţiţi simţise că este în cădere liberă şi că nimeni nu o s-o mai prindă vreodată...

Ajunse la o bifurcaţie. Deasupra se vedeau două semne de un verde strălucitor pe fundalul cenuşiu al cerului. Erau două variante: I-5 Sud şi I-5 Nord.

„Nu”.

Era un gând nebunesc. Nu era gata încă. Avea mult prea multe lucruri de rezolvat în California şi nici măcar nu-şi luase periuţa de dinţi cu ea. În Mystic era iarnă, era rece, umed şi cenuşiu, iar Annie era îmbrăcată în haine de mătase...

Spre sud era Los Angeles – şi o casă frumoasă de pe malul oceanului cu toate rămăşiţele vechii ei vieţi.

Spre nord era Mystic – iar în Mystic erau un bărbat şi o fetiţă care o iubeau. Pe vremuri, Annie crezuse că iubirea i se cuvenea. Nu mai voia să facă aceeaşi greşeală. Iubirea însemna soarele, luna şi stelele dintr-o lume care era rece şi întunecată fără ele.

Nick ştiuse asta. Era unul din ultimele lucruri pe care i le spusese. „Te înşeli, Annie. Dragostea contează. E, poate, singurul lucru care contează”.

Annie îşi privi fiica în oglinda retrovizoare. Katie era aproape adormită.

— Ascultă-mă bine, Kathleen Sarah. O să te învăţ prima lecţie din cartea vieţii după Annalise Bourne Colwater. Nu le-oi fi ştiind eu pe toate, dar am patruzeci de ani şi o experienţă pe măsură, aşa că fii atentă. Uneori trebuie să faci totul aşa cum trebuie şi să respecţi toate regulile. Trebuie să aştepţi până când toate piesele sunt pregătite şi abia apoi să faci o mutare. Annie

continuă zâmbind larg: Iar alteori... cum ar fi acum, de exemplu... trebuie să spui: „Şi ce dacă?” Şi apoi să faci ce vrei.

Râzând în gura mare, Annie semnalizează, schimbă banda...

Şi porni spre nord.

virtual-project.eu

violin